

சங்ககாலப் போர்முறைகளில் படைகளும் படைக்கலன்களும்

முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்காக மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

மு.செல்லமுத்து

(பதிவு எண் : F 9544)

நெறியாளர்

முனைவர் ந.இரகுதேவன்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழியல் துறை, தமிழியற்புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை – 21.

அக்டோபர் - 2019

முனைவர் ந.இரகுதேவன்

உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழியல்துறை, தமிழியற்புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை – 21.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்ககாலப் போர்முறைகளில் படைகளும் படைக்கலன்களும்”
என்னும் தலைப்பில் திரு மு.செல்லமுத்து அவர்கள் செய்துள்ள இந்த
ஆய்வு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல்துறை,
தமிழியற்புலத்தில் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் நிதிநல்கை
பெற்று (UGC - RGNF) முழுநேர முனைவர் பட்டத்திற்காக (FULL TIME –
PH.D) அவரது சொந்த முயற்சியால் செய்யப்பட்டது என்றும், இந்த
ஆய்வின் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு
அளிக்கப்பெறவில்லை எனவும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம்:

நெறியாளர் கையொப்பம்

நாள் :

திரு மு.செல்லமுத்து எம்.ஏ.,எம்.ஏ.,எம்.:பில்.,

பதிவு எண் : F 9544

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (முழுநேரம்)

தமிழியல்துறை, தமிழியற்புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை - 21.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்ககாலப் போர்முறைகளில் படைகளும் படைக்கலன்களும்” என்னும் தலைப்பில் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல்துறை, தமிழியற்புலத்தில் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் நிதிநல்கைப் பெற்று (UGC – RGNF) முழுநேர முனைவர் பட்டத்திற்காகச் (PART TIME – PH.D) செய்யப்பட்ட இந்த ஆய்வானது எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இந்த ஆய்வு இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை எனவும் உறுதியளிக்கிறேன்.

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

இடம்:

நெறியாளர் கையொப்பம்

நாள் :

நன்றியுரை

“சங்ககாலப் போர்முறைகளில் படைகளும் படைக்கலன்களும்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு மிகச்சிறப்பாகவும் செம்மையாகவும் உருவாவதற்குத் துணைபுரிந்தும், ஆய்வு நன்முறையில் அமைவதற்கு ஆய்வுக்குத் தேவையான நற்கருத்துக்களைத் தக்கதருணத்தில் வழங்கியும், ஆய்வு குறித்தான என் ஐயங்களைத் தோழமையோடு தெளிவுபடுத்தியும் மிகச்சிறந்த முறையில் வழிகாட்டிய பெருமதிப்பிற்குரிய நெறியாளர் முனைவர் ந.இரகுதேவன் ஐயா அவர்களுக்கு என்றென்றும் என் நன்றிகள் பல.

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியற்புலம், தமிழியல்துறையில் முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி அளித்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், எனது ஆய்வு தொடங்கி நன்முறையில் நிறைவுபெறுவதற்கு ஐந்தாண்டு காலம் நிதிநல்கை வழங்கிய பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவிற்கும் (UGC - RGNF) பெருமகிழ்வோடு என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியற்புலத் தலைவரும், இக்கால இலக்கியத்துறை பேராசிரியருமான முனைவர் வை.இராமராஜபாண்டியன் ஐயா உள்ளிட்ட தமிழியற்புலத்தில் பணியாற்றும் அத்துணைப் பேராசிரியப் பெருமக்களுக்கும், அலுவலகத் தோழர்களுக்கும் மனம் நிறைந்த என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்விற்குத் தேவையான தரவுகளைப் பெற்று நன்முறையில் ஆய்வு நிகழ்த்த துணைபுரிந்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தெ.பொ.மீ மைய நூலகம் மற்றும் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் தமிழியற்புல நூலகத்திற்கும், புதுச்சேரி பல்கலைக்கழக ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை நூலகத்திற்கும், அந்நூலகப் பணியாளர்களுக்கும், பொறுப்பாளர்களுக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆய்வு மேற்கொள்ளும் காலங்களில் பல்வேறு நிலைகளில் எனக்கு உதவிபுரிந்த சக முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்களுக்கும், பல்கலைக்கழக வளாகத்திற்குள் கிடைத்த அன்பு நண்பர்கள் அனைவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

எனது கல்வி மற்றும் ஆய்வு சார்ந்த அத்தனை முயற்சிகளுக்கும் ஊக்கமளித்து என் வாழ்வின் இன்ப துன்பங்களில் உடன் உறுதுணையாக

இருந்து இந்த ஆய்வேடு அச்சில் முழுமைபெற தன்னிலை கருதாது தாயன்போடு பெருந்துணை புரிந்த விருதுநகர், வே.வ.வன்னியப்பெருமாள் பெண்கள் கல்லூரியின் (தன்னாட்சி) தமிழ்த்துறை உதவிப்பேராசிரியரும், என் அன்பு மனைவியுமான **முனைவர் திருமதி பா.கனிமொழி** அவர்களுக்கு என்றென்றும் என் நன்றிகள் பல.

என் வாழ்வின் உன்னதத் தருணங்களில் எப்போதும் உடனிருக்கும் என் உடன்பிறந்த அன்புச் சகோதரர்கள் **மு.இடர்நீக்கிமுத்து – மு.தமிழ்வாணன்** அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

‘ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக்கடனே: சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே’ என்ற மேன்மையான வாக்கிற்கு இணங்க, என்னை ஈன்ற நாளைவிடவும் சான்றாக்கி இன்புறுவதற்காக தன் வாழ்நாட்களை விரயம் செய்து இன்றும் உழுதுண்டு உழைத்து என்னை வாழ்வித்துக் கொண்டிருக்கும் என் அன்பிற்கும் வணக்கத்திற்கும் உரிய என் தாய் தந்தையர் **சு.முனியசாமி - மு.குருந்தாயி** அவர்களுக்கும் என் நன்றியினைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

நாள் :

என்றும் நன்றியுடன்

இடம் :

பொருளடக்கம்

வ.எண்	ஆய்வு உட்தலைப்புகள்	பக்கம்
1.	ஆய்வு முன்னுரை	1 - 15
2.	சங்ககால அரசருவாக்கமும் பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டு அரசியலும்	16 - 82
3.	சங்கஇலக்கியம் சுட்டும் போர்நெறிமுறைகள்	83 - 136
4.	பழங்காலப் படைகள் குறித்த கருத்துருவாக்கம்	137 - 223
5	பண்டைத்தமிழர் போர்முறைகளில் படைக்கலன்களின் பயன்பாடு	224 - 275
6.	போர்க் காரணங்களும் அதன் விளைவுகளும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கைகளும்	276 - 330
7.	ஆய்வு முடிவுகள்	331 - 340
8.	துணைநூற் பட்டியல்	341 - 355
9.	பின்னிணைப்புகள்	356 - 378

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்,	-	அகத்திணையியல்
அகம்,	-	அகநானூறு
அடி,	-	அடிகள்
இளம்,	-	இளம்பூரணர்
உ.ஆ	-	உரை ஆசிரியர்கள்
ஐங்,	-	ஐங்குறுநூறு
கலித்,	-	கலித்தொகை
களவழி,	-	களவழி நாற்பது
குறுந்,	-	குறுந்தொகை
குறள்,	-	திருக்குறள்
குறிஞ்சிப்,	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்,	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
தொல் ,	-	தொல்காப்பியம்
நூ,	-	நூற்பா
நற்,	-	நற்றிணை
நாலடி,	-	நாலடியார்
நான்மணி,	-	நான்மணிக்கடிகை
நெடுநல்,	-	நெடுநல்வாடை
ப,	-	பக்கம்
பக்,	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ	-	பதிப்பு ஆசிரியர்
ப.எ,	-	பக்கஎண்
பா.எ,	-	பாடல் எண்
பட்டினப்,	-	பட்டினப்பாலை
பரி,	-	பரிபாடல்
பத்துப் ,	-	பத்துப்பாட்டு
பதிற்றுப்,	-	பதிற்றுப்பத்து
புறத்,	-	புறத்திணையியல்
புறம்,	-	புறநானூறு
பெரும்,	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொரு,	-	பொருநராற்றுப்படை
பொருள்,	-	பொருளதிகாரம்
மதுரைக்,	-	மதுரைக்காஞ்சி
மணி,	-	மணிமேகலை
மலைபடு,	-	மலைபடுகடாம்
முல்லைப்,	-	முல்லைப்பாட்டு
மேலது	-	மேற்குட்டிய நூல்

ஆய்வு முன்னுரை

ஆய்வுச் சுருக்கம்

- 0.1 முன்னுரை
- 0.2 ஆய்வுத் தலைப்பு
- 0.3 ஆய்வுப்பொருள்
- 0.4 ஆய்வு நோக்கம்
- 0.5 ஆய்வு எல்லை
- 0.6 ஆய்வு மூலங்கள்
- 0.7 துணைமை ஆதாரங்கள்
- 0.8 முன்னோடி ஆய்வுகள்
- 0.9 ஆய்வின் கருதுகோள்
- 0.10 ஆய்வு அணுகுமுறை
- 0.11 ஆய்வேட்டின் அமைப்பு / ஆய்வியல் பகுப்புகள்
 - இயல் - 1 சங்ககால அரசருவாக்கமும் பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டு அரசியலும்
 - இயல்- 2 சங்கஇலக்கியம் சுட்டும் போர்நெறிமுறைகள்
 - இயல்- 3 பழங்காலப் படைகள் குறித்த கருத்துருவாக்கம்
 - இயல்- 4 பண்டைத்தமிழர் போர்முறைகளில் படைக்கலன்களின் பயன்பாடு
 - இயல்- 5 போர்க் காரணங்களும் அதன் விளைவுகளும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கைகளும்
- 0.12 இயல் முடிவுகள்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

0.1. ஆய்வு முன்னுரை

ஒரு படைப்பிற்கும் படைப்பாளனுக்கும் பின்புலம் என்பது இன்றியமையாதது. ஒரு படைப்பு முழுமையான படைப்பாக, வெற்றிகரமான படைப்பாக அமைய அதன் வடிவம், அதன் கருத்து, அதன் நடை, அதன் பொதுமைத்தன்மை, அதன் பன்முகத்தன்மை, அதன் இலக்கியத்தன்மை போன்ற பல்வேறு கருத்தாடல்கள் காரணங்களாக அமைகின்றன. இக்காரணங்கள் வலுப்பெற்று அப்படைப்பு எக்காலத்திற்கும் சமுதாயத்தின் முன்னோடி இலக்கியமாகவும் அமைந்து சிறக்கின்றன. தமிழின் பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள் எனப்படும் சங்கஇலக்கியமானது, தன் காலச்சூழலில் நின்றுகொண்டு, இன்றைய சமுதாயத்தின் நெறிகாட்டு இலக்கியமாகவும், முன்னோடி இலக்கியமாகவும் அமைந்து சிறக்கின்றன. அவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள பல்வேறு கருத்தியல்கள் தமிழில் பல புதிய இலக்கிய வகை உருவாகக் காரணமாகவும் அமைந்துள்ளன. வேட்டைச்சமூகம், இனக்குழுச்சமூகம் தொடங்கி பேரரசுகள் அமையப்பெற்ற பல்வேறு கால வரலாறுகளை எடுத்துரைக்கும் தமிழர்களின் வரலாற்று ஆவணமாகவும் சங்கஇலக்கியம் திகழ்கின்றன.

பண்டைத்தமிழர் வாழ்வில் பெரிதும் பேசப்பட்ட அகம், புறம் எனப்படும் காதலும் வீரமும் தான் இன்றைய இலக்கியங்களிலும், ஊடகங்களிலும்கூடப் பேசு பொருளாக இருக்கின்றன. தமிழர்களின் வீரத்தின் அடையாளமாகப் புறவாழ்க்கையையே எல்லா நிலையிலும் உயர்த்திப் பேசுகின்றோம். புறவாழ்க்கை எனப்படும் வீரநிலை உணர்வுகள் அகத்தில் இருந்தே தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும். அகவாழ்விலுள்ள தனக்கான ஒன்றை மற்றவர்கள் அபகரிக்க முற்படும் நிலையிலிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ளவே புறவாழ்க்கை என்ற போரியல் அறிவு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. எனவே, மனிதராகப் பிறந்த எவரும் இயல்பாகப் போரை விரும்புவதில்லை. மனிதர்களின் மனதில் தற்காப்புக்காக ஏற்பட்ட வீரநிலை உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகள் காலப்போக்கில் மற்றவர்களை அடக்கும் எண்ணத்திற்கும் ஆளும் நிலைக்கும் கொண்டுவந்தன. நிலம், வளம், இனம், மொழி, சமயம், பண்பாடு போன்ற எண்ணற்ற காரணங்களால் மனித சமுதாயம் போரியல் சிந்தனைகளை தலைமுறைகள் கடந்தும் எடுத்துச் செல்கின்றனர். இப்போர் நிகழ்வுகளில் தங்கள் உடல் வலிமையை மட்டும் பயன்படுத்தாமல், பல்வேறு உத்திமுறைகளையும் கையாண்டுள்ளனர். வலிமை,

ஆற்றல், வெற்றி, சிறப்பு, புகழ் ஆகிய அனைத்தும் வெறும் உடல் வலிமையினாலோ, பொருள் வளத்தினாலோ, படைகள், படைக்கலன்கள் பல பெற்றிருந்ததினாலோ மட்டும் வருவதில்லை, மாறாக மனத்திட்பம், மதிநுட்பம், நிர்வாகத்திறன், அரசமைப்பு முறைகள், நற்பயிற்சியாளர்கள், நல்லறம் மீது நாட்டம் கொண்டவர்கள், இடம், காலத்திற்கு ஏற்றவாறு எண்ணிச் செயல்படும் ஆற்றலுடையவர்களைப் பெற்றிருத்தல் ஆகிய காரணங்களால் வருவதாகும்.

இதுபோன்று முறையாகப் போரியலை விளக்கும் தெளிவான புறத்திணை இலக்கண இலக்கியங்கள் தமிழ் மொழியில் மட்டுமே இருக்கின்றன. அர்த்தசாஸ்திரம் போன்ற பிறமொழி இலக்கியங்கள் போரியல் குறித்து விளக்கியிருந்தாலும், அவையெல்லாம் போரியல் குறித்த விளக்கங்களாக மட்டுமே அறியப்படுகின்றன. ஆனால், சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள போரியல் பதிவுகள் யாவும் பண்டைத்தமிழர் நிலத்தில் நிகழ்ந்த உண்மை வரலாற்றுக்கு பெரும் உதாரணங்களாக திகழ்கின்றன. அரசியலில் அமைதிவழி முயற்சிகள் ஆற்றலற்ற போது, அமர்புரிந்து காத்துக்கொண்டவர்களாக வீரநிலைகால மன்னர்களும் வேந்தர்களும் அறியப்படுகின்றனர். வீரநிலைக்கால ஆளுமைகளில் அறம் பேணியவர்கள் ஆற்றுவன ஆற்றியதால் வரலாற்றில் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். அறம் பேணாதவர்கள் மிகுதியான ஆற்றலுடையவர்களாக அறியப்பட்டாலும் வரலாற்றில் குறையுடையவர்களாகவே கூறப்படுகின்றனர். இதுபோன்ற சங்ககால அரசருவாக்க வரலாறுகளில் இடம்பெற்ற தமிழ்நில மன்னர்கள் மற்றும் வேந்தர்களின் வியக்கத்தகுந்த போரியல் ஆற்றல்களையும், போர்நெறிமுறைகளையும், படைகளையும், படைக்கலன்களையும் பற்றி வரிவாக ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

0.2. ஆய்வுத் தலைப்பு

‘சங்ககாலப் போர்முறைகளில் படைகளும் படைக்கலன்களும்’ என்பது இவ்வாய்வின் தலைப்பாகும்.

0.3. ஆய்வுப்பொருள்

சங்ககாலத்தில் கோலோச்சிய அரசுகள் தங்களின் பல்வேறு படைகளை தனித்தனியே வகுத்துவைத்து அவற்றைக் காத்து முறையாகப் பயிற்சியளித்துப் போர் நடத்திய முறை நுணுகி ஆராயத்தக்கனதாகும். அரசு, சமுதாயம், சமயம் போன்ற முப்பெரு நிலைகளைச் சார்ந்தவர்கள் படைகளிலும், படைக்கலன்களிலும்

நிலையான கவனத்தைச் செலுத்தினரா என்பதனை விளக்கி, வீரநிலை உணர்வால் மேம்பட்ட தமிழ்ச் சமுதாயத்திலும், பண்பாட்டிலும் போர்நிகழ்வானது இரண்டறக் கலந்திருந்ததன் காரணங்களை கண்டறிந்து விளக்குவதாக இவ்வாய்வுப் பொருள் அமைகின்றன.

0.4. ஆய்வு நோக்கம்

சங்ககால அரசருவாக்கச் சூழலில் போருக்குப் பெரிதும் பயன்படும் பல்வேறு படைகள் படைக்கலன்கள் பற்றிய விளக்கங்களையும், போரில் அவை பெற்ற முக்கியத்துவம் குறித்தப் புரிதல்களையும் எடுத்துரைப்பதோடு, போரறக் கோட்பாடும், போரியல் அணுகுமுறையும் எவ்வாறு பின்பற்றப்பட்டுள்ளன என்பதனை ஆராய்ந்து விளக்குவதாக இவ்வாய்வின் நோக்கம் அமைகின்றன.

0.5. ஆய்வு எல்லை

எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டை உள்ளடக்கிய பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள் அனைத்தும் ஆய்வு எல்லையாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

0.6. ஆய்வு மூலங்கள்

6.1. முதன்மை ஆதாரங்கள்

6.2 துணைமை ஆதாரங்கள்

முதன்மை ஆதாரங்கள்	
எட்டுத்தொகை	பத்துப்பாட்டு
1. நற்றிணை	1. மதுரைக்காஞ்சி
2. குறுந்தொகை	2. நெடுநல்வாடை
3. ஐங்குறுநூறு	3. குறிஞ்சிப்பாட்டு
4. பதிற்றுப்பத்து	4. பட்டினப்பாலை
5. பரிபாடல்	5. மலைபடுகடாம்
6. கலித்தொகை	6. திருமுருகாற்றுப்படை
7. அகநானூறு	7. பொருநராற்றுப்படை
8. புறநானூறு	8. சிறுபாணாற்றுப்படை
	9. பெரும்பாணாற்றுப்படை
	10. முல்லைப்பாட்டு

6.2 துணைமை ஆதாரங்கள்

‘சங்ககாலப் போர்முறைகளில் படைகளும் படைக்கலன்களும்’ என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்விற்கு வலுச்சேர்க்கும் பல்வேறு ஆய்வு நூல்களும், முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகளும், தேசிய மற்றும் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைத் தகவல்களும், தொல்லியல் மற்றும் அகழாய்வுச் சான்றுகளும், இணையதளம் மற்றும் இதழியல், ஊடகம் வழிப் பெறப்படும் தரவுகளும், இன்னபிற ஆவணங்களும் துணைமை ஆதாரங்களாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

0.7 முன்னோடி ஆய்வுகள்

▪ கா.கைலாசபதி	⇒ வீரநிலைக்காலத் தமிழ்க்கவிதை
▪ கா.அப்பாத்துரை	⇒ தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள்
▪ டி.வி.மகாலிங்கம்	⇒ தென்னக அரசியல் (South Indian Polity)
▪ பி.சி.சக்கரவர்த்தி	⇒ The art of war in Ancient India,
▪ இராமச்சந்திர தீட்சிதர்	⇒ War in Ancient India
▪ கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி	⇒ Sangam Literature its Cults and culture
▪ ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை	⇒ தமிழர் படைத்திறம், தமிழர் வீரம்
▪ கதிர் மகாதேவன்	⇒ பழந்தமிழர் வீரநிலைக் காலப்பண்பாடு
▪ ஞா.தேவநேயப் பாவாணர்	⇒ பழந்தமிழர் ஆட்சி
▪ சு.வித்தியானந்தன்	⇒ தமிழர் சால்பு
▪ கா.கோவிந்தன்	⇒ பண்டைத்தமிழ் போர்நெறி
▪ கோ.சுப்பிரமணிய பிள்ளை	⇒ தமிழர் போர்முறை
▪ செந்துறை முத்து	⇒ தமிழர் போரியல்
▪ சூடாமணி	⇒ தற்காலத்துப் போர்க்கருவிகள்
▪ சி.கதிர்வேலு	⇒ சங்கஇலக்கியத்தில் போர்முறை
▪ தங்ககந்தசாமி	⇒ போரியல் அன்றும் இன்றும்
▪ இரா.சிங்கராஜா	⇒ சங்க இலக்கியத்தில் போரும் அமைதியும்
▪ சுந்தர மகாலிங்கம்	⇒ புறத்திணை விருந்து
▪ பெ.மாதையன்	⇒ சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும்
அரசு உருவாக்கமும்
▪ கி.பாண்டுரங்கன்	⇒ பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும்
தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும்

மேற்குறித்த போரியல் ஆய்வுகள் வெவ்வேறு காலப் புலவர்களாலும் அறிஞர்களாலும் அறிவுறுத்தப்பட்ட போரியல் கூறுகளைத் திரட்டி அவற்றின் உயர்வானக் கருத்தியலை வகைப்படுத்தி வழங்கியுள்ளன. நம் பாரதநாட்டுப் போரியல் வரலாற்றிலும், உலகப் போரியல் வரலாற்றிலும், தமிழர்தம் போரியலுக்குப் போதிய இடமும் ஏற்றமும் அளிக்கப்படவில்லை என்னும் பொதுவான கருத்தினையும் இவ்வாய்வுகள் உணர்த்தியுள்ளன. எனவே, முறையாகப் போரியலை விளக்கும் தெளிவு சங்கஇலக்கியத்தில் மட்டுமே உள்ள என்ற முதன்மையானக் கருத்தினை எடுத்துரைக்கும் முயற்சி இவ்வாய்வாகும்.

0.8 ஆய்வின் கருதுகோள்

ஒரு நாட்டின் புவியியல் அமைப்புதான், அந்நாட்டு உயிரினங்களின் பாதுகாப்பிற்கு பயனுடையதாக அமைகின்றன. எனவே, அவ்வளங்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் மேம்படுத்துவதற்கும் ஒருநாட்டை ஆள்வோரும், அந்த ஆளுமைக்குக் கீழ் வாழ்வோரும் அடிப்படைப் போரியல் சிந்தனையை அறிந்திருப்பது மிக அவசியமானதாகும். பகைவர்களைத் தடுக்கும் அல்லது தாக்கும் பழங்காலப் போர்முறைகளில் வலிமையானப் படைகளாலும், பல்வேறு படைக்கலன்களாலும் மட்டுமே பெரும்பான்மையான மன்னர்களும் வேந்தர்களும் தம் நிலத்தையும், அரணையும், மக்களையும் செங்கோல் ஏந்தி பன்னெடுங்காலம் காத்துநிற்கும் அயராத பணியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டனர். எனவேதான், ‘தனது நிலத்தையும் இனத்தையும் மொழியையும் பாடாத கவிதை என்பதெல்லாம், வேர்கள் இல்லாத மரம் போன்றது என்கிறார் இரசியக் கவிஞர் இரூல் கம்சதோவ்.’

ஒரு நாடு தன் அகத்தாக்குதல்களை அடக்குவதற்கும், புறத்தாக்குதல்களை முறியடிப்பதற்கும் பல்வேறு பாதுகாப்புப் படைகளையும், காலத்தின் தேவையறிந்து மேம்பட்டப் பல்வேறு தொழில்முறை உத்திகளோடு உருவாக்கப்பட்ட தகுந்த படைக்கலன்களையும், அதனை மிகநேர்த்தியாகக் கையாளத்தெரிந்த திறமையான வீரர்களையும், அரிதின் முயன்று பல்வேறு போரியல் திட்டங்களை மிகநுணுக்கமாக வகுத்து வழங்கும் ஆற்றலுடையவர்களையும் பெற்றிருப்பது அவசியமானதாகும். எனவே, உயர்ந்த போரியல் சிந்தனையும் செயலும்தான் உலகஅரங்கில் ஒரு நாட்டின் பாதுகாப்பையும் வெற்றியையும் தீர்மானிக்கும் ஒரே அளவுகோல் எனலாம்.

பழங்காலப் போர்களால் எண்ணற்ற இன்னல்களும் விளைவுகளும், பேரிழப்புகளும், பொருளாதார நெருக்கடிகளும் ஏற்பட்டன. ‘வீரத்தின் முதல் தகுதியே ஒழுக்கம்தான்’ என்பதனை அறிவுறுத்தப் போரின் போது புலவர்கள் இடம்பெற்று வாழ்வின் நிலையாமையை அரசர்களுக்கு அறிவுறுத்தினர், எனவே, போரியல் சிந்தனையை வளர்த்துக்கொள்வது தற்காப்பிற்கானது என்பதனை மட்டும் உணர்ந்து, அறவழியில் கோலோச்சுவதே உலக அமைதிக்கும், நிலையான இன்ப வாழ்விற்கும் வழிவகுக்குமென்ற பேருண்மையை பல்வேறு ஆதாரங்களோடு எடுத்துரைப்பதாக இவ்வாய்வின் கருதுகோள் அமைகின்றன.

0.9 ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்விற்குத் தேவையான தரவுகளை ஆய்வெல்லையில் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பனுவல்களிலிருந்து பகுத்தும், தொகுத்தும் கூறுவதால் ‘விளக்கமுறைத் திறனாய்வும்’, வெவ்வேறு காலச்சூழலில் ஆட்சிசெலுத்திய மன்னர்களையும், வேந்தர்களையும் ஆய்வுக்குட்படுத்தியதால் ‘வரலாற்றுமுறைத் திறனாய்வும்’, சங்ககால அரசருவாக்கக் கருத்தியல்களையும், ஆள்வோருக்கு வலியுறுத்தப்பட்ட போரறங்களையும், படை வகைகளையும், படைக்கலன்களையும் குறித்து விளக்குவதால் “போரியல்முறைத் திறனாய்வும்” இவ்வாய்வு அணுகுமுறைகளாக அமைகின்றன.

0.10 ஆய்வேட்டின் அமைப்பு / ஆய்வியல் பகுப்புகள்

‘சங்ககாலப் போர்முறைகளில் படைகளும் படைக்கலன்களும்’ என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வானது முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் : 1 சங்ககால அரசருவாக்கமும் பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டு அரசியலும்

இயல் : 2 சங்கஇலக்கியம் சுட்டும் போர்நெறிமுறைகள்

இயல் : 3 பழங்காலப் படைகள் குறித்த கருத்துருவாக்கம்

இயல் : 4 பண்டைத்தமிழர் போர்முறைகளில் படைக்கலன்களின் பயன்பாடு

இயல் : 5 போர்க் காரணங்களும் அதன் விளைவுகளும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கைகளும்

இயல் 1 : சங்ககால அரசருவாக்கம் என்பது சீறூர் மன்னர், முதுகுடிமன்னர், மன்னர், வேந்தர் எனும் படிநிலைகளைக் கொண்டதாக அவ்விலக்கியம் வழி

அறியமுடிகின்றன. இப்படிநிலை வளர்ச்சிகளில் இனக்குழுச் சமூகப் பண்புகளைக் கொண்டதாகக் காணப்படும் சீறூர் மன்னர்தம் சமூக அரசமைப்பு முதன்மை பெறுகின்றன. சீறூர் மன்னர்தம் குடிக்கே உரியப் பண்புகளாகக் கூட்டுழைப்பு, கூட்டுண்ணல், விருந்தோம்பல், நடுகல் வழிபாடு, வேந்துவிடு தொழில், தண்ணடை பெறுதல், வீரத்துடன் விளங்குதல் போன்ற அரசியல் கூறுகள் பல சங்கப்பனுவல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. நிலம், போர்முறை, போரின் நோக்கம், வள்ளல் தன்மை, வழிபாட்டுமுறை, உடைமைநிலை, புலவர் மன்னர் உறவுநிலை, தலைவர் குடிமக்கள் உறவுநிலை என்னும் பல்வேறு நிலைகள் அதில் அடங்கும்.

இனக்குழு வாழ்க்கைமுறை அழிந்து நிலவுடைமையாக மாறும் காலகட்டத்தையும், அரசருவாக்க நிலைகளில் வரையறைக்குட்பட்ட நிலப்பகுதிகளையும் குடியேற்றங்களையும் அதற்குரிய சொத்துரிமை, அவற்றைப் பாதுகாக்கும் வகைகள் போன்ற கருத்தியல்களையும் சங்கஇலக்கியம் பதிவுசெய்துள்ளன. இனக்குழு வாழ்வுமுறை அழிந்து அதன் எச்சங்கள் மாறிவரும் சமுதாயத்தின் தொடர்ச்சியாக பண்டைத்தமிழர்கள் அமைத்துக்கொண்ட அரசருவாக்கத்தின் படிநிலை வளர்ச்சிகளையும் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட அரசு மற்றும் சமூக நிலைப்பாடுகளையும் அறிஞர்கள் பலரின் கருத்துக்களோடு ஆராய்வதாக ‘சங்ககால அரசருவாக்கமும் பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டு அரசியலும்’ என்னும் இவ்வியல் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

இயல் 2 : தொல்காப்பியப் புறத்திணைக் கருத்தியல்களான வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், கைக்கிளை ஆகிய திணைகள் சங்கஇலக்கியத்தில் போரியல் சார்ந்து பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மனிதஇனம் இயற்கையோடு நடத்திய போர் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் பண்பாட்டு முதிர்ச்சிக்கும் வித்திட்டுள்ளன. வீரத்தின் அடிப்படையில் மக்களினம் தங்களுக்குள் நிகழ்த்திய போர்கள் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கதாகக் கருதப்படுகின்றன. ஒரு மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகள் அவனாலும் அவன் சார்ந்த சமூகத்தாலும் அரசு, மற்றும் ஆட்சியாளர்களாலும் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும். இந்நிலை நிறைவேறாத சூழலில் ஓர் அரசன் மற்றொரு நாட்டின் வளங்களைப் பறித்துத் தன் நாட்டு மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வது தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தேயுள்ள வழக்கமாகும். தொல்காப்பியம் என்பது கற்பனை நிலையில் நின்று ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கவில்லை. தொல்காப்பியக் கருத்தியலோடு தொடர்புடையச் சங்ககால கால அரசியலுக்கும் போருக்கும் வீரமே அடிப்படைக்

காரணமாக அமைந்துள்ளன. எனவேதான், புறவொழுக்கம் என்றாலே போரும் போரின் வெற்றியால் உண்டாகும் புகழும் என்ற கருத்துருவாக்கம் தோன்றிற்று.

பழங்காலத்தில் களப்போர், முற்றுகைப்போர் என்ற இருநிலைகளில் போராற்றலை வெளிப்படுத்த புறவீடு (பாசறை) அமைத்து பெரும் போரினை மேற்கொண்டனர். அவற்றைப் போருக்கு முன், போருக்குப் பின் என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. போருக்கு முன் நிகழ்வுகளாக நிமித்தம் பார்த்தல், நற்சொல் கேட்டல், முரசறைந்து அறிவித்தல், பூகோள்விழா நடத்துதல், படைப்பிரிவிற்கு ஏற்றவாறு பல்வேறு வீரர்களைச் சேர்த்தல், போருக்குமுன் தூதுவரை அனுப்புதல், போர்க்களம் நோக்கி படை அணிவகுப்பு நடத்துதல், பாசறை அமைத்து ஒற்றறிதல், நிகரானவர்களோடு மட்டும் போரிடுதல், வீரமரணத்தை புகழ்ந்துரைத்தல், விழுப்புண் பெற்றவரை உயர்வுமொழியால் வேந்தர் ஆறுதல் படுத்துதல், நால்வகைப் படைகளைச் சிறப்பித்தல், போர் அறத்தைக் காப்பாற்றுதல், இசைக்கருவிகளோடு கலைஞர் புலவர் பலரும் இடம்பெறுதல் போன்ற பல்வேறு போர்முன் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. போருக்குப் பின் நிகழ்வுகளாக, வெற்றி ஆர்ப்பரிப்பு, பகைவரின் பொருள் கவர்தல், வென்றோரின் அதிகாரம் வெளிப்படுத்துதல், தோற்றவர்களை சிறைப்படுத்துதல், பகைநாட்டு வளம் சிதைத்தல், திறைப்பொருள் பெறுதல், பகைவர்களையும் மதித்தொழுகுதல், வீரர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் கொடையளித்துச் சிறப்புச்செய்தல், களவேள்வி செய்து கொற்றவை வழிபாட்டினை மேற்கொள்ளுதல் மற்றும், தோல்வியுற்ற நாட்டு மண்ணையும் மக்களையும் சார்ந்த பதிவுகளையும், புறநிகழ்வுகளில் பெண்களின் சமூகமதிப்பினை ஆராய்தல் போன்ற போரின் பின்நிகழ்வுகளையும், போரறக் கோட்பாடுகளையும், போரியல் அணுகுமுறையினையும் ஆராய்ந்து விளக்குவதாக ‘சங்கஇலக்கியம் சுட்டும் போர்நெறிமுறைகள்’ என்னும் இவ்வியல் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

இயல் 3 : ஒரு நாட்டின் நிலப்பரப்பையும் நீர்ப்பரப்பையும் பொறுத்தே அந்நாட்டின் நிலப்படை மற்றும் கடற்படையின் வலிமை அமையும். ஒரு நாட்டு மக்களுடைய சமுதாயம், அரசியல், பொருளாதாரம் ஆகியவை அந்நாட்டின் வாழ்விடத்திற்கு ஏற்ப அமைகின்றன. மலை, கடல், காடு, ஆறு, சமவெளி ஆகிய இடங்களில் வாழும் பல்வேறு உயிரினங்களின் வாழ்விடம் என்பது இப்புவிவின் மேற்பரப்பில் அது அமைந்திருக்கும் நிலப்பகுதி, நீர்ப்பகுதி ஆகியவற்றோடு நிலவழிகள், நீர்வழிகள் போன்ற அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக அமைந்திருக்கும்.

இன்றைய உலகநாடுகள் அது அமைந்திருக்கும் இடம், தட்பவெட்ப நிலை போன்ற அடிப்படைக் காரணங்களினாலேயே வல்லரசுகளாக வளர்ந்து நிற்பதும், பின்தங்கிய நாடுகளாக அடையாளப்படுத்தப் படுவதையும் அறியமுடிகின்றன. எனவே, அந்தந்த நாடுகளின் புவியியல் பாதுகாப்பிற்கு எக்காரணிகள் பயனையும் பாதுகாப்பையும் தரும் என்பதனை அந்நாட்டு படைத்துறையினர் கட்டாயம் அறிந்திருக்கவேண்டும்.

இத்தகைய மேம்பட்ட சிந்தனையை அறிந்திருந்த அன்றையத் தமிழர்கள் அரசுநிலைகளில் பாதுகாப்புக் கருதி பல்வேறு படைத்துறையினரை அமைத்து ஆட்சிசெலுத்தியுள்ளனர். தரைப்படையைப் பொறுத்தவரை தாக்கும் போர், தடுக்கும் போர் ஆகிய இருநிலைகளை எதிர்கொள்ள காலாட்படை, களிற்றுப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை என்ற நாற்படையமைப்பையும், பின்னாளில் கடற்படையமைப்பையும் உருவாக்கி இடவியல்புகளுக்கு ஏற்பப் போர்முறை உத்திகளைக் கையாண்டுள்ளனர். போர்க்களம் நோக்கி அணிவகுத்துச் செல்லும் நாற்படையின் உறுப்புகளை தூசிப்படை, கூழைப்படை, குமரிப்படை என்ற பிரிவுகளாக சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றன. தற்காலத்தில் நாடாளும் தலைமையையும், நற்பண்புடைய விருந்தினரையும் வரவேற்கப் படை அணிவகுப்பைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வழக்கங்கள் மரபார்ந்த படையின் நீட்சியெனலாம். இன்றைய காலத்தில் முப்படையில் வீரர்களைச் சேர்ப்பதற்கு எழுத்துத்திறன், செயல்திறன், உடல்திறன் போன்ற தகுதிகளோடு களத்திற்குச் செல்லுமுன் கடுமையான பயிற்சியும் அளிக்கப்படுகின்றன. இம்முறையில் பயிற்சிபெற்ற வீரன் நிறைந்த போர்த்தொழில் தகுதியைப் பெற்றிருந்தால்தான் அவ்வீரன் தக்கதருணத்தில் திறம்படச் செயலாற்ற முடியும் என்பது தெளிவு.

எனவே, படை என்பதன் சொற்பொருள் விளக்கம், படைவீரர்களின் செம்மாந்தப் பண்புகள், மரபார்ந்த படைகளின் பயன்கள், போர்ப்பயிற்சியின் நோக்கம் ஆகியவை குறித்தும் இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. போர்க்காலங்களில் சூழலுக்கேற்பவும், தேவைக்கருதியும் திரட்டப்படும் படைகள் குறித்தும், அவையாற்றும் ஊழிக்கால அளவினைப் பொறுத்தும் மூலப்படை, கூலிப்படை, துணைப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, குடிப்படை, பகைப்படை, வேளைப்படை, வணிகர் படை, அகப்படை என வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே, இவை குறித்த விளக்கங்களையும், புரிதல்களையும் எடுத்துரைப்பதாக ‘பழங்காலப் படைகள் குறித்த கருத்துருவாக்கம்’ என்னும் இவ்வியல் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

இயல் 4 : இயற்கை சூழ்ந்த இந்நிலவளத்தையும், நீர்வளத்தையும், உயர்ந்த எச்சிந்தனையையும் செயலையும் கண்டுபிடிப்பையும் காலத்தால் அழியவிடாமல் பாதுகாக்கக்கூடிய ஒரு செயல் ‘பாதுகாப்பு’ என்ற ஆயுதமாகும். இயற்கையின் பேரழிவிலிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ள மனிதர்கள் இன்றுவரை ஆயிரமாயிரம் வழிகளைக் கையாள்கின்றனர். ஆனால், மனிதர்களுக்குள் வலிமைமிக்க மனிதர்களையும், உலக நாடுகளுக்குள் வலிமைமிக்க நாடுகளையும் அடக்கி ஆள்வதற்காகத்தான் எண்ணற்ற போர்க்கருவிகளும், வலிமையுள்ள வீரர்களும் ஒரு நாட்டின் பாதுகாப்புப் படையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர். ஒரு இனம் மண்ணில் ஆரோக்கியமாக வாழ்வதற்கான சூழலை அமைத்துத்தரும் கடமை நாடாளும் வேந்தர்க்குரியதாகும். அரசு அமைப்புகளில் இடம்பெறுகின்ற பல்வேறு பாதுகாப்பு வலிமையைப் பொறுத்தே அது அமையும். தனிப்படை அமைப்பு ஏற்படாத ஆநிறை கவரும் தொடக்ககாலத்திலிருந்து, படைகள் பல்கிப் பெருகிய இன்றைய அரசருவாக்க காலம் வரை பல்வேறு படைக்கலன்களை காலத்திற்கேற்றவாறு தொழில்நுட்ப உத்திகளால் உருவாக்கி, அதனைத் திறமையாகக் கையாளப் பயிற்சிபெற்ற வீரர்களையுடைய நாடே வரலாற்றில் இன்றுவரை நிலைத்திருக்கின்றன. எனவேதான், ‘போர்க்கருவிகள் மாறலாம் போர்கள் மாறுவதில்லை’ என்ற சிந்தனை சமூக அரசியல் வரலாற்றில் தவிர்க்கமுடியாத இடத்தில் இருக்கின்றன.

சங்ககாலத்தில் தாக்கும் அல்லது தடுக்கும் படைக்கலன்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பெரும் பாறைகள், கூர்மையான கற்கள், கதை, கம்பு, கத்தி, வில் அம்பு, வாள், மழு, வேல், ஈட்டி, அடார், அரிவாள், கேடயம், கவசம், கச்சை, திகிரி, கணிச்சி, நவியம், குறும்பிடி, சக்கரம், சங்கிலி, கவண் போன்ற ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட போர்க்கருவிகளும், தடாரி, துடி, தேர், பதலை, பறை, மத்தளம், முரசு, யாழ், முழவு போன்ற போரினை ஊக்குவிக்கும் போர் இசைக்கருவிகளும் அவற்றின் பல்வேறு வகைகளும், பிரிவுகளும் குறித்து சங்கஇலக்கியம் நன்கு விளக்குகின்றன. இவை முதன்மைக் கருவிகள் என்றும், துணைமைக் கருவிகள் என்றும் இருநிலைகளில் வகைப்படுத்தப் படுகின்றன. போரில் பெரிதும் பயன்படும் இக்கருவிகளின் செயல், திறம், வடிவம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு எய் கருவிகள், எறி கருவிகள், வெட்டுக் கருவிகள், குத்துக் கருவிகள், தொலைஇலக்கு கருவிகள், இடைஇலக்குக் கருவிகள், அணுக்கப் போர்க்கருவிகள், தாக்கும் கருவிகள், தற்காப்புக் கருவிகள், அரண்

காப்புக் கருவிகள், வாயிற்காப்புக் கருவிகள் ஆகிய பெயர்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளன எனவும் அறியமுடிகின்றன.

அக்கருவிகள் பெரும்பாலும் இரும்பால் செய்யப்பட்டுள்ளன. படைக்கலன் என்பது ஆதியில் மக்கள் பசியைப் போக்க வேட்டையாடிப் பிழைத்து வந்ததால் வேடருக்கும், பிற்கால அரசருவாக்கச் சூழலில் பல்வேறு பாதுகாப்புக் கருதிப் போரிட வேண்டியிருந்ததால் வீரருக்கும் அடிப்படைத் தேவையாக இருந்தன. வேடர், வீரர் என்ற இருவேறு தொழிலின் வெற்றியென்பது கருவிகளின் தன்மையினையும், அவற்றை அவர்கள் கையாளுந்திறமையையும் பொருத்ததாயிருந்தன. படைக்கலன்களை உருவாக்குவதில் பண்டைத்தமிழர்கள் காட்டிய பெருவிருப்பத்தையும், அவற்றை அவர்கள் கையாள்வதற்கு படைகளாக அணிதிரண்ட அறிவுமுதிர்ச்சியையும் ஆராய்ந்து எடுத்துரைப்பதாக ‘பண்டைத்தமிழர் போர்முறைகளில் படைக்கலன்களின் பயன்பாடு’ என்னும் இவ்வியல் அமைகின்றன.

இயல் 5 : போர் புரிதல் இயற்கைப் பண்பென்றும், போர் என்பது மனிதஇனத்தின் ஒரு வாழ்வியல் கூறாக அமைந்துள்ளதாகவும் பொதுவாகக் கூறுவர். உலகவரலாறுகளை ஒருமுறை புரட்டினால் அவை பெரும் போர்களினாலேயே அமைந்திருக்கின்றன. எனவே, போரும் பூசலும் சமூக முன்னேற்றத்திற்கு உதவுகின்றன என்ற கோட்பாட்டை வலியுறுத்தி போர் வேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவர்களாக அறிஞர்கள் சிலரின் கூற்றுகள் அமைந்திருக்கின்றன. வெளிநாட்டு அறிஞர்களான, நீட்சே, பெர்க்சான், எம்பொடோகிளிசு, ஸ்பென்சர், டார்வின், ஏ.ஜி.கெல்லர், சாங்ட்செ, ரெமிலா தாப்பர் போன்றோர்களின் கூற்றுகளையும், எஸ்.இராமகிருஷ்ணன், கா.கோவிந்தன். கி.பாண்டூரங்கன். தங்ககந்தசாமி, டி.வி.மகாலிங்கம், கதிர் மகாதேவன், பெ.மாதையன், கா.அப்பாத்துரை, எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை. சுந்தரமகாலிங்கம், க.கைலாசபதி, ஞா.தேவநேயப்பாவாணர், வ.சு.ப. மாணிக்கனார் போன்ற பல்வேறு தமிழறிஞர்கள் முன்மொழிந்த போரியல் கருத்தியல்கள் குறித்தும் இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

வீரவிருப்பத்திற்காகவும், மறப்பணியை நிலைநாட்டுவதற்காகவும், வரும் பகையை முறியடிப்பதற்காகவும், மன்னுறு தொழில் மேற்கொள்வதற்காகவும், வளமான நிலத்தின் மீது கொண்ட பெருவிருப்பத்திற்காகவும், உரிமைப் போராட்டத்திற்காகவும், தலைமைத்தகுதியைப் பெறுவதற்காகவும், மகள்மறுத்தல்

காரணத்திற்காகவும், எண்ணற்ற பொதுப்பொருளின் மீது கொண்ட மோகத்திற்காகவும், கல்வியறிவிற சிறந்தோர் கூறும் நற்சொல்லிற்காகவும், கலைஞர்கள் புலவர்கள் வழங்கும் பெருமிதக் கொற்றத்திற்காகவும், தம்மில் வலிமைமிக்கவரை இவ்வையகத்திற்கு அடையாளப் படுத்துவதற்காகவும், தம் படைத்திறத்தினை நாடுகடந்து வெல்லும் ஆற்றலில் சிறந்ததென அறிவிப்பதற்காகவும், ஒரு குடையின் கீழ் தம் நிலஎல்லையை விரிவுபடுத்தி ஆளமுற்படுவதற்காகவும், வாரிசுரிமையில் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற சமரசமற்ற போரினை மேற்கொள்வது போன்ற முக்கியக் காரணங்களாலும் சங்ககாலப் போர்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. மேலும், கலைஞர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் கொடையளித்து குறைவுற்றவதால் பகைமையை வளர்த்து பொருள் திரட்டுதற்காகவும், பழிவாங்கிப் பகைமுடிப்பதற்காகவும், வீரமரணத்தினால் வீரசவர்க்கம் பெறுவதற்காகவும், நாட்டைக்காக்கும் பெரும்பணியில் உயிர்துறந்தால் தெய்வநிலைக்குத் தாம் உயர்த்தப்படுவோம் என்ற காரணங்களுக்காகவும் அன்றைய சமூகத்திலும் அரசியலிலும் போரியல் சிந்தனை முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன.

தற்காலத்தில் போர்க்குற்றங்கள் என்பன போரின் சட்டங்கள் அல்லது மரபுகளை மீறுதல் என வரையறுக்கப்படுகின்றன. அவை சாதாரண மக்களைக் கொலை செய்வது, அடித்துத் துன்புறுத்துவது, ஆக்கிரமித்த இடத்தில் வாழும் குடிமக்களைக் கீழ்த்தரமாக நடத்துவது, அடிமை முகாம்களுக்கு மக்களை இடம்பெயர்ப்பது, போர்க்கைதிகளைக் கொலைசெய்தல், தரக்குறைவாக நடத்துதல், தேவையின்றிப் பெருநகரங்களையும் ஊர்களையும் அழித்தல் போன்ற பல வகையான போர்க்குற்றங்களும் இதில் அடங்கும். தமிழ்நிலத்தில் ஆட்சிசெலுத்திய பெருவேந்தர்கள் இவற்றில் குறைந்தபட்சம் இரண்டு, மூன்று குற்றங்களையேனும் செய்தனர் என்பதனை சங்கஇலக்கியத்தின் வாயிலாகத் அறியமுடிகின்றன. அவற்றைக் கடிந்துரைக்கும் மனப்போக்கு மிகக்குறைவாகவே இடம்பெற்றுள்ளன. புறம் சார்ந்த முழுமையான ஆய்வுகளுக்கு எதிர்மரபுக்கூறுகள் தமிழிலக்கியத்தில் சற்றுக் குறைவாகத்தான் இடம்பெற்றுள்ளன.

சங்ககாலத் தமிழர்கள் வரையறுத்து வாழ்ந்த போர்நெறிமுறைகள் எல்லாம் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கட்டாயம் இருந்தாலும், அதனை மீறினால் தகுந்த தண்டனை ஏதும் வரையறுக்கப்படவில்லை. எனவே, வெவ்வேறு காலச்சூழலில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அறங்களும் போர்நெறிமுறைகளும் ஒட்டுமொத்த சங்க இலக்கியத்திற்கும் ஏற்புடையதல்ல. எனவே, போருக்கு முன்னும் பின்னும்

நிகழ்ந்த அறங்களும், அறமற்ற செயல்களும் பல சான்றோர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் காலந்தோறும் கருத்துரைக்க இடமளித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

தனிமனிதக் கொலையைக் இழிவாக எண்ணுகின்ற இக்காலப் பண்பட்ட சமூகங்கள், மனிதப்பேரழிவைப் போர் என்ற பெயரில் வரவேற்கின்றன. போருக்கென ஐக்கியநாடுகள் சபை பல்வேறு விதிகளை வரையறுத்து வைத்திருந்தபோதிலும் போரில் ஈடுபடும் எந்த நாடும் அவற்றைப் பின்பற்றுவதில்லை. பெரும் வல்லரசுகள் இவ்வுலகத்தைப் பலமுறை அழிக்கக்கூடிய ஆயுதங்கள் பலவற்றைத் தம்மிடம் வைத்துள்ள அதிகாரத்தில் அணுஆயுத சோதனைகளை அவ்வப்போது அரங்கேற்றி தம் அண்டைநாடுகளை அச்சுறுத்துகின்றன. போரினால் ஏற்படும் நாடழிவு தொழிலழிவு முதலியவை அவ்வக்காலப் போர்க் கருவிகளுக்கேற்ப மாறுபடுகின்றன. போரே இல்லாத சமுதாயம் தான் மிகவும் மேம்பட்ட சமுதாயம் ஆகும். அதுவே, மனிதன் பண்பட்டவன் என்பதைக் காட்டுவதற்கும் உகந்ததாகும். போர்விதிகள், ஒழுங்குமுறைகள் பற்றிய ஆய்வெல்லாம் இறுதியில் போரற்ற ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குவதற்கே பயன்படவேண்டும். இத்தகுதியினைப் பெறுவதற்குள் இந்நில வளமும் நீர்வளமும் அழிவைச் சந்தித்து விடுமோ என்ற அச்சத்தைத்தான் தொடரும் உலகப் போர்கள் அனைத்தும் நமக்கு நினைவுபடுத்துகின்றன.

எனவே, போர்க்குற்றங்கள் என்பது நெடுங்காலத்திற்கு முன்பிருந்தே நீடிக்கின்றன. அதன் விளைவுகள் அவ்வக்கால அறிஞர்களாலும் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. சங்ககாலப் போரியலிலிருந்து, தற்காலப் போர் நடவடிக்கையினை ஒப்பிடும் பொழுது ஆயுதங்களும் குற்றங்களும் நவீன வடிவம் பெற்றுள்ளன என அறியமுடிகின்றன. எனவே, தற்காலப் போரியல் கண்ணோட்டம் என்பது ஒரு நாட்டின் படைத்துறையினர் கொண்டிருக்கக்கூடிய படைகளையும், படைக்கலன்களையும் மட்டும் வைத்துக்கொண்டு முடிவுசெய்துவிட முடியாது. அதைத்தாண்டிய உணவுப் பொருளாதாரம், மருத்துவம், கனிமவளங்கள் பாதுகாப்பு, ஏற்றுமதி இறக்குமதி வணிகம், நீர்வழி நிலவழி வான்வழி தொழில்முறை ஒப்பந்தங்கள், அறிவியல் வளர்ச்சி நிலைகள், மேம்பட்ட கல்வித்திட்டங்கள், அணுஆயுதத்திறன்கள் போன்ற காலத்தின் புதுவடிவப் பொருள்கள் அனைத்தின் மீதான நன்மை, தீமையை இருவேறு கோணங்களில் சிந்தித்தறியும் தகுதியினை கணினி மயமாக்கப்பட்ட இன்றைய காலத்தில் அனைவரும் அறிந்திருப்பது மிகவும் அவசியமானதாகும். ஏனெனில், தற்காலப்

போர் நடவடிக்கையினைப் பொறுத்தவரை அதிபயங்கர போர் விளைவுகளும் மீட்டெடுக்க முடியாத பேரிழப்புகளும் ஏற்படுத்தும் அளவிற்கு இன்றைய ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் போரியல் சிந்தனை உச்சம் பெற்றன. இதுபோன்று பழங்காலத்திற்கும் தற்காலத்திற்குமான வேறுபட்ட பல்வேறு போரியல் கருத்தியல்களை கண்டறிந்து விளக்குவதாக ‘போர்க் காரணங்களும் அதன் விளைவுகளும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கைகளும்’ என்னும் இவ்வியல் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

11. ஆய்வு முடிவுகள்

‘சங்ககாலப் போர்முறைகளில் படைகளும் படைக்கலன்களும்’ என்னும் இவ்வாய்வானது, ஆய்வின் முதன்மை ஆதாரங்கள் மற்றும் துணைமை ஆதாரங்களைக் கொண்டும், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு முறைக்கேற்றவாறும் இறுதியாக ஆய்வு முடிவுகள் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. தொடர்ச்சியாக, அகரவரிசைப்படுத்தி ஆய்வுக்கு துணைபுரிந்த ஆய்வேடுகளையும், ஆய்வு நூல்களையும் துணைநூற் பட்டியலாகவும், இதர ஆய்வுத் தேடல்களையும், திரட்டல்களையும் பின்னிணைப்புகளாகவும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 1

சங்ககால அரசருவாக்கமும்
பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டு அரசியலும்

இயல் - 1

சங்ககால அரசருவாக்கமும் பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டு அரசியலும்

- 0.1 முன்னுரை
- 0.2 பண்டைத்தமிழர்ப் பண்பாடு (சங்கஇலக்கியம்)
- 0.3 அரசியல் - அறிஞர்கள் தரும் விளக்கம்
- 0.4 அரசியல் - கலைக்களஞ்சியம் விளக்கம்
- 0.5 அரசு - அரசன் - அரசியல் - அரசாட்சி
- 0.6 மக்களினம் கட்டமைத்த பல்வேறுவிதமான ஆட்சிமுறைகள்
- 0.7 இனக்குழுச் சமூகமும் சங்ககால அரசருவாக்கமும்
- 7.1 சீறூர் மன்னர்தம் குடிமைப்பண்புகள்
- 7.2 வேந்துவிடுதொழில்
- 7.3 நடுகல் வழிபாடு
- 7.4 நடுகல் வழிபடும் முறை
- 7.5 நடுகல் குறித்த நம்பிக்கைகள்
- 7.6 வினையழி பாவை
- 0.8 வேந்தன்
- 0.9 அரசாட்சி முறை
- 0.10 சங்ககால வீரர்களின் ஆளுமையும், வீரத்தின் பெருமிதமும்
- 0.11 போர்ப்பண்புகள்
- 0.12 போர் நடவடிக்கைகள்
- 0.13 தமிழக அரசமைப்பு முறையில் ஐம்பெருங்குழுவும் எண்பேராயமும்
 - 13.1 ஐம்பெருங்குழுவில் இடம்பெறத் தகுதியுடையவர்கள்
 - 13.2 அமைச்சன் அரசனுக்கு அறிவுரைத்தல்
- 0.14 காதல் வீரத்திற்கு துணைநின்ற வரலாறு - இயைபுகளும் முரண்பாடுகளும்
- 0.15 இயல் முடிவுகள்

இயல் - 1

சங்ககால அரசருவாக்கமும் பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டு அரசியலும்

0.1 முன்னுரை

தமிழரின் நெடுங்காலப் பாரம்பரியத்தை இவ்வுலகிற்கு உணர்த்தும் நூற்றுக்கணக்கான தமிழிலக்கியப் பனுவல்களில் மிக முக்கியமாக சங்கஇலக்கியத்தை முன்வைக்கக் காரணம், அவை வெறுமென அதீத கற்பனை வளமும் கவிதைச்சிறப்பும் மட்டும் கொண்டவையல்ல. கற்பனைக்கும் எட்டாத அல்லது இன்றளவும் மிகத் துல்லியமாக வரையறுக்க முடியாத இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பண்டைத்தமிழரின் வாழ்க்கைமுறை, சமூகநிலை, பொருளாதாரநிலை, காதல், போர், வீரம், வெற்றி, விழா, கொடை, ஆட்சி, கலை, கல்வி, தொழில், அரசியல், அறிவியல், தத்துவம், சமயம், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள் போன்ற அக்கால மக்களின் அத்தனைப் பண்பாட்டு அசைவுகளையும், வாழ்வியல் ஆதாரங்களையும் இன்றளவும் இவ்வுலகிற்கு நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கும் வரலாற்றுப்பெட்டகம். பாட்டும் தொகையுமெனப் பகுக்கப்பட்ட சங்கஇலக்கியம் பண்டைத்தமிழர்தம் பல்வேறு வாழ்வியல் மரபுகளைப் பதிவு செய்துள்ள சமூக ஆவணங்களாகவும் விளங்குகின்றன. சமூகம் உருவான தன்மை குறித்தும், அரசுகள் உருவான தன்மை குறித்தும் விளக்கும் சங்கஇலக்கியம் பண்டைத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் இயங்கியல் போக்கையும், ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிறைந்த சமச்சீரற்ற சமூக வளர்ச்சிப் போக்கையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. பண்டைத் தமிழ்ச்சமூகத்தில் அரசு எனும் அமைப்பு உருவாகி வளர்ந்ததைப் பல்வேறு ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். சங்ககால அரசருவாக்கம் என்பது சீறார் மன்னர், முதுகுடிமன்னர், மன்னர், வேந்தர் எனும் படிநிலைகளைக் கொண்டதாக இருந்துள்ளமையை அறியலாம். இந்த அரசருவாக்கங்களில் இனக்குழுச் சமூகப்பண்புகளைக் கொண்டதாகக் காணப்படும் சீறார் மன்னர் சமூக அரசமைப்பு முதன்மை பெறுகின்றன. இத்தகைய சீறார் மன்னர்தம் குடிக் கே உரியப் பண்புகளாகக் கூட்டுழைப்பு, கூட்டுண்ணல், விருந்தோம்பல், நடுகல் வழிபாடு, வேந்துவிடுதொழில், தண்ணடை பெறுதல், மறத்துடன் விளங்குதல் என்பனவற்றைச் சங்கப்பனுவல்கள் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளன.

சங்கப்பாடல்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாறான இரு வேறுபட்ட சமுதாய வாழ்வியல்களைக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக, புறநானூற்றுப்

பாடல்கள் புராதன விவசாயப் பொருளாதாரத்தையும் கால்நடைப் பொருளாதாரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட இனக்குழுச்சமுதாய எச்சங்களைத் தாங்கிய வன்புலச் சமுதாயத்தையும், மருதநிலச் சமுதாயத்தையும் சமகாலச் சமுதாயங்களாகக் காட்டுகின்றன. இவ்விருவகைச் சமுதாயங்களும் நிலம், போர்முறை, போரின் நோக்கம், வழிபாட்டுமுறை, வள்ளல் தன்மை, உடைமைநிலை, புலவர் மன்னர் உறவுநிலை, தலைவர் குடிமக்கள் உறவுநிலை எனும் பல்வேறு நிலைகளிலும் ஒன்றுக்கொன்று முரணான இயல்புடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய சமச்சீரற்ற வளர்ச்சிப் போக்கிற்கான காரணத்தை ஆய்வறிஞர் பலர் விளக்கியுள்ளனர்.

சங்ககாலம் ஒரு மாறுதல் நிலையைக் குறிப்பதாகும். அது, இனக்குழு வாழ்க்கைமுறை அழிந்து நிலவுடைமையாக மாறும் காலகட்டத்தைக் குறிக்கின்றன. சங்ககாலம் வரையறைக்குட்பட்ட நிலப்பகுதிகளையும் குடியேற்றங்களையும் அதற்குரிய சொத்துரிமை, அவற்றைப் பாதுகாக்கும் வகைகளோடு உருவாயின. இனக்குழு வாழ்வுமுறை அழிந்து நிலவுடைமையாக மாறுகின்ற சூழலில் பழைய சமுதாயத்தின் எச்சங்களும் நிலவுவது இயல்பே. இனக்குழு அழிவு முழுமையாக இல்லாமல் இருந்தால், இனக்குழு மக்களின் சிந்தனைகள், நம்பிக்கைகள், பண்பாட்டு எச்சங்கள் அதற்கடுத்து உருவாகும் சமுதாயத்திலும் எஞ்சி நிற்கும். இந்த விளக்கங்களின் அடிப்படையிலேயே இனக்குழு வாழ்வியல் மரபுகளின் எச்சங்களைக் கொண்டதாகக் காணப்பெறும் சீறூர்மன்னர் வாழ்வியலையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு இனக்குழு வாழ்வு மறைந்து அதன் எச்சங்கள் மாறிவரும் சமுதாயத்தின் தொடர்ச்சியாக பண்டைத்தமிழர்கள் அமைத்துக்கொண்ட அரசருவாக்கத்தின் படிநிலை வளர்ச்சிகளையும் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட சமூக நிலைப்பாடுகளையும் ஆராய்வதாக இவ்வியல் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

0.2 பண்டைத்தமிழர்ப் பண்பாடு (சங்கஇலக்கியம்)

“பழந்தமிழரின் செம்மாந்த வாழ்வியல் நெறிகளையும் அவர்களின் நிலைத்து நிற்கும் வரலாறுகளையும் நாம் அறிந்து போற்றுதற்குத் துணை நிற்பன சங்க இலக்கியங்கள். சங்கப் பாக்களுக்கு முன் நாம் அனைவரும் மண்டியிட்டு பணிந்து வணங்கி நெகிழ்ந்து நிற்கும் இயல்புடையவர்களே, எதை எடுத்தாலும் குறைகூறித் தம்மை உயர்த்திக் கொள்வதாய் வீழ்ந்து போகும் தமிழ்ப் படித்த மாந்தர்கள் கூட சங்க இலக்கியத்தை நேசிக்கவே செய்கிறார்கள். நமக்குள் இருக்கும்

அத்தனை இலக்கியப் புலமையும் சங்கப்புலவர் பெருமக்களின் படைப்பாக்கத்திலிருந்து கிடைக்கப்பெற்றவைதான். சங்க இலக்கியங்கள் என்னும் அடித்தளத்திலிருந்துதான் உலகம் வியக்கும் தமிழின் இன்றைய உச்சிக் கோபுரம் கட்டி முடிக்கப்பட்டுள்ளது. காலத்தின் வேகத்தாலும் பழமையின் காரணத்தாலும் அடித்தளம் மெது மெதுவாக மண்ணில் புதையுண்டு போகும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டன. சங்க இலக்கியமெனினும் கோபுரத்தில் நின்று கொண்டுதான் இன்றைய தமிழறிஞன் தனது படைப்புகளுக்குச் சிறுகதை, புதுக்கவிதை, புதினம், கட்டுரை, ஹைக்கூ, லிமரைக்கூ என்னும் பெயர்களைத் தரித்து விளம்பரப்படுத்தி கூவிக் கூவி விற்பனை செய்கிறான். எப்படி மேலை மொழிக்கும் அதன் கலாச்சாரத்திற்கும் தமிழன் தன்னை அடிமைப்படுத்திக் கொண்டானோ, அதனைப்போலவே அதன் இலக்கியத்திற்கும், இலக்கியக் கோட்பாடுகளுக்கும் அடிமைப்பட்டுத் தெளிவில்லாமல் திரிகிறான். சங்க இலக்கியங்களைக் குறைகூறும் எவரும் தன்னில் குறையுடையவர்களே. அதன் போக்கைப் புரிந்து கொள்ளத் திறனற்றவர்கள். வாசிக்கத் தெரியாதவர்கள். அதன் நுட்பத்தையும், சுவையையும் நேசிக்கத் தெரியாதவர்கள்.

சங்கப்புலவனின் சிந்தனைகள் வானளவியவை. அவனது கருத்துவளம் கடலினும் ஆழமானவை. அகம் புறம் கலந்த 2381 பாடல்கள் அடங்கிய இருதிணைப் பாக்களை வைத்து எத்தனை ஆராய்ச்சிகள் நிகழ்ந்துள்ளன. ஆயிரமாயிரம் பட்டங்கள் பெற்றுவிட்ட பின்பும் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் முற்று பெறவில்லை. சங்கப்புலவனின் முழுமையான ஆளுமை இன்னும் அறிந்து கொள்ளப்பட்டவில்லை. புலவனின் வறுமையும், மன்னனின் கொடையும் அர்த்தமுடையதாகவே படுகிறது. திரும்பத் திரும்ப தலைவனும் தலைவியும் கூடுவதும், பிரிவதும், பிரிந்து வருந்துவதும் தோழி ஆறுதல் படுத்துவதுமான பாக்களே நிரம்பி இருப்பதாகத் தோன்றினும், ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஒரு நோக்கமும், சுவையும் அமைந்திருக்கின்றன. சங்கப்பாக்களை ஒரு வாசிப்புக்கூடச் செய்யாதவர்கள் இன்றைக்கு மறுவாசிப்பு செய்வதாய்ப் பறைசாற்றுகின்றனர். ஒருமுழக் கோவணத்தைக் கட்டி வாழ்ந்த என் தாத்தாவும், நூல்புடவை உடுத்தியிருந்த என் பாட்டியும் நாகரிகமற்றவர்களாகத் தோன்றவில்லை. அன்பும் கருணையும் கொண்டு கபடமற்ற வாழ்வை வாழ்ந்தவர்களாகவே தோன்றுகிறார்கள். சங்கப் பாக்களைக் காட்டிலும் இன்றைய புதுக்கவிதைகள் பல புரியாமல் போனதற்குக் காரணம், எந்தவொரு சமுதாய நோக்கமுமின்றி, இந்த சமுதாயம் தம்மைக் கவிஞன் என்று அழைக்க வேண்டும் என்ற ஒற்றை நோக்கத்திற்காகக்

கவிதை எழுதி வருவதால்தான். ஒரே ஒரு பாடலை எழுதிவிட்டு ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக பேசப்பட்டு வரும் எம் சங்கப்புலவனுக்கு முன்னால், நூறு நூல்களை எழுதிப் பெரும் பரிசுகளையும், பாராட்டுதல்களையும் வாங்கிக் குவித்திருக்கும் எம் சகோதரன் நிகரானவனில்லை என்பார்.”¹

இவ்வாறு சங்கஇலக்கியமானது பண்டைத்தமிழனின் பண்பட்ட குணநலன்களையும், அவனது பழக்கவழக்கங்களையும் இன்றளவும் இவ்வுலக மக்களுக்கு நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இக்கருத்தியல்களின் வெளிப்பாடுதான் ‘தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு - தனியே அவர்க்கோர் குணமுண்டு’ என்னும் புகழையும் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன. இப்பண்பாட்டின் நிலைக்களனாய், வானளவு உயர்ந்த சிகரமாய் வாழ்ந்து சிறந்தவர்கள் நம் பண்டைத்தமிழ் மக்கள். அவர்களின் போற்றத்தகுந்த அன்றைய வாழ்வானது இன்றும் நம் வாழ்வின் பல முன்னேற்றங்களுக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. தாம் வாழ்ந்த மண்ணையும் அதன் இயல்பையும் நேசித்த அன்றைய மக்கள் உறவுகளை அன்பாலும், பகைமையை ஆயுதத்தாலும் அறவழியில் வென்றவர்கள். இச்செய்தியைச் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்ற புலவர்களின் பாடல்கள் பல நம் கண்முன்னே ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நவீனகாலத்து அறிஞர்களை விடவும் பண்டைத்தமிழ் அறிஞர்கள் பன்முகப் புலமை பெற்றவர்களாகவும், விரிந்த நோக்குடையவர்களாகவும், விடாமுயற்சி உடையவர்களாகவும், கடும் உழைப்பாளிகளாகவும், சாரமற்றவற்றைக் சகித்துச் சமரசம் செய்ய முடியாதவர்களாகவும், உண்மையான தமிழ் அறிவு மரபை அகண்ட அறிவு மரபுக்கு அறிமுகம் செய்தவர்களாகவும் விளங்கினார்கள். இப்பண்பாட்டில் முகிழ்ந்த இக்கருத்தினை,

‘ஒரு பண்பாடு இல்லையென்றால் பாரதமில்லை

நாம் பண்போடு வாழ்ந்திருந்தால் பாவமுமில்லை’

என்ற தமிழ்த் திரையிசைப் பாடல்வரிகள் பாரத நாட்டையும், அதன் பண்பாட்டையும் எள்ளளவும் பிரிக்க முடியாது என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இதுபோன்று பண்பாட்டை பேணிக்காக்கும் நாட்டில் வாழும் மக்களின் பண்புகளை இம்மண்ணில் வாழ்ந்த வள்ளுவப் பெருந்தகை,

“பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலகம் அதுவின்றேல்

மண்புக்கு மாய்வது மன்”

(குறள்.100)

என்னும் குறளடிகளால் எடுத்துரைத்துள்ளார். இப்பண்பின் வெளிப்பாடாகத்தான் நற்றிணைப் பாடலொன்று,

“புணரி பொருத பூ மணல் அடைகரை,

ஆழி மருங்கின் அலவன் ஓம்பி

வலவன் வள்பு ஆய்ந்து ஊர

நிலவு விரிந்தன்றால், கானலானே.”

(நற்.11.6-9)

என்னும் வரிகளில், தலைவியைக் காண விரைந்து செல்லும் தலைவன் கடற்கரையில் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் நண்டுகள் அகப்பட்டு நசங்காதபடிக் கவனத்துடன் தேரைச் செலுத்து எனத் தலைவன் தன் தேர்ப்பாகனுக்குச் சொன்னதாக உலோச்சனார் என்னும் புலவர் பாடியிருப்பது உண்மையில் உயிர்கள் மீது தமிழர்கள் கொண்டிருந்த உயிர்ப்பற்றின் அல்லது உயிரிரக்கத்தின் வெளிப்பாடேயாகும். எனவே, காரணமில்லாமல் எவ்வுயிர்க்கும் இன்னலிழைக்கும் செயல் தமிழர் பண்பாட்டில் அறவே இல்லை என்பதை மேற்கண்ட பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

அகவாழ்க்கையில் எவ்வாறு காரணகாரியத்தோடு உயிரிரக்கத்தை வெளிப்படுத்தினரோ அதனைப் போன்றே புறவாழ்க்கையிலும் செருக்குணர்ச்சியோடு பகைமையை வென்று, பெற்ற செல்வங்களை எல்லாம் புலவர்கள் அறிவுரையின் படி தாமாகவே முன்வந்து இரவலர்களுக்குக் கொடுக்கும் நற்குணங்களால் தமிழர் தம் புகழை நிலைநாட்டியுள்ளனர். சங்ககாலத்தில் மன்னர்களும், மக்களும் இல்லையென வரும் வறியவர்களுக்குத் தன்னிடம் இருப்பதை வாரிக்கொடுக்கும் ஈகை உணர்வு மிக்கவர்களாய் இருந்ததை சங்கப்பாக்கள் பல எடுத்துரைக்கின்றன. அவற்றில்,

“பொருநர்க்கு ஆயினும் புலவர்க்கு ஆயினும்

அருமறை நாவின் அந்தணர்க்கு ஆயினும்...” (சிறுபாண்.203-206)

என்ற பாடலடிகள், தன்னைப் புகழ்ந்தும் நாடியும் வரும் பொருநர்க்கும், புலவர்க்கும், அருமறை பயின்ற சான்றோர்களுக்கும் அவர்கள் வேண்டுவனவற்றை எப்போதும் விருப்பமுடன் கொடுப்பவனாகவும், இமயம் போன்ற அவனது அரண்மனை வாயில் இரவலர்களுக்காக எப்பொழுதும் திறந்தே இருக்கும் நாட்டிற்குத் தலைவனாகவும் நல்லியக்கோடன் வாழ்ந்தான் என்கிறது சிறுபாணாற்றுப்படை. மேலும்,

“வாரார் ஆயினும் இரவலர் வேண்டி

தேரின் தந்து அவர்க்கு ஆர் பதன் நல்கும்...” (பதிற்றுப்.55:10-11)

என்னும் நச்செள்ளையார் பாடல், இரவலர்கள் தாமே தன்னைத் தேடி வராவிட்டாலும் அவர்கள் வாயில் தேடிச்சென்று அவர்கள் விரும்பும் பொருட்களை தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு கொடுப்பவனாகவும், இன்சுவை உணவளிப்பவனாகவும், ஈந்துவக்கும் எண்ணமுடையவனாகவும் ‘ஆடுகோட்பாட்டு சேரலாதன்’ என்னும் மன்னன் வாழ்ந்தான் என அவனது அரசியலாட்சியை விளக்குவது போல் பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டு அரசியலையும் மேற்கண்ட பாடல் எடுத்துரைக்கின்றன.

பாரத வரலாறு கிமு.1000 ஆவது ஆண்டில் நடைபெற்றதாக வரலாற்று அறிஞர்கள் சொல்வர். சங்கஇலக்கியப் புறப்பாடல் ஒன்றில் தருமபுத்திரனைப் பாடிய கௌதமனார் ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பினை தமது பாடலில் பதிவுசெய்துள்ளார். பாரத வரலாறு நிகழ்ந்தது மேற்சொன்ன காலமெனில், இப்புறப்பாடலில் இடம்பெறும் மன்னனும் அக்காலத்தவராகவே இருக்கவேண்டும் என அறியமுடிகின்றன.

“அலங்கு உளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ

நிலம் தலைக்கொண்ட பொலம் பூந் தும்பை

ஈர் ஐம்பதின்மரும் பொருது, களத்து ஒழிய

பெருஞ் சோற்று மிகு பதம் வரையாது கொடுத்தோய்.” (புறம்.2:13-16)

என்ற புறப்பாடலில் பாராட்டப்பெறும் சேரர் பெருந்தகை, நூறு கௌரவர்கள் படைகளுக்கும், ஐந்து பாண்டவர் படைகளுக்குமிடையே நடந்த மகாபாரதப் போரின் போது அவ்வீரர்களுக்கு சேரமன்னனொருவன் பெருஞ்சோறு அளித்தான் என்ற வரலாற்றுக் குறிப்பு வருகிறது. எனவேதான், இச்சேரமன்னன் ‘பெருஞ்சோற்று உதியன்’ என்ற சிறப்புப்பெயரும் பெற்றான் என்கிறது வரலாறு. மேற்கண்ட பாரத வரலாறு உண்மையாயின் இம்மன்னனும் பாரத காலத்தவன் என்பதில் ஐயமில்லை. மேலும், சங்ககாலத் தமிழர்களின் வரலாறு பிற நாகரிகங்களை விட காலத்தால் முந்தியது என்பதும் இதனால் தெளிவாகின்றன.

பண்டைத்தமிழரின் புறவாழ்வு எனப்படும் போர் அரசியலையும், அதன் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், அதனோடு தொடர்புடைய பல்வேறு பழக்கவழக்கங்களையும், அவர்கள் பின்பற்றிய புறவாழ்வியல்

நெறிமுறைகளையும், பல்வேறு போரியல் முறைகளையும் அறியவேண்டுமானால், ஆண் பெண்ணை மையமிட்ட அகப்புற வாழ்க்கையில் சங்ககாலத் தமிழர்களின் வீரம் சார்ந்த ஆளுமை எவ்வாறு இருந்தன என்பதனையும், சங்ககால அரசருவாக்கம் தமிழ்மண்ணில் நிலைத்த படிநிலை வளர்ச்சிகளையும், உலகளவில் அறிஞர்கள் பலரால் உணர்த்தப்படும் அரசு, அரசன், அரசியல், அரசாட்சி தொடர்பான பல்வேறு கருத்தாடல்களையும், விளக்கங்களையும், விமர்சனங்களையும் அறிந்திருப்பது அவசியமானதாகும்.

0.3 அரசியல் - அறிஞர்கள் தரும் விளக்கம்

“அரசியல் என்பது ஆட்சி, அதிகாரம் பற்றிய கோட்பாடுகளும், நடைமுறைகளும் எனவும், அரசு என்பது ஒரு நாட்டை அல்லது ஒரு மாநிலத்தை நிர்வகிக்கும் அதிகாரங்கள் வரையறைக்கப்பட்ட அமைப்பு”² எனவும் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி விளக்கம் அளிக்கின்றன. தமிழில் அரசியல் என்பதனை வடநூலார் ‘ராஜதர்ம’ என்றும், ஆங்கிலத்தில் politics என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். இது polis என்ற கிரேக்க மூலச்சொல்லிலிருந்து தோன்றியதாகும். போலிஸ் என்ற கிரேக்கச் சொல் அந்நாட்டின் நகர அரசைக் (city - stste) குறித்தது. பிற்காலத்தில் அரசு, அரசாங்கம் பற்றிய அனைத்துப் பொருள்களைக் குறிக்கும் வகையில் ஒரு பரந்த பொருளுடைய சொல்லாகிவிட்டது. அரசியல் என்ற சொல்லிற்கு நர்மதாவின் தமிழகராதி “நாடு ஒன்றினை ஆட்சி புரிந்திடும் முறை, ஆட்சி புரிவது பற்றிய பல்வேறு கட்சிகளின் கொள்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகள்”³ என விளக்கம் தருவதோடு சமூகத்திற்கான வளர்ச்சிக்கு அரசியலமைப்பு பெரும்பங்கு வகிப்பதையும் குறிப்பிடுகின்றன.

“மக்களின் தேவைகளில் மாற்றம் ஏற்படும்போது அரசு இயந்திரம் மாறுபடலாம். மக்கள் நல அரசு முதலாளித்துவ அரசாகவும், மதச்சார்புள்ள அரசாகவும், மதச்சார்பற்ற அரசாகவும் மாறுதல்கள் ஏற்படலாம்.”⁴ உதாரணமாக, “சனநாயக அரசியல் அமைப்பின் அங்கங்களாக அரசும் (state), குடிமை நிறுவனங்களும் (Civil Institution), மக்கள் இயக்கங்களும் (People Movements) அமைந்துள்ளன. இவை அனைத்தும் மக்களது பொதுவாழ்வை ஒழுங்குபடுத்துகின்றன. மக்களின் நலன் காக்கும் அரசு (Welfare State), என்பது அரசாங்க நிர்வாகம் (Government Executives), நாடாளுமன்றம், நீதித்துறை, காவல்,

இராணுவம், அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும் ஊடகங்கள் கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தையும் மக்களது தேவை மற்றும் உரிமையை நிலைநாட்ட செயல்படுகிறது.”⁵

மேலும், “அரசியல் என்பது முடிவெடுப்பதற்கான அதிகாரம் (power to decide) யார் கையில் இருக்கிறதோ அவர் அரசியல் நிலைப்பாடு எடுக்கிறார். அனைவரும் கலந்துபேசி ஒரு முடிவு எடுத்தால் அது ஜனநாயக (Democracy) அரசியல் என்றும், தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி தனிநபரோ, தனிக்குழுவோ முடிவு செய்தால் சர்வாதிகார அரசியல் என்றும் கூறுகின்றோம்.”⁶ இது அரசியல் அதிகாரம் பற்றி ஆய்வாளர் செபமாலைராசா தரும் விளக்கமாகும்.

0.4 அரசியல் - கலைக்களஞ்சியம் விளக்கம்

அரசியல் குறித்து அபிதான சிந்தாமணி தரும் விளக்கமாவது, “அரசியல் என்பது படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் (பின்னும்) என்னும் ஆறு நிலைப்பாடுகளிலும், அவை அறநிலையம், மறநிலையம், அறநிலைப்பொருள், மறநிலைப்பொருள், அறநிலையின்பம், மறநிலையின்பம் எனவும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் அறநிலையறமாவது நான்கு வருணத்தவரும் தத்தம் வருணத்தில் பிறழாது இருத்தல் பற்றியும், மறநிலையறமாவது நிரைமீட்டலும் பகை வெல்லுதலுமாகிய செஞ்சோற்றுக்கடன் கழியாதாரைத் தண்டித்து குறைவுறச் செய்தல் பற்றியும், அறநிலைப் பொருளியலாவது, நெறிவழிநின்று, தத்தம்நிலையில் முயன்று பெறும் பொருள் என்றும், மறநிலைப் பொருளியலாவது, பகைவர் பொருளும், திறைப்பொருளும், குற்றம் செய்தோரைப் பொறுக்கும் பொருளும், சூதில் வெல்பொருளுமாம். அறநிலையின்பமாவது, குலமும் ஒழுக்கமும், குணமும், பருவமும், ஒத்த கன்னிகையை மணஞ்செய்து கொண்டு இல்லறத் தொழுகல் எனவும், மறநிலை இன்பமாவது, ஏறுதழுவுலும், வில்லாலிலக்க மெய்துதலும், பொருள் கொடுத்துக் கோடலும், வலிந்து கோடலும் ஆகிய நெறியில் மணத்தலாம்.”⁷ இவ்வாறு அரசியல் என்பது வருணம் காத்தலும், தண்டித்தலும், பொருளீட்டுதலும், குற்றமிழைத்தோரை மன்னித்தலும், சூதில் பொருள் கொள்ளுதலும், ஒத்த கன்னிகையை மணம் செய்தலும், வலிந்து அவரை மணஞ்செய்தலும் ஆகிய பண்புகளைக் கொண்டதாக கலைக்களஞ்சியம் அபிதான சிந்தாமணி எடுத்துரைக்கின்றன.

மேற்குறித்த கருத்தாக்கங்கள் எந்தவொரு அரசுக்கும் அதிகாரத்தைக் கட்டமைக்கிறது. அவ்வதிகாரத்தின் கீழ் வாழும் மக்கள் அரசுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அரசனுடைய எந்தச் செயலும் மக்களின் உரிமையையோ, இருப்பையோ உணர்ந்து செயல்படுவதாகத் தெரியவில்லை. தனிநபர் ஆதிக்க அரசியலையே அரசியல் விளக்கங்களாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

0.5 அரசு - அரசன் - அரசியல் - அரசாட்சி

‘அரசு’ என்ற சொல்லுக்கு ‘அரசர்’, ‘இராச்சியம்’, ‘அரசியல்’, ‘அரசாட்சி’ என்ற பொருள்கள் (தமிழ் - தமிழ் அகரமுதலி) வழங்கப்படுகின்றன. “அரசன் என்பது நாடாள்வோன் என்னும் தலைமையையும், இராச்சியம் என்பது ஆளப்படும் பகுதி என்ற ‘இடம் அல்லது நிலத்தையும்’, அரசியல் என்பது அரசாளும் முறை என்ற ‘பண்பினையும்’ அரசாட்சி என்பது ‘அரசு நிர்வாகம்’ என்ற (தலைமையின்) கருவியையும் குறிப்பன.”⁸ என்று பேராசிரியர் இராஜமுத்திருளாண்டி அரசு சார்ந்த பன்முகத் தன்மையினை விளக்குகிறார். மேலும், அரசியல் என்பது சமூகத்தின் ஓர் அங்கமாகும். அச்சமூகத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு அரசியலும் ஆளாதல் அவசியமாகும். அரசின் தோற்றம், அரசு நிறுவனங்கள், மக்களிடம் வரி பெறும் முறை, படைவீரர், பகைத்திறம், பொருளாதாரம், சாதியமைப்பு போன்ற பல்வேறு கூறுகளும் இவற்றில் அடங்கும்.

“தனிநபர்கள் புதிதாகச் சேர்த்த சொத்தைப் பாதுகாக்கவும் அதைப் பெருக்குவதற்கும் படிப்படியாய் வளர்ந்து வரும் புதிய வடிவங்களுக்கும் பொதுமக்கள் அங்கீகாரம் எனும் முத்திரையைப் பதிய வைப்பதற்கும் வேண்டிய ஒரு நிறுவனமாக இல்லாதிருந்தது. சமுதாயத்தில் எழுந்த வர்க்கப் பிரிவனையை நிரந்தரமாக்குவதோடு மட்டுமல்லாமல் உடைமையற்ற வர்க்கங்களை உடைமையுள்ள வர்க்கம் சுரண்டுவதற்காக உரிமையை நிரந்தரமாக்கும் நிறுவனம் வரத்தொடங்கியது. அதுதான் அரசு”⁹ என்கிறார் பிரடரிக் ஏங்கெல்சு.

“பல சமூகங்கள் அல்லது வர்க்கங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியானது மைய அமைப்புடைய அரசாங்கத்தின் மூலம் வரிவிதித்தல், படைத்திறன் கொண்டிருத்தல் சட்டங்களை இயற்றி அவற்றின்படி அனைவரும் நடக்கச் செய்தல், குற்றமிழைப்போருக்கு நீதித்துறை மூலம் தண்டனை விதித்தல்

முதலான பணிகளைக் கொண்ட ஒரு முற்றூரிமை வாய்ந்த அரசு”¹⁰ என பக்தவத்சல பாரதி அரசின் பணிகளை விளக்குகிறார்.

“மனிதன் மற்றவர்களுடன் கூடி வாழ்ந்தாக வேண்டும் என்னும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவன். அவ்வாறு கூடி வாழும்போது ஒருவர் மற்றொருவரின் உரிமையையும் கட்டுப்பாட்டையும் மதிக்க வேண்டியுள்ளது. ஆனால் ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் மக்கள் அவர்களின் தனிப்பட்ட நலனிற்காகச் சுயநலப்போக்கை ஏற்படுத்திக் கொள்வதால் சமுதாயத்தில் பொறாமை, போட்டி, முரண்பாடு போன்ற பல ஒத்திசைவற்ற பண்புகள் மேலோங்குகின்றன. இவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி சமூகச் சமநிலையை நிலைநாட்டும் பொருட்டுப் பெரும்பாலான சமுதாயங்கள் அவற்றிற்கு ஏற்புடைய அரசியல் அதிகார முறையைச் செயல்படுத்துகின்றன.”¹¹ எனவேதான், பதினெண் மேற்கணக்கு மற்றும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களை இயற்றிய புலவர்கள், அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்த அரசுகளை திருத்தி, தம் வாழ்வியலுக்கு ஏதுவான அரசாக அமைக்க விரும்பினர். அதனால்தான் அரசு என்பது இன்ன இன்னவாறு அமையவேண்டும் என்ற கருத்தியலைத் தமிழ்ச்சூழலுக்கு ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கின்றனர்.

“மனித வாழ்க்கையின் மேம்பாட்டிற்கு இன்றியமையாதவை எவை என்பதனை வரலாற்று ஏடுகள் நமக்கு எடுத்துரைக்கின்றன. அவற்றில் அரசு (state) எங்ஙனம் உருவாகியது அல்லது உருவாக்கப்பட்டது என்பதற்குத் தத்துவ முறையான கோட்பாடுகள் பல உண்டு. ஆனால் காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட சமுதாய அமைப்பே அரசு உருவாகக் காரணம் என்பதில் ஐயப்பாடில்லை. அரசு தோன்றியது முதல் இன்றுவரை மனிதன் அரசியல் உணர்வுகளால் உந்தப்பட்டவனாய், மக்கள் வாழ்வு நலம்பெற செழிப்புற அரசு எப்படிச் செயல்படவேண்டும் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திப்பவனாய் வாழ்ந்து வரவேண்டும்.”¹² என்கின்றன வாழ்வியல் களஞ்சியம்.

தனிநபர் உள்ளிட்ட சமூகம் நல்லநிலையில் இயங்குவதற்கு நெறிப்பட்ட அரசு அவசியமானதை உணர்ந்தவனாக மனிதன் காலந்தோறும் இருந்திருக்கின்றான். இதன் நெடிய மரபின் அரசு எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதாக இவை அமைந்துள்ளன. “சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல் ஆகிய முதல் மூன்றும், சமுதாயத்தின் அடிப்படை அமைப்புகள் (Basic Structures) என்றும், மதம், பண்பாடு, கருத்தியல் போன்ற பிற மூன்று

அமைப்புகளும் சமுதாயத்திற்கு அர்த்தம் தரும் அமைப்புகள் (Meaning Giving Structures) என்றும் மார்க்சிய சிந்தனையாளர்கள் அழைக்கிறார்கள்.”¹³

“அர்த்தம் தரும் அமைப்புகளாகிய மதம், பண்பாடு, கருத்தியல் இவை மூன்றும் அடிப்படை அமைப்புகளான சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல் ஆகியவற்றை நியாயப்படுத்தவும் (Justifying), நிலவும் சூழலைக் கட்டிக்காக்கவும் (Maintaining The Status Quo), அனைவரையும் ஏற்றுக்கொள்ள வைக்கவும் (Accepting), செய்யும் பணிகளைச் செய்து அர்த்தம் தரும் அமைப்புக்களாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.”¹⁴

மேற்கண்ட தரவுகள் அரசியலை நியாயப்படுத்தவோ, அல்லது நியாயமான அரசியலுக்கு மக்கள் சார்ந்த கருத்தியல் அவசியமாகிறது என்பதை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளன. மேலும், நடப்பு ஆட்சியைக் கட்டமைக்க விரும்பும் நடப்புச் சமுதாயம் எதிலிருந்து எது மாறவேண்டும் என்ற அடிப்படையையும், உலகளவில் இயங்கும் பல்வேறுபட்ட ஆட்சிமுறைகளையும் அறிந்திருந்தல் அவசியமாகிறது என்னும் கருத்தினையும் வலியுறுத்துகின்றன.

0.6 மக்களினம் கட்டமைத்த பல்வேறுவிதமான ஆட்சிமுறைகள்

வ.எண்	ஆட்சிமுறைகள்	ஆட்சிமுறைகள் குறித்த விளக்கங்கள்
1.	குடியாட்சி (Republic)	மக்களே மக்களுக்காக மக்களால் நடத்தப்படும் ஆட்சி மக்களுக்குச் சொந்தம்.
2.	சனநாயக ஆட்சி (Democracy)	சமத்துவத்தை நிலைநாட்டி மக்கள் அனைவரும் சமமாகப் பங்கெடுக்கும் ஆட்சி.
3.	கும்பலாட்சி (Monocracy)	யாருக்கும் தெரியாமல் எவருக்கும் கட்டுப்படாமல், எல்லோரும் எல்லாவற்றையும் அடக்கி ஆள முயலுவது.
4.	செல்வராட்சி (Plutocracy)	பணம் படைத்தோர் ஒன்றிணைந்து ஏழைகளை அடக்கி, ஒடுக்கி ஆட்சி செய்வது.
5.	சமயத்தவராட்சி (Theocracy)	தங்களது மதத்தை உயர்த்தி, பிற மதத்தினரை அடக்கி ஆளும் ஆட்சி.
6.	சாதியாட்சி (Castocracy)	குறிப்பிட்ட சாதி பிற சாதியினரை அடக்கி ஒடுக்கும் ஆட்சி.
7.	சிறுகுழுவாட்சி (Oligarchy)	வலிமைபெற்ற ஒரு சிறு குழு தந்திரம், சூழ்ச்சி பலத்தால் பிறரை அடக்கி ஆளும் ஆட்சி.

8.	கோனாட்சி (Monocracy)	வீரம், விவேகம், குழ்ச்சி மூலம் ஓர் அரசைக் கைப்பற்றி, தன்னை அரசராக்கி பரம்பரையாக ஆட்சி செலுத்துவது.
9.	குடிகோனாட்சி (Demo – Momarchy)	அரசனும் ஆளுவர், குடிமக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்களும் ஆளுவர், இரு ஆட்சியும் சேர்ந்து நடைபெறுவது.
10.	தனி வல்லாட்சி (Autocracy)	தனிமனிதன் போர்ப்படையின் துணைக்கொண்டு, யாரையும் ஆட்சிப்பொறுப்பில் அண்டவிடாமல் தன் விருப்பப்படி ஆட்சி செய்வது.

உலகளவில் இதுபோன்ற பல்வேறுவிதமான ஆட்சிமுறைகள் இருந்தாலும் மக்கள் நலனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட அரசே நலம் தரும் அரசாகின்றன, காலத்தால் நிலைக்கவும் செய்கின்றன. பெரும்பாலும் இதுபோன்ற ஆட்சிமுறைகள் தமிழகத்தில் சங்ககாலத்திலேயும் சங்கமருவிய காலத்திலேயும் சிலகாலம் வேருன்றிதான் இருந்திருக்கின்றன. காலமாற்றத்தில் மக்களின் புரிதல் தன்மையினாலும், அவர்களின் இயங்குவெளி அமைப்பினாலும் இதுபோன்ற ஆட்சிமுறைகள் மாற்றம் பெற்று வந்துள்ளன.

“சமூகமும் அரசும் இன்றி ஒரு மனிதனால் அமைதியாகவும் பாதுகாப்பாகவும் வாழமுடியாது வளர்ச்சியடையவும் முடியாது. இந்த உண்மையை உணர்த்தும் வகையில் மனிதன் இயல்பாகவே ஓர் அரசியல் உயிரி என்றும், அவன் அரசு இல்லாமல் இருப்பானாயின் ஒன்று மனிதத்தன்மைக்கு மேலானவனாக இருக்க வேண்டும் அல்லது கீழானவனாக இருக்க வேண்டும் என்று கிரேக்க அறிஞர் அரிஸ்டாட்டில் கூறுகிறார்.”¹⁵

எனவே, அரசைப் பெறாத சமூகம் அகப்புறப் பரிணாம வளர்ச்சியை அடைய முடிவதில்லை. சமூக அமைப்பில் சட்டதிட்டங்களை உருவாக்கி, அவற்றைச் செயல்படுத்துகின்ற தலைவன் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்றும், அவனது ஆட்சிச்சிறப்பு குறித்தும் தமிழிலக்கண இலக்கியங்கள் பலவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சமூகத் தொலைநோக்குத் தொடர்பான எண்ணங்களின் அடிப்படையில் முதலில் அமைவது அரசும் அரசு சார்ந்த செயற்பாடுகளுமே ஆகும். ஒரு சமூகம் அல்லது ஒரு நாடு அதன் பொருளாதாரம், நீதி, மக்களின் நிலை, தனிமனித உரிமை மற்றும் செயற்பாடுகள், தனிமனிதப் பாதுகாப்பு, பெண்ணுரிமை ஆகியவற்றில் காட்டும் அக்கறையும் அணுகுமுறையுமே அந்நாட்டை வளமுடையதாக உயர்த்தும் அடிப்படைகள் ஆகும். இத்தன்மைகளின் அடிப்படையிலேயே ஒரு நாடு உலகளவில் இனங்காணப்படுகின்றன. ஒரு நாட்டின்

கட்டுப்பாடான வாழ்க்கைக்கும் தனிமனித தேவைக்கும் அரசு தன் பங்கினைச் செய்யவேண்டும். அவ்வரசு நல்லரசாக அமையும் போது மட்டுமே நாட்டின் அமைதி காக்கப்படும், மக்களின் வாழ்க்கைத்தரமும் உயரும், அநீதிகள் விலகி நீதி நிலைநாட்டப்படும். இதுபோன்ற அரசு மற்றும் அரசியல் சார்ந்த நடைமுறைகள் சங்ககாலத் தமிழர்களால் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

0.7 இனக்குழுச் சமூகமும் சங்ககால அரசருவாக்கமும்

தமிழகத்தின் ஆரம்பகால அரசருவாக்க சூழலையும் தமிழ்ச்சூழலில் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட சமூக மாற்றங்களையும் நன்கு புரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் முதலில் சங்ககாலத்தைப் பற்றிய புரிதலினையும், அக்காலத்தில் கட்டமைப்பட்ட அரசருவாக்க நெறிகளையும் அறிந்திருக்கவேண்டும். அடுத்து, நமது நாட்டின் வேறு எந்தப் பகுதியிலாவது நடந்த முதல் அரசருவாக்க நிகழ்வுகளை தமிழ்ச்சூழலில் ஏற்பட்ட அரசருவாக்க நிகழ்வோடு பொருத்திப் பார்க்கவேண்டும். அப்போதுதான், வேட்டைச் சமூகமாகவும், இனக்குழுச் சமூகமாகவும் இருந்த தமிழ்ச் சமூகத்தில், அரசு என்ற அதிகாரம் வாய்ந்த ஆற்றல் எக்காலத்தில் எவ்வாறு உருவானது, எந்தெந்த நிலைகளில் வளர்ந்து அவை பேரரசாக நிலைகொண்டன என்ற வரலாற்றை விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

“எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்ற பெயர்களில் கி.பி.ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் தொகுக்கப்பட்டுச் ‘சங்கஇலக்கியம்’ எனத் தவறான பெயரில் அழைக்கப்பட்டு வந்த பாடல்கள், தமிழ்ச்சமூகத்தின் அசலான, தொன்மையான இலக்கியத் தொகுதிக்குள் அடங்குகின்றன. இவை கி.மு.முந்நூறாம் ஆண்டு முதல் கி.பி.இருநூறாம் ஆண்டுவரை தோன்றியதாகப் பலரும் இன்று ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர். கி.மு. மற்றும் கி.பி. என்ற வரம்புக்கு உட்பட்ட ஐந்நூறு ஆண்டுகளில் வாய்மொழி மரபாக வழங்கிவந்த இப்பாடல்களைச் சமணர்கள் - குறிப்பாகப் பாண்டி நாட்டுச் சமண அறிஞர்கள் கி.பி.475 - இல் பாட்டும் தொகையுமாகத் தொகுத்தார்கள் என்று சிலர் கூறியுள்ளார்கள். இவ்வாறு பழைய பாடல்களைத் தொகுத்ததற்குப் பாண்டிய அரசர்களின் இறையாண்மையைச் சட்டபூர்வமாக்குதல் என்ற அரசியல் செயல்பாடு இருந்தது எனலாம்.”¹⁶

“சமூகக் கட்டமைப்பின் அடித்தளக் கூறுகளான உற்பத்திக் கருவிகளும் உற்பத்தி உறவுகளும் சமூகக் கட்டமைப்பின் தன்மையைத் தீர்மானிக்கும். இதற்கிணங்கவே சமூகக் கட்டமைப்பின் மேல் தளத்தில் அரசு, கலை,

இலக்கியம், சமயம் முதலானவை காணப்படும். எனவே, அரசு எனும் அமைப்பு சமுதாயத்தில் நிகழும் மாற்றங்கள் காரணமாக ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் சமுதாயத்திலிருந்து தோன்றுவதாகும். அரசு எனும் அமைப்பு, சமூகத்திலிருந்து தோன்றினும், அது சமூகத்திலிருந்து வேறுபட்டது என்றும் கூறுவர்.”¹⁷

ஒரு அரசு தோன்றுவதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தாலும், மார்க்ஸ் மற்றும் ஏங்கெல்ஸ் என்ற அறிஞர்கள் அதனை அகக்காரணங்கள், புறக்காரணங்கள் என இரண்டே நிலைகளில் எடுத்துரைப்பர். வர்க்கவேறுபாடு என்பது அரசு தோன்றுவதற்குப் போதுமானதாக இருந்தாலும், அவற்றில் முரண்பட்டச் சூழலே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வர்க்கம் தனது நிலையைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு உடைமையற்ற உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சுரண்டுவதை நியாயப்படுத்த முயலும். ஆளும் வர்க்கம் தனது நிலைக்குச் சமூகத்தின் ஒப்புதலைப் பெறும் பொருட்டுச் சமயம், இலக்கியம் போன்றவற்றைக் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தும். இவையெல்லாம் அரசு தோன்றுவதற்குரிய அகக் காரணங்கள். புறக்காரணம் என்பது ஒரு சமூகத்தைப் பிறிதொரு சமூகம் வெற்றி கொண்டு அரசு எனும் அமைப்பைத் திணிப்பதாகும். இருந்தாலும், அகக்காரணங்கள் இன்றி புறக்காரணங்களால் மட்டுமே அரசுருவாக்கத்தை நிகழ்த்திவிட முடியாது.

மனித இன வரலாற்றில் வேட்டைக் குழுவே மனிதன் அமைத்துக் கொண்ட முதல் சமூகமாகும். இதில் ஆணும் பெண்ணும் இடம் பெற்றனர். இக்குழு சிறுகுடி எனப்பட்டன. இது பல்கிப் பெருகிக் குருதித் தொடர்பால் அமைந்த பெரிய குழுவாக, விரிந்த குடும்பமாக மாற்றமுற்றன. சிறுகுடி விரிவடைந்து பல விரிந்த குடும்பங்களைக் கொண்ட தொல்குடிச் சமூகமாகவும் இனக்குழுச் சமூகமாகவும் மாற்றம் பெற்றன. இச்சமூகத்தில் பொதுமைப் பாலுறவும் குழு மணங்களும் அக்கால சமூகஅறமாக இருந்ததால், தந்தை வழியற்ற தாய் வழிச் சமுதாயமே ஆரம்பகாலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. மக்கள் தாம் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஒவ்வொரு ஆற்றல் காரணமாகிறது என நம்பினர். அஞ்சியதை அணங்கு என்றும், வாழ்விக்கும் இயற்கையை கடவுளாகவும் ஏற்றனர். காவல்மரம், மீன், வில், புலி, மயில் போன்றவற்றை தம்இனத்தின் குலக்குறி அடையாளமாகக் கொண்டனர். நாள் மகிழ் இருக்கை, நறவு மகிழ் இருக்கை, நாள் இருக்கை, மன்றம் போன்ற சபைகள் இனக்குழுவின் சமுதாயப் பிரச்சனைகளை முடிவு செய்யும் பொதுக்கூட்ட நிகழ்வாகவும், இனக்குழுச்

சமூகத்தின் உயிர்நாடியாகவும் இம்மன்றம் இருந்துள்ளன என்பது வரலாறு தரும் செய்தியாகும்.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் எவருக்கும் எதுவும் சொந்தமானது இல்லை. அனைத்தும் அனைவருக்கும் பொதுவுடைமையாக இருந்தன. இவ்வின மக்கள் கடமையையும் உரிமையையும் பிரித்துப் பார்க்கமாட்டார்கள். தாம் துன்பப்பட்டு பட்டினி கிடந்தாலும் தம்மை நாடிவரும் இரவலர் எவரும் பசியால் வாடக்கூடாது என்ற நோக்கத்தினை உடையவர்கள். இனக்குழுச் சமூகத்தில் புலவர், பாணர், விறலியர், பொருநர் போன்ற கலைஞர்களுக்கு உண்ணும் உணவும், பொருளும் கொடுக்கும் இயல்புடையவர்களாக இருந்ததால், பற்றாக்குறை வரும் காலங்களில் கடன் பெற்றும் வாழ்ந்துள்ளனர். இனக்குழுத் தலைவன் ஒருவன், நிரை கவர்ச் செல்லும்போது, கள் விற்பவளிடம் கள் கேட்டு நிற்க, பழைய பாக்கி இருந்ததால் அவள் தர மறுக்கிறாள். அவனும் சினம்கொள்ளாமல் தன் மனையிடத்து உள்ள காட்டு யானையின் வெண்ணிறக் கொம்புகளைச் சுட்டிக் காட்டி தன் புதல்வனை எடுத்து வரச்சொல்லி தலையினைத் தடவி ஏவுவார் என புறநானூறு 245 ஆவது பாடல் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, இனக்குழுச் சமூகத்தில் கள் விற்கும் சாதாரண குடிமகளுக்கும், இச்சமூகத்தின் தலைவனுக்கும் வேறுபாடற்ற நிலையே இருந்துள்ளது என அறியமுடிகின்றன.

7.1 சீறூர் மன்னர்தம் குடிமைப்பண்புகள்

குழுவாக வாழும் குடிக்குத் தலைவன் மன்னன். மன்னன் என்பது அரசனில்லை. சிறு குடிக்கோ, பெருங்குடிக்கோ, முதுகுடிக்கோ தலைமையாகச் செயல்படும் ஒருவன். சிறிய ஊராக இருந்தால் சிறுகுடி, பெரிதாக இருந்தால் பெருங்குடி, நீண்டகாலம் ஓரிடத்தில் வாழ்ந்து வந்தால் முதுகுடி என்பர். இத்தகைய ஊர்களுக்குத் தலைவன் சீறூர் மன்னன். நாட்டிற்குத் தலைவன் வேந்தன். பல ஊர்கள் சேர்ந்தது நாடு. பாரியின் நாடு முந்நாறு ஊர்கள் கொண்டது என புறநானூறு 110 ஆவது பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தம்மை நாடும் பெருவேந்தர்களுக்கு போரில் உதவி செய்து அதற்குரிய ஊதியம் பெற்றுத் தன் மக்களோடு தன்னிச்சையாக வாழும் தகுதியுடையவர்களாக சீறூர் மன்னர்கள் விளங்கியுள்ளனர் (புறம்.365).

இனக்குழுத் தலைவன் தன்னை மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. தம்மின மக்களுக்குத் தேவைப்படும் பொழுது மட்டும்தான் தலைமைப் பொறுப்பில் செயல்பட்டான். மற்ற நேரங்களில் பிறரைப் போலவே

தானும் ஒரு உறுப்பினராக நடந்துகொண்டான். இனக்குழுத் தலைவன் இல்லாத போது கடன் வாங்கி இரவலர்களை உபசரித்தல். விதைக்கு வைத்திருந்த தானியங்களைக் கொண்டு உபசரித்தல், வீட்டிலிருந்த பழைய உணவு, இறைச்சி ஆகியவற்றைக் கொடுத்து எந்நிலையிலும் இல்லை என மறுக்காது பகிர்ந்தளிக்கும் மனப்போக்கு உடையவர்களாக இச்சமூகத்தில் ஆணும், பெண்ணும் வாழ்ந்துள்ளனர். வரகு, தினை, அவரை போன்ற பயிர்த்தொழிலும், கால்நடை வளர்ப்பும் வாழ்வின் முதன்மை ஆதாரங்களாக இருந்துள்ளன. இனக்குழுச் சமூகத்தலைவன் கலைஞர்களுடைய ஆட்டங்களிலும், முன்தேர்க்குரவை போன்ற வெற்றிக் களிப்பிலும் தானும் பங்கேற்று ஆடிமகிழ்ந்தான்.

இனக்குழுத் தலைவன், அக்குழுவின்ரைப் போல சாதாரணமானவனே, தனிச் சலுகைகள் இல்லாதவன். மக்களோடு சேர்ந்து உழைத்து உணவைத் தேடி அதைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிட்டு தானும் உண்டு வாழ்ந்தான். காலைக் கள்ளைக் குடித்து விட்டுத் தூசி நிறைந்த, துப்புரவு செய்யப்படாத முற்றத்தில் உறங்குகின்றவன்தான் எங்கள் தலைவன். யாம் அவனது பாணர் என்று கூறுவதாக புறம் 316 ஆவது பாடலில் மதுரைக் கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணாகனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதோ முற்றத்தில் கள் குடித்த மயக்கத்தில் இருக்கிறவன் தூங்குவதற்குப் பாயை விரைவில் கொடுங்கள். அவன் எங்களுக்கும் பிறருக்கும் வாரிக் கொடுத்தவன் என்று புறம் 317 வது பாடலில் வேம்பற்றூர்க் குமரனார் மற்றொரு இனக்குழுத்தலைவனைக் குறிப்பிடுகிறார். குச்சிப்புல் நிரைத்தாற் போன்ற நிறத் தாடி கொண்டவன் அவன் ஊரை விட்டுப் பிரியாதவன். தனக்கு அரணாகக் காவற்காடும் இல்லாதவன், இருந்தும் அடுத்தவனுடைய நிரையைக் கவர்ந்துவரும் ஆற்றல் அவனுக்குண்டு. இவ்வாறு இனக்குழுத் தலைவனைப் பற்றி 257 வது புறப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இத்தலைவன் பச்சையாகக் கறியைத் தின்று, கையில் பட்ட பசியக் கொழுப்பு நிறைந்த எச்சில் கை ஈரத்தைத் தன் வில் கம்பில் தேய்த்து விட்டு நிரை கவரக் கிளம்பி விட்டான் என புறம் 258 வது பாடலும், இத்தகையவன் 'சீறூர் மன்னன், சிறுகுடிக்கிழான், சீறூர் வண்மையோன்' என்ற தொடரால் அழைக்கப்பட்டான் என புறநானூறு 197, 299, 308, 330, 388 போன்ற பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவன் கூட்டுழைப்பைத் தவிர பிறர் உழைப்பில் வாழாதவன், இம்மன்னன் அரசனில்லை, போருக்குத் துணையான இனக்குழுத் தலைவன் மட்டுமேயாவான்.

இச்சீறூர் மன்னன், கைப்பொருள் இல்லாதவன், வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினரை உபசரிக்க தன் வாளை ஈடு வைக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தவன். இரவலர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு கடன் வாங்கும் நிலையில் இருந்தவன், பாணனது பசியைப் போக்க முடியாத நிலைக்கு வருத்தப்பட்டவன். நாஸ்தோறும் கொடுப்பதற்கு இல்லாதவன், இருந்தாலும் எவ்வாறாவது கலைஞர்களுக்குக் இல்லை எனக்கூறாது கொடுத்து மகிழ்விப்பவன். தன்னிடம் விலையுயர்ந்த ஆபரணங்கள் இல்லாவிட்டாலும், இரவலருக்காக போரிட்டும், கொள்ளையடித்தும் பொருள் கொடுப்பவன். நெல் விளையாத நிலமுடையவன், பருத்திச்செடியை வேலியாக அமைத்து புஞ்சை நிலத்தில், பாதுகாப்பிற்கு அவசியமற்ற வருவாயையுடைய சிறிய ஊரில் வசிப்பவன். இவனது நிலை இலக்கியங்களில் ‘வன்புல வாழ்க்கை’ (புறம்.314, 321, 322) என்றும், ‘புன்புல வாழ்க்கை’ (புறம். 324, 328) என்றும் புலவர்களால் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

இதுபோன்று கால்நடைச் சமூகமாகவும், நாடோடிச் சமூகமாகவும் வாழ்ந்துவந்த இனக்குழு மக்கள் காலப்போக்கில் நிலையான வாழ்க்கையை ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். இக்குழுச் சமூகத்தில் பொறுப்புகளையும், சவால்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்ததால் தலைமை படிப்படியாக அரசருவாக்கத்தை நோக்கி நகர்ந்தன. மேலும், அச்சமூகத்தில் உபரித் தானியங்கள் இருப்பிடத்திற்கு அருகிலுள்ள தானியக் கூடுகளில் அல்லது களஞ்சியங்களில் சேமிக்கப்பட்டன. இதுபோன்ற செல்வக் குவிப்பு உருவானதால் தன் வழிகாட்டுதலினால்தான் இது சாத்தியமானது என இனக்குழுத்தலைவன் குருதித் தொடர்பான தனது குழு ஆதரவாளர்கள் சிலரைச் சேர்த்துக்கொண்டு தன் செய்கையை நியாயப்படுத்தியுள்ளான். இந்நிகழ்வே இனக்குழுச் சமூகத்திலிருந்து தலைமை தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு தனி வல்லமையோடு பிரிந்து போக வழியமைத்துக் கொடுத்தது. இவ்வாறான நிலையில் தலைவனானவன் சமுதாயத்தில் தன்னை நாடியவர்களுக்கு மட்டுமே சாதகமான செயல்களைச் செய்வித்ததால் ஏற்றத் தாழ்வுகள் தலையெடுத்தது. சமூகத்தில் இந்நிலை நீடித்ததால் காலப்போக்கில் வர்க்க வேறுபாடுள்ள சமூகமாக மாறி அதிகாரம் படைத்த அரசருவாக்கச் சூழல் உருவாகவும் இவை காரணமாக அமைத்துவிட்டன.

“இனக்குழுவாக வாழும் வாழ்க்கை அழிந்து, காலப்போக்கில் அரசு தோன்றியது. பிற மக்களையும் தன்னரசில் இணைத்துக் கொள்ளப் போர்கள் நிகழ்ந்தன. இதனால் ஒவ்வொரு இனக்குழுவும் கூட்டு வாழ்க்கையும் அழிந்து,

தனிக்குடும்ப முறையும், தனிச் சொத்துரிமையும் வளர்ச்சியடைந்த பின் தனிமனித உணர்ச்சிகளும் தோன்றியது. இதனை இயற்கை என்பார் நா.வானமாமலை. இவ்வாறு பொதுவுடைமைச் சமுதாயமாக இருந்த இனக்குழுச் சமுதாயம் தொலைந்து தனியுடைமைச் சமுதாயமாக மலர்ந்து, தனித்து அதிகாரம் கொண்ட ஒரு தலைவனின் கீழ் வந்தது. அவனே வேந்தன் ஆனான். சுருக்கமாகச் சொன்னால் கூட்டுண்ணலும் இல்லாமல்போனது. ஆனால், மக்கள் வேந்தன் கொடுக்கும்போது பெற்றுக் கொண்டு அவனைப் பாராட்டத் தன்னைப் பக்குவப் படுத்திக்கொண்டார்கள். வேந்தன் கருணை மிக்கவன் எனப் பாராட்டப்பட்டான். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அரசன் இல்லை. ஆனால் அரசு உண்டு. அரசு அமைப்பிற்குத் தலைவன் வேந்தனே. மன்னன் வேந்தன் இல்லை. அவன் ஊருக்குத் தலைவன்தான். நாட்டுக்குத் தலைவன் வேந்தன். வேந்தன் இட்ட கட்டளைப்படி நடப்பவன் மன்னன். இதை 'வேந்து விடு தொழிலைச் செய்பவன் மன்னன்' என்று பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் வரிவாகப் பேசுகின்றன. இனக்குழுச் சமூகத்திலும் மன்னன் சமூகத்தலைவனாக இருந்தவன். அரசருவாக்கத்தில் அதே மன்னன் அந்தச் சமூகம் இருக்கும் ஊருக்குத் தலைவனாகி விட்டான். இப்போது வேந்தனுக்காகப் போருக்குச் செல்லும்போது கூலிப்படையாகத்தான் செல்லுகிறான். வென்றவுடன் கிடைக்கும் கொள்ளைப் பொருளை ஊராருக்கும் கலைஞர்களுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறான். மன்னனுடைய செயலை மெச்சியும், கலைஞர்களுடைய வாழ்த்துக்கு மயங்கியும் வேந்தன் 'தண்ணடை' (போரிட்டு வென்ற ஊர்) வழங்குவான். இது பிற்காலத்துத் தோன்றிய 'பிரமதேயம்' போன்றதல்ல. பிரமதேயம் என்பது ஊரிலுள்ள நிலங்களை பிராமணர்கள் பயிரிட்டோ - பயிர் செய்ய வைத்தோ கிடைக்கும் வருவாயை அனுபவிப்பார்கள். இங்குத் தண்ணடை நல்கியதால் ஊரை - ஊரிலுள்ள நிலங்களை எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். கொள்ளையிட்டுக் கிடைத்த ஊரைத்தான் கொடுக்கிறார்கள் வேந்தர்கள். அந்த ஊரிலுள்ள பொருளை இவர்கள் சூறையாடிக் கொள்வார்கள். இவ்வாறு கிடைத்த பொருட்களைத் தாம் சீறார் மன்னன் தன் ஊரிலுள்ளவர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் பங்கீடு செய்கிறான்.”¹⁸

புறநானூற்றின் 285 ஆம் பாடல் முதல் 335 ஆம் பாடல் வரை பருத்தி வேலிச் சீறார் மன்னர் (புறம். 299:1), சீறார் மன்னன் சிறியிலை எ.கம் (புறம்.308:4), நிரம்பா இயல்பின் கரம்பைச் சீறார் (புறம்.302:7) என்ற பாடல் வரிகளும்,

“பருத்தி வேலிக் கருப்பை பார்க்கும்

புன்புலம் தழீஇய அம்குடிச் சீறார்”

(புறம்.324:7-8)

என்ற பாடலடிகளும் சீறார் மன்னர் பற்றியும், அவர்கள் ஆண்ட நிலப்பகுதி பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், நெல் விளையாத புன்புலச் சீறார் (புறம்.328:2) என்றும்,

“கருங்கால் வரகே இருங்கதிர்த் தினையே

சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிளர் அவரையொடு

இந்நான்கு அல்லது உணாவும் இல்லை”

(புறம். 335:4-6)

என்ற பாடலடிகள், வரகும் தினையும் கொள்ளும் அவரையுமே சீறார் மன்னர்தம் நிலத்தில் விளைந்ததாகவும், இத்தகைய புன்செய் நிலமும் புன்செய் நிலத் தானிய வேளாண்மையும் இக்குடிக்கேயுரிய பண்புகளாக மேற்கண்ட பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

7.2 வேந்துவிடுதொழில்

புன்புல வேளாண்மையால் கிடைக்கும் வரகு, தினை, அவரை முதலான தானியங்களை மட்டுமே உடையதான, வேட்டையின் வாயிலாகக் கிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டதான சீறார் மன்னர் சமுதாயம் வறுமை காரணமாக வேந்துவிடுதொழிலில் ஈடுபட்டமையைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

“வேந்து தொழில் அயரும் அருந்தலைச் சுற்றமொடு” (புறம்.285 : 7) எனவும்,

“.....வேந்தனொடு

நாடு தரு விழுப்பகை எய்துக எனவே.”

(புறம்.306:6-7)

என்னும் பாடல் வரிகளும், வேந்துவிடுதொழிலை மேற்கொண்ட சீறார் மன்னர், அத்தொழிலின் வாயிலாக நெல், பொன், யானையின் முகபடாம் போன்ற பலவற்றைப் பரிசிலாகப் பெற்று வந்ததை குறிப்பிடுகின்றன.

“பெருஞ்செய் நெல்லின் அரிசி ஆர்ந்து, தன்

புன்புறப் பெடையொடு வதியும்

யாணர்த்து ஆகும் - வேந்து விழுமுறினே”

(புறம்.318:7-9)

என்னும் பாடல் வரிகள், பெரிய நெல் வயல்களில் விளைந்த நெல்லை உண்டு தன்னுடைய புல்லிய முதுகுப் பகுதியையுடைய பெண் குருவியுடன் தங்குவதற்கு இடனாகிய, வேந்துவிடு தொழிலில் கிடைக்கும் புதுவருவாய் உடைய ஊர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. எனவே, சிறிய ஊரின் மன்னன், வேந்தனால் ஏவப்பட்ட தொழிலை ஏற்றுப் பகை மேற்சென்றான். அவன் போரில் வெற்றியுடன் திரும்பி வந்து உன்னுடைய பாணிச்சி பொன்னரி மாலை அணிய, உனக்கு வாடாத பொன் தாமரைப் பூவினைத் தலையில் பரிசாகச் சூட்டுவான் எனப் பாணரிடம், சீறூர் மன்னனின் மனைவி குறிப்பிடுவதை,

“சீறூர் மன்னன் நெருநை ஞாங்கர்

வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றனன் வந்து நின்

பாடினி மாலை அணிய

வாடாத் தாமரை சூட்டுவன் நினக்கே”

(புறம்.319:12-15)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், அரசனால் வென்றளிக்கப்பட்ட சிறந்த பொருள்களைத் தனக்கென வைத்துக்கொள்ளாது பரிசிலர்க்கு எந்நாளும் குறையாமல் தருகின்ற வள்ளன்மைத் தகுதி உடையவன் சீறூர் மன்னன் என,

“வேந்து தரு விழுக்கூழ் பரிசிலர்க்கு என்றும்

அருகாது ஈயும் வண்மை

உரைசால் நெடுந்தகை ஓம்பும் ஊரே”

(புறம்.320:16-18)

எனும் பாடலடிகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. வேந்துவிடு தொழிலுக்காட்பட்டு, அத்தொழிலின் வாயிலாகப் பெற்றவற்றைப் பாணர்க்கும் புலவருக்கும் வழங்கிய சீறூர் மன்னரின் இத்தகைய இயல்பு அவர்தம் குடிமைப் பண்பை பெரிதும் பறைசாற்றுகின்றன.

7.3 நடுகல் வழிபாடு

நடுகல் இறந்தவர்களின் நினைவாக எடுக்கப்படும் நினைவுக் கல் ஆகும். இவற்றை ‘வீரக் கற்கள்’ என்றும் கூறுவர். நினைவுக்கற்கள் எடுக்கும் வழக்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதிக்கோ, ஒரு பிரதேசத்துக்கோ அல்லது தனிப்பட்ட பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவர்களுக்கோ உரிய வழக்கம் அல்ல. உலகின் பல பகுதிகளிலும் பெருங்கற்காலம் முதலே இவ்வழக்கம் இருந்து வந்துள்ளன. இந்தியாவிலும் வடக்கு, தெற்கு என்ற பேதமின்றி நெடுங்காலமாகவே நடுகற்கள்

எடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இறந்தவர் எவருக்குமே நடுகற்கள் எடுக்கப்படலாமாயினும், வீரமரணம் அடைந்தவர்களுடைய நடுகற்களுக்கே பெருமதிப்புக் கொடுக்கப்பட்டன. வீரர்களுக்காக எடுக்கப்படும் நினைவுக் கற்களை மக்கள் தெய்வமாக வணங்கி வந்தமை பற்றி பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் யாவும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன.

இந்தியாவில் நடுகற்கள் அல்லது வீரக்கற்கள் வடக்கே இமாச்சலப் பிரதேசம் தொடங்கி தெற்கில் கேரள மாநிலம் வரை காணப்படுகின்றன. வடக்கில் இமாச்சலப் பிரதேசம், குசராத், மகாராட்டிரம் ஆகிய மாநிலங்கள் உட்பட்ட பல இடங்களில் இவை உள்ளன. தென்னிந்தியாவிலும் ஆந்திரா, கருநாடகம், தமிழ்நாடு, கேரளா ஆகிய நான்கு மாநிலங்களிலும் பழங்கால நடுகற்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. 2008 ஆம் ஆண்டில் அடிப்படையில் ‘வே.கேசவராஜ் எழுதிய தென்னிந்திய நடுகற்கள்’ என்னும் நூலில் தென்னிந்தியாவில் கருநாடக மாநிலத்திலேயே அதிக அளவாக 397 நடுகற்களும், தமிழ்நாட்டில் 202 நடுகற்களும், ஆந்திராவில் 126 நடுகற்களும், கேரளாவில் ஒரு நடுகல்லும் இதுவரை கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

இனக்குழுச் சமூகத்தின் முதன்மையான அடையாளங்களுள் ஒன்றாக நடுகல் வழிபாட்டினைக் குறிப்பிடலாம். வீரயுகக் கால மாடுபிடி சண்டையில் இறந்து படுவோரைத் தெய்வமாகக் கருதி கல் நட்டு வணங்கும் நிலையைத் தொல்காப்பியம் இலக்கணப்படுத்தியுள்ளன. ஆநிறை மீட்டல் எனும் இனக்குழுச் சமூகத்தின் செயல்பாட்டைக் கரந்தைத் திணை எனும் திணைப்பகுப்பில் காணமுடிகிறது. வெட்சித் திணைக்கு மாறாகியத் திணையெனச் சுட்டப்படும் கரந்தைத் திணையின் துறைகளைச் சுட்டும் தொல்காப்பியர் வெட்சித் திணையை மட்டுமே குறிப்பிட்டுள்ளார். கரந்தைத் திணை பற்றிய குறிப்பு தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. வெட்சித் திணையிலேயே ஆநிறை கவர்தல் மற்றும் மீட்டல் ஆகிய இருநிலைகளும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இத்திணைக்குரிய இருபத்தோரு (21) துறைகளில் நடுகல் பற்றியும் அதன் வழிபாடு பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்

சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்

றிருமூன்று வகையிற் கல்லொடு புணர்ச்

சொல்லப் பட்ட வெழுமூன்று துறைத்தே” (தொல்.பொருள்.புறத்.60:19-21)

என்ற தொல்காப்பிய வரிகளில், கல் நடும் முறையையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதுபோன்று சங்க இலக்கியங்களில் நடுகல் வழிபாடு குறித்த செய்திகளைப் பரவலாகக் காணமுடிகின்றன.

“நிரம்பா நோக்கின் நிரயம் கொண்மார்
நெல்லி நீளிடை எல்லி மண்டி
நல் அமர்க் கடந்த நானுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி, அதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்
வேல் ஊன்று பலகை வேற்று முனை கடுக்கும்” (அகம்.67:6-11)

எனும் பாடலடிகள், ஆநிரைகளை மீட்க வேண்டி வெட்சி வீரருடன் போரிட்டு வென்று வீரமரணமடைந்த வீரர்களது பெயரும் புகழும் பொறிக்கப்பட்ட கற்கள் மயில் தோகை சூட்டப்பட்டு நிற்க, அக்கற்களுக்கு முன் வேலும் கேடயமும் சார்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்த நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றன.

“வீளை அம்பின் விழுத்தொடை மழவர்
நாள்ஆ உய்த்த நாமவெஞ் சுரத்து
நடைமெலிந்து ஒழிந்த சேண்படர் கன்றின்
கடைமணி உகுநீர் துடைத்த ஆடவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி, அதர் தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
வேல்ஊன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கும்...” (அகம்.131:6-12)

எனும் பாடலடிகள், ‘நாம் கடந்து செல்லும் காடோ, சீழ்க்கை ஒலி பொருந்திய அம்பினது தப்பாத தொடையினையுடைய வெட்சி சூடின மறவர்கள், விடியற்காலையில் பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு போகும் அச்சம் தரும் கொடிய பாலை வழியினைக் கொண்டது. வெட்சியாருடன் போரிட்டு ஆநிரைகளை மீட்டுவரச் சென்ற கரந்தையார் அச்சுரவழியைக் கடந்து நெடுந்தாரம் நடந்து வந்தமையால் தம் தாயாருடன் செல்லமாட்டாது நடைதளர்ந்து நின்றுவிட்ட கன்றுகளின் கண்ணின் கருமணியின் கடையினின்றும் சிந்துகின்ற நீரைத் துடைத்து அவற்றின் துயரைப் போக்கினர். நிரைமீட்ட போரில் இறந்துபட்ட கரந்தையாரின் பெயரும் பெருமையும் பொறித்து, மயிற்பீலி சூட்டப்பெற்று விளங்கும் சிறப்பினைக் கொண்ட நடுகல்லின் முன் ஊன்றிய வேலும், அதன்கண்

சார்த்தப்பெற்ற கேடயமும் செல்லும் வழிதோறும் வேந்தனது போர்முனையை ஒத்துக் காணப்படும் அச்சம் எழும் இயல்பினை உடையது.

இவ்விரு அகநானூற்றுப் பாடல்களும், தலைவன் பொருளீட்டப் பிரிந்து சென்ற வழியின் இயல்புகளை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளன. ஆநிறை மீட்கும் சண்டையில் இறந்துபட்ட வீரர்கள் நடுகல்லாய் நின்றநிலை இனக்குழுச்சமூகத்தில் ஆநிறைகள் சொத்தாகக் கருதப்பட்டதையும், இழந்த சொத்தை (ஆநிறையை) மீட்பது சமூகக் கடமையாகக் கருதப்பட்டதையும், அத்தகைய மீட்பின்போது மாண்டோர் நடுகல் எடுத்து தெய்வமாகத் தொழத்தக்கவர்களாக விளங்கியதையும் மேற்சட்டிய பாடல்கள் விளக்குகின்றன. உலகளவில் இன்றைய சூழலில் பெரும் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்திய சல்லிக்கட்டு எனப்படும் ஏறுதழுவும் தமிழர்களின் வீரவிளையாட்டு வெட்சி கரந்தை எனப்படும் ஆநிறை காத்தல் மற்றும் மீட்டலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனவேதான்,

“கொல் ஏற்றுக் கோடு அஞ்சுவானை மறுமையும்

புல்லாளே ஆய மகள்”

(கலித்.103:63-64)

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் வரிகள், காளையின் கொம்புக்கு அச்சம் கொள்பவனை ஆயர்மகள் அடுத்த பிறவியில் கூடக் கணவனாக ஏற்கமாட்டாள் எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

இவ்வாறான வீரம் சார்ந்த மாடுபிடிச் சண்டையில் வீரமரணம் அடைந்த வீரர்களை நடுகல் வழிபாட்டில் முதன்மைப்படுத்தி அந்நடுகல் அன்றி சீறார் மக்கள் வேறு தெய்வங்களை வழிபடாத பண்புடையார் என்பதை மாங்குடி கிழார் முதினமுல்லை துறையிலமைந்த,

“ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறுஎறிந்து வீழ்ந்ததென

கல்லே பரவின் அல்லது

நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே” (புறம்.335:10-12)

என்னும் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். இச்செயலானது இனக்குழுச் சமூகப் பண்பாட்டு அரசியலை தெரிவிக்கின்றன. மேலும்,

நடுகல் பிறங்கிய உவல் இடு பறந்தலை

புன்காழ் நெல்லி வன்புலச் சீறார்”

(புறம்.314:3-4)

என்னும் பாடல் வரிகள், நடுகற்கள் நிறைந்திருந்த சுடுகாட்டை காட்சிப்படுத்துகின்றன. எனவே, இனக்குழுச் சமூகத்தில் ஆநிறைகளை காக்கவும் கவரவும் மீட்கவும் எத்தனை பெரும் சண்டைகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன என்பதனை பண்டைத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு அரசியல் வழி அறியமுடிகின்றன.

“வீரவணக்கம் என்பது சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் பெருவழக்குடைய முனைப்பான வழிபாட்டு முறையாய் இருந்துள்ளது. மாடுபிடி சண்டையில் இறந்துபட்டவர்க்கு நடப்பட்ட நடுகற்களே இவ்வீர வழிபாட்டிற்கான அடிப்படைகளாய் இருந்துள்ளன. இதைத்தான் சீறார் மன்னர் சமுதாயத்திலும் காணமுடிகின்றது. சீறார் மன்னர் சமுதாயத்திலும் வீரமே சமுதாய நலம் பேணுதற்கான அடிப்படையாய் இருந்துள்ளது. கால்நடைப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டு வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் நடந்த கரந்தைப் போர் அச்சமுதாய உடைமை பேணும் பொதுப் போராகும். இதில் இறந்துபட்ட அனைவருமே அச்சமுதாயத்தினரால் மதிக்கப் பெற்றனர். உடைமை காத்த கரந்தை வீரரை இறப்புக்குப் பின்னும் நடுகல்லாய்த் தம்மோடு வாழ்பவராகக் கருதியுள்ளனர்.”¹⁹

இந்த அடிப்படையில் தாம்சார்ந்த சமுதாயத்தின் உடைமையைக் (ஆநிறையை) காக்கும் பொருட்டு மாண்ட வீரர்களின் நினைவாகக் கல்நட்டு அவ்வீரர்களைத் தெய்வமாக வழிபடும் பண்பு சீறார் மன்னர்தம் குடிமைப்பண்பாக இருந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றன.

இதுபோன்று தமிழ்நாட்டில் நடுகல் எடுக்கும் வழக்கம் மிகப் பழங்காலம் முதலே இருந்துள்ளமையை தொல்லியல் ஆய்வுகள் மூலம் அறியமுடிகின்றன. இது தவிரச் சங்கப் பாடல்களிலும், பின்னர் எழுதப்பட்ட நூல்களிலும் நடுகற்கள் பற்றிய தகவல்கள் உள்ளன. செங்கம், தருமபுரி ஆகியவற்றை அண்டிய பகுதிகளிலேயே பெருமளவில் நடுகற்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பகுதிகளில் ஆட்சி செய்த அதியமான் போன்ற சிற்றரசர்கள் காலத்தில் மிகுதியான நடுகற்கள் எழுப்பப்பட்டது கண்டறியப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் பல்லவர், சோழர், பாண்டியர் காலத்திலும், கங்கர், பாணர், இராட்டிரகூடர் போன்ற அரசமரபினர் காலத்திலும், பிற்காலத்தில் ஓய்சாள, விஜயநகர, நாயக்க மரபினர் காலத்திலும் நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கோவலர்களாகிய மழவர் மணி கட்டிய கடிகை வேலைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஆநிரைகளை மீட்டுவருவர். அப்போது வில்லெய்து வீழ்த்தப்பட்டால் அந்த வீரனுக்கு நடுகல் எடுத்து வழிபடுவர். முகத்திலும் மார்பிலும் விழுப்புண்களைப் பெற்று, வீரத்தோடு முன்னின்று, பொருதுபட்ட வீரர்க்கு, அவர் தம் பீடும் பெயரும் எழுதிய நடுகற்களை நிறுவி, பூவும் புகையும் காட்டி, சிறப்பு செய்தல் வழக்கம். இது நடுகல் வணக்கம் எனப்பட்டன. அக்காலத்தில் நிறுவப்பெற்று மண்ணில் புதையுண்ட வீர நடுகற்கள் இக்காலக் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர்களால் வெளிக்கொணரப்பட்டு நம்மிடையே காட்சிப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

நம் பண்டைத்தமிழ் வீரர்கள் வெட்சி கரந்தைப் போர்களில் ஈடுபட்டு வெற்றியோடு மீண்டு வந்தால் உண்டாட்டு என்பதை நிகழ்த்திக் கொண்டாடிப் போற்றினர். போரில் இறந்தால் அவ்வீரர்களுக்கு நடுகல் நட்டு வணங்கி வழிபட்டனர். சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள நடுகல் பற்றிய செய்திகள் அனைத்தும் போரில் வீரமரணம் அடைந்த ஆடவர்களின் நினைவைப் போற்றி வணங்குவதற்காக நடப்பட்ட கற்களைப் பற்றியதாகவே உள்ளன. சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்கு நடுகல் நட்டுக்கோயில் அமைத்து வழிபாடு நிகழ்த்த ஏற்பாடு செய்ததனைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றன. பெண்களுக்கு நடுகல் நடப்பட்ட செய்தி சங்கஇலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை. ஆனால், நடுகல் தெய்வமாக வணங்கப்பட்டதனை மட்டும் பண்டைய இலக்கியங்கள் மிகுதியாகத் தெரிவிக்கின்றன. ஏனெனில், ‘கல்லே பரவினல்லது நெல்லுகுத்தப் பரவும் கடவுளும் இலவே’ (புறம்.335.11-12) என்பது மாங்குடி மருதனாரின் கூற்றாகும்.

7.4 நடுகல் வழிபடும் முறை

நடுகற்களுக்கு நாள்தோறும் தீபதூபம் காட்டிப் பூசைசெய்யும் வழக்கமும் இருந்தது. இதனை புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மலைபடுகடாம் முதலிய நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. நடுகல்லைச் சுற்றிலும் கல் அடுக்கி அதனைப் பதுக்கை ஆக்குவர். இந்த நடுகற்களுக்கு ‘வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுள்’ என்று பெயர். நடுகல்லோடு சேர்த்து மயிற்பீலிகளைக் கட்டுவர். உடுக்கு அடிப்பர். தோப்பி என்னும் கள் வைத்துப் படைப்பர். உயிரினங்களைப் பலியிடுவர். இந்தப் பதுக்கைக் கோயில்கள் வழிப்பாதைகள் கூடுமிடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

“வல் ஆண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்,

நடுகல் பீலி சூட்டி, துடிப்படுத்து,

தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப் பலி கொடுக்கும்” (அகம்.35:7-9)

என்ற பாடல் வரிகளும்,

“இல்அடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்

புடைநடு கல்லின் நாட்பலி ஊட்டி

நல் நீராட்டி நெய்ந்நறைக் கொளீஇய

மங்குல் மாப்புக்கை மறுகுடன் கமழும்” (புறம்.329:1-4)

என்ற அகப்புறப் பாடல் வரிகளும், இல்லங்களில் காய்ச்சப்படும் கள்ளையுடைய சிலவாகிய குடிகள் வாழும் சிற்றூரின் பக்கத்தே நடப்பட்ட நடுகல்லுக்கு விடியற்காலையில் நன்னீராட்டி நெய்விளக்கேற்றிப் படையலைப் படைத்தனர் என்றும், நெய் விளக்கு ஏற்றியதால் உண்டான புகை மேகம்போல் எழுந்து தெருவில் மணக்கும் என்றும், ‘நடுகல்லுக்குப் பீலி சூட்டி வணங்கும் போது கள்ளும் படைத்து வணங்கினர்’ என்றும் மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றன.

‘நடுகற் பீலிசூட்டி நாரரி சிறுகலத்து குப்பவும்’ என்று அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் நடுகல்லுக்குக் கள்ளும் படைக்கப்பட்டது குறித்து ஔவையார் கூறுகிறார். மேலும்,

“ஊர் நனி இறந்த பார் முதிர் பறந்தலை.

ஓங்குநிலை வேங்கை ஒள் இணர் நறு வீப்

போந்தை அம் தோட்டின் புனைந்தனர் தொடுத்து

பல் ஆன் கோவலர் படலை சூட்ட

கல் ஆயினையே...” (புறம்.பா.265.1-5)

என்னும் பாடல் வரிகளானது, ஆநிரைகளையுடைய கோவலர் உயர்ந்த வேங்கை மரத்தின் நல்ல பூங்கொத்துக்களைப் பனையோலையில் தொடுத்து அலங்கரித்து இலைமாலை சூட்டி நடுகல்லை வணங்கினர் எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

“பரலுடை மருங்கின் பதுக்கை சேர்த்தி

மரல் வகுந்து தொடுத்த செம் பூங் கண்ணியொடு

அணி மயிற் பீலி சூட்டி பெயர் பொறித்து

இனி நட்டனரே கல்லும்”

(புறம்.264:1-4)

என்னும் புறப்பாடலானது, வெட்சியார் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்பதற்காக நடைபெற்ற கரந்தைப் போரில் உயிர்நீத்த வீரனுக்கு ஊரவர் கல்நட்டனர் என்றும், மரல் நாரில் தொடுக்கப்பட்ட சிவந்த பூவையுடைய கண்ணியையும் அழகிய மயிலினது பீலியையும் சூட்டிப் பெயரும் பீடும் எழுதிப் பெருமை செய்து வழிபட்டனர் என்கிறது. நடுகற்களுக்கு நாள்தோறும் வழிபடும் காரியங்களைப் பெண்கள் செய்தனர் என்று சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றன. கண்ணகிக்கு செங்குட்டுவன் அமைத்த நடுகல்லுக்குப் பூசை செய்ய அவள் தோழியான தேவந்தி என்பாளை அம்மன்னன் நியமித்தான் என்று சிலப்பதிகாரம் சொல்வதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும்.

7.5 நடுகல் குறித்த நம்பிக்கைகள்

நடுகல்லை நாள்தோறும் வணங்கினால் விருந்தினர் எதிர்ப்படுவர் என்றும் போரில் கணவனுக்கும் அரசனுக்கும் வெற்றி கிட்டும் என்றும் பெண்களிடையே நம்பிக்கைகள் பரப்பப்பட்டதனையும் ‘நடுகற்களைத் தவறாது வணங்கினால் மழை மிகுதியாகப் பெய்யும் என்றும், மழை பெய்தலால் கொடுங்கானம் வறட்சி நீங்கிக் குளிருமென்றும், மரம் செடிகள் தளிர்ந்துப் பூக்கும் அதனால் வறட்சிமிக்க இக்கொடிய வழியில் வண்டுகள் மிகுதியும் மொய்த்து வளம் பெருகும்’ என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. மேலும், பாணர்கள் கூட வீரர்களின் நடுகற்களைக் கண்டு வணங்கிச் செல்லுமாறு ஆற்றுப்படுத்திய வரலாறும் சங்க இலக்கியங்களில் நமக்கு கிடைத்துள்ளன.

“பெருங்களிற்று அடியின் தோன்றும் ஒரு கண்

இரும்பறை இரவல! சேறி ஆயின்

.....

வில் உமிழ் கடுங் கணை மூழ்க,

கொல் புனல் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே”

(புறம்.263:1-8)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடும் செய்தியாவது, கரையை உடைத்துச் செல்லும் பெருவெள்ளத்தைத் தாங்கி நிற்கும் அணையைப் போலத் தான் ஒருவனாகவே எதிர்நின்று பகைவரது வில்லில் இருந்து உமிழப்பட்ட அம்புகளால் மூழ்கப்பெற்று நடுகல்லாயினான். நீ போகின்ற பொழுது அதனைத் தொழுது செல்லுவாயாக என்று பெரிய யானையின் அடிபோலத் தோன்றும் ஒரு கண்ணினையுடைய பெரிய

பறையினையுடைய இரவலனை பாணன் அறிவுறுத்துவதாக மேற்கண்ட புறப்பாடல் அமைந்துள்ளன.

மேலும், வழிப்போக்கனாகச் செல்லும் பாணர்கள் வழியிடைக்காணும் நடுகற்களை வணங்கி யாழை வாசித்து செல்லுமாறும் வழிப்படுத்தப்பட்டனர். இதனை,

“ஒன்னார்த் தெவ்வர் உலைவு இடத்து ஆர்த்தென
நல்வழிக் கொடுத்த நானுடை மறவர்
செல்லா இல்இசைப் பெயரொடு நட்ட
கல் ஏசு கவலை எண்ணு மிகப் பலவே
இன்புறு முரற்கை நும்பாட்டு விருப்பு ஆக
தொன்று ஒழுகு மரபின் நும் மருப்பு இகுத்துத் துனைமின்”

(மலைபடுகடாம்.386-391)

என்னும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. ஏவல் பொருந்தாத பகைவர் புற முதுகிட்ட அளவிலே தமது வெற்றி தோன்ற வீரர்கள் ஆரவாரித்தாராக, அது பொறாமல் இவ்விடத்தே உயிர் கொடுத்தற்கு நல்லகாலம் என்று மீண்டும் உயிரைக் கொடுத்த பெயர்களை எழுதி நட்ட கற்கள் மிகுதியாக உள்ளன. இன்பம் மிகுகின்ற தாளத்தையுடைய உங்கள் பாட்டு, அந்நடுகல்லின் தெய்வத்திற்கு விருப்பம் உடையதாதலின் நீங்கள் உங்களுடைய யாழை வாசித்து விரைந்து செல்வீர் என்று, பாணர்கள் நடுகல்லைக் கண்டு வணங்கிச் செல்லுமாறு வழிப்படுத்தப்பட்டனர்.

7.6 வினையழி பாவை

போர்முனையில் வீழ்ந்தோருக்கு அவர்கள் போரிட்ட மன்றத்தில் பாவைப்பொம்மை செய்து வைப்பார்களாம். அந்தப் பொம்மை மழையில் கரைந்தும் வெயிலில் காய்ந்தும் அதன் அழகு பிறகு அழிந்துபோகுமாம். இதுதான் வினையழி பாவை. (கல்லில் பெரும் பீடும் எழுதி வைத்தால் அது நடுகல் எனப்படும். மண்ணில் உருவம் செய்து வைத்தால் அது பாவை எனப்படும்.) - (வேம்பற்றூர்க் குமரனார் உரை. அகநானூறு.157)

தமிழகத்தில் 1972 ஆம் ஆண்டு நடந்த உழவர் போராட்டத்தில், இறந்தவர்களின் நினைவாக எழுப்பப்பட்ட நடுகல் ஸ்ரீ வீரக்கல் எனப்படும்.

தற்காலத்திலும் பொது மக்களுக்கான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு இறப்போருக்காக நடுகற்களைப் போன்ற நினைவுச் சின்னங்கள் எழுப்பப்படுவது உண்டு. இவை கற்களினால் அல்லது உறுதியான கான்கிரீட்டால் கட்டப்படுகின்றன. எனினும் இவற்றைத் தற்போது நடுகற்கள் என்று எவரும் குறிப்பிடுவது இல்லை.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் மாவீரர்களின் கல்லறைகள் மற்றும் நினைவுக்கற்கள் போன்றனவற்றினை உள்ளடக்கிய பிரதேசம் மாவீரர் துயிலுமில்லம் எனப்படும். விடுதலைப்புலிகள் தன் நிலப்பகுதிகளைக் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்த காலத்தில் இவை சிறப்பாக பேணப்பட்டன. 2009 ஆண்டு நடந்த விடுதலைப் புலிகள் போரில் தோற்ற பின்பு இந்த மாவீரர்கள் துயிலும் இல்லங்களில் பெரும்பாலானவை அன்றைய இலங்கை அரசால் அழித்துதொழிக்கப்பட்டுள்ளன. இதுபோன்று போர் வீரர்களைப் புதைக்கும் இவ்வியக்க மரபு தமிழர்களின் நடுகல் மரபில் இருந்து பெறப்பட்டதாக கூறப்படுகின்றன.

எனவே, இனக்குழுச்சமூகத்தின் குடிமைப்பண்புகளில் நடுகல் வழிபாடு என்பது மிகப்பெரும் அரசியல் நிலையாகக் கருதப்பட்டுள்ளன எனலாம். வேந்துவிடு தொழில் என்பது அரசருவாக்கச் சூழல் தழைத்தோங்கிய பின்னர் துணைப்படை, கூலிப்படை போன்ற அமைப்புக்களில் இனக்குழுச்சமூகத் தலைமையும் அக்குழு உறுப்பினர்களும் பெருநில வேந்தர்களின் அழைப்பிற்காக பிற்காலங்களில் போரில் செயலாற்றினர் எனலாம்.

0.8 வேந்தன்

வேந்தன் என்பவன் சீறூர் மன்னனிடமிருந்து பல நிலைகளிலும் வேறுபட்டவன். முரசு, கொடி, செங்கோல், படைகள், படைக்கலன்கள் போன்ற பல்வேறு செல்வாக்குடையவனாக காணப்பட்டான் என புறநானூறு 39, 115, 119, 126, 127, 205, 351, 365 போன்ற பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், குளிர்ந்த மருதநிலம் சூழ்ந்த தளராத இருக்கையில் அமர்ந்து மிதமிஞ்சிய உணவு உற்பத்தியில் திளைத்திருந்தனர். (புறம்.119) கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்குக் காவல் நிறைந்த பெரிய அரண்களும், மலைக் கூட்டத்தைப் போன்ற மாடமுள்ள பெரிய அரண்மனையும், கடலளவு வீரர்களும், கணக்கற்ற ஆயுதங்களும், கண்ணுக்கெட்டிய நிலப்பரப்பும், மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய மக்களும், புகழ்ந்துபாட புலவர்களும், இன்னபிற சான்றோர்களும், ஆடல் பாடல் கலைஞர்களும் அரசாளும் வேந்தனின் அங்கங்களாக இருந்தனர். இருந்தாலும்,

வேந்தன் இனக்குழுத் தலைவனைப் போலப் பகுத்து உண்ணலைப் பழகவில்லை. ஆகவே, சங்ககாலப் புலவர்கள் வேந்தனிடம் நீ பழமை பேணவில்லை. உனது முன்னோர் செயல் உனக்குத் தெரியாதா, அதனையறிந்து எமக்குப் பெருங்கண்ணோட்டம் காட்டுக என வேந்தனிடம் பரிசுப் பொருளைப்பெற பார்வை மழுங்க பலநாள் வேண்டியுள்ளனர். (புறம்.151). பெருநிலத்தை அரசாளும் வேந்தனானாலும் சீறூர் மன்னன் காரியாதியிடம் இறைச்சி கலந்த உணவைப் பனை ஓலையில் பெற்றுண்ணுவதற்கு இணையாகாது நீ அளித்த செல்வம் என வேந்தனிடம் குறைபட்டுக் கொண்டனர். தாம் அளித்த செல்வம் கடல் நீர் போல குடிப்பதற்கு பயன்படாது, சீறூர் மன்னன் அளித்த செல்வம் குடிநீர் போல குறைநீக்குவது எனக் கூறியதாக புறநானூறு 69, 177, 204 ஆகிய பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

மேற்கண்ட ஆதாரங்களில் பெறப்பட்ட அரசருவாக்கச் சூழலில் சீறூர் மன்னனும், வேந்தனும் எத்தகைய பண்பு நலன்களோடு தமிழ்மண்ணில் ஆட்சி செலுத்தியுள்ளனர் என பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகின்றன. மேலும், இவ்விலக்கியங்கள் சீறூர் மன்னரையும் வேந்தரையும் குறிப்பிடுகிறதே தவிர குறுநில மன்னர் என்றும், மூதூர் மன்னன் என்றும் எவரையும் குறிப்பிடவில்லை.

முல்லைநிலமும், மருதநிலமும் வேந்தர்களுக்குரியனவாகும். எனவேதான், மருதநிலத்தைப் போலவே முல்லை நிலத்திலும் உழுது உண்ணும் வேளாண்மக்கள் குடியிருப்பு இருந்ததைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை 185 வது பாடலில், ‘பெண் யானைகளின் தொகுதி நின்றது போன்ற குதிரைகளை உடைய முன்றிலையும், யானையின் காலை ஒத்த வரகுத் திரிகை நட்ட பந்தலையும் சகடத்தில் உருளைகளோடு கலப்பையும் சார்த்தி வைக்கப்பட்டுள்ளதால் தேய்ந்த சுவருடைய புகை சூழ்ந்த கொட்டிலையும் வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்ட குடியிருப்புகளையும் உடைய சீறூர்’ என முல்லை நிலத்து உழுதுண்பார் வீட்டுநிலை சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

வீரம் சார்ந்த குடிப்பெயர்களால் ஆட்சிசெய்த சூழல்கள் மாறி நிலவுடமைச் சமுதாயம் மோலோங்கிய காலப்பகுதியில் ஆடவர், சான்றோர், மள்ளர், மறவர் போன்ற போரில் பெற்ற சிறப்புப்பெயர்களின் வழக்கத்தை விட உரிமை தொடர்பான வழக்குப் பெயர்களே மிகுதியாக ஆளப்பெற்றன. மருதநில மக்களின் வாழ்க்கைக்களம் பரந்த நிலப்பகுதியாக இருந்ததாகவும், பல்வேறு இடங்களில்

வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதையும், மனைக்கிழமை (அகம்.230:9), தமிழ்க்கிழவர் (புறம்.35:3), கூந்தல் கிழவர் (புறம்.113:9), ஆய்நுதல் கிழவர் (குநற்.34:7), சேரிக்கிழவன் (கலி.117:6), வெண்குடைக்கிழவோன் (புறம்.394:2), குறிஞ்சிக்கிழவ (திரு.267), மாமலைக்கிழவன் (புறம்.129:4), தண்பனைக்கிழவன் (புறம்.342:11), நாடு கிழவோன் (பொரு.248), கானம் கிழவோன் (ஐங்.250:3), களம் கிழவோய் (புறம்.370:27), போலர் கிழவோன் (நற்.10:7), வல்லம் கிழவோன் (356:13), இலங்கை கிழவோன் (புறம்.379:6), அம்பர் கிழவோன் (புறம்.385:9), வேங்கடங்கிழவன் (புறம்.389:11), கரும்பனூர் கிழான் (புறம்.381), முதிர்ந்துக் கிழவன் (புறம்.163:8), கொண்கானங்கிழான் (புறம்.154-156), சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணன் (புறம்.173), நலை கிழவன் நாகன் (புறம்.179), மல்லி கிழான் காரியாதி (புறம்.177), வல்லார் கிழான் பண்ணன் (புறம்.181) எனச் சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் வேளாளருக்குரிய உடைமைகளையும், உரிமைகளையும் அடையாளங்களையும் மிகுதியாக பதிவுசெய்துள்ளன. ஆண்களைப் போலவே இக்குடிப் பெண்களுக்கும் கிழத்தி அல்லது மனைக்கிழத்தி (அகம்.275:4) போன்ற பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இதுபோன்று நிலங்கள் பொதுவுடைமைகளாக இருந்தகாலம் அழிந்து, அரசாட்சி வலுப்பெற்ற காலங்களில் தனியுடைமைகளாக மாறிப்போனதால் பலரும் இந்நிலப்பெயரை தன்பெயரோடு சேர்த்துக் கிழார் என்று வழங்கினர் என அறிய முடிகின்றன. சங்ககாலப் புலவர்கள் அரிசில்கிழார், ஆலந்தூர்கிழார், ஆவூர்கிழார், ஆவூர்மூலங்கிழார், இடைக்குன்றூர்க் கிழார், குறுங்கோழியூர்கிழார், உப்பூரிக்குடிக்கிழார், மாங்குடிக்கிழார் போன்ற 50 க்கும் மேற்பட்ட சங்கஇலக்கியப் புலவர்கள் இப்பெயரால் அறியப்படுகின்றனர். குறிப்பாக, அந்தண்புலவர்கள் கூட பரிசாகப் பெற்ற மருதநிலப் பகுதியினை தன்பெயரோடு சேர்த்து நிலவுரிமைக்காக கிழார் என வழங்கிக்கொண்டனர் என்பர். மதுரைக்காஞ்சியில் மட்டும் ‘மென்றொடை வன்கிழார்’ (93) என்ற சொல் நீரிறைக்கும் கருவியை குறிப்பதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

மேற்கண்ட சான்றுகளை ஆராயும் பொழுது, சமுதாயத்தில் உயர்ந்தவர்களாக கருதப்படும் கிழார்கள், அவர்களுக்குக் கீழே எண்ணற்ற உழவர்கள் இருந்தனர் எனவும், அவர்கள் கைவினைமாக்கள் (குறுந்.10,309), எருமை உழவர் (நற்.60), நெல் அரிஞர் (நற்.215,350,400), எருதெறிகளமர் (நற்.125, மது.262), சிறுகுடிகள் (மது.122), கடைசியர் (புறம்.61) என்ற பல பெயர்களில் வழங்கப்பட்டனர் எனவும் அறியமுடிகின்றன. இச்சூழலில் வாழ்ந்த “இவர்கள்

ஏறத்தாழ வீட்டு அடிமை முறைக்கும் பக்கத்திலேயே நிற்கின்றனர்”²⁰ (பக்.48) என கோ.கேசவன், மண்ணும் மனித உயிர்களும் என்னும் தனது நூலில் குறிப்பிட்டிருப்பது சிந்தனைக்குரியது.

கடும் உழைப்பால் கிடைத்ததை ஊரோடு பகிர்ந்து உண்ட நிலைகள் மாறி, இக்குழுச்சமூக வாழ்வானது பிறரிடம் இரத்தலும் ஈதலுமாய் மாறிப்போய்விட்ட இந்நிலைக்குக் காரணமென்னவென்று ஆராயப்புகுந்தால், உற்பத்திச்சாதனங்களில் தனியுடைமையும் அவ்வுடைமையில் ஏற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுமே வர்க்கவேறுபாட்டின் நிலை மேலோங்கியதற்குக் காரணமாக அமைந்ததெனலாம். மேலும், மக்களிடையே சுயநலம் பெருகப்பெருக செல்வந்தர்களும் ஏழைகளும், முதலாளிகளும் தொழிலாளிகளும் என்ற பகைமை உருவாகி இவர்களின் வாழ்க்கை வர்க்கப்போராட்டங்களின் வரலாறாகியது. இச்சமூகத்திலேயே கடன் கொடுப்பவர்களும் (புறம்.327) கடன் பெறுபவர்களும் (புறம்.316,327) பெருகப்பெருக மருதநிலச் சமூகம் சீர்குலையத்துவங்கி தங்களில் சிலர் உயர்வான வாழ்வைப் பெறுவதும், பலர் வாழ்விழந்தவர்களாக மாறிப்போனதும் இவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட இப்பிரிவினையே காரணம் எனலாம். காலப்போக்கில் இச்சூழ்நிலைகளை மிகச்சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட சந்தர்ப்பவாதிகள் இவர்களின் உடைமைகளையும் உரிமைகளையும் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டு அவர்களுக்கான வாழ்க்கைச் சுதந்திரத்தினை வழங்க மறுத்துவிட்டனர். எனவேதான், “மருதநில வாழ்க்கை மற்ற நில வாழ்க்கையை விடவும் செழிப்புற்றதாகவும் மேலோங்கியதாகவும் இருந்ததால் இந்நிலத்து மக்களையும், பிற மக்களையும் தன்னரசில் இணைத்துக் கொள்ள தமிழ் மண்ணில் பல போர்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இங்கு நிகழ்ந்த போர்களால் குழுவாழ்க்கையை இழந்த மருதநிலமக்கள் போர்களில் வென்றவனுக்கு உழைப்பாளிகளாயினர் என்பார்”²¹ சமகாலத்தில் பல்வேறு போராட்டங்களாலும், கல்வியறிவாலும், பொருளாதார முன்னேற்றத்தாலும் தமக்கான வாழ்வியல் அடையாளங்களை தமிழிலக்கிய வரலாறுகளில் கண்டெடுத்து ஆளும் வர்கத்தினரிடம் தமக்கான வரலாறுகளை நிறுவும் முயற்சியில் இழந்ததை மீட்டெடுக்க இன்றுவரை போராடுகின்றனர் இந்நிலத்து மக்கள். நில வரையறைக்குட்பட்ட அனைத்து மக்களும் பொதுநிலையில் வைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தை இன்றைய ஆளும் அரசுகள் உணரவில்லை. எனவே, சாதிய சாய்மானங்களுக்கு வளைந்து கொடுக்கும் சட்டத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் இதுபோன்ற வரலாறுகளைச் சுட்டிக்காட்டுவது அவசியமாகின்றன.

ஆக, சங்ககாலத்திலிருந்தே உழவுத்தொழிலால் செழிப்புற்று வாழ்ந்த, நீண்ட நெடிய வரலாறுகளைக் கொண்ட மருதநில மக்களின் வாழ்க்கையையும் வரலாற்றையும் ஆராய்ந்ததில், நிலமுள்ள வேளாளர்களில் ஒருபகுதியினர் அரசாளும் அதிகார வர்க்கத்தில் நிலைபெற்றிருந்தனர் எனவும், நிலமற்றவர்கள் தரம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக மாறிப்போனார்கள் எனவும் அறியமுடிகின்றன. இக்கருத்தியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒட்டுமொத்தமான மருதநில மக்களை தாழ்த்தப்பட்டவர்களென்ற நிலைப்பாட்டில் முத்திரை குத்தினர் ஆளும் வர்க்கத்தினரால், பின்னாளில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசாங்கமும் இதனையே ஆவணப்படுத்தி பெருமைகொண்டன. இதுபோன்ற நிலையை உருவாக்கியவர்கள் பிராமணர்கள்.

ஆளும் வர்க்கத்தின் பூர்வீகம் அடிமட்டமாக இருந்தாலும் அவர்களை, சமூகத்தில் உயர்தரம் (சத்திரியர்) ஆக்குவதற்கு அவர்களை சூரியர், சந்திரர் வம்சத்தின் வழித்தோன்றல் என்று கற்பிதம் செய்யும் வகையில் புனை கதைகளையும் தொன்மங்களையும் புதிது புதிதாக உருவாக்கி அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பர். இதனால் சத்திரியர் குலம் என்பதே பிராமணர்களால் உருவாக்கப்பட்ட மாயை என்பார் கோசாம்பி. இவ்வாறாக, ஆளும் வர்க்கம் தம்மை தெய்வநிலைக்கு உயர்த்தி சமூகத்தின் மேல் தட்டு மக்களாக நிலை நிறுத்திக் கொள்ளும். ஆளப்படும் மக்கள் கீழோராகக் கருதப்படுவர். இவ்வாறு மேலோர், கீழோர் என்று வேறுபாடுள்ள சமூகம் சிக்கலின்றி இயங்குவதற்கு அரசு இயந்திரம் தேவையாகின்றன. இம்முரண்பாடுகளை நெறிப்படுத்தவே அரசு தோற்றம்பெற்றது என்றாலும், அரசமைப்பிலும் ஆளும் வர்க்கத்தினரே செல்வாக்குப் பெறுவர். உடைமை வர்க்கமான மேலோரால் இயக்கப்படும் அரசு, உடைமையற்ற கீழோரை வர்க்க வேறுபாட்டிற்கு இணங்கிப் போவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கும் அமைப்பாகவே செயல்படும் என்பர்.

இச்சிந்தனை “படைப்பவனுக்கு பொருளின் மீதுள்ள தொடர்பை, உரிமையை மறுக்கும் முகமாக அவனை தொழிலிருந்தும், பொருளிலிருந்தும் பிரித்து ‘பிறப்பினால்’ உண்டான சாதிக்கு ஆட்படுத்தியது எனலாம். எனவேதான், பிரம்மனுக்கு இந்தியாவில் கோயிலோ, வழிபாடோ கிடையாது. ஆனால் அதே வேளையில் ‘ஆயுத பூஜை’ உண்டு. உற்பத்தி கருவிகளுக்கு பூஜை செய்து தமது பக்தியையும் வணக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தும் இந்திய சமூகத்தில் உற்பத்தி சக்தியான படைப்பாற்றல் மிகுந்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் குறியீடான

‘பிரம்மாவை’ கேவலப்படுத்துவது நடைபெறுகின்றது. பாட்டாளி வர்க்கம் மே 1 இல் தொழிலாளர் தினத்தை எழுச்சியுடன் கொண்டாடுவதற்கு இணையாக இந்திய பிராமணியம் ஆயுதபூஜையினை கொண்டாடி விழா எடுக்கின்றது. மேலும், படைப்பாற்றல் மிகுந்த உழைக்கும் வர்க்கத்திடமிருந்து அறிவினைப் பிரித்து வைத்ததும் பிராமணியம் தான் என்கிறார் கணபதி இளங்கோ.”²²

மேற்கண்ட அறிஞரின் கூற்றினை உற்றுநோக்கும் போது, வேளாண்மையால் உணவுப்பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் மள்ளர்களாக இருக்கட்டும், மனிதர்களின் இன்ப துன்பங்களின் தேவைகளில் பறையிசைத்து வாழ்வித்த தொல்குடிச் சமூகப் பறையர்களாக இருக்கட்டும் அவர்களின் உற்பத்திக் கருவிகளுக்கும், உற்பத்திப் பொருள்களுக்கும் மட்டுமே மதிப்பிருக்கிறதே தவிர, படைக்கும் பாட்டாளியின் வாழ்க்கைத்தரம் மதிப்புடையதாக அமையவில்லை. இது உலக அளவில் குறிப்பாக இந்தியாவில் இந்நிலை பெருமளவில் காணப்படுகின்றன. தமிழ்ச்சூழலிலும் இதுபோன்ற நிலை காலந்தோறும் நீடிப்பதால்தான் படைப்பாளியின் உழைப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் முதலாளித்துவம் மென்மேலும் வளர்ச்சியடைந்து நாட்டார் மக்களின் வாழ்வாதாரம் நசுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதிகார வர்க்க மனிதர்களின் பொதுப்புத்தியில் இச்சிந்தனை மேலோங்கியதால்தான் படைப்பாளியின் உழைப்பும், கலையை வளர்த்தெடுத்தவர்களின் நிலையும் மதிப்பிழந்து போனது என்பதில் வியப்பில்லை. இது எத்துறைக்கும் எந்நாட்டிற்கும் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும். இவற்றையெல்லாம் உள்வாங்கிக் கொண்டு உற்பத்திப் பொருள்களை விட உழைப்பவனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தால் தான் கண்டுபிடிப்புகளும் அதன் பயன்பாடுகளும் ஆக்கப்பாதையை நோக்கிச் செல்லும்.

மேற்கண்ட தரவுகளில் இனக்குழுச் சமூக மன்னர்களின் வாழ்வினையும், தமிழ்ச்சூழலில் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட அரசருவாக்கச் சூழலில் பெருவேந்தர்கள் உருவாகி நிலைத்த சங்ககால வரலாறுகளையும், பண்டைத்தமிழரின் அரசியல் பண்பாட்டினையும், அதனைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட சமூக அவலங்களையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளன.

0.9 அரசாட்சி முறை

அரசு உரிமை என்பது வழிவழியாக வரக்கூடியது. அக்காலத்தில் தேர்தல் முறை இல்லை. எனவேதான் அரசாளும்முறையை, ‘முத்தோர் முத்தோர்க் கூற்ற

முய்த்தெனப் - பாறா வந்த பழவிறற் றாயம்' எனப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றன. அதாவது, தந்தைக்குப் பின்னர் அரசாளும் பட்டத்திற்கு அவருடைய மகன் வருவதே முறையாக இருந்துள்ளன. அரசருக்கு ஆண் வாரிசு இல்லாத காலத்தில்தான் இவ்வழக்கம் பின்பற்றத் தவறியதாக அறியமுடிகின்றன. சோழர் பரம்பரையில் வேல்பல் தடக்கைப் பெருவிறல் கிள்ளியின் ஆட்சி வரை கிள்ளி பரம்பரையினரே உறந்தையிலிருந்து ஆண்டு வந்தனர். அவனுக்குப்பின் செவ்விப் பரம்பரையைச் சேர்ந்த உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட்சென்னி அரசனாக அறிவிக்கப்பட்டான். இம்மாற்றம் வேல்பல் தடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளிக்கு ஆண்வாரிசு இன்மையால் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். மேலும், பண்டைத் தமிழகத்தில் அரசாட்சிக்கு வருவது என்பது எப்பொழுதும் அமைதியாக நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும் என கூறமுடியாது.

ஏனெனில், ஒரு குலத்தில் பிறந்த நலங்கிள்ளியும், நெடுங்கிள்ளியும் அரசாளும் எண்ணத்தோடு பகைமை கொண்டு பலகாலம் போர்புரிந்தனர். அதனால்தான், உன்னுடைய பகைவன் பனை மாலை சூடிய சேரனுமல்ல, வேம்பினை அணிந்த பாண்டியனுமல்ல உன்னைப் போலவே ஆத்திமாலை சூடியவனே என்று,

“இரும் பனை வெண் தோடு மலைந்தோன் அல்லன்
கருஞ் சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்
நின்ன கண்ணியும் ஆர் மிடைந்தன்றே நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர் மிடைந்தன்றே
ஒருவீர் தோற்பினும் தோற்ப நும் குடியே
இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே, அதனால்
குடிப்பொருள் அன்று நும் செய்தி” (புறம்.45:1-7)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் கோவர்கிழார் போரினை கைவிடுமாறு அறிவுறுத்துகிறார். எனவே, சங்ககால அரசாட்சிமுறையில் ஒரு குலத்தில் பிறந்த சகோதரர்களுக்குள் சமரசமற்றப் போரியல் எண்ணம் தோன்றியுள்ள வரலாறும் இடம்பெற்றுள்ளன என அறியமுடிகின்றன.

எனவே, தமிழ்ச்சமூகத்தில் புறநிகழ்வுகளின் தலைவனாக, மன்னனாக, வேந்தனாக வலம் வருபவர்கள் பின்பற்றிய அல்லது பின்பற்றத்தவறிய அறநெறி பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டியதும் அவசியமாகின்றன. ஏனெனில்,

அரசர்களுக்கென அறத்தை எடுத்து ஓதும் புலவர்கள் தமிழ் மண்ணில் கணக்கற்றவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். சங்ககால தமிழக வரலாற்றில் புறநிகழ்வுகளின் போக்குகளை இந்தளவு இயற்றியவர்களும், சமூகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை பதிவுசெய்தவர்களும், சட்டம் ஒழுங்கு கடைபிடிக்கப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தியவர்களும் புலவர்களே ஆவார். அதேபோல், பல பெரும்போர்களுக்கு வித்திட்டவர்களும் சட்டம் ஒழுங்கு சீர்குலையும் பொழுது அமைதியை நிலைநாட்ட விரும்பியவர்களும் இவர்களே ஆவார். சேர பாண்டியரது இரண்டு குடையும் பின்னாக, சோழனது ஓங்கிய ஒருகுடை வெண்மதி போல் முன்னே செல்லுமென்று சோழன் நலங்கிள்ளியைப் பாடிப் பரவசப்படுத்த முன்வந்த கோவூர்கிழார் அதற்குக் கூறும் உவமை அவனுக்கு உயர்ந்த வழியைக் காட்டுகின்றன.

“சிறப்புடை மரபின் பொருளும் இன்பமும்

அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல” (புறம்.31:1-2)

எனும் புறநானூற்றுப் பாடல் உணர்த்தும் பொருண்மையாவது, எத்தனை செல்வந்தனாக இருந்தாலும், பொருளும் இன்பமும் அறத்தின் பின்தான் தோன்றும். அதனால் அரசனாக இருந்தாலும் அறவழியினை பின்பற்ற வேண்டியது முக்கியமென குறிப்படுகிறார். மேலும்,

“பலர் துஞ்சவும் தான் துஞ்சான்

உலகு காக்கும் உயர் கொள்கை” (புறம்.400:6-7)

என்ற வரிகளால், நலங்கிள்ளியைப் பாராட்டும் கோவூர்கிழார் அரசன் என்பவன் தூக்கத்தையும் மறந்து கடமையாற்ற வேண்டியவன் என்பதை உலக அரசியல்வாதிகளுக்கு உணர்த்துகிறார். அரசியலில் அறத்திற்கே முதலிடம் என்பதை அக்காலப் புலவர்கள் நன்குணர்ந்திருக்கின்றனர். அறவழியைத் தான் அரசன் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதில் திடமாக நின்றனர். நலங்கிள்ளிக்கு அஞ்சி சோழன் நெடுங்கிள்ளி உறையூர் கோட்டையில் முடங்கிக்கிடக்கும் பொழுது போரிடுவது அரசர் இயல்பு என்பதை அறிவுறுத்திய புலவர் போருக்குத் துணிந்து கூடிய பகைவர்களை வென்று இஃது உனது ஊரென்பதை நிரூபித்துக்குமாறு உணர்த்துகிறார். இதனை,

“அறவை ஆயின் ‘நினது’ எனத் திறத்தல்

மறவை ஆயின், போரொடு திறத்தல்

அறவையும் மறவையும் அல்லையாக,
திறவாது அடைத்த திண் நிலைக் கதவின்
நீள் மதில் ஒரு சிறை ஒடுங்குதல்
நாணுத்தகவு உடைத்து, இது காணுங்காலே.” (புறம்.44:11-16)

என்ற பாடல் அடிகளால், கோவூர்கிழார் அறத்திற்கே முதலிடம் கொடுத்து அறிவுறுத்தியதைக் காணமுடிகின்றன. இது அறத்தின் பால் புறநானூற்றுப் புலவர்கள் கொண்டிருந்த பூரண நம்பிக்கையைக் காட்டுகின்றன. எனவேதான்,

“நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின் அதுதான்
எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்
நல் ஆற்றுப் படுஉம் நெறியுமார் அதுவே” (புறம்.195:6-9)

என நரிவெருவுத்தலையார் அரசும் அறநெறிப் பாற்பட்டதாகவே அமைய வேண்டுமென்று அறிவுரை கூறுகிறார். இக்கருத்து எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும். ஆண்டு பலவாகியும் நரைக்காத பிசிராந்தையார் கூற்றில்,

“யாண்டு பல ஆக, நரை இல ஆகுதல்
யாங்கு ஆகியர்.....
வேந்தனும் அல்லவை செய்யான்...” (புறம்.191:1-5)

என அரசனும் முறையல்லாதனவற்றை செய்யக்கூடாது, அவ்வாறிருந்தால்தான் மக்களும் மகிழ்ச்சியாக வாழமுடியும் என்பதை எடுத்துரைப்பது இங்கு எண்ணத்தக்கது. வெள்ளைக்குடி நாகனார், சோழன் கிள்ளிவளவனுக்கு அரசு செலுத்த வேண்டிய முறையினை எடுத்தோதியிருக்கும் பாங்கு எக்காலத்திற்கும் ஆட்சி நடத்துவோருக்கு ஏற்புடைய கருத்தாகும்.

“மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்
காவலர்ப் பழிக்கும் இக் கண் அகல் ஞாலம்
அது நற்கு அறிந்தனை ஆயின் நீயும்...” (புறம்.35:27-30)

எனச் செவியறிவுறுத்துவது, இன்றைய அரசியல்வாதிகளும் பின்பற்றவேண்டிய கருத்தாகும். அரசனது கொற்றம் உழவர்களைச் சார்ந்தே உள்ளது என்பதனை

வேந்தர்கள் உணரவேண்டும். ஏனெனில், இயற்கை கொடுக்கும் மழை பொழியத் தவறினாலும் மக்கள் மன்னனையேத் தூற்றுவர். எனவே, விவசாயிகளைப் பாதுகாக்க வேண்டியது அரசனது முதற்கடமை என்பதைச் சங்ககாலப் புலவர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகின்றன. மேலும், ஒரு புறப்பாடலானது, ‘நெல்லும் உயிர் அன்றே, நீரும் உயிர் அன்றே மன்னர் உயிர்த்தே மலர் தலையுலகம்...’ என்று ஒரு நாட்டிற்கு மன்னனே உயிரென்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

“அறிவுடை வேந்தன் நெறி அறிந்து கொளினே

கோடி யாத்து நாடு பெரிது நந்தும்”

(புறம்.184:5-6)

என்ற பாடலில், ‘பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்குப்’ பிசிராந்தையார் தன் பாடலில், அரசன் கொள்ள வேண்டிய அறநெறியை உணர்ந்து நடந்தால்தான் நாடு கோடிப்பொருளை ஈட்டி நல்லாட்சியைப் பெற்று நலம் பெறும் என அழுத்தமாக எடுத்துக்கூறுகிறார்.

“குடி புரவு இரக்கும் கூர் இல் ஆண்மைச்

சிறியோன் பெறின், அது சிறந்தன்று மன்னே” (புறம்.75:4-5)

எனக் கூறும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள், முதியோர் மாள இளையோர் அரசரிமை பெற்றானேயானால் தான் அச்சிறப்பைப் பெற்று விட்டோமென்று செருக்கி, குடிமக்களிடம் அளவுக்கதிகமான திறை வேண்டி நிற்கும் குறுகிய ஆண்மையற்ற உள்ளத்தை அச்சிறியோன் பெற்றால் அது சிறந்ததல்ல என்று சோழன் நலங்கிள்ளி குடிமக்களிடம் கடும் திறை வாங்கக்கூடாது எனச் சங்ககாலப் புலவரொருவர் சட்டம் வகுக்கிறார். எனவே, பண்டைத்தமிழகத்தில் திறை வாங்க வேண்டிய அளவும், முறையும் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றன. இக்கால அரசியல் ஆட்சியாளர்களும் இதனை கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியமானதாகும்.

“கொடிது கடிந்து கோல் திருத்தி

படுவது உண்டு பகல் ஆற்றி

இனிது உருண்ட சுடர் நேமி

முழுது ஆண்டோர் வழி காவல!”

(புறம்.17:5-8)

எனக் குறுங்கோழியூர் கிழார் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் முன்னோரைப் புகழ்வது போல அவன் அரசாள வேண்டிய

முறையையும் நுணுக்கமாக எடுத்துரைக்கிறார். மேலும், தீத்தொழிலைப் போக்கி, செங்கோல் ஏந்தி ஆறிலொரு பங்கைத் திறையாக வசூலித்து நடுவுநிலைமை தவறாது அவன் முன்னோர் போல இனிது வாழ வேண்டுமென்று ‘பாண்டியன் நன்மாறனுக்கு’ மருதன் இளநாகனார்,

“அற நெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்

அதனால் நமர் எனக் கோல் கோடாது

பிறர் எனக் குணம் கொல்லாது...” (புறம்.55:10-12)

எனும் புறநானூற்றுப் பாடல் வாயிலாக, அரசன் அறநெறி தவறாமல் ஆட்சி செய்ய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, மேற்கண்ட கருத்தாக்கங்களைக் கொண்டு அரசனின் நிலைப்பாடுகள் அமையவேண்டிய முறை பற்றி அறியமுடிகின்றன. மேலும், மக்களின் வறுமையைப் போக்கவும், பகைமை, இல்லாமை, ஆட்சியை விரிவுபடுத்துதல் போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் கட்டுண்ட தமிழ்ச்சமூகத்தின் புறநிகழ்வுகளின் போக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு போர்த்தொழில் புரிந்த அரசமரபின் பண்புகளையும் சங்கஇலக்கியத்தில் காணமுடிகின்றன.

0.10 சங்ககால வீரர்களின் ஆளுமையும், வீரத்தின் பெருமிதமும்

“விழித்தகண் வேல்கொண்டு எறிய அழித்துஇமைப்பின்

ஒட்டுஅன்றோ வன்கண் அவர்க்கு”

(குறள்.775)

என்ற திருக்குறள் அடிகளானது, ஒப்பற்றத் தமிழர் வீரத்தை உலகம் வியக்க உரக்கச்சொன்னதாகக் கருதலாம். ஏனெனில், போரில் கொடுஞ்சினத்துடன் எதிர்க்கும் வீரனின் கண்களானது, தன்னை நோக்கி பகைவர் வேலை எறியும்போது, தன் இமைகளை சற்று மூடித்திறந்தாலும் ஒரு வீரனுக்கு அதுவும் தோல்வியே என உணர்த்துகின்றன. எனவேதான், சங்ககால அரசர்கள், போரினால் பெற்ற வெற்றிகளைத் தங்கள் பெயருடன் இணைத்து தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன், ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் எனப் பெயரிட்டுப் பெருமைகொண்டனர். போரில் இறந்தாலும் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், கூடகாரத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் எனவும் அழைக்கப்பட்டதனால் அவர்களது வீரமும், வெற்றிப் பெருமிதமும் புலனாகிறது.

கரிகால் வளவன் போரில் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற சேர அரசனைக் கைதுசெய்து சிறையில் அடைத்திருந்தான். முதுகில் புண்பட்டதை எண்ணி இரும்பொறை வடக்கிருந்து உயிர் துறக்க முடிவுசெய்தான். அதனால் 'மிகப்புகழ் உலகம் எய்தப் புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்த சேர மன்னனை' வெண்ணிக் குயத்தியார் என்னும் புலவர் 'முதுகில் காயம்படச் செய்த உன்னைவிட, அதற்கு வெட்கப்பட்டுப் பட்டினிகிடந்து புகழ் உலகம் அடைய முயலும் அவன் அல்லவா உன்னிலும் நல்லவன்' எனப் புறநானூறு 66 ஆவது பாடலில் சிறப்பித்துள்ளார்.

மேலும், சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் போருக்குப் புறப்படும் அரசர்களும் வீரர்களும் வஞ்சினம் உரைத்தபடி போர்க்களத்தில் பெருமிதம் கொள்ளத்தக்க சாதனையைச் செய்யாவிட்டால் இன்னின்னவன் ஆகுக என்று தன்னையே இகழ்ந்துரைப்பது வழக்கம். புறநானூற்றில் பூதப்பாண்டியன், நெடுஞ்செழியன், நலங்கிள்ளி ஆகிய மூன்று அரசர்களும் இவ்வாறு வஞ்சினம் உரைத்துள்ளனர். சான்றாக, நெடுஞ்செழியன், நான் பகையரசர்களைத் தாக்கி வென்று, அவர்கள் முரசத்தைக் கைப்பற்றவில்லை என்றால், என் குடிமக்கள் என்னைக் கொடியவன் என்று தூற்றுவார்களாக, மாங்குடி மருதன் போன்ற புலவர்கள் என்னைப் பாடாமல் விடுவார்களாக, நான் இரப்போர்க்கு இல்லை என்று கூறுவேன் ஆகுக எனக் கூறியுள்ளான். எனவே, அக்கால அரசர்கள் இதுபோன்ற மதிப்புகளையே உயர்வாக வேண்டியுள்ளனர் எனவும் அறியமுடிகின்றன.

மேற்கண்ட இச்செய்கைகள் வீரயுகக் காலத்திற்குரிய மதிப்புகளென கணித்து அவற்றை முதன்மையாகக் கருதியதால், சங்கஇலக்கியத்தின் புறநானூற்றுப் பாடல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த ஜி.யு.போப் அவற்றிற்கு Tamil Heroic Poems என்ற பெயர் தந்தார். இதற்கு ஏறத்தாழ ஐம்பதாண்டுகளுக்குப் பின்னால் சங்க இலக்கியத்தை ஆராய்ச்சி செய்த கைலாசபதியும் Tamil Heroic Poems என்னும் தலைப்பில்தான் ஆய்வு செய்திருக்கிறார். அதன்பின் மிகச்சிறப்பான முறையில் சங்கஇலக்கியத்தை மொழிபெயர்த்த ஏ.கே.இராமானுஜன் Poems of Love and War என பெயரிட்டார். இவையெல்லாம் சங்ககால அரசியலோடு தொடர்புடைய பண்டைத்தமிழர்களின் மேம்பட்ட வீரத்தன்மையை வலியுறுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன.

0.11 போர்ப்பண்புகள்

நாட்டிற்காகப் போரிட்டு இறந்த வீரனுக்கு நடுகல் நடுவது வழக்கம். அக்கல்லில் அவ்வீரனைப் பற்றிய குறிப்புகள் பொறிக்கப்பட்டன. போரில்பட்ட காயங்களை விழுப்புண்கள் எனப் போற்றினர். போரில் காயமுற்றோரைப் பேண மனைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அதற்கு அடையாளமாக அங்கு வேப்பந்தழைகள் செருகப்பட்டிருக்கும். அவர்களுக்கு மருந்து அளிக்கப்பட்டதோடு மனச்சோர்வு நீங்க இசையும் இசைக்கப்பட்டன. போரில் பகையரசர்களை அவமதிப்பதற்காக அவர்களின் அரசுச் சின்னங்களான முரசு, குடை ஆகியவற்றைக் கவர்தல், காவல் மரத்தை வெட்டிவீழ்த்துதல் போன்றவை நிகழும். நெடுஞ்சேரலாதன் கடம்பர்களின் காவல்மரத்தை வெட்டிவீழ்த்திய வீரச்செயல் பதிற்றுப்பத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மேலும், சங்ககால மன்னர்கள் அனைவரும் பெரிய அளவில் நிலையான படைகள் பல வைத்திருந்தார்களா என்பதனை முழுமையாக அறியமுடியவில்லை. எனவேதான், போர்வீரர்களின் ஊதியம் பற்றி எந்தவிதமான குறிப்புகளும் இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை. போர் தொடங்குவதற்கு முன் அரசன் படைவீரர்களுக்கு வெகுமதிகள் அளிப்பதும், சிறப்பான விருந்தளிப்பதும் இயல்பு. மன்னனே அவர்களுக்குப் போர்ப்பூவைச் சூட்டுவதும் மரபு. போர்த் தொடக்கத்தின்போது கவர்ந்து வரப்பட்ட கால்நடைகள் இறுதியில் வீரர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதும், போரினால் பகைப்புலத்தில் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட செல்வத்திலும் பங்களிக்கப்பட்டன. வெற்றிபெற்ற வீரர்களுக்குப் ‘பொற்பூக்களும், இறையிலி’ நிலங்களும் வழங்கப்பட்டன.

0.12 போர் நடவடிக்கைகள்

போரைத் தொடங்குவதெனத் தீர்மானித்தவுடன் படைக்கான போர்வீரர்களைத் திரட்டுவதற்குத் தூதுவர்களை அனுப்பும் வழக்கம் பண்டைத்தமிழரிடம் இருந்துள்ளன. சிலப்பதிகாரம் முதலிய பிற்கால இலக்கியங்களும் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றன. மள்ளர், மறவர், எயினர், வேடர், மழவர், பரதவர், மலையர், ஒளியர், கோசர் ஆகிய பல மொழி பேசும் வீரர்கள் போர்ப்படையில் சேர்ந்தனர். படை புறப்படுவதற்கு முன் நன்னிமித்தங்கள் பார்க்கப்பட்டன. நல்லநாளில் வாளைப் புனித நீராட்டி குடை, முரசு ஆகியவற்றுடன் அணிவகுப்பு நடத்தினர். இதனை ‘நாட்கோள்’ என அழைத்தனர். மன்னர்கள் தங்கள் மரபிற்குரிய

மாலைகளைச் சூடினர். மன்னனின் வெண்கொற்றக் குடையும், கொடியும், முரசும் முன் கொண்டுசெல்லப்பட்டன. கொற்றவைபோன்ற போர்க்கடவுளரின் அருளை வேண்டினர். முரசுகள் ஒலித்தன.

நாட்டைக் காப்பாற்றுவது அரசர்களின் தலையாய கடமை என்பதை அரசர்கள் யாவரும் ஏற்றுக்கொண்ட போதிலும், தங்கள் எல்லைக்குட்பட்ட பாலைநிலங்களில் வாழ்ந்து கொள்ளையடித்து வாழ்க்கை நடத்திவந்த எயினர், வேடுவர், கள்ளர் போன்றவர்களை அரசர்கள் கண்டித்துத் திருத்தியதாகவோ தண்டித்ததாகவோ தெரியவில்லை. மாறாக, அவர்களைத் தக்க நேரத்தில் படைகளில் சேர்த்துக் கொண்டதற்கான சான்றுகளே உள்ளன. இவர்களையே பிற்கால ஆங்கில அரசாங்கமும் குற்றப்பரம்பரையினர் எனக்கூறியது.

“செந் தொடை பிழையா வன்கண் ஆடவர்
அம்பு விட, வீழ்ந்தோர் வம்பப் பதுக்கை,
திருந்து சிறை வளை வாய்ப் பருந்து இருந்து உயவும்
உன்ன மரத்து துன் அருங் கவலை,
நின் நசை வேட்கையின் இரவலர் வருவர் - அது
முன்னம் முகத்தின் உணர்ந்து, அவர்
இன்மை தீர்த்தல் வன்மையானே” (புறம்.3:20-26)

என்ற இரும்பிடர்த்தலையார் பாடலில், பரிசில் பெற்றுத்திரும்பும் இரவலர்கள் வன்கண் ஆடவர்களுடைய அம்பினால் வீழ்ந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. அக்கால அரசியலில் அரசர்களும், புலவர்களும் இதுபற்றிக் கவலைப்பட்டதாகவோ, அவர்களைத் தண்டித்ததாகவோ சங்கஇலக்கியச் சான்றுகளில் பதிவுகள் இல்லை. ஆனால், கள்வர்களிடமிருந்து தப்பிப்பிழைத்து வந்த இரவலர்களுடைய வறுமையைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று மட்டும் முறையிடுகிறார் ஒரு புலவர். இக்கருத்து சற்றே சிந்தனைக்குரியதாகவும், வியப்பாகவும் தோன்றுகின்றன. இச்செயல்களை ஆழ்ந்து நோக்கும் பொழுது, கள்வர்களின் கண்டிக்கத்தகுந்த போக்குகளை அக்கால அரசு கண்டுகொள்ளாமல் இருந்ததன் காரணம், மறைமுகமாக கள்வர்களிடமும் திறைப்பொருள் பெற்று அச்சமுகத்தினரை வளர்த்துவிட்டுள்ளனர் என அறியமுடிகின்றன. ஒரு பண்பாட்டில் உள்ள சில குறைபாடுகளை எண்ணிப்பார்க்கும் பொழுது அவற்றில் எதிர்மரபுக்கூறுகள் போதுமான அளவு இல்லாமல் போனதே ஆச்சரியமளிக்கிறது.

எனவேதான், தமிழ் மண்ணில் நிகழ்ந்த போர்களையும், போருக்கான நடவடிக்கைகளையும் மிகநுணுக்கமாக ஆராய்ந்தறிய வேண்டியுள்ளன.

0.13 தமிழக அரசமைப்பு முறையில் ஐம்பெருங்குழுவும் எண்பேராயமும்

“அமைச்சர் (Chief Minister), புரோகிதர் (Priest), சேனாபதியர் (Commender - in - Chief), தாவாத் தொழில் தூதுவர் (Ambassador), சாரணர் (Intelligence Officer) ஆகியவர் அடங்கிய குழுவே ஐம்பெருங்குழு எனப்படும். இவ்வைந்து கூட்டத்தை பஞ்சாயம் என்றும் அழைப்பர். கரணத்தியலவர் (Chief Executive Officer), கருமகாரர் (Priests), கனகச்சுற்றம் (Treasury Officials), கடைகாப்பாளர் (Guards), நகரமாந்தர் (Great Men of the City), படைத்தலைவர் (Captains of Troops), யானைவீரர் (Elephant -Warriors), இவுளிமறவர் (Cavalry - Officers) ஆகிய இவர்கள் எண்பேராயத்தில் இடம்பெற்றிருப்பார்கள்’ என்பர் அ.கி.பரந்தாமன்.”²³

அரசியலில் அரசனுக்குத் துணையாக அமைவன ஐம்பெருங்குழுவும், எண்பேராயமும்.

“ஆசான் பெருங்கணி அருந்திறல் அமைச்சர்

தானைத் தலைவர் தம்மொரு குழிஇ”

(சிலம்பு.வஞ்சிக்காண்டம்,கால்கோள்காதை.2-3)

என்றபாடல் வரிகளில், அடியார்க்குநல்லார் சிலப்பதிகாரம் அறிவுறுத்துகின்றன. மேற்கண்ட ஐம்பெருங்குழு மற்றும் எண்பேராயத்தினர் இடம்பெற்ற சான்றோர்கள் அவையில் மன்னர்களின் கருத்துக்கேட்டே அரசாட்சியையும், நிர்வாக அமைப்பையும் நடத்தினர் என்பதனை,

“சமயக் கணக்கருந் தந்துறை போகிய

அமயக் கணக்கரும் அகலா ராகிக்

கரந்துரு வெய்திய கடவு ளாளரும்

பரந்தொருங் கீண்டிய பாடை மாக்களும்

ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பேராயமும்

வந்தொருங்கு குழிஇ வான்வதி தன்னுள்” (மணி.விழாவறை காதை.13-18)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. அதாவது, மணிமேகலை கால அரசாட்சியில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இந்திரவிழாவினை நடத்துவதற்கு ஆட்சியாளர்களும் அமைச்சர்களும் பொதுமக்களும் ஒன்றுகூடி முடிவு செய்தனர் என்பதனை மேற்கண்ட வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. எனவே, நாட்டில் நடக்கவேண்டிய நற்செயல்களை மக்களும் மன்னர் சபையினரும் ஆலோசித்து நிகழ்த்த மேற்கண்ட இவ்விரு சபைகள் துணைபுரிந்தன என அறியமுடிகின்றது. மேலும், இச்சபைகளின் பிரதிநிதியாக அதிகாரவர்க்கத்தினரே இருந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தகுந்த செய்தியாகும்.

இதனை, ‘அரை சொடு பட்ட ஐம்பெருங்குழு’ எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றன. இந்திரவிழா ஊர்வலத்தில் ஐம்பெருங்குழுவும், எண்பேராயமும், அரச வணிக குமாரர்களும், கலர் பரிப்புரவியர், களிற்றின் தொகுதியினர், இவர் பரித்தேரினர் ஆகியோரும் இயைந்து ஒருங்கு வருவதை சிறப்பாக முறைப்படுத்தி இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, ஒரு நாட்டின் முக்கிய அங்கங்களில் அரசிற்கு அடுத்தபடியாக பண்டைத்தமிழகத்தில் ஐம்பெருங்குழுவும் எண்பேராயமும் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்ததை அறியமுடிகின்றன. இவ்வமைப்பு சங்ககாலத்திற்கு பிறகு உருவான காப்பிய காலங்களில் தான் முறைப்படுத்தப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன. சங்ககாலத்திலும், அமைச்சர், ஒற்றர், தூதுவர், படைத்தலைவர் ஆகியோர் அடங்கிய குழு இருந்துள்ளன என்பதும் தெளிவு.

13.1 ஐம்பெருங்குழுவில் இடம்பெறத் தகுதியுடையவர்கள்

“உள்நாட்டில் உயர்குடிப்பிறப்பு, மிகுந்த செல்வாக்கு, கலைப்பயிற்சி, அஞ்சாமை, வருங்காலம் பற்றிய முன்னுணர்வு, நுண்ணறிவு, நல்லொழுக்கம் உள்ள உரம், உடல் வலிமை ஆகியன கொண்டவர்களே ஐம்பெருங்குழு போன்ற அரசின் அனைத்து அறிவுரைப் குழுவிலும் இடம்பெறத் தகுதியுடையவர்கள் என்பர்.”²⁴

ஐம்பெருங்குழுவில் முதலிடம் பெறுபவர் அமைச்சரே ஆவார். அமைச்சர், வினைக்கேற்ற கருவி, காலம், செய்யும் அருவினைகள் அறிந்த மாட்சியர், வினையாற்றும் இடத்தில் அசைவின்மையுடையர், குடிகாத்தல், அறஆட்சி நூல்களை ஐயமின்றி கற்றவர், ஆற்றுவன அகற்றுவன அறிந்தவர், ஆள்வினையுடைமை ஆகிய சிறப்புடையவர், வினைவந்துழி பகைத்துணை

பிரித்தல், பேணிக் கொளல், பிரிந்தார்ப் பொருத்தல் வல்லார், எச்செயலையும் ஆய்ந்து தெரிதல், தெரிந்து செய்தல், அரசிற்கும் அவைக்கும் துணிவு பிறக்கும் வகையில் ஒருதலையாகச் சொல்லல் ஆகியன ஆற்றுபவர், அரசஅறம் அறிதல், கல்வி நிறைசொல் சொல்லல், எக்காலும் வினைத்திறம் அறிதல், சூழ்ச்சித் துணை கொள்ளல் ஆகியவற்றில் வல்லவர். இயற்கை நுண்ணறிவும், மதிநுட்பமும் உடையவர், கல்வியால் வரும் நூலறிவு மிக்கவர், எச்செயலையும் உலக இயற்கை அறிந்து செய்பவர், அறமுறை அறிந்து அரசிற்கு உறுதி உரைப்பவர், கேட்டார் பிணிக்கும் சொல் வன்மையுடையவர், இம்மைக்கண் புகழும் மறுமைக்கண் அறமும் பயவாத வினைகளை நீக்கும் வினைத்தூய்மையோர், மதிநுட்பமாம் வினைத்திட்டம் கொண்டோர், பொருள், கருவி, காலம், வினை இடனோடு ஐந்தும் எண்ணிச் செய்வோர் என அமைச்சரின் தகுதிகள் பற்றித் திருக்குறள் முறையே 64, 65, 66 ஆகிய குறட்பாக்கள் தெரிவிக்கின்றன.

“மா விசம்பு வழங்கும் பெரியோர்போல
நன்றும் தீதும் கண்டு ஆய்ந்து அடக்கி
பழிஒரிஇ உயர்ந்து, பாய்புகழ் நிறைந்த
செம்மை சான்ற காவிதி மாக்களும்” (மதுரைக்.495-499)

என்ற மதுரைக்காஞ்சி பாடலடிகளில், அறம் அறிவு, ஆற்றல் அமைந்தோர் அமைச்சர், பாதுகாப்பு விதிக்குரியவர் காவிதி மக்கள், நாட்டில் நடைமுறைப்பட வேண்டிய சட்டம் ஒழுங்கு விதிகளைக் காக்கும் மக்களும் அவர்களே என அமைச்சரின் அரும் பண்புகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

“வருமுன் காக்கும் வல்லமையும், வேற்று மன்னர் நிலை அறியும் அறிவாற்றலும் உடையவர் வீறுசால் பேரமைச்சர் தன் நிலை, தாழாத் தொழில் நிலை, பகைநிலை, முதலியவற்றைப் பிளந்து அறியும் பேராற்றலர். அரசிற்கு ஆலம் வீழ் போன்றவர், மறுவில்வாய் மொழிப்புலவர் அரிசில்கிழார், தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு அமைச்சராக அமர்ந்து, நல்லாட்சிக்குத் துணைநின்றார். இவற்றால் அமைச்சரின் அரும்பண்புகளும், ஆற்றல்களும் அமைதி, அமார்க்காலங்களில் அரசின் முக்கியப் பணிகளில் அவருக்குரிய சிறப்பிடமும் நன்கு விளங்கும். அன்றும் இன்றும் படையமைப்பு, படையாட்சி, போர்க் கொள்கைகள் முதலியவற்றை முடிவு செய்து ஏற்றுச் செயலாற்றப் பெருந்துணை நிற்பவர் அமைச்சரே.”²⁵

அரசனின் ஆணையைச் செயல்படுத்துவதற்குப் பல அதிகாரிகள் இருந்தது போல அமைச்சர்களும் இருந்தனர். இவர்களின் பணி அரசனுக்கு ஆட்சிமுறையில் ஏற்படும் ஐயங்களுக்கு ஆலோசனை வழங்குதலே ஆகும். அரசன் நெறி தவறி நடக்கும் சூழல் உருவாகும் பொழுது அவனை திருத்த வேண்டியவர்களாகவும் இருந்தனர். அரசியலமைப்பில் அரசனுக்கு அடுத்த அதிகாரங்களைப் பெற்றவர்களாக அமைச்சர்கள் திகழ்ந்தனர். ‘அமைச்சர்’ என்பவரை ‘மந்திரி’ என்றும் அழைப்பர். அமைச்சர் என்னும் சொல் ‘அமாத்யா’ என்ற வடமொழிச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டது என்பர். அமைச்சரை உழை இருந்தார் (பக்கத்தில் இருப்பவர்) என்று வள்ளுவர் உரைப்பர். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் அமைச்சரை பெரும்பாணாற்றுப்படையில் ‘சுற்றம்’ என்னும் சொல்லால் குறிப்பிடுவார்.

நாட்டை ஆளும் மன்னவனுக்குத் துணை நிற்பவர்கள் அமைச்சர்கள். இம்மரபு பழங்காலம் தொட்டே இன்றுவரை அரசாட்சி மரபாக இருக்கின்றதை அறியமுடிகின்றது. இக்காலத்தில் மாநிலத்தை ஆள்பவர் முதல்வராகிறார். முதல்வருக்குத் துணையாக அமைச்சர்கள் இருக்கிறார்கள். இவ்வமைச்சர்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை அமைச்சு அதிகாரங்களில்,

“அறனறிந்து ஆன்றமைந்த சொல்லான் எஞ்ஞான்றுந்

திறனறிந்தான் தேர்ச்சித் துணை.”

(குறள்.635)

என்னும் குறட்பா வழி வள்ளுவர் எடுத்துரைக்கிறார். நாட்டினை நல்வழியில் கொண்டு செல்ல அரசனின் செங்கோலாட்சி மட்டுமல்லாது, அச்செங்கோலாட்சிக்குத் துணைநிற்கும் அமைச்சர்களின் ஒத்துழைப்பும் மிக அவசியமானதாகும். அத்தகைய அமைச்சர்கள் எங்ஙனம் மன்னனுக்குத் துணைநிற்க வேண்டும் என்பதையும், அதற்கு அமைச்சர்கள் ஆற்றவேண்டிய கடமைகள்,

“ஐயறிவும் தம்மை அடைய ஒழுகுதல்

எய்துவ தெய்தாமை முற்காத்தல் - வைகலும்

மாறேற்கும் மன்னர் நிலையறிதல் இம்முன்றும்

சீரேற்ற பேரமைச்சர் கோள்.”

(திரி.61)

எனத் திரிகடுகத்தில் நல்லாதனார் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது, ஐம்பொறிகளைத் தீயவழியில் செலுத்தாது அடங்கி நிற்கும்படி நடத்தல், அரசனுக்கு வருவதாகிய தீங்கை வராதபடி முன்காத்தல், நாள்தோறும் பகைவர்களது நிலையை ஒற்றர்களால் அறிந்து, அதற்கேற்றவாறு நடத்தல் ஆகிய இம்மூன்றும் புகழ்பெற்ற பெருமைமிக்க அமைச்சர்கள் ஆற்றவேண்டிய செயல்களாக மேற்கண்ட பாடல் சுட்டுகிறது. அரசனுக்குரிய தொழில்களையும், அரசுக்கு வேண்டிய நிலைகளையும், அமைச்சர்களுக்கு வேண்டிய தகுதிகளையும் திரிகடுகத்தின் சில பாடல்கள் இவ்வாறு எடுத்தியம்புகின்றன.

சிறுகுழுவினுடைய செயல்பாடுகளைப் பாதுகாக்க தனியொருவனின் ஆற்றல் போதுமானதாக அமைந்திருந்தது. மக்கள்தொகை மிகுதியாக அமைந்த பேரரசினை ஆள்வதென்பது அறிவுநிறைந்த அமைச்சர்களும், அறிஞர்கள் பலரும் உடனிருந்து உதவிசெய்தால் மட்டுமே இயலும். இக்காரணத்தினாலேயே அமைச்சர், ஒற்றர், படைஞர், தூதுவர் போன்ற பலரும் அரசஅங்கங்களாக தோன்றினர். ஆட்சிக்கு துன்பம் விளைவிக்கும் நபர்களையோ அல்லது அவைதோன்றும் வழியினையோ அறிந்து, பகைவர்களை வெல்லும் ஆற்றலை எப்போதும் அறிந்திருக்கும் அமைச்சர்களின் செயலுக்கு அரசன் மதிப்பளிக்கவேண்டும் என்கிறது திரிகடுகம் (பா.எ.61). அமைச்சர் ஒருவராக இருப்பின் ஆட்சியின் அனைத்து செயல்பாடுகளையும் கண்காணிப்பதென்பது அரிதாகும். ஆதலால், மந்திரிமண்டலம் அவரவர் தகுதிக்கேற்ப அனுபவ அறிவினால் பல குழுக்களாக செயல்பட்டமையை திரிகடுகம் எடுத்துரைக்கிறது. (பா.எ.61:4).

விழுதுகள் ஆலமரத்தைக் காப்பதுபோல அமைச்சர்கள் அரசனைக் காக்கவேண்டும். அரசுக்கும் குடிகளுக்கும் இடையில் நின்று செயல்படுபவனாகவும் அமைச்சன் இருக்கவேண்டும். அறிவாற்றலால் அரசாட்சியை அரசனுக்கு அடுத்தபடியாக நடைமுறைப்படுத்துவதிலும், நல்லாட்சிக்கு வழி வகிப்பதிலும் அமைச்சர் பெரும்பங்கு வகிப்பவராக இருக்கவேண்டுமெனவும் திரிகடுகம் 33 ஆவது பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

ஆராய்தலிலும், அதற்குரிய வழிகளை ஆராய்ந்து செய்தலிலும் துணிவாகக் கருத்தைச் சொல்லுதலிலும் வல்லவன்தான் அமைச்சன் என்பார் வள்ளுவர். வள்ளுவரைப் போல், நல்லாதனாரைப் போல் அமைச்சரின் தகுதிகள் பற்றி விரிவாகப் பேசவில்லை எனினும் சிறுபஞ்சமூலம் நூலாசிரியர் 'எல்லாக்

காரியங்களையும் பகுத்தறியும் வல்லமை உடையவனே மந்திரி' என்பார்.
(பா.எ.58)

அரசன் தன்னுடைய வேலைகளையும், நாட்டின் வேலைகளையும் செய்வதற்கு தேர்வு செய்யப்படும் அமைச்சனானவன் பெற்றிருக்கவேண்டிய தகுதிகள் சிலவற்றை சிறுபஞ்சமூலம் வரையறுக்கின்றன. அவைகளாவன, 'பொருளுடைமை, போகமுடைமை, அஞ்சாமை, அருளுடைமை, அறமுடைமை' என்னும் ஐந்து குணங்களாகும். இதன் பொருண்மையாவது, பொருளுக்காக தன்னரசனைக் காட்டிக் கொடுக்கவோ, பிறர் தரும் பொருளுக்கு மயங்கும் நிலையுடையவனாகவோ இல்லாமல் பொருளையும், போகத்தையும் அனுபவித்து தன்னிறைவு பெற்றவனாக இருக்க வேண்டும். முடிவாகக் கூறவேண்டுமானால் உலக நடத்தைகளில் பக்குவமுடையவனாக இருத்தல்வேண்டும். அரசன் உதிர்க்கும் ஆணைகளில் ஆபத்து நிறைந்துள்ளது என அஞ்சுதல் கூடாது. தன்னரசனுக்கும், தன் மக்களுக்கும் கேடு விளைவிக்கும் இரக்கமற்ற செயலை எக்கணமும் செய்தல்கூடாது. தர்ம நியாயங்களை அறிந்து அறவழியில் யாவரையும் வழிநடத்த வேண்டும் என இந்நூலாசியர் அறிவுறுத்துகிறார் என அறியமுடிகிறது.

13.2 அமைச்சன் அரசனுக்கு அறிவுரைத்தல்

மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் சனமித்திரன் என்னும் அமைச்சன் அரசனுக்குரைத்த அறிவுரையாவன, முன்னொரு காலத்தில் இந்நாட்டிலே பன்னிரெண்டாண்டுகள் மழையில்லை, பஞ்சத்திலே ஈன்ற தாயும் குழந்தைக்கு இரங்காமல் அதைத் தின்னும் நிலை வந்தது. காய்ந்த கடுங்கோடையிலே நல்ல மழை பெய்தது போல் நீ பிறந்தாய், நம்மண்ணும் குறையில்லா செல்வத்தைப் பெற்று இன்புற்றன என அறிவுறுத்தினான். எனவே,

“தாய் இல் துவாக் குழவி போல

ஓவாது கூஉம்”

(புறம்.4:18-19)

என்ற வரிகளில், உலகைக் காத்தல் மன்னனின் கடமை, அதைவிடுத்து உன்னை நம்பும் உயிர்கள் மடிய, உன் நலம் மட்டும் நீ விரும்புவாயானால் அது நீதியன்று. இச்செயல் தன் உயிர்கள் படும் துன்பத்திற்கு இரங்காமல்

பிறவுயிர்களின் துன்பத்தைப் போக்கிக் காப்பாற்றும் புத்தருடைய அறநெறியாகாது என அமைச்சன் அரசனுக்கு அறிவுரைத்ததை,

“மன்னுயிர் முதல்வ னறமுமீ தன்றால்

மதிமா றோர்நதனை மன்னவ வென்றே

முதுமொழி கூற” (மணி.ஆபுத்தரனோடு மணி பல்லவமடைந்த காதை.116- 118)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகிறது. எனவே பண்டைத்தமிழர் அரசியல் பண்பாட்டில் அமைச்சரின் நிலைப்பாடுகள் மிகமுக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக கருதப்படுகிறது.

0.14 காதல் வீரத்திற்கு துணைநின்ற வரலாறு - இயைபுகளும் முரண்பாடுகளும்

உலக வாழ்வையும் வரலாற்றையும் ஏதேனும் இரு சொற்களில் சுருக்கிச் சொல்வதாயின், அவை காதலும், போரும்தான். மனிதவாழ்வின் இரு சக்கரங்களாகச் சுழலும் இவைதாம், வாழ்வின் விளக்கமான இலக்கியத்தின் அடிப்படைக்கூறுகளாக அமைகின்றன. வாழ்வியல் இலக்கியத்திற்கும் இலக்கிய வாழ்விற்கும் முதன்முதலில் இலக்கணம் வகுத்த முத்தமிழ் நாகரிகம் இவ்விலக்கியப்பொருளை அகப்பொருளாகக் காதலையும், புறப்பொருளாகப் பெரும்பகுதி வீரத்தையும் குறிப்பிடுவது புதிய செய்தியன்று. அதனடிப்படையில் அணுகும்பொழுது தொல்காப்பியமும், அதனை விவரிக்கும் சங்கஇலக்கியச் சமுதாயமும், காப்பியக் கதைநகர்வுகளும், தமிழில் தோன்றிய மற்ற இலக்கியங்களும் ஆண், பெண்ணை மையமிட்ட அகப்புறப் பாகுபாட்டையும் அவற்றில் தோன்றும் காதல், போர் பற்றிய கருத்தியலின் இயைபுகளையும், முரண்பாடுகளையும் ஆவணப்படுத்தியுள்ளன.

டாக்டர் தெ.பொ.மீ. அவர்கள், ‘அகம் என்றால் உள் என்று பொருள், மனம் என்றும் கூறலாம் என்பார்’. மனத்தால் மட்டும் உணரக்கூடியதைப் பாடுவது அகப்பாட்டு. அப்படியானால் பிறவகையிலும் அறியக்கூடியதைப் பாடுவது புறப்பாட்டு. புறம் என்றால் வெளி. புறத்தே நிகழ்வதை நம்முடைய புலன்களால் அறியலாம். புலன் உணர்வு என்றபோது புறக்காட்சி மட்டும் இல்லை, பழைய நினைவும் உண்டு. உய்த்துணர்தலும் உண்டு. வீரம் என்பது மனம் மட்டும் உணரும் சுவை அனுபவம். ஆனால், தனிநின்ற ஒருவனைப் பத்துப்பேர் தாக்கும்போது, பின்வாங்காமல் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்திப் பின் அவர்களை ஓடச் செய்வது அவனுடைய வீரம். இந்நிகழ்வுகளையே புறக்காட்சி அல்லது புறநிலை என்பர். இந்தப் புறநிலையில் இடம்பெறும் மாந்தர் எத்தகையவன்

என்பதை விளக்கிவிடலாம். அப்படி விளக்குவதற்கு வீரம் என்பது இன்றியமையாததாக அமையும். ஆனால், ஒருவன் ஒருத்தியைத் தன் உயிராகக் காதலிக்கின்றான் என்பதை புறநிலைக்கொண்டு விளக்கமுடியாது, விளக்கவும் வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், காதலிப்பது போல ஏமாறுதலும் உண்டு. அவ்வாறு இல்லாமல் உணர்வது உள்ளத்தால் மட்டுமே இயலும். பாத்திரப் பேச்சில் அந்த உள்ளம் வெளிப்படுவதையும் காணலாம். அதேபோல், ஏமாற்றமின்மையையும் உள்ளத்தாலேயே உய்த்தறிய வேண்டும். இத்தகைய காதலை வெளிப்படுத்துவது அகப்பாடலாக இருந்தாலும், புறத்தில் முழுவதுமாக வீரம் மட்டுமில்லாமல், காமம் முதலிய அகநிலையும் உண்டு. ஆனால், அங்கே புறநிலை மட்டுமே உயர்வு பெறுகிறது. உயர்நிலையாய் இருப்பது வீரமாக இருந்தாலும் அதற்குக் காரணம் அக உணர்ச்சிதான். அந்த அகஉணர்ச்சிக்கு, இன்ன குறிப்பிட்ட ஆள் என்பது இல்லை. அது எல்லார்க்கும் பொதுவானதோர் உணர்ச்சியாகும். இந்த நுண்ணிய பாகுபாடு பெருமளவு ஏற்கத்தக்கது ஆயினும், அகப்பாடல்களில் உணர்வுகளும், புறக்கூற்றுக்கள் நிகழ்வுகளும் ஒருவகைக் குறியீடுகள் மூலமாகத்தான் காட்டப்படுகின்றன. அகவுணர்வு மட்டும் எல்லார்க்கும் பொதுவான உணர்வு என்பது கேள்விக்குரியதாகும். எனவேதான், இலக்கியக் கொள்கையாளர் சிலர் உலக இலக்கியங்கள் அனைத்தும் அகவுணர்வைப் புறமாக்கி பொது உணர்வாகக் காட்டுவதாகக் கூறுவர்.

இந்த அகப்புறப் பாகுபாட்டைப் பெரிதும் பேசுகின்றவர்கள், வாழ்வின் இரு கூறுகளாக இருத்தல் மற்றும் அறிதல் ஆகியவற்றைக் கூறுவர். காதலும் அதிகாரவிழைவும் மனிதவாழ்வின் இரு பெரும் உந்துதல் என்றும் குறிப்பிடுவர். பெண்ணின் இரவு நேர 'தான்' அல்லது 'காதல் உந்துதல் ஒரு மனிதனைப் படைத்து வெளி உலகுக்கு தருகிறது' என்பர் உளவியலாளர். சங்கப் பாடல்கள் புறத்தை மனிதனின் அறிவுலகோடும், பகற்பண்போடும் இணைத்துப் பேசுகின்றன. ஆனால், அகத்தை மனிதனின் உள்மன உணர்வோடும் உள்ளுலகோடும், புறத்தை மனிதன் மேல்மன உணர்வோடும் புறவாழ்வோடும் இணைப்பதுவே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. அகத்தின் மையம் பெண், புறத்தின் மையம் ஆண். ஆனால், ஆணில் பெண் தன்மையும், பெண்ணில் ஆண் தன்மையும் இல்லாமல் இல்லை.

அகத்தினையும் புறத்தினையும் இரு தனிப் பகுதிகளாக பகுக்கப்பட்டு முரண்பட்டவைகளாகக் காட்டப்பட்டாலும், அவைகள் பல்வேறு இயைபுகளால் இணைந்திருப்பதனை தமிழ் மரபில் வெவ்வேறு நிலைகளில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இவ்விரண்டும் மனித வாழ்வின் இரு அடிப்படை உணர்வுகளைப் பயன்படுத்திக் காட்டுகின்றன. அதாவது, காதலைப் படைப்புணர்வோடும், போரினை அழிக்கும் ஆற்றலுணர்வோடும் இணைக்கத் தோன்றும். இவைகளில் ஒன்று அகநிலை வாழ்வின் தளம், மற்றொன்று மனிதனின் ஒருவகை இயல்பான உணர்வின் அகக்கால வெளிப்பாடேயாகும். வீரம் மனிதனின் முழுஆளுமையின் வெளிப்பாடாகவும், சமுதாய ஆக்கத்தின் வாய்க்காலாகவும், மரணத்தையும் அர்த்தமுள்ளதாக மாற்றுமென வீரநிலைக்கால மனிதன் நினைத்திருக்கிறான்.

உளவியலாளர் பிராய்ட், மனித மனத்தை ‘உணர்வுகள், உந்துதல்’ என்ற இருநிலையில் விளக்கி, உயிரின் படைப்புந்துதல்தான் அகவுணர்வு, வீரம் அவனது செயல் உணர்வு என்பார். சில நேரங்களில் அதிகாரம் வேட்கையாக வெளிவரின்னும் அதுவும், மனிதன் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளும் உணர்வின் மற்றொரு வெளிப்பாடேயாகும். ஆனால், மனிதனின் அகவாழ்வு, அவனது அடிமனநிலை வளம்தரின் வீரம் அவனது தான் (Ego), ஆனால், சமுதாயத்தோடு இணைந்து ‘தானாக’ வளர்வதற்கு, அவனது தன் வெளிப்பாட்டுக்குத் அது துணை செய்கிறது. சங்க அகப்பாடல்களில் தலைவன், தலைவி மற்றும் இன்ன மாந்தர்களின் பெயர் குறிப்பிடப்படாமைக்குக் காரணம் இந்த அடிப்படையில்தான். பிராய்ட் மனித வாழ்வின் மூலசக்தியாக இன்பத் தத்துவத்தையும், சாவுத் தத்துவத்தையும் இரு வளர்ச்சி நிலைகளாக குறிப்பிடுகிறார். மேலை நாட்டு மரபில் இவை இரண்டும் ஒரு பெரும் தத்துவத்தின் இரு நிலைகளாகவே பேசப்படுகின்றன. இவ்விரு உணர்வுகளுக்கும் இருவேறு தளங்கள் தேவைப்படுகின்றன. ஆனால், மனிதனின் ஆளுமை உணர்வின் சக்தியே அகவாழ்வுதான். புறஉலகுக்கு செல்லும் ஆண்மகனை இவையே மறுபடி ஈர்க்குமாறும் செய்கிறது. மனிதவாழ்வின் அகப்புற நிலைகளில் அமைதியாக இருக்கும் மையம் அகவாழ்வுதான். அவையே, அன்பாகவும், வீரத்தின் மூலமாகவும், முடிவாகவும் விளங்குகிறது. இதனடிப்படையில், சங்கஇலக்கியப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அகப்புறப் பாடல்களையும் அவற்றின் கருத்தமைவின் நிலைப்பாட்டினையும் ஆராயும்போது இக்கூற்று மெய்ப்படுகிறது.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் பழந்தமிழரின் வாழ்நிலைகள் பற்றியும், அக்காலச் சமுதாயம் மற்றும் பின்னணி பற்றியும் பெரும்பகுதி பேசுவதாக அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தின் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் நூற்பாக்களை விட எண்ணிக்கையிலும் அடி அளவிலும் பொருளதிகார

நூற்பாக்களே பெரிதாக அமைந்துள்ளன. இது அக்காலச் சமுதாயத்திற்கு தொல்காப்பியம் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தினையும், உலக அளவில் எழுத்துக்கும், சொல்லுக்கும், யாப்பிற்கும், அணிக்கும் மட்டுமே ஏனைய மொழி நூல்கள் இலக்கணம் வகுத்திருக்கின்ற சூழ்நிலையில், பொருளதிகாரத்தின் வாயிலாக பழந்தமிழரின் சமுதாய வாழ்விற்கு இலக்கணம் வகுத்துக் கொடுத்த மொழி தமிழே என பெருமை கொள்ளச்செய்கிறது.

ஒரு சமுதாயம் பலஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து அனுபவித்து அறிந்துகொண்டு பின்பற்றிய சமுதாய வாழ்க்கை முறைகளையே தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கின்றது. எனவே, தொல்காப்பியம் காட்டும் சமுதாயம் என்பது அனுபவ முதிர்ச்சியுடைய மிகப்பழமையான வாழ்வின் இலக்கியங்களாக உருவெடுத்துள்ள ஒரு மரபின் கீழ்வாழ்ந்த மக்களின் நிறைவான வாழ்நிலையை பேசும் இலக்கண நூல் எனலாம். அவ்விலக்கியங்களின் சாரமாகவே இவ்விலக்கண நூலும் இயற்றப்பட்டுள்ளது. ஒரு நிறைவான ஆண்டு அனுபவித்த சமுதாயத்தால் மட்டுமே மனித வாழ்வியலை அகம், புறம் என்ற இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்து இத்தனை அழகாகவும், நேர்த்தியாகவும் காண இயலும். அதேபோல், சமுதாய அனுபவ விளைவால்தான் அறம் என்ற கொள்கையையும் உருவாக்க முடியும். தொல்காப்பியம் ஓர் இலக்கண நூல் என்ற போதிலும் அது பண்டைத்தமிழர் சமுதாய வாழ்வைப் பெரிதும் அறியத் துணை புரிகின்றது. அதன் முப்பிரிவுகளுள் ஒன்றான பொருளதிகாரம் இலக்கிய இலக்கணமாக இருப்பதோடு தமிழர் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் வரலாற்று ஆவணமாகவும் அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் சமுதாய வாழ்வியல் முறை முழுவதும் தமிழருடையதே ஆகும். தொல்காப்பியம் காட்டும் சமுதாயம், சங்கஇலக்கியச் சமுதாயத்தில் பெரும்பான்மையாக வேறுபாடற்ற நிலையிலேயே உள்ளது. எனவேதான், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் துணைக்கொண்டும், சங்கப் பாடல்களின் அமைப்பைக் கொண்டும் பழந்தமிழ் மக்களின் அகப்புற வாழ்வின் ஊடாக அமைந்த காதல் மற்றும் போர் நிகழ்வுகளை காண்பது பெரிதும் பயனுடையதாக அமைகிறது.

மேலும், அகத்திணையளவுக்கு தமிழில் புறத்திணை முதன்மைபெறவில்லை என்றே சொல்லவேண்டும். ஏனெனில், அகஇலக்கியங்களைப் போல் முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் புறத்திணையில் பேசப்படவில்லை. மாறாக புறத்திணைப் பாகுபாடுகளில் அக்காலச் சமுதாயம் போரிலும், புறவாழ்விலும் மேற்கொண்டிருந்த நெறிகளை மட்டுமே சுட்டுவனவாக அமைந்துள்ளது. அகமும், புறமும் வாழ்வின்

முரண்பட்டு இணையும் இருகூறுகளாகவும் பேசப்படுகின்றன. ஒவ்வோர் அகத்திணைக்கும் ஒரு புறத்திணை புறமாக அமைவது இயல்பான ஒன்று. உதாரணமாக, வெட்சி x குறிஞ்சிக்கும், முல்லை x வஞ்சிக்கும், உழிஞை x மருதத்திற்கும், தும்பை x நெய்தலுக்கும், வாகை x பாலைக்கும், காஞ்சி x பெருந்திணைக்கும், பாடாண் x கைக்கிளைக்கும் புறனாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. வெட்சியுள் கரந்தையும், உழிஞையுள் நொச்சியும் அடங்கும். போரில் எதிராளியைத் தாக்குதல் x காதலர் இணைதலுக்கும், வெற்றி வீறுகளையும் பண்பட்ட சமூக வாழ்வைப் பேசுகின்ற வாகைத்திணைக்கு x பிரிவினையும் இணையாகப் பேசுவதன் பொருள் என்னவென்று ஆராயும்பொழுது, காதலர் கூடுதல் x வேந்தர் தாக்குதலுக்கும், காதலர் பிரிதல் x போரில் வெற்றி அல்லது முடிந்த நிலையைக் குறிக்கும் எனலாம். எனவேதான், “தொல்காப்பியம் கூறும் அகத்திணைகளும், புறத்திணைகளும் அக்காலச் சமுதாயத்தில் இலக்கியம் படைப்போர் கையாண்ட இலக்கிய நெறிமுறைகளை உணர்த்துவனவதாக அமைந்துள்ளது. பண்பட்ட சமுதாயத்தில் பலகாலம் பயின்ற அல்லது பழக்கப்பட்ட நெறிகளே இலக்கிய நெறிகளாக மலருகின்றன என்ற உண்மையையும் மறந்துவிடுதல் கூடாது என்பார் ப.ச.ஏசுநாதன்”²⁶

பிரிதல் என்பது மனதால் வாழும் தன்மை, காதலின் பல்வேறு தோற்ற நிலைகள் அடங்கிய நிறைவுநிலை. பாலை என்பது எல்லா நிலங்களுக்கும் பொது அல்லது அவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்ட அடிப்படையான இயற்கை நிலை. அதுபோல வாகை என்பது எல்லா நிலங்களிலும் நிகழும் புறவாழ்வின் தளம். தமிழ் மரபில் காதல் வாழ்வின் பல்வேறு நிலையை இலக்கணமாகப் பகுத்து, அந்த இடம் காலத்தின் புறநிகழ்வுகளாக போர் மற்றும் பிற சமுதாய நிகழ்வுகளைக் காணுகின்ற தன்மையை கொண்டதாக அமைத்துள்ளனர். தமிழில் அகப்பாடல்தான் இயற்கையின் தளமாகவும், அவை அகவாழ்வுடன் இரண்டறக் கலந்த நிலையிலும் பெரும்பாலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இதுபோன்று புறவாழ்வில் இயற்கையோடு இணைந்த மனிதன் இயற்கையைத் தனக்கு சமுதாய வாழ்வின் குறியீடுகளாகப் பயன்படுத்துகிறானே தவிர, அவற்றையும் ஒரு பொருளாகப் பார்ப்பதில்லை.

சங்கப்பாடல்களில் செருக்களம் செல்லும் வீரர்கள் வஞ்சினம் உரைக்கும்போது, பெண்மையின் அன்பை, தங்கள் வீரத்துக்கு சமமாகக் கருதிய நிலையினை சங்ககாலத்திலேயே காணமுடிகிறது. இதனையே,

“மெல்ல வந்து, என் எல் அடி பொருந்தி,

‘ஈ’ என இரக்குவர் ஆயின், சீருடை

முரசு தாயத்து அரசோ தஞ்சம்

இன் உயிர் ஆயினும் கொடுக்குவென், இந் நிலத்து,

ஆற்றல் உடையோர் ஆற்றல் போற்றாது, என்

உள்ளம் எள்ளிய மடவோன். தெள்ளிதின்

துஞ்சுபுலி இடறிய சிதடன் போல

.....

தீது இல் நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளப்

பல் இருங்கூந்தல் மகளிர்

ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைக, என் தாரே” (புறம்.73) என்னும் பாடலும்,

“என்னொடு பொருதும் என்ப, அவரை

ஆர் அமர் அலறத் தாக்கி, தேரோடு

அவர் புறங்காணென் ஆயின் - சிறந்த

பேர் அமர் உண்கண் இவளினும் பிரிக” (புறம்.71:3-6)

என்னும் புறப்பாடல் கூற்றுக்களும் வீர வாழ்வும், காதல் வாழ்வும் இயைந்த தன்மையின் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது. மேலும், வீரத்தில் பெண்களும் ஆண்களுக்குச் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதனை நிறுவும் பாடல்களும் சங்கஇலக்கியங்களில் இல்லாமல் இல்லை. உதாரணமாக,

“கெடுக சிந்தை கடிது இவள் துணிவே

முதில் மகளிர் ஆதல் தகுமே

.....

இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி

வேல்கைக் கொடுத்து வெளிது விரித்து உடஇப்

பாறு மயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி

ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்

செருமுகம் நோக்கிச் செல்க என விடுமே” (புறம்.279:1-11)

என்னும் வரிகளானது, பெண்ணின் வீரத்தை பறைசாற்றும் முதின் முல்லைத்துறையில் அமைந்த புறநானூற்றுப் பாடலாகும். எனவே, பண்டைத்தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் வீரத்தை

தங்கள் மானமாகக் கருதி வணங்கியதும், நடுகல் எடுத்து வழிபட்டதும் உலகஅரங்கில் தமிழனின் வீரத்தின் உச்சத்தை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது. இதனையே காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை காதைகளாக சிலப்பதிகாரம் ஏற்று வீரத்திருமகளாம் கண்ணகிக்குச் சிலையெடுத்துச் சிறப்புச் செய்த செய்தினையும் தமிழ்க்காப்பியம் பதிவுசெய்துள்ளது. எனவே, காதல் வீரத்திற்கு துணைநின்ற வரலாறு தமிழ்ச்சூழலில் வெகுவாக பரவிக்கிடக்கின்றன என்பதும் அசைக்க முடியாத உண்மை.

ஆக, அகமும் புறமும், காதலும் போரும் முரணாக இணையும் ஒரு தத்துவத்தின் ஒரு கூறுகளாக தமிழிலக்கியங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன. எனவேதான், மனிதர்களின் அகப்புற வாழ்க்கைக்கு தமிழ் மொழி போல் வேறு எந்த மொழியும் இலக்கணம் வகுத்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், மேலைநாட்டு இலக்கியக் கொள்கையாளர் ஒருவரின் இலக்கிய இலக்கணம் தொல்காப்பியரின் சில கூறுகளுடன் ஒப்புநோக்குதற்குரியனவாக இருக்கிறது. ஆனாலும், அவரும் அகம் புறம் என்று பகுக்கவில்லை, எல்லா நிலையிலும் இவ்வளவு நுணுக்கமாக வரையறை செய்யவும் இல்லை. அவர் அதிகாலையை பிறப்போடும், புத்துயிர்ப்போடும் வசந்தத்தோடும் இணைத்து அதற்குரிய துணைப்பாத்திரங்களாக தந்தையையும் தாயையும் பேசுகிறார். உச்சிப்பொழுதையும், கோடையையும், திருமணத்தோடும் வெற்றியோடும் இணைத்து, அதற்குரிய துணைப்பாத்திரங்களாக, தோழனையும், கன்னியையும் குறிப்பிடுகிறார். மாலையையும் இலையுதிர் காலத்தையும், சாவோடும் பலியிடலோடும் இணைத்து துரோகி போன்றோரை துணைப்பாத்திரங்களாகப் பேசுகிறார். இருட்டையும் குளிர்காலத்தையும், சிதையோடும் தோல்வியோடும் இணைத்து மாயக்காரி போன்றோரைத் துணைப்பாத்திரங்களாகப் பேசுகிறார்.

இன்னொரு அட்டவணையில், இன்பியற் பார்வைக்குச் சொந்தமாக சமுதாயம், திருமணத்தைச் சொல்லி அதைத் தோட்டம், நகர், ஆறுகளோடு இணைக்கிறார். இந்தப் புதுமைக்குப் புதுமையான பகுப்பு முறையை, தமிழன் தந்த தொல்காப்பியத்தில் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மேலும் விரிவாக பேசப்பட்டிருப்பது பெருமைக்குரியதே ஆகும். அதேநேரத்தில், தமிழன் தந்த தொல்காப்பியமானது மரபிற்குப் பெரிதும் மதிப்புக்கொடுத்த சமுதாயமாகவும், சில மரபுகள் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் சமமதிப்பு வழங்கமறுத்ததையும் பதிவுசெய்துள்ளது. இதனை இலக்கண விதிமுறையாகக் கைக்கொள்ளாமல் அக்காலச் சமூகத்தின் பிரதிபலிப்பு

என்றுதான் கொள்ளவேண்டும். தொல்காப்பியச் சமுதாயத்தில் அகப்பொருட் பாடல்களை இயற்றும் பொழுது, அப்பாடலில் தலைவனது பெயரோ, தலைவியின் பெயரோ அல்லது அவர்களை ஏதேனும் ஒருவகையில் அடையாளங்கண்டு கொள்ளுதற்குரிய குறிப்புகளோ இடம்பெறுமாறு பாடும் மரபில்லை என்றும், இம்மரபு தமிழ்ச்சமூகத்தின் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் காட்டுகிறது எனலாம். ஏனெனில், அகவுணர்வு மிகுதியாக பொதிந்திருப்பினும் ‘வேம்பு தலையாத்த நோன்காழ் எ.கம்’ என்ற தொடர் வேப்பம் பூ மாலையணியும் பாண்டியனை குறிப்பால் உணர்த்துவதால் சற்றும் நெறிபிறழாமல் நெடுநல்வாடையை தமிழ்ச்சமூகம் புறப்பாடல் நூலாக அறிவித்தது. மேலும், காதல் உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்த தன்மையையும், காதலைக் கொச்சைப்படுத்தா நிலையினையும் இம்மரபில் காணமுடியும். மேலும், பெண்கள் மீது ஆண்கள் கொண்ட காதலைவிட, ஆண்கள் மீது கொண்ட பெண்கள் கொண்ட காதலை உயர்ந்ததாகவும், பாராட்டக்கூடியதாகவும் தமிழ்மரபில் பேசப்பட்டுள்ளது.

ஏனெனில், தலைவன் ஒருவனை விரும்பிய தலைவி அவன் மீது கொண்ட அன்பை ‘இம்மை மாறி மறுமையாகினும் நீயாகியர் என் கணவனை: யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே,’ என்று வெளிப்படுத்துகிறாள். ஆனால், தலைவனோ தலைவி மீது கொண்ட காதல் வாழ்க்கையில் ஏற்படைய நம்பிக்கையை தருவனாக இல்லாததால்,

“யாரும் இல்லை தானே கள்வன்

தான் அது பொய்ப்பின் யான் எவன் செய்கோ?

தினைத்தாள் அன்ன சிறுபசங் கால

ஒழுக நீர் ஆரல் பார்க்கும்

குருகும் உண்டு தான் மணந்த ஞான்றே” (குறுந்.25)

என்று தலைவியானவள் தலைவன் தன்மீது கொண்ட காதலை பொய்த்துவிட்டான் என என்னும் ஒரு போக்கினையும் சங்கஇலக்கியப் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது. மேலும், கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் பெண்களுக்கு மட்டும் தமிழ்ச்சமூகம் சிலபல விதிமுறைகளையும் கட்டமைத்துள்ளது. ஏனெனில், எந்த ஒரு பெண்ணும் தன் காதல் உணர்வுகளை வெளிப்படையாகப் புலப்படுத்தக்கூடாது, அது சமூகத்தில் அவளுக்கு இழிநிலையை ஏற்படுத்தும் என்றும், தனது அன்புணர்வை

அவளது புறச்செயலாலும், முகக்குறியீடுகளாலும் மட்டுமே வெளிப்படுத்தமுடியும் என்கிறது தொல்காப்பியம். இதனை,

“தன்னுறு வேட்கை கிழவன் முற் கிளத்த

லெண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்

பிறநீர் மாக்களி னறிய வாயிடைப்

பெய்ந்நீர் போலு முணர்விற் றென்ப.” (தொல்.பொருள்.களவியல்.118)

என்ற வரிகளால் அறியமுடிகிறது. மேலும், கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் இல்லறத் தலைவியானவள், இல்லற வாழ்க்கையின் கடமைகளை முறையாகச் செய்து, கணவன் முன் தன்னையோ, தன் குடும்பத்தையோ உயர்வாகப்பேசிக் கொள்ளுதல் கூடாது என்றும், இது இல்லறவாழ்வின் வெற்றி இரகசியமாகவும் பெண்கள் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கூற்றினை, ‘தற்புகழ்க் கிழவி கிழவன்முற் கிளத்தல் எத்திறத்தானும் கிழத்திக்கில்லை’ என்கிறது தொல்காப்பியம். இதனை பெண்ணடிமை நிலையென எண்ணுவதா, பெண்ணின் பெருமை எனக்கொள்வதா என்ற ஐயமும் மேலோங்குகிறது. ஆனால், ஆண்களுக்கு இதுபோன்ற எந்தக் கட்டுப்பாடுகளும், விதிமுறைகளும் மனதையோ, உடலையோ வருத்தும் அளவில் இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். ஆண்களுக்குரிய மடலேறுதல் நிகழ்வு கூட உடலை வருத்தும் செயலாக இருப்பினும் அது அக்காலச்சமூகத்தின் கட்டாயமில்லை என்பதையும் இங்கு உணரவேண்டும். மேலும், களவு, கற்பு என்ற இருநிலைப்பாடுகளும் தமிழ்ச்சூழலில் நிலவிவந்த நெடுங்கால வழக்கமாகவும் தெரிகிறது. இதிலும் கூட, ஆண்மகன் களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவது சமூகக்குற்றமாகவோ, தண்டனைக்குரியதாகவோ பதிவுசெய்யப்படவில்லை. திருமணத்திற்கு முன்னும், பின்னும் ஆண்கள் இவ்வொழுக்கத்தை பின்பற்றியுள்ளனர் என்பதனை தொல்காப்பிய நூற்பாவும், சங்கப்பாடல்கள் பலவும் விவரிக்கின்றன. இக்களவொழுக்கத்தில் இல்லறத்தில் வாழும் பெண்களின் நிலை என்ன என்பதனை விளக்கமுற்பட்டால், கற்பு வாழ்க்கையில் மனம்செலுத்திய எந்தப்பெண்ணும் ஒழுக்கக்குறைவாக நடந்துகொண்டதாக, நடந்திருந்தால் தண்டிக்கப்பட்டதாகவோ, தமிழ்ச்சமூகம் ஆண்களைப் போலவே பெண்களையும் எளிதில் ஏற்றுக்கொண்டதாகவோ பதிவுகள் இல்லை. ஒருவேளை இது தமிழர்ப் பண்பாட்டின் ஒழுக்கத்தினை உயர்த்திப்பிடிக்கும் நோக்கத்தில் அக்காலப்புலவர்களால் மறைக்கப் பட்டிருக்கலாம். ஏனெனில், ஒரு ஆணோடு இல்லறவாழ்வில் சேர்ந்துவாழும் பெண் ஒழுக்கத்திற்கு மாறாக செயல்பட்டால்

கடுமையாக தண்டனைக்கு உரியவளாவாள் என்ற மரபு மட்டும் இலக்கியத்தினூடே இருக்கின்றது.

மேலும், தமிழர்தம் பண்பாட்டில் இருந்த பரத்தமை நிலையானது ஆடவரிடையே இருந்த ஒழுக்கக் குறைபாட்டினை அறிந்துகொள்ளும் ஒரு செய்தியாகவும் குறிப்பிடலாம். ஆனால், பரத்தமையை கண்டிக்கும் வழக்கம் தொல்காப்பியத்திலோ, அதனை அடியொற்றிய சங்கஇலக்கியத்திலோ இல்லை. எனவே, செல்வச் செழிப்புமிக்க சமுதாயத்தில் ஒழுக்கக் குறைபாட்டிற்கு வாய்ப்புண்டு. தொல்காப்பிய காலமும் அவ்வாறு இருந்திருக்கலாம் என்பார் ப.ச.ஏசுநாதன். ஆனால், திருக்குறளும், சிலப்பதிகாரமும் இது குறித்த மாற்றுப்பார்வையை பதிவுசெய்து தமிழ்ச்சூழலில் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தியது என்றால் அவை சில நூற்றாண்டு கால இடைவெளியில் ஏற்பட்ட வரலாற்று நிகழ்வாகும்.

கணவன் இறந்ததும் தானும் உயிர்விட்ட மனைவியின் மாண்பினை நோக்கிய சான்றோர்களின் அனுதாப இரங்கலை முதானந்தம் என்கிறது தமிழிலக்கணம். இதற்குச் சான்றாக, இறப்பை ஆனந்தமாக ஏற்று பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் உயிர் துறந்ததும் அவனது மனைவி கோப்பெருந்தேவியும் உயிர்விட்ட வரலாறு இலக்கியத்தில் இல்லாமல் இல்லை. கணவன் இறப்பிற்காக வருந்தும் மனைவியைப் போன்றே, மனைவியின் இறப்பிற்காக வருந்தும் கணவனும் மறுமணம் செய்துகொள்ளாமல் வாழ்தலும் உண்டு. எனவே, கைம்மை என்பது பெண்ணுக்கு மட்டும் உரியதல்ல, ஆணுக்கும் அது சொந்தம். இதனையே தொல்காப்பியம் தபுதாரநிலை எனச் சுட்டுகிறது. இச்சிந்தனை ஒருபுறம் இருந்தாலும், தபுதாரநிலை எனப்படும் ஆண்களின் வருத்தமெல்லாம் வெறும் மனக்காயங்களோடுதான் நின்றுபோகும். ஆனால், சற்றும் இயற்கைக்குப் பொருந்தாத உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கத்தை பெண்களுக்கு விதித்து அதனை உச்சிமுகந்து பாராட்டும் நிலையை புலவர்கள் சற்று தவிர்த்திருந்தால் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மனைவி கோப்பெருந்தேவியும், பூதப்பாண்டியன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு போன்ற பலரும் இந்நிலைக்கு ஆளாகாமல் இருந்திருப்பர். எனவே, சங்கஇலக்கியம் என்பது பார்ப்பனிய மேலாண்மை உறுதிசெய்யப்பட்டுவிட்ட இறுக்கமான அரசருவாக்கச் சூழலில் எழுதப்பட்ட பாடல்களானதால் ஆணாதிக்கமும், புலவராதிக்கமும் தலைவிரித்தாடுகிறது எனலாம்.

அகத்திணையில் பாலைத் திணைக்குரிய பிரிவுகள் குறித்து அறிய முற்பட்டால், ‘ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே’ என்றும், ‘முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉ வோடில்லை’ என்றும் விதிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அதாவது, வணிகத்தின் பொருட்டோ, தூதின் பொருட்டோ, கல்வியின் பொருட்டோ, பகைகடியும் பொருட்டோ, பொருள் தேடும் பொருட்டோ வினைமேற்கொள்ளும் தலைவன், தலைவியை உடன் அழைத்துச் செல்லும் மரபு இல்லை என்கிறது தமிழ்மரபு. இந்நிலையை ஆராயும் பொழுது, அக்காலச் சமுதாயத்தில் புறவாழ்க்கையில் நிலவிய ஒருவகை கட்டுப்பாட்டினை அறியமுடிகிறது. அல்லது பெண்களின் உடல்வலிமை மீது கொண்ட ஐயத்தால் இதுபோன்ற மரபுகளை அக்காலச்சமூகம் உருவாக்கியிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. ஆனால், இதுபோன்று மரபுகளை வழிமொழியும் தமிழ்ச்சமூகம் அதனை காலப்போக்கில் மீறாமலும் இல்லை. தொல்காப்பிய காலத் தமிழ்ச் சமுதாயம் பெண்கள் கடல்கடந்து பயணம் செய்வதற்குரிய உரிமையை மறுத்திருக்கின்றது அல்லது தலைவன் கடல்கடந்து செல்லும் போது தலைவியை உடன் அழைத்துச் செல்லக்கூடாது என்னும் மரபைப் போற்றி வந்திருக்கிறது. இதனை,

”கலம் கவிழ் மகளிரின் வந்து ஈங்கு எய்திய

இலங்கு தொடி நல்லாய் யார் நீ என்றலும்” (மணி.பாத்திரம் பெற்ற காதை.7-8)

என்னும் வரிகளால் மணிமேகலை தகர்த்தெரிந்துள்ளது. பெண்களைப் போலவே, ஆண்களுக்கும் சில மரபார்ந்த செயல்களை இச்சமூகம் உருவாக்கியுள்ளது என்பதனை ஆண்களுக்கு மட்டுமான மடலேறுதல் நிகழ்வும், பகையின் பொருட்டு போர்வினைக்குச் செல்லும் வீரனொருவன் உரிமை மகளிரை பாசறையிடத்து அழைத்துச் செல்லும் மரபும் இல்லை என்கிறது. எனவேதான் மடலேறுதல் குறித்து,

“கடல்அன்ன காமம் உழந்தும் மடல்ஏறாப்

பெண்ணின் பெருந்தக்கது இல்” (குறள்.1137)

என்னும் அடிகளால் மகளிர் மடலேறும் மரபு இல்லை என்னும் கருத்தினை திருக்குறளும் பதிவுசெய்துள்ளன. மேலும், ‘எண்ணரும் பாசறை பெண்ணொடும் புனரார்’ என்ற வரியும், போர்வினைக்குச் செல்லும் ஆடவனொருவன் உரிமை மகளிரை உடன் அழைத்துச் செல்லும் மரபில்லை என்கிறது. எனவேதான், மாதவி கோவலனுக்கு எழுதிய மடலில், “குலப்பிறப் பாட்டியொரு இரவிடைக் கழிதற்கு

என் பிழைப் பறியாது கையறு நெஞ்சங் கடிதல் வேண்டும்” என அறிவுறுத்துகிறாள்.

இவ்வாறு உலக அளவில் இலக்கியப் படைப்புகளை ஆழ்ந்து நோக்கினால், வீரமும், காதலும் தமிழில் நெறிப்படுத்தப்பட்ட அளவுக்கு வேறெந்த நாட்டு இலக்கியங்களிலும் இல்லை என்றே சொல்லவேண்டும். இருந்தாலும் காப்பியங்களில் மட்டும் அவை இணைக்கப்பட்டுள்ள தன்மையை காணமுடிகிறது. தமிழ் மரபில் போகப்போக பெண்மையின் மேன்மை வலியுறுத்தப்பட்டு வருவதையும் அறியமுடிகிறது. இவற்றிற்கு தமிழ்ச்சூழலின் பொதுத்தளத்தில் சமூகநலன் விரும்பும் புதினங்கள் பலவும், சமூகமாற்றத்தினை விரும்பும் புதினங்கள் பலவும் சான்றளிக்கின்றன. இதனை வாசிப்புத்தளத்தில் மிகுதியான உழைப்பைச் செலுத்துபவர்கள் கட்டாயம் உணர்ந்திருப்பர். மேலைநாட்டில் முரட்டுக்காதல் வீரச்சிதைவுக்கும், முரட்டுவீரம் காதலின் அழிவுக்கும் வித்திடுவதாகச் சொல்வர். அந்தளவுக்கு தமிழில் அவை பேசப்படவில்லை. மேலைநாட்டு இலக்கியங்களில் காதலுக்கு உருவகமான பெண்மை அழிவாற்றலாகக் காட்டப்படுகிற அளவுக்கு தமிழில் காட்டப்படவில்லை. அங்கே அகம் முறையற்ற புறத்தால் பாழ்படுகிறது என்றும், புறம் முறையற்ற அகத்தால் அழிகிறது என்றும் கூறுவர். சங்கஇலக்கிய நூல்களில் ஒன்றான நெடுநெல்வாடையில், புறத்தின் அழிவை அகத்தின் மெய்ப்பாடுகளால் உணர்கிறோமே தவிர, களத்திலே காதல் நடந்ததாகக் காட்டப்படவில்லை. ஆனால், போரின்றி காதலில்லை, காதலால் வீரமும் வலிமை பெறும் என்ற கருத்து மட்டும் எல்லா நாட்டு இலக்கிய மரபிலும் இருந்ததாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. பிறநாட்டு இலக்கியப் போக்குகளை ஆராய்ந்தால் போரால் காதல் அழிந்ததெனக் குறிப்பிட்டாலும், அதனூடே காதல் வலுப்பெறுவதையும் மறைமுகமாக சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். ஆனால், சங்கஇலக்கிய காலத்திற்குப் பிற்கால தமிழிலக்கிய மரபில் பெரும்பாலும் காதலோ, வீரமோ மிக நுணுக்கமாக இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை என்பதே உண்மை.

மேலைநாட்டு அறிஞரொருவர் போர் வாழ்வை மலையோடும், காதல் வாழ்வை சமவெளியோடும், மனித வாழ்வை இயற்கையின் சுழற்சியோடும் இலக்கியங்களில் இணைத்துப்பேசுவார். சாவுக்கும் ஊடே மின்னிடும் உண்மையான தனிமையைத் தாண்டிய முழுமையாகவும் காதல் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், உலகம் ஒவ்வொருவரையும் கொல்லக்

காத்திருக்கிறது என்ற உண்மைத் தத்துவத்தையும் அங்கே அவர் பதிவு செய்துள்ளார். ஆனால், இன்றைய தமிழிலக்கியம் போர் பற்றி இதுபோன்று பெரிதும் பேசுவதில்லை. ஏனென்றால், அந்த அளவுக்குப் போர் என்பது இந்திய வாழ்வு நெறியில் இப்போது இல்லை.

இதுபோன்று உலக இலக்கியங்களுக்குள் ஒன்றோடொன்று ஏற்படுத்திக்காட்டும் ஒற்றுமை என்பது அவை இலக்கியப் பொதுமைகள் என்ற கொள்கைகளுக்கு வலுவூட்டுவனாக அமையும் என்ற நோக்கமேயாகும். இவ்வாறு ஒற்றுமை காணும் போது இலக்கியங்களுக்குள் வேறுபாடுகள் இல்லை எனக் கூறமுடியாது. மனிதவாழ்வு வரலாற்றின் அடிப்படைக் கூறுகளில் உள்ள ஒற்றுமை, இலக்கியங்களின் சூழ்நிலைகளைக் கொண்டே அறியமுடிகிறது. அவற்றை உணர்ந்தால் ஒன்று மற்றொன்றை விளங்கவைக்கும். அவ்வாறு நம்மையும் நம் சூழ்நிலையையும் பழக்கப்படுத்துவதால் பழைய மரபில் புதுப்பொருளை நம்மால் உணரமுடியும். எப்போதும் புதிய படைப்புகளுக்கு பழமை வெளிச்சம் தரும். அந்தப் பழமை, புதுமைக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஆயுதம். எனவே, மேற்கண்ட கருத்தாடல்கள் அனைத்தும் தமிழர்தம் காதல், போர்ப்பண்பாட்டில் இருந்த இயைபுகளையும், முரண்பாடுகளையும் பெரிதும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது என்றோ, முற்றும் முடியக்கூறப்பட்டன என்றோ சொல்லியலாது. ஆயினும், அகப்புற வாழ்நிலை மரபுகளுக்குள் கட்டுண்ட தமிழ்ச்சமூகத்தின் பண்பாட்டில் இருந்த இயைபுகளையும், முரண்பாடுகளையும் காதல், போரினை முன்வைத்து ஆராய்ந்ததில் மரபுகளைச் சார்ந்தும் மரபுகளை மீறியும் எழுந்துள்ள கருத்தமைவின் போக்குகளை இதன் வழி உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. எனவே, “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் - வழுவல கால வகையினானே” என்ற விதியானது பழந்தமிழ் இலக்கியத்தினூடே புதியதொரு கருத்தாடல்களை முன்வைத்து தமிழ்ச்சமூகத்திற்கும் தமிழிலக்கியத்திற்கும் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கு மட்டும் ஏற்ற இடங்களில் மரபுகளை மீறுவதும் கட்டுடைப்பதும் சரியன்றே தோன்றுகின்றது.

0.15 இயல் முடிவுகள்

பண்டைத்தமிழகத்தில் வீரர்கள் முதன்மையாகப் போற்றப்பட்ட காலத்தை வீரயுகக் காலம் (Heroic Age) என்பர். வெற்றியை விடவும் பழிவாங்குதல் உணர்வு மேலானதாகவும், வீரயுகக் காலத்தில் பெருமைப்படக் கூடியதாகவும் இருந்தது. அரசியலில் அறத்திற்கே முதலிடம் என சங்ககாலப் புலவர்கள் வலியுறுத்தியதிலிருந்து, அறத்தின் பால் சங்ககாலப் புலவர்கள் கொண்டிருந்த பூரண நம்பிக்கையை நன்கறியமுடிகின்றன.

தமிழர்களின் வரலாறு பிற நாகரிகங்களை விட காலத்தால் முந்தியது. அரசியல் என்பது அரசாளும் முறை என்ற 'பண்பினையும்' அரசாட்சி என்பது 'அரசு நிர்வாகம்' என்ற தலைமையின் கருவியையும் குறிக்கிறது. அரசனுடைய எந்தச் செயலும் மக்களின் உரிமையையோ, இருப்பையோ உணர்ந்து செயல்படுவதாகத் தெரியவில்லை. தனிநபர் ஆதிக்க அரசியலையே அரசியல் விளக்கங்களாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

சமுதாயத்தில் எழுந்த வர்க்கப் பிரிவனையை நிரந்தரமாக்குவதோடு உடைமையற்ற வர்க்கங்களை உடைமையுள்ள வர்க்கம் சுரண்டுவதற்காக உரிமையை நிரந்தரமாக்கும் நிறுவனம் வரத்தொடங்கியது. அதுதான் அரசு என்று கூறும் அறிஞர்கள் கருத்து ஏற்கத்தக்கது.

சங்ககாலப் புலவர்கள், அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்த அரசுகளை திருத்தி, தம் வாழ்வியலுக்கு ஏதுவான அரசாக அமைக்க விரும்பியதால் அரசு என்பது இன்ன இன்னவாறு அமையவேண்டும் என்ற கருத்தியலைத் தமிழ்ச் சூழலுக்கு ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கின்றனர்.

ஒரு சமூகம் அல்லது ஒரு நாடு அதன் பொருளாதாரம், நீதி, மக்களின் நிலை, தனிமனித உரிமை மற்றும் செயற்பாடுகள், தனிமனிதப் பாதுகாப்பு, பெண்ணுரிமை ஆகியவற்றில் காட்டும் அக்கறையும் அணுகுமுறையுமே அந்நாட்டை வளமுடையதாக உயர்த்தும் அடிப்படைகள் ஆகும்.

மனிதஇன வரலாற்றில் வேட்டைக்குழுவே மனிதன் அமைத்துக் கொண்ட முதல்சமூகமாகும். தந்தை வழியற்ற தாய்வழிச் சமுதாயமே தொடக்ககாலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன.

காவல்மரம், மீன், வில், புலி, மயில் போன்றவை இனக்குழு சமூகத்தின் குலக்குறி அடையாளமாக இருந்தன. நாள் மகிழ் இருக்கை, நறவு மகிழ் இருக்கை, நாள் இருக்கை, மன்றம் போன்ற சபைகள் இனக்குழுவின் சமுதாயப் பிரச்சனைகளை முடிவு செய்யும் பொதுக்கூட்ட நிகழ்வாகவும், அச்சமூகத்தின் உயிர்நாடியாகவும் இருந்துள்ளன. இனக்குழுத் தலைவன் தன்னை மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. தம்மின மக்களுக்குத் தேவைப்படும் பொழுது மட்டும்தான் தலைமைப் பொறுப்பில் செயல்பட்டான். ஏனைய காலங்களில் தானும் ஒரு உறுப்பினராக தன் குழுவில் நடந்துகொண்டான். வரகு, தினை, அவரை போன்ற பயிர்த்தொழிலும், கால்நடை வளர்ப்பும் வாழ்வின் முதன்மை ஆதாரங்களாக இருந்துள்ளன. இனக்குழுத் தலைவன் கலைஞர்களுடைய ஆட்டங்களிலும், முன்தேர்க்குரவை போன்ற வெற்றிக் களிப்பிலும் தானும் பங்கேற்று ஆடிமகிழ்ந்தான்.

சீறூர் மன்னன், வீட்டிற்கு வந்த பாணனது பசியைப் போக்க முடியாத நிலைக்கு வருத்தப்பட்டவன். நாள்தோறும் கொடுப்பதற்கு இல்லாதவன், இருந்தாலும் இரவலருக்காக போரிட்டும், கொள்ளையடித்தும் பொருள் கொடுப்பவன். நெல் விளையாத நிலமுடையவன், பருத்திச்செடியை வேலியாக அமைத்து புன்செய் நிலத்தில், பாதுகாப்பிற்கு அவசியமற்ற வருவாயையுடைய சிறிய ஊரில் வசிப்பவன். இவனது நிலை இலக்கியங்களில் 'வன்புல வாழ்க்கை' என்றும், 'புன்புல வாழ்க்கை' என்றும் புலவர்களால் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

கால்நடைச் சமூகமாகவும், நாடோடிச் சமூகமாகவும் வாழ்ந்துவந்த இனக்குழுச் சமூகம் காலப்போக்கில் பொறுப்புகளையும், சவால்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்ததால் தலைமைப் படிப்படியாக அரசருவாக்கத்தை நோக்கி நகர்ந்ததன் படிநிலை வளர்ச்சியே அரசு, அரசன், மன்னன், வேந்தன் என்பதாகும்.

இனக்குழுத்தலைவன் குருதித் தொடர்பான தனது குழு ஆதரவாளர்கள் சிலரைச் சேர்த்துக்கொண்டு சமுதாயத்தில் தன்னை நாடியவர்களுக்கு மட்டுமே சாதகமான செயல்களைச் செய்வித்ததால் ஏற்றத் தாழ்வுகள் தலையெடுத்து காலப்போக்கில் வாக்க வேறுபாடுள்ள சமூகமாக மாறி அதிகாரம் படைத்த அரசருவாக்கச் சூழல் உருவாகவும் காரணமாக அமைத்துவிட்டன.

கூட்டுண்ணல் இல்லாமல்போனதால், மக்கள் வேந்தன் கொடுக்கும்போது பெற்றுக் கொண்டு அவனைப் பாராட்டத் தன்னைப் பக்குவப் படுத்திக்கொண்டார்கள். வேந்தன் கருணை மிக்கவன் எனப் பாராட்டப்பட்டான். வேந்தனுக்காகப் போருக்குச் செல்லும்போது இனக்குழுத்தலைவன் கூலிப் படையாகச் செல்லுகிறான். வென்றவுடன் கிடைக்கும் கொள்ளைப் பொருளை ஊராருக்கும் கலைஞர்களுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறான். மன்னனுடைய செயலில் வியந்தும், கலைஞர்களுடைய வாழ்த்துக்கு மயங்கியும் வேந்தன் 'தண்ணடை' (போரிட்டு வென்ற ஊர்) வழங்குவான்.

வேந்தன் என்பவன் சீறூர் மன்னனிடமிருந்து பல நிலைகளிலும் வேறுபட்டவன். முரசு, கொடி, செங்கோல், படைகள், படைக்கலன்கள் போன்ற பல்வேறு செல்வாக்குடையவனாக காணப்பட்டான். குளிர்ந்த மருதநிலமும், மிதமிஞ்சிய உணவு உற்பத்தியும், கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத காவல் நிறைந்த பெரிய அரண்களும், மலைக் கூட்டத்தைப் போன்ற மாடமுள்ள பெரிய அரண்மனையும், கடலளவு வீரர்களும், கணக்கற்ற ஆயுதங்களும், கண்ணுக்கெட்டிய நிலப்பரப்பும், புகழ்ந்துபாட புலவர்களும், இன்னபிற அமைச்சர்களும் சான்றோர்களும், ஆடல் பாடல் கலைஞர்களும் அரசாளும் வேந்தனின் அங்கங்களாக இருந்தனர்.

வேந்தன் இனக்குழுத் தலைவனைப் போலப் பகுத்து உண்ணலைப் பழகாததால், சங்ககாலப் புலவர்கள் பலர் வேந்தனிடம் நீ பழமை பேணவில்லை. உனது முன்னோர் செயல் உனக்குத் தெரியாதா, அதனையறிந்து எமக்குப் பெருங்கண்ணோட்டம் காட்டுக என வேந்தனிடம் பரிசுப் பொருளைப்பெற பார்வை மழுங்க வேண்டியுள்ளனர். பெருநிலத்தை அரசாளும் வேந்தனானாலும் நீ அளித்த செல்வம், சீறூர் மன்னனிடம் இறைச்சி கலந்த உணவைப் பனை ஓலையில் பெற்றுண்ணுவதற்கு இணையாகாது என வேந்தனிடம் குறைபட்டுக் கொண்டனர்.

சங்கஇலக்கியம் சீறூர் மன்னரையும் வேந்தரையும் குறிப்பிடுகிறதே தவிர குறுநில மன்னர் என்றும், மூதூர் மன்னன் என்றும் எவரையும் குறிப்பிடவில்லை. வீரம் சார்ந்த குடிப்பெயர்களால் ஆட்சிசெய்த சூழல்கள் மாறி நிலவுடமைச் சமுதாயம் மேலோங்கிய காலப்பகுதியில் ஆடவர், சான்றோர், மள்ளர், மறவர் போன்ற பெயர்களின் வழக்கத்தை விட உரிமை தொடர்பான வழக்குப் பெயர்களே மிகுதியாக ஆளப்பெற்றன.

உற்பத்திச்சாதனங்களில் தனியுடைமையும் அவ்வுடமையில் ஏற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுமே வர்க்கவேறுபாட்டின் நிலை மேலோங்கியதற்குக் காரணமாகும். நிலமுள்ள வேளாளர்களில் ஒருபகுதியினர் பிறருக்குதவும் நிலையில் அரசாளும் அதிகார வர்க்கத்தில் நிலைபெற்றிருந்தனர், நிலமிழந்தவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டனர். படைப்பவனுக்கு பொருளின் மீதுள்ள தொடர்பையும், உரிமையையும் மறுத்து அவனை தொழிலிருந்தும், பொருளிலிருந்தும் பிரித்து ஆளும் அதிகார வர்க்கத்தினர் 'பிறப்பினால்' உண்டான இன வேறுபாட்டிற்கு (சாதி) ஆட்படுத்தினர்.

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் போருக்குப் புறப்படும் அரசர்களும் வீரர்களும் வஞ்சினம் உரைத்தபடி போர்க்களத்தில் பெருமிதம் கொள்ளத்தக்க சாதனையைச் செய்யாவிட்டால் இன்னின்னவன் ஆகுக என்று தன்னையே இகழ்ந்துரைப்பது வழக்கமாக இருந்துள்ளன. போர்வீரர்களின் ஊதியம் பற்றி எந்தவிதமான குறிப்புகளும் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படவில்லை. போர் வெற்றியால் சிறப்பாக பங்காற்றிய வீரர்களுக்குப் பொற்பூக்களும், இறையிலி நிலங்களும் வழங்கப்பட்டன.

போரைத் தொடங்குவதெனத் தீர்மானித்தவுடன் படைக்கான போர்வீரர்களைத் திரட்டுவதற்குத் தூதுவர்களை அனுப்பும் வழக்கம் இருந்துள்ளன. மள்ளர், மறவர், எயினர், வேடர், மழவர், பரதவர், மலையர், ஒளியர், கோசர் போன்ற பல மொழி பேசும் வீரர்கள் போர்ப்படையில் சேர்ந்தனர்.

தொல்காப்பியம் என்பது கற்பனை நிலையில் நின்று ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கவில்லை. காதலைப் படைப்புணர்வாகவும், போரினை அழிக்கும் ஆற்றலுணர்வாகவும் சங்கஇலக்கியங்கள் ஆவணப்படுத்தியுள்ளன. வீர வாழ்வும், காதல் வாழ்வும் இயைந்த தன்மையையும், வீரத்தில் பெண்களும் ஆண்களுக்குச் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்ற நிலைப்பாடுகளையும் சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றன. காதல் வீரத்திற்கு துணைநின்ற வரலாறு தமிழ்ச்சூழலில் வெகுவாக இடம்பெற்றுள்ளன.

மனிதர்களின் அகப்புற வாழ்க்கைக்கு தமிழ் மொழி போல் வேறு எந்த மொழியும் இலக்கணம் வகுக்கவில்லை. தமிழர்ப் பண்பாட்டின் ஒழுக்கத்தினை உயர்த்திப்பிடிக்கும் நோக்கத்தில் சங்ககாலப் புலவர்கள், போர் உள்ளிட்ட அகப்புற வாழ்வின் எதிர்மரபுக் கூறுகளை முழுமையாக பதிவுசெய்யவில்லை என்பதனையும் இவ்வியலில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சதாசிவம் - பழந்தமிழர் வாழ்வும் வரலாறும். பக்.3 - 4
2. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி. ப.56
3. நர்மதாவின் தமிழகராதி. பக்.44
4. செபமாலைராசா. சமுதாயப் பகுப்பாய்வு. ப.73
5. மேலது.ப.74
6. மேலது.ப.71
7. அபிதான சிந்தாமணி செம்பதிப்பு. ப.98
8. இராஜமுத்திருளாண்டி, இலக்கியத்தில் மனித உரிமைகள். ப.33-34
9. பிரடரிக் ஏங்கெல்சு, குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம். பக்.167-169
10. பக்தவத்சலபாரதி. பண்பாட்டு மானிடவியல். ப.587
11. மேலது.ப.550
12. வாழ்வியற் களஞ்சியம். தொகுதி 1. ப.644
13. செபமாலைராசா. சமுதாயப் பகுப்பாய்வு. ப.21
14. மேலது.ப.21
15. செபமாலைராசா. சமுதாயப் பகுப்பாய்வு. ப.72
16. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும். ப.7
17. துளசி.இராமசாமி. தமிழக வரலாற்றில் ஒளிர்வது களப்பிரர் காலம்.ப.எ.41
18. மேலது.ப.50
19. பெ.மாதையன். சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும். ப.43-44
20. கோ.கேசவன். மண்ணும் மனித உயிர்களும், ப.48
21. நா.வானமாமலை, கலைகளின் தோற்றம் ஆராய்ச்சி 3, பக்.279-293.
22. கணபதி இளங்கோ. பண்டைத்தமிழர் வாழ்வியல். பக். 73.
23. அ.கி.கரந்தாமன். வரலாற்றுக் கட்டுரைகளும் பிறவும். ப.101
24. தங்ககந்தசாமி. போரியல் அன்றும் இன்றும். ப.21
25. மேலது.ப.22
26. ப.ச.ஏசுநாதன் - தொல்காப்பியம் காட்டும் சமுதாயம். ப.22

இயல் - 2

சங்கஇலக்கியம் சுட்டும் போர்நெறிமுறைகள்

இயல் - 2

சங்கஇலக்கியம் சுட்டும் போர்நெறிமுறைகள்

- 0.1 முன்னுரை
- 0.2 தொல்காப்பியம் காட்டும் தமிழ்ச்சமூகம்
- 0.3 போர்ப் பாசறை அமைப்பும் அதன் பல்வேறு நிலைப்பாடுகளும்
- 0.4 போருக்குப்பின் பாசறை நிலை
- 0.5 களப்போர் நிலை
 - 5.1 போர்க்களம்
 - 5.2 போர்க்களக்காட்சி
- 0.6 முற்றுகைப் போர் நிலை
 - 6.1 நீரரண்
 - 6.1.1 அகழி
 - 6.1.2 கிடங்கு
 - 6.1.3 இலஞ்சி
 - 6.2 நிலவரண்
 - 6.3 காட்டரண்
 - 6.4 மலையரண்
 - 6.5 மதிலரண்
- 0.7 முற்றுகைப்போர் நிகழ்வுகள்
- 0.8 சங்க இலக்கியம் சுட்டும் போர்நெறிமுறைகள்
 - 8.1 போருக்கு முன் நிகழ்வுகள்
 - 8.2 போரில் பங்கேற்கும் முன் இருநாட்டவரின் முதற்செயல்கள்
 - 8.3 நிமித்தம் பார்த்தல் (அ) புறநிகழ்வுகளில் காலத்தின் பங்கு
 - 8.4 படையெடுத்தலை அறிவித்தல்
 - 8.5 போர் நிகழ்ச்சியில் இடம்பெறுபவர்கள்
 - 8.6 போர் நுணுக்கங்கள் (அ) போர் தந்திரங்களைக் கையாளுதல்
 - 8.7 அடையாளப் பூச்சுடி போர்புரிதல்
 - 8.8 போருக்கு குறுநில மன்னர்களின் துணைநாடல்
 - 8.9 போருக்கு முன் தூதுவரை அனுப்பும் மரபு
 - 8.10 போர்க்களப் படையணி வகுப்பு
 - 8.11 தன்னுறு தொழிலும் மன்னுறு தொழிலும்
 - 8.12 பகற்பொழுதில் மட்டுமே போர் செய்தல்

- 8.13 ஆயத்தமாகாதவரை தாக்காமை
- 8.14 நிகரானவர்களோடு மட்டுமே போரிடல்
- 8.15 புறமுதுகிட்டோரிடம் போரிடாமை
- 0.9 போருக்குப் பின் நிகழ்வுகள்
 - 9.1 வெற்றி ஆர்ப்பரிப்பு
 - 9.2 பகைவர் பொருள் கவர்தல்
 - 9.3 வென்றோரின் இழிசெயல்
 - 9.4 தோற்றவர்களை சிறைப்படுத்துதல்
 - 9.5 பகைநாட்டு வளம் சிதைத்தல்
 - 9.6 திறைப்பொருள் பெறுதல்
 - 9.7 பகைவர்களையும் மதித்தொழுகுதல்
 - 9.8 வீரர்களையும் கலைஞர்களையும் சிறப்புச்செய்தல்
 - 9.9 புறநிகழ்வுகளில் பெண்களின் சமூகமதிப்பு
 - 9.10 கொற்றவை வழிபாடு
 - 9.11 களவேள்வி செய்தல்
 - 9.12 தோல்வியுற்ற நாட்டு மக்கள்நிலை
- 0.10 இயல் முடிவுகள்

இயல் - 2

சங்கஇலக்கியம் சுட்டும் போர்நெறிமுறைகள்

0.1 முன்னுரை

மனித இனம் இயற்கையோடும் பிற உயிரினங்களோடும் போராடுதல் ஆதிகாலம் முதல் நடந்துவரும் வரலாறாகும். இயற்கையோடு நடத்திய போர் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் பண்பாட்டு முதிர்ச்சிக்கும் வித்திட்டுள்ளன. வீரத்தின் அடிப்படையில் மக்களினம் தங்களுக்குள் நிகழ்த்திய போர்கள் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கதாகக் கருதப்படுகின்றன. ஒரு மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியன அவனாலும் அவன் சார்ந்த சமூகத்தாலும் அரசு, மற்றும் ஆட்சியாளர்களாலும் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும். இந்நிலை நிறைவேறாத சூழலில் தன்னையும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் காக்கும் பொருட்டு ஓர் அரசன் மற்றொரு நாட்டின் வளங்களைப் பறித்துத் தன் நாட்டு மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வது தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தேயுள்ள வழக்கமாகும். எனவேதான்,

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்

புதுவது அன்று இவ்வுலகத்து இயற்கை” (புறம்.76:1-2)

என்பர் இடைக்குன்றார்க்கிழார். இதுபோன்று மக்களினம் வாழ்வதற்கு ஆயுத பலம் அவசியமாகும். ஆயுத பலத்தால் அழிவும் உண்டு, அமைதியும் உண்டு. நம் வாழ்வுக்கு முன்னது வேண்டாதது, பின்னது விரும்பத்தக்கது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலையென்ற ஐந்நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த பழந்தமிழர்களின் அடிப்படைத் தேவைகளில் பற்றாக்குறை ஏற்படும் காலத்தில் இருப்பவர்களிடம் பறித்துண்ணும் மிருககுணமும், தேவைக்கு அதிகமான பேராசையின் காரணமாக எழுந்த நிலைகளெல்லாம் போராக வலுப்பெற்றுள்ளன. மேலும், மக்களினம் பெருகப்பெருக வன்கொடுமைச் செயல்களும் காலத்திற்குக் காலம் அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

வேந்தர்களுக்குப் புகழ் இருவழிகளில் உண்டாகிறது. ஒன்று போரில் வீரத்தை வெளிப்படுத்தி வெற்றி பெறுவதால் உண்டாகும். மற்றொன்று கொடைத் தன்மையால் ஏற்படுவதாகும். அக்கொடைத் தன்மையால் உண்டாகும் புகழைப் பெறுவதற்காகவே வேந்தர்களும் குறுநிலத்தலைவர்களும் போரில் ஈடுபட்டனர்

என்பதற்குப் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்கள் நமக்குச் சான்றளிக்கின்றன. தொல்காப்பியர் கால அரசியலுக்கும் போருக்கும் வீரமே அடிப்படைக் காரணமாகும். அக்காலத் தனிமனிதனும் சமூகமும் வீரத்தை முதற்பொருளாகக் கொண்டே தங்கள் வாழ்க்கையை நிலைப்படுத்திக் கொண்டனர். புறவொழுக்கம் என்றாலே போரும் போரின் வெற்றியால் உண்டாகும் புகழுமே என்ற கருத்துருவாக்கம் தோன்றிற்று. போரில் வெற்றி பெற்றவர் தோற்றவரை அடிமையாக்குவதும் அவர்களிடமிருந்து திறைப்பொருளைக் கவருவதுமாகிய வன்கொடுமைச் செயல்கள் அக்காலத்திலேயே நிலவியுள்ளன. இதுபோன்ற போர்கள் காலந்தோறும் நில அமைப்புகளுக்கு ஏற்றவாறு மாற்றம் பெற்றும் வந்துள்ளன. வாழ்க்கையைக் காட்டும் கண்ணாடியாக இலக்கியம் விளங்குகிறது என்பர். இக்கூற்றிற்கு ஏற்ப வீரநிலைக் காலத்தின் வளர்ச்சியையும், பண்டைத் தமிழர்களின் போர்ப் பண்பாட்டினையும், அவர்களின் வாழ்க்கை முறையினையும் அறிந்துகொள்ள பழைய இலக்கியங்களே நமக்குத் துணைபுரிகின்றன. ஏனெனில், இலக்கியம் என்பது மொழி வழி நின்று சமுதாய வாழ்க்கையை விளக்குகிறது என்பர். தமிழர்தம் சமுதாய வாழ்க்கையின் வளர்ச்சி நிலைகளைப் பதிவு செய்து நிற்கும் தொன்மையான நூல்கள் தொல்காப்பியமும், சங்க இலக்கியமும் ஆகும். எனவே, தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்கஇலக்கியப் பனுவல்கள் வழி பண்டைத்தமிழர்கள் கையாண்ட போர்நெறிமுறைகளை விளக்கமாகவும் விரிவாகவும் ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகின்றன.

0.2 தொல்காப்பியம் காட்டும் தமிழ்ச்சமூகம்

தமிழிலக்கண இலக்கியத்திறனாய்வுகள் அனைத்தும் பெருமளவில் தொல்காப்பியத்தைத் தொட்டே இன்றுவரை மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. விளக்கமுறை, விதிப்புமுறை என்ற பாகுபாட்டில் அமைந்துள்ள இலக்கணநூல்களின் அடிப்படையை ஆராயும்பொழுது, தொல்காப்பியம் என்பது ஒரு விளக்கமுறை இலக்கணம் என்பர். இது தமிழின் இயல்பான இலக்கண வழக்கை எடுத்துச்சொல்கின்றதே தவிர, இன்னென்ன மாதிரியில்தான் இருக்கவேண்டும் எனப் பெரும்பாலும் வரையறுத்துக் கூறவில்லை. இதுகூறும் சமுதாயம் என்பது அக்காலத்தில் எப்படியெப்படி இருந்ததோ, அவ்வாறே பிரதிபலிப்பதாக அமைந்துள்ளன. ஆகவே, தொல்காப்பியம் என்பது கற்பனை நிலையில் நின்று ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கவில்லை. இலக்கணநூல் வழியாக ஒரு சமுதாயத்தைக் காட்டுவது என்பது அரியசெயலாகும். எனினும், இலக்கணம் பல இலக்கிய நூல்களின் சாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு

எழுதப்பட்டமையால், இலக்கண நூல்வழிக் காணும் சமுதாயம், கற்பனைச் சமுதாயமாக இல்லாது, உண்மையும், கருத்து வலிமையும் உடைய ஒன்றாகவே அமையும் எனலாம். அதனடிப்படையில், பாசறை அமைத்து போர்த்தொழில் புரிந்த பண்டைத்தமிழரின் போர்நெறிமுறைகளை தொல்காப்பியம், சங்கஇலக்கியம் வழி விளக்கமாகவும் விரிவாகவும் ஆராயவேண்டியது போர் பற்றிய இவ்வாய்வில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

0.3 போர்ப் பாசறை அமைப்பும் அதன் பல்வேறு நிலைப்பாடுகளும்

‘பாசறை’ என்பது போருக்கு முன் ஏற்படுத்தக்கூடிய பாதுகாப்பு அரணாகும். வேந்தனோடு களிரும், மாவும், தேரும், படைவீரர்களும் படைக்கருவிகளோடு தங்கியிருக்கும் பரந்த இடப்பகுதியில் பாதுகாப்புக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு செயலைக் குறிக்கும். போருக்குரிய சூழல் ஏற்படும் வரையோ நெடுநாள் போரிடும் சூழல் ஏற்படும் வரையோ, தம்படைகளோடு பாதுகாப்பாக தங்கியிருக்கச் ஏற்படுத்தப்படும் இடம் பாசறை அல்லது புறவீடு எனப்படும். இப்பாசறை பெரும்பாலும் ஊர்ப்புறத்தே இயற்கையாகவோ அல்லது செயற்கையாகவோ ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும். இயற்கைச் சூழலில் மரம், செடி, கொடி, மலை முதலியவையால் சூழப்பெற்ற பரந்த இடப்பகுதியைப் பாசறையாக அமைத்துக்கொள்ளுதல் அன்றைய மரபாகும். மேலும், போர்ப்பாசறை என்பது கூதிர் காலத்திற்கென ஒருவகை அமைப்பும், வேனிற்காலத்திற்கென ஒருவகை அமைப்பும் கொண்ட இரு வேறுபட்ட பாசறை அமைப்புகள் இருந்தமையைத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் சுட்டுகின்றன.

“கூதிர் வேனி லென்றிரு பாசறைக்

காதலி னொன்றிக் கண்ணிய மரபினு...”

(தொல்.பொருள்.புறத்.76:1-2)

மேற்கண்ட தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்தும் பொருண்மையாவது கூதிர் வேனிற் காலங்களில் தலைவிமேற் காதல் கொள்ளாது, போரின்மேற் கொண்ட காதலினால் போர்ப்பாசறை அமைத்துப் போர்த்தொழில் புரியும் தலைவனின் வீரவிருப்பத்தை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளன. மேலும், கூதிர் வேனிற்கால இரு வேறுபட்ட பாசறை அமைப்புகளை பண்டைத்தமிழர்கள் பின்பற்றியதையும், ஏனைக் காலங்களும் இரண்டாகி இவற்றுள் அடங்குமென்பதையும் தொல்காப்பியம் நச்சினார்க்கினியர் உரையால் அறியமுடிகின்றன. “பாசறை என்னும் சொல் பசங்காடு படர்ந்த பெரிய பாறைகள் பொருந்திய இடத்தைக் குறிக்கும். ஆனால்,

காலப் போக்கில் இப்பாசறை போர் வினையின் காரணமாக வேந்தன் எங்குத் தங்கியிருந்தாலும் அவ்விடத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாக மாறிவிட்டது என்பர்.”¹

போர்க்காலத்தில் தலைவன் தலைவியோடல்லாது ஏனைய காலங்களில் பகைவரை வென்று வாகைகூடும் செருக்குணர்ச்சியோடு போர்ப்பாசறை அமைத்து ஊர்ப்புறத்தில் வீற்றிருந்தான் என்பதை,

“வினைவயிற் பெயர்க்கும் தானைப்

புனைதார் வேந்தன் பாசறை யேமே...”

(அகம்.84:16-17)

மேற்கண்ட அகநானூற்றுப் பாடல் உணர்த்துகின்றன. மேலும், தொல்காப்பியமும் பதிற்றுப்பத்தும் வேந்தனும் அவனது படைகளும் தங்கியிருக்கும் இடத்தை ‘பாசறை கட்டுர்’ என்னும் சொல்லில் குறிப்பிடுகின்றன. வீரயுகக் காலத்தில் ஒரு வேந்தனுடைய வெற்றிக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் அவனது படைமாட்சியே காரணம் என்பதாகத் தொல்காப்பியப் புறத்திணையிலும் கூறுகின்றன. மேலும், “படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்” (தொல்.பொருள்.இளம்.புறத்.நூ.616) எனப் போர்க்களம் புகும் ஒரு வேந்தனது முக்கிய அடையாளமாகக் கருதப்படும் படைகளும் கொடியும் வெண்கொற்றக் குடையும் முரசும் தான் அவனது வெற்றிச் சிறப்பை இவ்வுலகிற்கு பறைசாற்றுவதாக அமையும் என்பர்.

காட்டாறு சூழ்ந்த அகன்ற நெடிய இடத்தில் உள்ள மரங்களையெல்லாம் வெட்டியபின்னர், பகைப்புலத்திற்குக் காவலாக இருக்கும் வேட்டுவ இனத்தாரின் சிறு அரண்களை அழித்து காட்டு முள்ளால் வேலி அமைத்தனர். இலை தழையால் வேயப்பட்ட கூரைகளை உடைய குடிசைகளை உருவாக்கினர். பாசறையின் நாற்சந்து முற்றத்தில் களிறுகளை நிறுத்தினர். வலிய வில்லை ஊன்றி அவற்றின் மேல் கேடயங்களை அடுக்கி வைத்திருந்தனர். இத்தகைய வேலிகளுக்கு நடுவே அரசனின் கூடாரம் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும். வாளினை இடையில் அணிந்த மகளிர் பாவை விளக்கின் சுடர் அணையாமல் காத்தனர். சட்டையணிந்த மெய்க்காவலர் யாமத்திலும் தூங்காது அலைந்து நடந்து காவற்தொழில் புரிந்தனர். நாழிகைக் கணக்கர் நாழிகையை அளந்தறிந்து தெரிவித்தனர். அரசனின் அருகிலேயே அவனுக்குக் காவலரும், அவனிட்ட ஏவலை நிறைவேற்றும் ஏவலர்களும் இருந்தனர் எனப் பாசறையின் அமைப்பையும் அதன் நிலையையும்,

“கான்யாறு தமிழிய அகல் நெடும் புறவில்
சேன்நாறு பிடவ மொடு பைம்புதல் எருக்கி

.....

உண்ணாது உயங்கும் மாசிந் தித்தும்” (முல்லைப்.24-74)

என முல்லைப்பாட்டு விளக்குகின்றன. மேலும், பாசறையில் பகைவர் நடமாட்டத்தை அறிய உதவும் பார்வல் இருக்கைகள் அமைக்கப்பெற்றதை,

“பார்வல் பாசறைத் தருஉம் பல் வேல்” (பதிற்றுப்.84:5)

எனப் பதிற்றுப்பத்து கூறுகின்றன. எனவே, பாசறையானது தலைநகரில் மன்னன் எத்தகைய பாதுகாப்போடும் வசதியோடும் வாழ்ந்தானோ அதற்கு இணையாக உருவாக்கப்பட்டதெனலாம்.

0.4 போருக்குப்பின் பாசறை நிலை

போர் தொடங்குவதற்கு முன் ஒரு அமைதியான மாநகரைப் போல் காட்சியளித்த பாசறை போர் தொடங்கிய பின் போர்க்களத்தை அப்படியே பிரதிபலிப்பதைப் போல் காட்சி தந்தன. போரில் புண்பட்ட களிறுகளையும், பகைவர்களை வீழ்த்திய வீரர்களையும், மேனியில் அம்பு பாய்ந்ததால் துன்புறும் குதிரைகளையும் எண்ணியே கண் துயிலாது விழித்திருந்த மன்னனின் நிலையை,

“மண்டு அமர் நகையொடு கண்படை பெறாஅது

.....

உண்ணாது உயங்கும் மாசிந் தித்தும்.” (முல்லைப்.67-74)

என முல்லைப்பாட்டு கூறுகின்றன. மேலும், புண்பட்ட வீரர்க்கு ஆறுதல் கூறுதலைத் தம் தலையாயக் கடமையாகக் கொண்ட மன்னர் வாடைக்காற்று வாட்டும் இரவுப் பொழுதிலும் முறையான தகுதி செயல்திறம் ஆகியவற்றோடு தன் நாட்டு மக்களிடம் நடந்துகொள்ளும் முறை பற்றி நெடுநல்வாடை 168 - 188 வது வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

போரில் புண்பட்ட வீரர்களுக்கு மருத்துவ உதவி அளித்துள்ளனர். இப்பணியினைப் பெரும்பாலும் பெண்கள் செய்தனர். புண்பட்ட வீரர்களுக்கு காயத்தினை நெடிய ஊசி கொண்டு தைத்தனர். இதனை,

“.....நெடு வெள் ஊசி

நெடு வசி பரந்த வடு வாழ் மார்பின்

அம்பு சேர் உடம்பினர்ச் சேர்ந்தோர்”

(பதிற்றுப்.42:3-5)

என்ற வரிகளில் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் பகைவரின் செயல்பாடுகளை அவ்வப்போது தமது படையினருக்குத் தெரியப்படுத்த ஒற்றர்கள் பாசறையில் அலைந்து திரிந்தனர். எனவே, மேற்கண்ட தரவுகளை எண்ணிப்பார்க்கும் பொழுது போர் தொடங்கிய பின் பாசறையின் நிலை, போர் தொடங்குவதற்கு முன்பிருந்ததற்கு நேர்மாறாக விளங்கியுள்ளன எனலாம். போர் நெறிமுறைகளில் பாதுகாப்பான பாசறையை அமைத்துப் பயன்படுத்துவதென்பது மிக முக்கியமானது என்பதனையும் அறியமுடிகின்றன. இதுபோன்று பாசறை அமைத்துப் போர்புரியும் நிலையினை இரண்டாகக் கூறலாம். அவைகளாவன,

1. களப்போர் நிலை
2. முற்றுகைப்போர் நிலை ஆகியனவாகும்.

0.5 களப்போர் நிலை

வீரர்கள் நேரிடையாக எதிரி நாடுகளிடம் போர்க்களத்தில் போரிடுவது களப்போர் எனப்படும். இது பல்வேறு சாகசங்களும் வீரமும் செறிந்த ஒன்றாகும். பெரும்பாலும் களப்போரில் படை மறவர்கள் மன்னனை நோக்கிச் சீறிப்பாய்ந்து வரும் வேற்படைகளையெல்லாம் தாமே எதிர்கொண்டு தாக்கி மன்னனைக் காத்தனர். தம் உடலுறுப்புகள் சிதைந்த நிலையிலும், சிந்தை தளர்வுராத இறுதி வரை இயன்ற அளவு பகைவர்களை வீழ்த்தினர். தனியொருவராய் ஒரு குடம் பாலினை ஒரு துளி மோர் கெடுப்பது போல் பகைவர் படைகளை அழிக்குமளவு ஒவ்வொரு வீரரும் போர்விருப்பம் உடையவராக விளங்கினர் என்பதனை,

“குடப் பால் சில் உறை போல

படைக்கு நோய் எல்லாம் தான் ஆயினனே”

(புறம்.276:5-6)

எனப் புறநானூறு விளக்குகின்றன. களப்போரில், களிற்றை வீழ்த்தி வளைந்த வாளினை அக்களிற்றின் கோட்டிடையே வைத்து நிமிர்த்தித் தன்னைக் கண்டு அஞ்சி ஓடும் பகைவர்களைக் கண்டு நகைத்து நின்ற வீரனொருவனை,

“அருஞ் சமம் தாங்கி, முன் நின்று எறிந்த

ஒரு கை இரும்பிணத்து எயிறு மிறையாகத்
திரிந்த வாய் வாள் திருத்தா
தனக்கு இரிந்தானைப் பெயர் புறம் நகுமே”

(புறம்.284:5-8)

என புறநானூறு கூறுகின்றன. மேலும், தம் நாட்டு எல்லைக்குள் புகுந்து போர் செய்து புறமுதுகிட்டு ஓடுவோரைத் தாக்காது பகைவரின் நாட்டை அடைந்தபின் அங்குச் சென்று அவர்கள் அலறத் தாக்கி வென்றுள்ளனர்.

களப்போரில் இறந்து பட்ட மன்னனின் வீரத்தைப் போற்றி அவன் உடலைக் காண, வென்ற வேந்தன் போர்க்களம் வரும் மரபும் அன்று இருந்துள்ளன. போரில் பொருதிய இருபெரும் வேந்தரும் ஒருங்கே தம் படையுடன் இறந்துபடுதலும் உண்டு. இதனை,

“அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்

தாம் மாய்ந்தனரே, குடை துளங்கினவே”

(புறம்.62:7-8)

என்ற புறநானூறு வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. எனவே, இருபெரும் வேந்தரும் இருநாட்டுப் படைகளும் பொருதிய களப்போரே இருதரப்பு வீரத்தைப் பறை சாற்றுவதாக விளங்கியுள்ளதெனலாம்.

5.1 போர்க்களம்

போர் என்பது பகைமையுடைய வேந்தர்கள் தமக்குள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் இருநாட்டுப் பெருஞ்சண்டையைக் குறிக்குமேயல்லாது, மக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அடித்துக்கொள்ளும் வீட்டுச்சிறு சண்டைகளை குறிக்காது. எனவே, போர் என்பது அரசியலோடு தொடர்புடைய ஒரு நாட்டின் பெருநிகழ்ச்சியாகும். போர்க்களத்தைக் குறிப்பதற்குக் ‘களம்’ என்று சொன்னால் தமிழில் போதுமானது. ‘களம் பாடியது’ என்ற பரணி நூலின் உட்பிரிவும் இங்கு நினைவுகூறத்தக்கனதாகும். போர்க்களத்தைக் குறிக்க ‘சமம், பறந்தலை, அமார்க்களம், செருக்களம்’ எனப் பல பெயர்கள் தமிழில் உள்ளன. போரில் எல்லாப் பொருள்களும் அழிந்து தரைமட்டமாகுவதால் ‘சமம்’ என்றும், ஊருக்குப் புறம்பான வெளியிடையில் போர் நடக்குமாதலின் ‘பறந்தலை’ என்றும், விருப்பத்தோடு உயிர் வழங்கும் இடமாதலின் ‘அமார்க்களம்’ என்றும், செருக்கு உணர்ச்சியோடு போர் செய்வராதலின் ‘செருக்களம்’ என்றும் காரணப்பெயர் பெற்றிருத்தல் கூடும்.

ஒருவன் சினந்தெழுந்து தாறுமாறாக குதிப்பானேயானால், என்ன அமாக்களம் பண்ணுகிறான் எனக்கூறும் சொல்வழக்கை இன்றும் சமூகத்தில் காணமுடிகின்றன.

போர்க்களத்தைப் பற்றிப் பாடிய புலவர்களை இருவகையாகக் கூறலாம். போர்ப்பூசல்களை நேரில் கண்டு பாடியவர்கள் ஒருவகையினர். இவர்தம் போர்ப்பாடல்களில் உணர்ச்சியும் உண்மையும் அறமும் அளவறி கற்பனையும் அமைந்திருக்கும். போர்களைக் கண்ணால் காணாது அதன் கொடுமை இப்படித்தான் இருக்குமென்று எண்ணிப் பாடியவர்கள் மற்றொரு வகையினர். இவர்தம் இலக்கியங்களில் பாடல் மிகுதியும் புனைவும், புராணப்போர்களைப் போன்ற வியப்பாற்றல் தோன்றுமேயல்லாது போராற்றல் கற்பவர்களுக்கத் தோன்றுவதில்லை. எவ்வாறாயினும் போர்க்களக் காட்சிகளைப் பாடாத தமிழ்ப் போரிலக்கியங்களே இல்லை எனலாம். ஏனெனில், பண்டைத் தமிழர்கள் மிகுதியாகப் போர் விருப்பம் உடையவர்களாய் வாழ்ந்துள்ளனர். தமிழக எல்லைக்குள் மூவேந்தர்களும் குறுநில மன்னர்களும் நாளோயாது போர் மேற்கொண்டனராதலின், போர்ச்சம் என்பது தமிழினத்திற்கு அரிய பொருளாயிற்று. போர் என்ற சொற் கேட்டால், வைக்கோற் போரைக் குறிக்கலாம் என்பதைக் கூட மறந்து போர்க்களம் நோக்கின பண்டைத்தமிழர் பாதங்கள் என்பர்.

5.2 போர்க்களக்காட்சி

போர்க்களம் என்பது உயிர்கள் தொகையாக மடியும் கொலைக்களம் என்பது பொதுவான கருத்து. இக்கருத்திற்கேற்ப போர்க்களக் கொடுமைகளின் வருணனைக் காட்சிகள் தமிழிலக்கியத்தில் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன. யானையொடு யானை இடிப்பதும், குதிரையொடு குதிரை தாவுவதும், தேரோடு தேர் சாடுவதும், ஆளொடு ஆள் தாக்குவதும், வாளொடு வாள் உரசுவதும், வேலொடு வேல் வீசுவதும், அம்பொடு அம்பு விடுப்பதும் ஆகியன பழங்காலப் போர்க்களக் காட்சிகள் ஆகும். மேலும், உயிரினங்கள் உடல் துணிபட்டும் தலை தகர் பட்டும் செவி அறுபட்டும் கண் குழிபட்டும் நாத்துளை பட்டும் குடல் புறம்பட்டும் காலொடி பட்டும் உறுப்பறைகளாய் உறுப்பிலிகளாய் கிடந்த, தமிழக வரலாற்றின் கொடூரப் போர்களின் அவல நிலையை தமிழிலக்கியங்கள் சில உருக்கமாக எடுத்துரைக்கின்றன.

“பொருங்களத் தாடவர் பொருவில் பைந்தலை

அரும்பெற்ற கண்ணியோ டற்று வீழ்வன

கருங்கனிப் பெண்ணையங் கானாலங் கால்பொர
இருங்கனி சொரிவன போன்ற என்பவே”

(சிந்தாமணி.மண்மகள் இலம்பகம்.2227)

மேற்கண்ட பாடலில், காலாட்படை வீரர்களின் தலைகள் பனங்குலையிலிருந்து காய்கள் உதிர்வதைப் போல் உருள்கின்றன என்று பண்டைத் தமிழர்களின் போரியல் செயலைத் திருத்தக்கத்தேவர் பதிவுசெய்துள்ளார்.

“குருதியின் நதிவெளி பரக்கவே
குடையினம் நுரையென மிதக்கவே
கரிதுணி படுமுடல் அடுக்கியே
கரையென இருபுடை கிடக்கவே”

(கலிங்.410)

என்னும் பாடலில், குருதி ஆறாக ஓடுகின்றன, அவ்வாற்றில் பகைவரின் வெண்கொற்றக் குடைகள் நுரைகளாக மிதக்கின்றன, யானையின் கால்வெட்டுக்கள் இருபுறமும் கரையாகக் கிடக்கின்றன என்று உருவகத்தால் போர்க்களத்துக் கொடுமைகளை காட்சிப்படுத்துகின்றார் ஜெயங்கொண்டார்.

தொல்காப்பியத்தின் புறத்திணையியலில் பல போரோவியங்கள் பற்றிய பதிவுகள் உள்ளன. அவற்றில்,

“கணையும் வேலுந் துணையுற மொய்த்தலிற்
சென்ற வுயிரி னின்ற யாக்கை
யிருநிலந் தீண்டா வருநிலை வகையோ
டிருபாற் பட்ட வொருசிறப் பின்றே”

(தொல்.பொருள்.புறத்.நூ.71)

என்ற நூற்பாவில், ஒரு வீரன் தன்னுடலின் நான்கு திசையிலும் வேல்களும் அம்புகளும் பாய்ந்து மயங்கி விழுகின்றான். மண்ணில் விழுந்துவிடாத படி அவன் உடம்பைப் போர்க்கருவிகள் பல தாங்கி நிற்கின்றன. அந்நிலையில் நிலந்தீண்டாமலே அவன் உயிரும் போகின்றன. காண்போர் மனதை கலங்கச் செய்யும் அவ்வீரரின் மரணத்தினை மிகவுயர்ந்த வீரத்தின் அடையாளமாக மதிக்கின்றார் தொல்காப்பியர் என்பது தெளிவு.

0.6 முற்றுகைப் போர் நிலை

படையெடுத்து வரும் வேந்தனின் படை வலிமைக்கு அஞ்சும் வேந்தன் தம் முழுமுதலரண் அமைந்துள்ள நகருக்குள் சென்று உறைந்து கொள்ள, வந்தவர் மதிலை முற்றுகையிட்டுக் காத்திருந்து போர் புரிவது முற்றுகைப்போர் எனப்படும். முற்றுகைப் போரில் மதிலைத் தவிர்த்து மேலும் பல அரண்கள் இருந்துள்ளன. இத்தகைய அரண்கள் இயற்கை அரண்கள் மற்றும் செயற்கை அரண்கள் என இருவகைப்படும். ஆறுகள், காடுகள், மலைகள் முதலியவை இயற்கை அரண்களாகும்.

“அக்காலத்தில் பேரூர்கள் அனைத்தும் பேராற்றங்கரையிலேயே அமைந்திருந்தன. எகிப்து நாட்டு நகரங்கள் நைல் நதிக்கரையிலும், மெசபடோமிய நாகரிகத்தை நாட்டிற்கு நல்கிய நகரங்கள் டைகிரஸ் யூப்ரடஸ் ஆற்றங்கரைகளிலும், மொகஞ்சதாரோ ஹரப்பா நகரங்கள் சிந்து நதிக்கரையிலும், சேரர் தலைநகர் கருவூர் பொருநையாற்றங்கரையிலும், சோழர் தலைநகர் உறையூர் புகார் ஆகியன காவிரிக் கரையிலும், பாண்டியர் தம் தமிழ் மதுரை பொய்யாக்குலக் கொடியாம் வைகை ஆற்றங்கரையிலும், பல்லவரின் காஞ்சி பாலாற்றங்கரையிலும் அமைந்திருந்தன என்பர்.”²

இந்நகரங்களை எல்லாம் ஆறுகள் வளமாக்கியதோடு அவை இயற்கை அரண்களாகவும் அமைந்து காத்தன எனலாம். இயற்கை அரண்களுள் மலையரண்கள் மாற்றார் அணுக இயலாத மாண்புடையதாகக் காட்சி தந்தன. பாரியின் பறம்புமலை, ஓரியின் கொல்லிமலை, காரியின் முள்ளூர்மலை, அதியனின் குதிரைமலை, குமணனின் முதிர்மலை ஆகியன பகைவர் எளிதில் நெருங்கவியலாத சிறப்புமிகு மலையரண்களாக அன்றைய காலம் மிளிர்ந்தன. இயற்கை அரண்கள் இல்லாத சூழ்நிலையில் அதுபோன்ற செயற்கை அரண்களை அமைத்துக் கொண்டனர். காட்டரணுக்குப் பதிலாகக் காவற்காடுகளையும், ஆற்றரண்களுக்குப் பதிலாக அகழிகளையும், உயர்ந்த மலைகளுக்குப் பதிலாக மலையென ஓங்கிய மதில்களையும் உருவாக்கினர். மதில், அகழி, காடு ஆகிய மூவரணும் உடையது முழுமுதலரணம் எனப்பட்டது. அரண் என்பது பிறர் எளிதில் கைக்கொள்வதற்கு அரிய உயர்வு, அகழ் முடியாத அகலம், அழிக்க இயலாதத் திண்மை, அணுகுவதற்கு இயலா அருமை ஆகிய நான்கும் அமைந்ததாகும்.

அணுகுவதற்கு அரியது பகைவரைப் பற்றிய அச்சத்தைப் போக்கி தம் மக்களை அரவணைத்துக் காப்பது அரணாகும். அமைந்திருக்கும் இடத்தாலும், அவையளிக்கும் ஆக்கத்தாலும், காக்கும் இயல்பாலும் அரண்கள் போற்றப்பட்டன. பகையைத் தடுத்துக் காக்கும் அரண் போரின் பயன்படுத்தப்படும். பாதுகாப்புப் படைக்கலன்களில் அரண் என்பது முக்கியத்துவம் பெற்றது என்பதால் வள்ளுவர்,

“அறிவு அற்றம் காக்கும் கருவி செறுவார்க்கும்

உள்அழிக்கல் ஆகா அரண்”

(குறள்.421)

என்னும் குறளிலும்,

“ஆற்று பவர்க்கும் அரண்பொருள் அஞ்சித்தன்

போற்று பவர்க்கும் பொருள்”

(குறள்.741)

என்னும் குறளிலும், அறிவுடைமையும் அஞ்சாமையும் அரண் என வலியுறுத்துகின்றார். புறநானூற்றில் “வெப்புடைய அரண்” (புறம்.118), “கடிமதில் அரண்” (புறம்.92:5), “அருங்கடி முனையரண்” (புறம்.210:14), “அரண் கடந்து” (புறம்.97:4) ஆகிய தொடர்கள் அரண்களின் தன்மை குறித்து குறிப்பிடுகின்றன.

“மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழற்

காடும் உடையது அரண்”

(குறள்.742)

என்ற குறட்பாவில், அரண்களின் வகைகளை விளக்கும் வள்ளுவர் நீரரண், நிலவரண், மலையரண், காட்டரண் என நான்காகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அறஇலக்கியகாலப் புலவர் காரியாசன் நீர், காடு, களர்நிலம், உயர்ந்தமலை, மக்கள் உள்ளிட்ட ஐந்தும் நாடாளும் வேந்தனுக்கு பாதுகாப்பு அரண்களாக அமையும் என்கிறார். இதனை,

“நீண்டநீர் காடு களர்நிவந்து விண்தோயும்

மாண்ட மலைமக்கள் உள்ளிட்டு - மாண்டவர்

ஆய்ந்தன ஐந்தும் அரணா உடையானை

வேந்தனா நாட்டல் விதி”

(சிறுபஞ்ச மூலம்.பா.49)

என்ற பாடல்களிலும் விளக்கியுள்ளார். ஒரு நாட்டின் மக்களும் அந்நாட்டு வேந்தனுக்கு அரணாக அமைந்து நிற்பர் என்னும் காரியாசன் கூற்றை வள்ளுவர்

வகைப்படுத்தலில் குறிப்பிடவில்லை. நீர், நிலம், மலை, காடு ஆகியவை சேர்ந்தாருக்கு அரணாகவும், சேராதாருக்கு தடையாகவும் விளங்குவனவாகும். எனவே, பாதுகாப்புக் கருதி அமையப்பெறும் அல்லது அமைக்கப்பெறும் அரண்கள் குறித்து இலக்கியச் சான்றுகளின் வழி அறியலாம்.

6.1 நீரரண்

‘பயிர் வளர்த்துப் பசி போக்கும் நீரின்றி அமையாது உலகு’ என்பார் வள்ளுவர். நீர் என்பது மழை, ஊற்று, அருவி, ஆறு, குளம், ஏரி, கடல் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் இவ்வுலகில் இயற்கையாகவே அமையப்பெற்றிருக்கும். நீர் மேலாண்மையில் சிறந்து விளங்கிய பழங்கால வேந்தர்கள் அவற்றை நிரந்தரமாக அமைத்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் தமது நில எல்லைக்குள் பல்வேறு கட்டுமானங்களையும் மேற்கொண்டுள்ளனர்.

நீரரண்களில் அகழி, கிடங்கு, இலஞ்சி என்பன அடங்கும். தொல்காப்பியப் புறத்திணை ‘அகழி’ பற்றிய குறிப்பினை மட்டுமே தருகின்றன. புறநானூறு இவையனைத்தையும் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

“அகழி, கிடங்கு, ஓடை, பரிகை, அகழ், கேணி” என்னும் பெயர்களில் சேந்தன் திவாகரம் (ப.118) நீரரண் குறித்துக் குறிப்பிடுகின்றன.

ஆழி அகழிகளை அரணாகக் கொண்ட சாலியூரைப் பற்றி (நெல்லூர்) மதுரைக் காஞ்சியும் (86-87), கடலரண் பற்றிப் பதிற்றுப்பத்தும் (30:31, 50:12) குறிப்பிடுகின்றன. “நீர்முற்றி மதில் பொருணம் பகை” (67:4) எனக் கலித்தொகையும், “வருபுனல் வாயில் வஞ்சி” என்றும், “தத்து நீர் வரைப்பின் கொற்கை” (50:62) என்னும் சிறுபாணாற்றுப்படையும் நீரரணைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன.

மழைநீர், ஊற்றுநீர் ஆகிய இரு புனலும், அருவி நீர், ஆற்று நீர் ஆகிய வருபுனலும், குளம், ஏரி, கடல் ஆகிய நிலைப் புனலும், வளம் பெருக்கி ஆக்கம் நல்கி வாழ்விக்கும் அரணாக விளங்குவனவாகும். “நீரரண் என்பது, புற மதிற்புறத்து ஆறுங்கடலுமாகிய இயற்கை நீர் நிலையாகவும் அகழி அல்லது கிடங்கு என்றும் செயற்கை நீர் நிலையாகவும் இருக்கும் என்பர்.”³

6.1.1 அகழி

நீரரண்களில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது அகழியாகும். எனவேதான், “குந்தாலியால் பார் உடைத்துக்குழிந்த அகழி நீர் ஆழம் மிக்கது, தாவிக் குதிக்கும் குதிரைகளே தாண்டுவதற்குத் தயங்கும் அகலமுடையதாகும் என்கிறது புறநானூறு.” (புறம்.14:5-7) அகழியில் நிகழும் போரினைத் தொல்காப்பியம் “நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியும்” (தொல்.புறத்.நூ.1014:7) எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

அகழி என்ற நீரரண் மதிலைச் சுற்றிலும் காணப்பட்டுள்ளன. மிக ஆழமானதாகவும் நீர் நிறைந்தும் காணப்படும். அகழி அரண் சிறந்திருந்த ஊரினை அப்பெயராலேயே அழைத்தனர். மிக ஆழமானதாகவும் எவரும் நெருங்க முடியாத வகையில் முதலைகள் பல நிறைந்தும் காணப்பட்டுள்ளன. அவை நள்ளிரவில் காவல் புரிபவரின் நிழலைக் கவர்வதற்கு அகழியில் கிடந்து ஆரவாரம் செய்யும் என்பதனை,

“சினம் கெழு தானை, செம்பியன் மருக!

கராஅம் கலித்த குண்டு கண் அகழி

இடம் கருங்குட்டத்து உடன்தொக்கு ஓடி

யாமம் கொள்பவர் சுடர் நிழல் கதூஉம்

கடு முரண் முதலைய நெடு நீர் இலஞ்சி” (புறம்.37:6-10)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றன. தொல்காப்பியம் அகழியில் நிகழும் போரினை மட்டும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால், புறநானூறு அகழியின் நீளம், அகலம், அவற்றின் தன்மை, அதிலுள்ள ஆபத்தான நீர் உயிரினங்கள் போன்ற பல்வேறு செய்திகளைப் பதிவிட்டுள்ளன. இவ்வமைப்பு அன்றைய காலத்தில் பெரும் பாதுகாப்பாக அமைந்துள்ளன.

6.1.2 கிடங்கு

“கிடங்கில் அன்ன இட்டுக் கரைக்கான்யாறு” (நற்.65:1), “திரைபடக் குழிந்தகல் அகழ் கிடங்கு” (மலைபடு.91) என்னும் தொடர்கள் அகன்ற ஆற்றங்கரையைப் போல் உயர்ந்து விளங்கும் எனக் குறிக்கின்றன. கற்பாறைகளை அகழ்ந்து கட்டப்படுவது கிடங்காகும். மருதநிலங்களில் இக்கிடங்கு போன்ற அமைப்புகள் இயல்பாக அமைந்திருக்கும் என்றும், பயன்படுத்தாமல் கிடப்பதால் இதனை “தூர்ந்த கிடங்கின்” (புறம்.350:11) எனப்

புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றன. மாற்றார் படையெடுப்பால் நீரின்றி தூர்ந்த கிடங்கானது கன்றுகள் மேயும் இடமாகக் காட்சியளிக்கின்றன என்பதனை,

“மதிலும் ஞாயில் இன்றே, கிடங்கும்

நீஇர் இன்மையின், கன்று மேய்ந்து உகளும்” (புறம்.355:1-2)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. “மண் உறஆழ்ந்த மணிநீர்க் கிடங்கு” (மதுரைக்.351) என்னும் தொடர்கள் கிடங்குகள் ஆழமானவை, நீர் நிறைந்தவை எனப் புலப்படுத்துகின்றன. “தேர்வண் சோழர் குடந்தை வாயில், மாரி அம் கிடங்கின் ஈரிய மலர்ந்த பெயல்உறு நிலம்” (நற்.379:7-9) என்னும் அடிகள், மழைக்காலங்களில் மருதநிலக் கிடங்குகளில் நீர் நிரம்பி நீலமலர்கள் பூத்திருக்கும் எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

மேலும், “அருங்குழிமிளை, குண்டு கிடங்கு” (மதுரைக்.64), “மிளையும் கிடங்கும்” (சிலம்பு.15:207), என்னும் தொடர்கள் காவற்காடு சூழ்ந்த ஆழமானக் கிடங்குகளின் இயல்பை உணர்த்துகின்றன. “மலர்ப்படப்பைக் கிடங்கில்”, “அம் தண்கிடங்கின் அவன் ஆழார்” (சிறுபாண்.160-188) என்னும் ஊர்கள் கிடங்குகளால் சிறப்புப்பெயர் பெற்று விளங்கின எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றன.

6.1.3 இலஞ்சி

இலஞ்சி என்பதனை வாவி, மதில் என்னும் பொருளில் செந்தமிழ் அகராதி குறிப்பிடுகின்றன. (ப.55) அழகும் சிறப்பும் உடைய இடம் இலஞ்சி எனப்படும். நீர் நிறைந்த பள்ளமாகிய மடு எனவும் குறிப்பிடுவர்.”⁴

முதுநீர் இலஞ்சி, குண்டுநீர் இலஞ்சி, நிழல் முதிர் இலஞ்சி, மின்முதிர் இலஞ்சி, பூநாறு இலஞ்சி என்னும் தொடர்கள் இலஞ்சியின் தன்மையினைக் குறிக்கின்றன. இலஞ்சியில் குவளை மலர்களும், தாமரை மலர்களும் பூத்திருக்கும். இலஞ்சியில் கயல், வாளை, நீர்நாய், முதலைகள் போன்ற நீர்வாழ் உயிர்கள் இருக்கும். (நற்.160:8, நற்.160: 8-9, அகம்.185:3, புறம்.37:10)

இவ்வாறு பழங்காலத் தமிழர்கள் தம் நிலத்தின் அமைவிடத்தில் இயல்பாக அமைந்தவற்றைக் கொண்டு தம் நிலத்தையும் மக்களையும் காத்துநிற்கும் பல்வேறு பாதுகாப்பு அரண்களை ஏற்படுத்தி வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது தெளிவு.

6.2 நிலவரண்

ஏனைய அரண்களைப் போலவே இயற்கையாகவும், செயற்கையாகவும் நிலவரண் அமைந்திருக்கும். இது நன்கு விளைந்து ஆக்கம் நல்கி ஆற்றல் அளிக்கும் அரணாகவும் அமைந்திருக்கும். மேடு, பள்ளம், குண்டு குழிகள் நிறைந்த நிலப்பகுதி, களர்நிலம், சதுப்புநிலம் போன்றவை பகைப்படை முன்னேறிச் செல்வதற்கு தடைகளாக விளங்குவனவாகும். திறந்த சமவெளிப் பகுதிகள் பகைப்படை முன்னேற்றத்தையும், அவற்றின் செயல்முறைகளையும் எளிதில் காணுமாறு அமைந்திருக்கும். எனவே, இத்தகைய நிலமல்லாது ஏனைய நிலங்கள் பகை தடுக்கும் இயற்கை அரண்களாக விளங்கும் இயல்பானதாகும்.

புறநானூறு நிலவரண் குறித்து குறிப்பிடவில்லை எனினும், தண்ணடை எனப்படும் அகநிலமும், தடையாக விளங்கும் குண்டு குழிகள், மேடு பள்ளங்கள், சதுப்பு நிலங்கள் ஆகிய புறநிலமும் நிலவரணாக அமைந்திருக்கின்றன எனலாம். (புறம்.299:5, 297:1,8)

6.3 காட்டரண்

‘காடுகள் என்பது மரவளம் ஓங்கி மழைவளம் சிறக்க, மாவளம் மிகுந்து மாட்சியடைய, ஆநிறை பல்கி ஆக்கம் பெருக, நீர்வளம் உயர்ந்து நிலவளம் காக்க, காடுகள் என்றும் துணை நிற்கும்’ எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றன. (பதிற்றுப்.30-26)

இவ்வாறு ஒரு நாட்டினுள் இயற்கையாக அமைந்திருக்கும் காடுகளையும் காட்டில் உள்ள அரண்களையும் குறிப்பது காட்டரணாகும். காடுகள் அரண்களாக திகழ்ந்தமையை “காடுஇடைக் கிடந்த நாடு நனிசேஎய்” (புறம்.31:10), என்ற பாடலும்,

“ஊர்பெரிது இகந்தன்றும் இலனே, அரண்எனக்

காடு கைக் கொண்டன்றும் இலனே”

(புறம்.257:6-7)

என்ற பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. மாற்றார் அல்லது பகைவர்கள் எளிதில் அணுகஇயலாத வகையில் நகரின் புறப்பகுதியில் முள் மரங்கள் அடர்ந்த காவற்காடு இருந்துள்ளன. காவல் மிகுந்த காவற்காடுகளை ‘கடிமிளை’ எனச்சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றன. காவற்காடு அடர்த்தியானது என்றாலும் பலசிறு

வழிகள் இருந்துள்ளன. அவை ‘புழை’ எனப் அழைக்கப்பட்டன. அவ்வழியே பகைவர்களது குதிரைப்படை எளிதில் நுழையாதிருக்க அவற்றைக் கவைமுள் கொண்டு அடைக்கும் வழக்கமும் இருந்துள்ளன.

மேலும், அம்மிளைகளில் ‘குறும்புகள்’ எனப்படும் சிற்றரண்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்குறும்புகளில் இருந்து வீரர்கள் பகைவர்களை நெருங்கவிடாமல் தடுத்துப்போரிட்டுள்ளனர். இதனை,

“மன் எயில் மறவர் ஒலி அவிந்து அடங்க” (பதிற்றுப்.40:8)

எனப் பதிற்றுப்பத்து விளக்குகிறது. இத்தகைய காவற்காட்டில், பகைவர் தம் நாட்டை நோக்கிப் படையெடுத்து வருவதை முன்னரே அறிந்து கொள்ளும் வகையில் மிக உயரமான இடத்தில் பார்வையாளரை அமரச்செய்துள்ளனர். அவ்வாறு அவர்கள் அமர்ந்திருந்த இடம் ‘பார்வல் இருக்கை’ எனப்பட்டது. அது பருந்துகளும் சென்றடைய முடியாத அளவு உயர்ந்து விளங்கின என்பதனை,

“பருந்து பறக்கல்லாப் பார்வல் பாசறை” (மதுரைக்.231)

என மதுரைக்காஞ்சி விளக்குகின்றன. “கருவேலங்காட்டைக் காட்டரணாகக் கொண்ட ஊர் வேலூர் என்றழைக்கப்பட்டன. இன்றும் அவ்வூர் அப்பெயரிலேயே அழைக்கப்படுகிறது. புளியங்காட்டைக் காட்டரணாகக் கொண்டிருந்த ஊர் இன்று திண்டிவனம் என்ற வடமொழிப் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. ஆனால் இன்று புளியங்காடுகள் அழிந்துவிட்டன என்பார்.”⁵

6.4 மலையரண்

மலை என்பது பெரும்பாலும் வளங்கள் நிறைந்ததாகும். மலையும் மலையில் உள்ள பாதுகாக்கும் தன்மைகளும் மலையரண் எனப்படும். ஆதித் தமிழ்குடிகள் மலையையும் அவ்வளங்களையும் எண்ணியே நெடுங்காலம் வாழ்ந்துள்ளனர். எனவேதான், வளம் கொழிக்கும் மருதநிலத்தைப் பண்படுத்தி பெருநில வேந்தரின் ஆளுமையில் தோன்றிய அரசருவாக்கத்திற்கு முன்னர், இனக்குழுத்தலைவர் எனப்படும் சீறூர் மன்னர் ஆட்சியில் சிறுகுடிகளும், பெருங்குடிகளும் மலைப்பகுதியை மையமிட்டே வாழ்ந்துள்ளனர். தமிழ்நில மன்னர்கள் அனைவரும் ஏதோவொரு மலையை தனது அரணாகக் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதற்கு

சங்கஇலக்கியம் ஏராளமானச் சான்றுகளைத் தருகின்றன. மலையை அரணாகக் கொண்டு மனிதஇனம் வாழ்ந்ததன் காரணம் மலைவளங்களும், அங்குள்ள பொருள் வளங்களும், பல்வேறு பாதுகாப்புத் தன்மைகளும் அவர்களுக்கு மிக ஏதுவாக அமைந்துள்ளன. மலையை அரணாகக் கொண்டு வாழ்ந்த பாரி, வல்வில் ஓரி, மலையமான் திருமுடிக்காரி, அதியமான், குமணன், ஆய் அண்டிரன், நள்ளி, நாஞ்சில் வள்ளுவன், பிட்டங்கொற்றன், கொண்கானங்கிழான், கடிய நெடுவேடுவன், இருங்கோவேள், விச்சிக்கோன் போன்ற நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ்நில மன்னர்களை சங்கஇலக்கியக் குறிப்பின் வழி அறியமுடிகின்றன. இவை குறித்த விரிவான தகவல்களை ஆய்வேட்டின் ‘பின்னிணைப்பு – உ’ என்ற பகுதியில் ‘சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடும் சீறூர் மன்னர்கள்’ என்ற தலைப்பில் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

6.5 மதிலரண்

மன்னன் வாழ்ந்த நகரத்தைச் சுற்றிலும் பல நுணுக்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்ட கோட்டைச் சுவரே மதிலரண் என அழைக்கப்படும். அரண்களில் மிக முக்கியமானதும் தவிர்க்க முடியாததுமானது மதிலரணையாகும். “மதிலைக் குறிக்க ஆரை, எயில், இஞ்சி, நொச்சி, புரிசை போன்ற சொற்கள் சங்கஇலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.”⁶

“இஞ்சி, நொச்சி, எயில், சுற்று, புரிசை
பந்தம், வரைப்பு, காப்பு, அரண், காவல்,
ஆரல், ஓதை, பிரகாரம், வேலி,
சீசாலம், வேணகை, மதிலெனச் செப்புவர்
வன்சிறை, உவளகம், ஆரையும் வரையார்” (சேந்தன் திவாகரம்.ப.118)

என்ற பாடலில், பத்தொன்பது வகையான மதிலின் பெயர்களைத் தொகுத்துரைத்துள்ளன சேந்தன் திவாகரம். இவற்றில், ‘பந்தம், ஆரல், ஓதை, பிரகாரம், சீசாலம், வேணகை, வன்சிறை, உவளகம், ஆரை’ ஆகிய ஒன்பது சொற்களும் மதிலைக் குறிப்பதாகப் பண்டைத்தமிழ் நூல்களில் இடம்பெற்றவில்லை. நொச்சி, காப்பு, காவல் ஆகிய சொற்களே நேரிடையாக மதிலைக் குறிக்கின்றன. ‘இஞ்சி, எயில், சுற்று, புரிசை, வரைப்பு, அரண், வேலி’

என்ற ஏழு சொற்களும் பெருவழக்கில் மதிலைக் குறிக்கின்றன. மதில்கள் என்பது மண்ணை அரைத்து கட்டப்பட்டன என்பதனை,

“எழுவிட்டு அமைந்த திண் நிலைக் கதவின்

அரைமண் இஞ்சி நாட்கொடி நுடங்கும்” (புறம்.341:3-4)

என்ற பாடலடியும், இம்மதில்களில் செப்புத் தகடுகளைச் செறித்துத் தின்மை செய்து மண்ணோடு சேர்த்துக்கட்டும் வழக்கம் இருந்துள்ளன என்பதனை,

“செம்பு உறழ் புரிசை, செம்மல் மூதூர்” (புறம்.37:11)

என்ற பாடலடியும் குறிப்பிடுகின்றன. இம்மதில் விண்ணுயிறு உயர்ந்தோங்கி மலைச்சிகரங்களுடன் போட்டி போடுவன போல் காட்சி தந்ததையும் புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றன.

“விண்உற ஓங்கிய பல்படைப் புரிசை” (மதுரைக்.352)

எனவும், தங்கள் வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் கோட்டை வாயிலில் பகைவரைப் பாவை போல் செய்து, சிலம்பு அணிவித்துக் கேலி செய்து தொங்கவிட்டனர் என்பதை,

“செம் பொறிச் சிலம்பொடு அணித் தழை தூங்கும்

எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயில்” (பதிற்றுப்.53:6-7)

எனப் பதிற்றுப்பத்து எடுத்துக்கூறுகின்றன. மேலும், மதில் மீது அந்நாட்டு மன்னனுக்குரிய அடையாளக் கொடிகள் பறக்கவிடப்பட்டுள்ளன. மாற்றார் படைகள் கோட்டை முற்றுகையின் போது மதில்களைத் தாக்காமல் இருக்கப் பல முயற்சிகளைக் கையாண்டது போலவே யானைகள் கோட்டைக் கதவுகளைத் தம் நெற்றி கொண்டு தாக்கும் முயற்சியைத் தடுப்பதற்கு இரும்பாணிகள் இணைக்கப்பட்டன. மேலும், கதவுகளில் வேல்களையும் அழுத்தப் பதித்து வைத்தனர் என்பதை,

“துணை புணர்ந்து எழுதரும் தூநிற வலம்புரி

இணை திரள் மருப்பாக, எறிவளி பாகனா

அயில் திணி நெடுங் கதவு அமைத்து, அடைத்து, அணிகொண்ட

எயில் இடு களிற்றே போல் - இருமணல் நெடுங் கோட்டை” (கலித்.135:1-4)

எனக் கலித்தொகை கூறுகிறது. மேலும், அம்பும் உமிழும் பொறிகள் உட்பட பல போர்ப்பொறிகள் மதில்களில் பொருத்தப்பட்டிருப்பதை,

“மரம் தின்னு உ வரை உதிர்க்கும்

நரை உருமின் ஏறு அணையை

அருங்குழு மிளை, குண்டு கிடங்கின்,

உயர்ந்து ஓங்கிய நிரைப் புதவின்

நெடுமதில், நிரை ஞாயில்

அம்பு உமிழ், அயில், அருப்பம்

தண்டாது தலைச்சென்று

கொண்டு நீங்கிய விழுச் சிறப்பின்”

(மதுரைக்.62-69)

என மதுரைக்காஞ்சி விளக்குகின்றன. மேலும் மறைந்திருந்து அம்பு எய்வதற்கு துளைகள் பல மதிலில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவை ‘ஞாயில்’ என அழைக்கப்பட்டன. எனவே, பகைவர் எளிதில் நெருங்க முடியாத வகையிலும், எளிதில் சிதைக்க முடியாத வகையிலும் மதில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. எனவே, பல்வேறு காரணங்களால் போர் நிகழ்வுற்ற சூழலில் பகைவரிடமிருந்து தலைநகரையும், தலைநகரைச் சார்ந்துள்ள மக்களையும் செல்வங்களையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு மேற்கண்ட பல்வேறு அரண்கள் பண்டைத் தமிழர்களுக்கு உறுதுணையாய் விளங்கின எனலாம்.

மதிலரண் எனப்படும் இஞ்சி, எயில், புரிசை, வரைப்பு, அரண், வேலி, அருப்பம், கோட்டை ஆகியன பகைவர்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுப்பதற்கும் அவர்களிடையே போர்ப்பதற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் பயன்பட்டுள்ளன என்பர். எந்திரம், ஞாயில், புழை ஆகிய மதிலுறுப்புகள் யாவும் நிலவின் ஒளி கூட உட்புகாத அளவில் இருள் சூழ்ந்து உருவாக்கப்பட்டிருப்பதால் பகைவர்களுக்கு அச்சவுணர்வையும், மனக்குழப்பத்தினையும் ஏற்படுத்தி பகைப்படை வீரர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு தடையை ஏற்படுத்தியுள்ளன எனலாம்.

0.7 முற்றுகைப்போர் நிகழ்வுகள்

சங்ககாலப் போர் நிகழ்வுகளில் களப்போர் வீரம் செறிந்த வகையிலிருந்தாலும், கோட்டைப்போர் வீரத்தோடு பல நிலைகளில் விவேகத்தோடும் போர்நெறிகளோடும் போரறத்தோடும் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன எனலாம்.

படையெடுத்து வந்தவர் பல்வேறு அரண்களைக் கடந்து வந்து முற்றுகையிட்டிருந்தாலும், பல நாள் கோட்டைக்குள்ளிப்போர் ஆய்த்தமாகதவரை அவனது கோட்டையைத் தாக்கும் வழக்கம் இல்லை என்பர். இதனை,

“நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப

ஆங்கு இனிது இருந்த வேந்தனொடு ஈங்கு நின்

சிலைத் தார் முரசம் கறங்க,

மலைத்தனை என்பது நாணத் தகவு உடைத்தே” (புறம்.36:10-13)

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், பல நாள் புறத்திருப்போனுக்கஞ்சி கோட்டைக்குள் உறைந்து கொண்டாலும், மன்னர் நெடுநாள் தம் எயிலினுள் தங்கியிருத்தலை வெறுத்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் தங்கியிருந்தாலும், அவரது நாட்டின் சீரழிவைச் சுட்டிக்காட்டிப் புலவர் பெருமக்கள் அம்மன்னனைக் கோட்டைக் கதவுகளைத் திறக்கச் செய்தனர் என்பதை புறநானூறு 44 ஆவது பாடல் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், முற்றுகையிட்டோர் கோட்டையினுள் இருப்போர்க்கு உணவும், நீரும் வெளியிலிருந்து கிடைக்காதவாறு தடுத்தனர். பாரியின் பறம்புமலை முற்றுகையிடப் பட்டபொழுது, அவர்கள் கிளியின் துணைகொண்டு நெடுந்தொலைவிலுள்ள நெற்கதிர்களைக் கொண்டு வரச்செய்து கோட்டைக்குள் சேர்த்து வைத்து, உணவுப் பற்றாக்குறை வராதிருக்க வழி செய்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றன.

“செழுஞ் செய்ந் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு

தடந்தாள் ஆம்பல் மலரொடு கூட்டி

யாண்டு பலகழிய, வேண்டுவயிற் பிழையாது” (அகம்.78:17-19)

என அகநானூறு பாடலடிகள் கூறுவதன் மூலம், பகைப்படையினர் மதிலை அணுகும் பொழுது, காக்கும் படையினர் கோட்டை மீதிருந்து அம்புமாரி பொழிவர். கோட்டைக்குள் இருப்போர் தற்காத்துக் கொள்ளவும், கோட்டையை முற்றுகையிட்டோர் அதனைக் கைப்பற்றவும் கோட்டையின் உள்ளிருந்தும் கோட்டைக்கு வெளியிலிருந்தும் போரிடுவதே முற்றுகைப் போராகும். அவ்வாறு போரிடுகையில் எயில் வளைத்தோர் உழிஞைக் குடியெனவும், எயில் காத்தோர் நொச்சிக் குடியெனவும் பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றன.

“குடுமி களைந்த நுதல் வேம்பின் ஒண் தளிர்

நெடுங் கொடி உழிஞைப் பவரொடு மிலைந்து” (புறம்.77:2-3)

0.8 சங்க இலக்கியம் சுட்டும் போர்நெறிமுறைகள்

அடுதலும் தொலைதலும் இவ்வுலகத்து இயற்கை என்பர். இப்போராட்ட வாழ்வில் மனிதநாகரிக வளர்ச்சிக்குப் பிறகு பண்டைத்தமிழர்கள் போர்க்களம் புகும் முன்பு சில வரையறைகளை அமைத்துக்கொண்டனர். அச்செயல்களை போர் நெறிமுறைகளாக அக்காலப்புலவர்கள் இலக்கண இலக்கியங்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். போர்க்களம் என்பது உயிர்கள் தொகையாக மடியும் இடமாக இருந்தாலும் அந்நிகழ்வுக்கு முன்னர் போர்ச்சம் உடையவர்களுக்கும், போற்றப்படும் உயிரினங்களுக்கும், உயிர்களை உருவாக்கும் பெண்ணினத்திற்கும் காரணகாரியம் கருதி பாதுகாப்புக் கொடுப்பது போர்நெறிமுறைகளில் கடைபிடிக்க வேண்டிய தலைசிறந்த வழக்கமாக அன்றைய தமிழர்களிடம் இருந்துள்ளன. இவ்வழக்கங்களை இருவகையில் எடுத்துக்கூறலாம்.

⇒ போருக்கு முன் நிகழ்வுகள்

⇒ போருக்குப் பின் நிகழ்வுகள்

8.1 போருக்கு முன் நிகழ்வுகள்

பண்டைய போர் நெறிக்கும் இன்றைய போர் நெறிக்கும் மிகுந்த வேறுபாடுண்டு. எதிரியின் படைகளை அழிப்பதையே முக்கியக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு எதிர்த்துத் தாக்குவதுதான் வெற்றிக்கு வழி என்பதை மனதில் கொண்டு பகைவர் எதிர்பாராத வண்ணம் திடுக்கிடச் செய்யும் திடீர் தாக்குதலை இன்றைய போர்நெறியாகும். ஆனால், பண்டைத்தமிழகத்தில் ஒரு வேந்தருக்கும் மற்றொரு வேந்தருக்கும் போர் நிகழ்விருக்கிறதெனில் போர்த் தொடுப்பவர் அச்செயலைப் பகை நாட்டார்க்கு உணர்த்தி போருக்குத் தயாராக இருக்கச் செய்த பின்னரே போர் தொடுப்பர். இத்தகைய அறப்போர்களில் மறத்தால் வரும் வேந்தர்களின் அருளுள்ளமும் புலனாகிறது. இதுபோன்ற போருக்கு முன் நிகழ்வுகளை இங்கு வரிசைப்படுத்தலாம். அவைகளாவன,

- போரில் பங்கேற்கும் முன் இருநாட்டவரின் முதற்செயல்கள்
- நிமித்தம் பார்த்தல் / புறநிகழ்வுகளில் காலத்தின் பங்கு
- படையெடுத்தலை அறிவித்தல்
- போர் நிகழ்ச்சியில் இடம்பெறுபவர்கள்
- போர் நுணுக்கங்கள் அல்லது போர் தந்திரங்களைக் கையாளுதல்

- அடையாளப் பூச்சுடி போர்புரிதல்
- போருக்கு குறுநில மன்னர்களின் துணைநாடல்
- போருக்கு முன் தூதுவரை அனுப்பும் மரபு
- போர்க்களப் படையணி வகுப்பு
- தன்னுறு தொழிலும் மன்னுறு தொழிலும்
- பகற்பொழுதில் மட்டுமே போர் செய்தல்
- ஆயத்தமாகாதவரை தாக்காமை
- நிகரானவர்களோடு மட்டுமே போரிடல்
- புறமுதுகிட்டோரிடம் போரிடாமை ஆகியனவாகும்.

8.2 போரில் பங்கேற்கும் முன் இருநாட்டவரின் முதற்செயல்கள்

போருக்குப் புறப்படுவதற்கு முன் வீரர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடுதல் வேண்டி போர்முரசம் முழங்கப்பெற்றது, பின்னர் வீரர்கள் தங்கியிருக்கும் இடங்களுக்குத் தூதுவரை அனுப்பிப்போர் தொடங்கும் செய்தியை பகைநாட்டாருக்கு அறிவித்துள்ளனர். இதனை,

“வருகதில் வல்லே : வருகதில்வல்’ என

வேந்து விடு விழுத் தூது ஆங்கு இசைப்ப” (புறம்.284:1-2)

எனப் புறநானூறு சுட்டுகின்றன. போருக்கு வீரர்கள் ஆயத்தமானதும் பாசறையில் பூ இன்ன பொழுதில் கொடுக்கப்படும் என அறிவித்தனர். ‘பூகோள்விழா’ நடைபெறுவதற்கு முன் வேந்தன் குளத்தில் நீராடினான். பிறகு ஒன்று கூடிய வீரர்கள் வேலினை நீர்ப்படை செய்தனர். வெற்றித் தெய்வமாகிய கொற்றவை தங்கள் படைக்கருவிகளில் தங்கியுள்ளாள் என நம்பினர். இதனை,

“உரவுச்சினம் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்

அரவக் கடல்தானை, அதிகனும் கரவாது” (சிறுபாண்.102-103)

எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை விளக்குகின்றன. திணையினைக் குருதி கலந்து தூவிப் பலியிட்டு, முரசை நீராட்டி முழங்கினர். மகளிர் வீரர்களுக்கு மாலை சூட்டினர். மகளிர் மட்டுமல்லாது மன்னனும் தான் அணிந்திருந்த பல்வடமாலையை வீர்க்கு அணிவித்து வீரர் அணிந்திருந்த ஒற்றைவடமாலையைத் தான் அணிந்து கொண்டான். மேலும், போருக்குப் புறப்படுகையில் தீய கனவு கண்ட வீரர்கள் தம்

கலக்கத்தை மறைத்து போருக்குப் புறப்பட்டனர். அச்சமயம் மன்னர் வஞ்சினம் உரைக்கும் வழக்கமும் இருந்தது. இதனை,

“உடல் அருந் துப்பின் ஒன்றுமொழி வேந்தரை
அணங்கு அரும் பறந்தலை உணங்கப்பண்ணி
பிணியுறு முரசம் கொண்ட காலை.” (புறம்.25:5-7)

எனப் புறநானூறு கூறுகின்றது. வீரர்கள் போருக்குப் புறப்படுகையில் வேந்தர்கள் அவர்களுக்கு கள் தந்து மகிழ்ந்துள்ளனர். அதுவும் தமக்கென்று எண்ணாது வீரர்களுக்கே கலங்கிய கள்ளினை மிகுதியாக வார்த்து போர்மயக்கத்தை உண்டாக்கியுள்ளனர் என,

“எமக்கே கலங்கல் தருமே : தானே
தேறல் உண்ணு மன்னே : நன்றும்
இன்னான் மன்ற வேந்தே” (புறம்.298:1-3)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றன. வீரர்களுக்குக் கள் தந்ததும் பிறசெயல்களால் சிறப்புச்செய்ததும் மன்னருக்காகவும் நாட்டுக்காகவும் போர் செய்வதற்கு வீரர் உள்ளத்தில் ஓர் எழுச்சியைத் தோற்றுவிப்பதற்காகவே ஆகும் எனக் கருதமுடிகின்றன. எனவே, போருக்குமுன் போரில் பங்கேற்கும் இருநாட்டவரின் ஒத்தசெயல்கள் வெற்றிக்கு தயாராகுவதே மட்டுமேயாகும்.

8.3 நிமித்தம் பார்த்தல் (அ) புறநிகழ்வுகளில் காலத்தின் பங்கு

சங்ககாலத் தமிழர்கள் பருவங்களையும் நாள்கள், கோள்கள் இவற்றின் இருப்புக்களையும் அறிந்து வாழ்வினைச் செவ்வனே நடத்த விரும்பினர் எனலாம். அறிவிலும் அன்பிலும் கருத்தூன்றி வாழ்ந்த பண்டைத்தமிழ் மக்கள் புறத்திற்குரிய உணர்வுகளை விழுமிய உணர்வாகக் கருதினர். காதல் வாழ்விற்கு ஒப்பாக வீரம், புகழ், கடமை என்பனவற்றை மையமாகக் கொண்டு இல்லம் என்ற குறுகிய எல்லைக்குள் நீங்கிச் சமுதாயம் நாடு என்ற பேரெல்லைக்குள் நடைபெறும் புறவாழ்வின் அனைத்துச் செயல்பாடுகளையும் காலத்தைக் கணித்தே செய்தனர். எனவே, அக்கால மக்களின் புறவாழ்வானது காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு துவங்கியது எனலாம்.

நாள், கோள் இவற்றின் இயல்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவற்றால் ஏற்படக்கூடிய இன்ப துன்ப நிகழ்வுகளைக் கணித்துக் கூறுதல் ஒரு

தொழிலாக அக்காலத்தில் இருந்தன. நாள், கோள் நிலையைக் கொண்டு வருங்கால நன்மை தீமைகளைக் கணித்துக் கூறுவோர் ‘கணியன்’ என்றழைக்கப்பட்டனர். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த கணியன்களால் கூறப்பட்ட பலன்கள் மிகப்பலவாகும். நன்மை விளையும் காலத்தைக் கணித்து அறிந்து அந்த நாள்களில் வினைகளை ஆற்ற மக்களுக்கு அறிவுரையூட்டினர். காலத்தைக் கணித்துச் சொல்வோர் ‘கணியன்’ இவர்களில் வேறானவர்கள் ‘புரோகிதர்கள்’. இவர்கள் வேள்வி போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுபவர்கள் ஆவர்.

“காலத்தைக் கணக்கிட்டுக் கூறுவோர் இன்ன காலத்திலே இன்ன செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துவோர் பருவகாலங்களையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் எண்ணிக்கூறுவோர் புரோகிதர் என்றழைக்கப்பட்டனர்.”⁷

சங்க காலத்தில் போருக்குச் செல்லுமுன் வெற்றி கிட்டுமா என அறிய நிமித்தம் பார்த்தல், விரிச்சி, கட்டுப்பார்த்தல், கழங்கு பார்த்தல் எனப் பல்வேறு நம்பிக்கைகள் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. புதுப்புள் வருதல், பழம்புள் அகழ்தல் ஆகிய நிமித்தங்கள் நன்மை தரும் என நம்பினர். மேலும், “உன்ன மரத்தைக் கண்டு வெற்றி வாய்ப்பினை அறியமுயலும் முறையும் அன்றிருந்தன. உன்ன மரம் தழைத்துச் செழித்துக் காணப்பெறின் வெற்றி கிடும் என்றும், கரிந்து காணப்பெறின் களத்தில் தோல்வி உறுதி என்றும் நம்பினர். அக்கால அரண் அமைப்பில் ஓர் அங்கமான காவற்காடு நாட்டுக்குரிய மன்னன் வெற்றிபெறின் செழித்து அடர்ந்திருக்கும், பகை மன்னன் வெல்வானாயின் காட்டரண் அழிந்து படும், அவன் தீயிடுதலால் கரிந்தும் போகும். அத்தன்மையையே பின்னர் நாடாளும் மன்னர்க்கு வெற்றியெனில் உன்னமரம் தழைப்பதும், தோல்வியெனில் கரிவதுமாகக் காட்சி தரும் நிமித்தமாகிவிட்டது.”⁸

நிமித்தம் பார்த்ததால் தான் வெற்றி கிட்டியது என்று காலத்தைக் கணித்துச் சொன்ன கணியன்களை கௌரவித்ததாகவோ, தோற்றோம் என அவர்களை தண்டித்ததாகவோ, தீமை என அறிவுறுத்தியும் தவிர்க்க இயலாத போருக்குச் சென்று வென்றதாகவோ எந்தச் சங்கஇலக்கியப் பாடல்களும் சான்றளிக்கவில்லை. எனவே, சங்ககாலத்தில் வெற்றியென்பது பொதுநிலையில்தான் வென்றவர்களால் கொண்டாடப்பட்டுள்ளன என்றும், சிறப்புநிலை வீரர்களுக்கு தக்க கொடை வழங்கப்பட்டுள்ளன எனவும் அறியமுடிகின்றன.

8.4 படையெடுத்தலை அறிவித்தல்

பகைவர்களை அடக்கி ஒடுக்கி அழிக்க வேண்டும் என்பதுவே எண்ணமாக இருந்தாலும், அவர் எதிர் நோக்காத பொழுதில் திடீரெனத் தாக்கும் வழக்கம் அன்றில்லை, தாம் படையோடு போரிட வருவதை முன்பே முறையாகப் பகைவர்க்கு அறிவிக்கும் முறை சங்ககாலத் தமிழரிடையே ஏற்பட்டு போற்றிக் காக்கப்பட்ட ஒரு மரபாக விளங்கியுள்ளன. பசு, அந்தணர், பெண்கள், பிணியுடையோர், புதல்வர்களைப் பெறாதோர் ஆகியோரைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்லுமாறு அறிவித்த பின்னரே பகைநாடு நோக்கிப் படை புறப்பட்டன. இதனை,

“ஆவும், ஆன் இயற் பார்ப்பன மாக்களும்,
பெண்டிரும், பிணியுடையீரும், பேணித்
தென் புல வாழ்நர்க்கு அருங் கடன் இறுக்கும்
பொன் போல் புதல்வர்ப் பெறாஅதீரும்,
எம் அம்பு கடிவிடுதும், நும் அரண் சேர்மின்’ என
அறத்து ஆறு நுவலும் பூட்கை...” (புறம்:9:1-6)

என்னும் மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடல் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் போர்நெறியின் மூலம் பண்டைத்தமிழர்களின் நற்பண்புகளைப் பறைசாற்றுவனவாக நெட்டிமையார் பாடியுள்ளார். முறைப்படுத்தப்பட்ட போர்களில் இருநாட்டு வேந்தர்களுக்கிடையில் போர் என முரசறைந்து அறிவித்தல் முதற்கடமையாகும். ஒருநாட்டின் முழுமுதற் செல்வமாகிய ஆவினங்கள் தாமே சென்று பாதுகாப்பான இடங்களில் அடையத்தெரியாது என்பதால் அவற்றைக் காத்தல் பகைவேந்தர்கள் இருவருக்குமான முதல் போர் அறமாகும். அவற்றிற்குத் துன்பம் ஏற்படாதவாறு காத்தலும், பார்ப்பனர்களைக் காத்தலும், மனித உயிர்களை அழியவிடாமல் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணினத்தைக் காத்தலும், நோயுடையவர்களையும், வலிமை குறைந்த முதுமையுடையவர்களைக் காத்தலும் போர் நெறிமுறைகளில் பின்பற்ற வேண்டிய அவசியமாகக் கருதப்பட்டன. மேலும், இறந்து தென்திசையில் வாழும் முன்னோர்க்குச் செய்யும் அரிய சடங்குகளை மதித்துச் செய்வதோடு, வீரத்தை வெளிப்படுத்தி தன் ஆண்மையை உலகறியச்செய்து தான் பிறந்த குலத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் ஆண்மகனைப் பெறாதவர்களைக் காத்தலும் பண்டைத்தமிழர்களின் போரியல் நெறிகளாக இருந்துள்ளன.

“பார்ப்பார் அறவோர் பசு பத்தினிப் பெண்டிர்
முத்தோர் குழவி எனும் இவரைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தார் பக்கம் சேர்க...”

(சிலம்பு,மதுரைக்காண்டம்:வஞ்சினமாலை.21:53-55)

என்ற பாடலானது, மறத்தினும் அறம் திறம்பாதவார் தமிழர் என்பதை தொல்காப்பியர் கூற்றிற்கு ஏற்ப மேற்கண்ட சிலப்பதிகாரப் பாடலும் உறுதியளிக்கின்றன. பசு, அந்தணர், பத்தினிப்பெண்கள், முத்தோர், இளையோர் போன்ற இவர்களை கைவிட்டு தீயவர்களை மட்டும் ஒழிக்குமாறு போர்நெறியினை கட்டாயப்படுத்துகின்றன.

“தீங்கு செய்யத் தகாத மக்களைப் போரால் விளையும் துன்பங்களினின்றும் விலக்கி வைத்தல் வேண்டி, யாம் போர் கருதி தமது நாட்டில் புகுகின்றோம். நீவிர் பாதுகாவலான இடங்களை நாடிச் செல்லுமின் என அவர்களுக்கு அறிவுறுத்துவதும், அவ்வறிப்பினை உணர்ந்து வெளிச்செல்லும் பகுத்துணர்வு இல்லாத பசுக்கூட்டங்களை ஒருவரும் அறியாதபடி நள்ளிரவில் தன்படை வீரர்களை அனுப்பிக் களவில் கவர்ந்து வரச்செய்து பாதுகாத்தலும் அறநெறி தவறாது மேற்கொள்ளுதற்குரிய பண்டைத் தமிழர் போர்நெறி என்பர்.”⁹

தமிழர்களின் ஒவ்வொரு செயல்களுக்குப் பின்னும் அளவறிய காரணங்கள் இருக்கக்கூடும் என்பது ஒரு புறம் இருந்தாலும், காரணகாரியங்களின் உண்மைத் தன்மையினை மரபு கருதி புலவர்கள் வெளிப்படையாக ஏடுகளில் ஏற்றம் செய்யவில்லை எனக் கருதவும் இடமுண்டு. ஏனென்றால், ஆய்வுலகில் நாம் கண்களால் காணாது பல நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்து மறைந்த அன்றையத் தமிழர் வரலாற்றை கற்றோர் கூறும் கருத்துக்களையும் சான்றுகளையும் வைத்தே நம்பத்தகுந்த செய்திகளுக்கு காலந்தோறும் மதிப்பளித்து வருகிறோம்.

பண்டைத்தமிழர்கள் பகைவர் நாட்டின் மீது படையெடுப்பதற்கு முன் படையெடுத்ததலை அறிவிப்பது போர்நெறிமுறைகளில் தலையாயக் கடமையாக இருந்தாலும், வெட்சிப்போர் எனப்படும் ஆநிறை கவர்தல் போருக்கு முன் நிகழ்ந்ததா போருக்குப் பின் நிகழ்ந்ததா என்ற ஐயப்பாடு எழுகிறது. ஏனெனில், போர் அறிவிப்பை உணர்ந்த பகைவர் நாட்டினர் எந்நேரமும் அதனை எதிர்பார்த்து விழித்திருப்பர். அவ்வாறு இருக்க ஆநிறை கவர்தலில் எதிர்த்து வருவோர்

எளிதாக வெல்வது சாத்தியமில்லை. பெரும்பாலும் வெட்சி வீரர்கள் முயன்று தோற்றதாகவே இருந்திருக்கக்கூடும். இக்கருத்து முரண்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பலரும் வெட்சிப்போர் என்பது தனிவகைப்போர் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். அதுதான் உண்மையாகவும் இருக்கக்கூடும்.

போர்நெறி முறைகளில் முரசறைந்து கூறுவது வழக்கமாக இருந்தாலும் இன்ன காரணத்திற்காக போர் நிகழப்போவதாக முரசறைந்து ஒலித்ததாக எந்தப் பதிவுகளும் இல்லை. பார்ப்பனர்களை துன்புறுத்தாமல் அவர்களைக் காப்பது முக்கியமென போரறம் வகுத்தது அரசியல் பின்னணியாகவே கருதமுடிகின்றன.

பண்டைக் காலத்தில் பின்பற்றப்பட்டு வந்த போர்நெறிகளும் போர் அறங்களும் காலப்போக்கில் தேய்ந்து வந்துள்ளன. மனித மனங்களில் ஏற்பட்ட சிதைவுகள், போர் அறங்களையும் பாதித்துள்ளன. ஆனால், அடிப்படைப்போர் முறைகளாகிய தாக்கும் போர் (offence war) தாங்கும் போர் (Defence war) ஆகிய இரு நிலைகளில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை எனலாம்.

வெட்சிப்போர் நிரை கவர்தலும் நிரைமீட்டலும் பற்றியதாகும். கரந்தைத் திணையும் இவற்றுள் அடங்கும். பண்டைத்தமிழகத்தில் உழவுத்தொழிலும், கைத்தொழிலும் அன்றைய அரசுகளுக்குப் பொருள் வளத்தைப் பெருக்கின. ஏனென்றால், ஆநிரைகளை வளர்த்துக் காத்தல் ஒரு நாட்டிற்கு பொருள் வளம் பெருக்குவதற்கு சமமானதாகும். போரினால் ஆநிரைகளுக்கு தீங்கு நேரிடாதவாறு முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையாக அவற்றை கவரும் செயலானது, ஆநிரைகள் தொடக்ககாலத்தில் உயர்ந்த உடைமைப்பொருளாக கருதப்பட்டதனை குறிப்பிடுகின்றன.

“வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவி

னூதந் தோம்பன் மேவற் றாகும்” (தொல்.பொருள்.புறத்.நூ.57)

எனத் தொல்காப்பியர், போரில் ஈடுபடுபவர்களை ‘வேந்துவிடு முனைஞர்’ எனத் குறிப்பிடுகிறார். பகைநாட்டின் ஆநிரைகளைக் கவரும் செயல் போருக்குப் பகைவர்களைத் தூண்டும் செயலாகவும், ஒரு நாட்டின் செல்வத்தைப் பெருக்குவதாகவும் அமைந்ததுள்ளன. பசுக்கொலைக் காரணமாகவும், தீவினை படராமல் தடுப்பதற்காகவும் இச்செயல் அமைந்ததென்பர். மேலும், ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து செல்வோர் அவற்றிற்கு சோர்வும் துன்பமும் தோன்றாதவாறு

ஓட்டிச்செல்வர். இச்செயலை ‘நோயின்றி உய்த்தல்’ எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

“படையியங் கரவம் பாக்கத்து விரிச்சி
புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட
வொற்றி னாகிய வேயே வேய்ப்புற
முற்றி னாகிய புறத்துறை முற்றிய
வூர்கொலை யாகோள் பூசன் மாற்றே
நோயின் றுய்த்த னுவலுழித் தோற்றந்
துந்துநிறை பாதீ டுண்டாட்டுக் கொடையென
வந்த வீரேழ் வகையிற் றாகும்” (தொல்.பொருள்.புறத்.நா.58)

மேற்கண்ட தொல்காப்பிய நூற்பாவில், கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளைத் தம் நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்றதும் போர்வீரர்கள் வெற்றியால் ஆர்ப்பரித்து ஆநிரைகளைத் தமக்குள் பகிர்ந்து கொள்வர், பிறருக்கும் அன்பு காரணமாக ‘பாதீடு’ செய்யும் ‘கொடைத்தன்மை’ உடையவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர் என அறிய முடிகிறது.

8.5 போர் நிகழ்ச்சியில் இடம்பெறுபவர்கள்

பகைவருக்குத் தமது படை எழுச்சியினை அறிவித்துப் பின்னர் பகைநாடு நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றனர். அவ்வாறு அணிவகுத்துச் செல்கையில் பகைவர்நாடு மிகத்தொலைவில் இருந்தாலும் மனந்தளராது ஊக்கத்துடனே சென்றுள்ளனர். “பகைநாட்டை நோக்கிச் செல்லும் அணிவகுப்பில் களிற்றுப்படை முதலிலும், அடுத்துப் புரவிப்படையும், அதன்பின் படைமறவர்களும் சென்றுள்ளனர். மேலும், போர் வீரர்கள் மட்டுமல்லாது அவர்களைப் போற்றுவதற்கும் மகிழ்வூட்டுவதற்கும் பாணன், பாடினி, கூத்தன், விறலி ஆகியோரும் சென்றனர் என அ.கி.நாயுடு குறிப்பிடுகிறார்.”¹⁰

மேலும், “சமைப்போர், சலவைத்தொழிலாளி, இரும்புக் கொல்லர், பணிமக்கள், ஆடல் பாடல் மகளிர் ஆகியோரும் போர் மறவர்களோடு செல்லும் வழக்கம் இருந்துள்ளது என டி.வி.மகாலிங்கம் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.”¹¹

8.6 போர் நுணுக்கங்கள் (அ) போர் தந்திரங்களை கைளாளுதல்

போருக்காக பகைநாட்டை நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்ற போர்வீரர்கள் அவர்களின் நிலப்பகுதியை நெருங்கியதும் கண்ணில்படும் ஊர்களையெல்லாம் தீயிட்டுள்ளனர். நன்னீரைத் தேக்கி வைத்திருந்த நீர்நிலைகளையெல்லாம் யானைகளைக் கொண்டு சிதைத்துள்ளனர். விளைநிலங்களையெல்லாம் தீயிட்டுள்ளனர். அப்பகுதியில் இருந்த உணவுப்பொருட்களையெல்லாம் வேண்டிய அளவிற்கு எடுத்துக் கொண்டதோடு எஞ்சியவற்றை பகைநாட்டு மன்னர்க்கும் மக்களுக்கும் பயன்படாமல் நிலத்தில் வீசியெறிந்து மண்ணொடு மண்ணாக்கினர் என்பதனை,

“எல்லையும் இரவும் எண்ணாய், பகைவர்

ஊர் சுடு விளக்கத்து அழு விளிக் கம்பலைக்

கொள்ளைக் மேவலை : ஆகலின், நல்ல

இல்ல ஆகுபவால் - இயல் தோர் வளவ”

(புறம்.7:7-10)

என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. போர்களால் தமிழர்கள் தலைசிறந்த போர் நுணுக்கங்களை கையாளுபவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர் என்பர்.

“ஊர்ப்புறங்களில் இருந்து தான் பெரும்பாலும் உணவுப்பொருட்கள் மன்னருக்கும் மக்களுக்கும் செல்லுதல் வேண்டும். எரிபரந்தெடுத்தல், கயங்கலங்குதல் போன்றவை உணவுப் பொருட்களைப் பயனற்ற வகையில் செய்தல் ஆகிய செயல்களால் நகரில் வாழும் மக்களுக்கும் வீராக்கும் வேண்டிய அளவு கிடைப்பது தடைபடும், எனவே நிகழ்விருப்பது களப்போராயினும் முற்றுகைப் போராயினும் படையெடுப்புக்கு ஆளானோரால் நீண்டநாட்கள் போரிட இயலாது. இதனால் படையெடுத்தோர் வெற்றி பெறுதல் எளிதாய் அமையும். மேலும், இச்செயல்கள் பகைநாட்டு மக்களின் உள்ளத்தில் அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கும். ஆதலால் அவர்கள் படையெடுத்து வந்த மன்னனின் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டானல்லது தாம் உயிர் பிழைத்தல் அரிதாகிவிடும். எனவே, இச்செயல் படையெடுத்து வந்த வேந்தனிடம் நாட்டு மக்களை பணியச்செய்யும். மக்கள் பணிந்தால் மன்னனும் பணிதலைத் தவிர வேறுவழியில்லை என்கிறார்.”¹²

மேற்கண்ட கூற்றானது, போர் நிகழாமலே வெற்றி பெறவும் வாய்ப்பேற்படும் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை தன் படையை

ஏவி கழுவுள் என்பானுக்குரிய ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தான். தன் தலைவன் தம்மைக் காக்க இயலாத நிலையில் உள்ளதை உணர்ந்த ஆயர் கூட்டம் சேரனுக்குத் திறையாகத் தம் ஆநிரைகளைத் தந்து பணிந்தனர். தன் குடியினராகிய ஆயர்கள் பணியவும் வேறு வழியின்றித் தலைவனும் சேரனைப் பணிந்தான் என புறநானூற்று 71 வது பாடல் குறிப்பிடுகின்றன.

8.7 அடையாளப் பூச்சுடி போர்புரிதல்

போர் வீரர்கள் தன் நிலத்தவரை அடையாளம் காணுவதற்கும், தாம் இன்னாரென வெளிக்காட்டிக் கொள்வதற்கும் போர்ச் செயல்களுக்கு ஏற்ற அடையாளப் பூ அணியும் மரபினைப் பின்பற்றியுள்ளனர். வீரநிலைக் காலத்தில் பெருவீரர்களாகக் கருதப்பட்ட மன்னர்களும் வீரர்களும் போர்க்களத்திற்கு ஏற்றவாறு மாலையும், மலரும் அணிந்து அமரிட்டனர். கால்களில் வீரக்கழலும் அணிந்திருந்தனர் எனப் புறநானூற்று 77 வது பாடலும், பதிற்றுப்பத்து 6 வது பாடலும் குறிப்பிடுகின்றன.

வெண்ணிப்பறந்தலைப் போரில் பாண்டியன் வேம்பினையும், சேரன் பணந்தோட்டினையும், சோழன் அத்தியையும் சூடிப் போரிட்டுள்ளனர். இதனை,

“இரும்பனம் போந்தைத் தோடும், கருஞ்சினை
அரவாய் வேம்பின் அம்குழைத் தெரியலும்,
ஓங்கு இருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த
இருபெரு வேந்தரும் ஒருகளத்து அவிய,
வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்தாள்
கண் ஆர் கண்ணி, கரிகால் வளவன்”

(பொரு.143-148)

என்ற பொருநராற்றுப்படை பாடல் கூறுகின்றன. மேலும், தலையாங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வேம்பொடு உழிஞைப் பூவினையும் சூடி உழிஞைப் போருக்குப் புறப்பட்டதை,

“இன்றின் ஊங்கோ கேளலம் - திரள் அரை
மன்ற வேம்பின் மாச் சினை ஒண் தளிர்
நெடுங் கொடி உழிஞைப் பவரோடு மிடைந்து”

(புறம்.76:3-5)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

8.8 போருக்கு குறுநில மன்னர்களின் துணைநாடல்

போருக்குச் செல்லுமுன் போரில் உறுதியாக வெற்றிபெற வேண்டும் என்பதற்காக பெருநில மூவேந்தர்கள், சீரூர் மன்னன் மலையமான் திருமுடிக்காரியிடம் சென்று, அவன் வேண்டும் பொருளைக் கொடுத்து தம் துணையாக்கிக் கொள்ள முயன்றனர் என்ற செய்தியினை,

“வீயாத் திருவின் விறல் கெழு தானை

முவருள் ஒருவன், ‘துப்பு ஆகியர்’ என

ஏத்தினர் தருஉம் கூழே, நும்குடி

வாழ்த்தினர் வருஉம் இரவலரதுவே”

(புறம்.122:4-7)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றன. மேலும், பெரும்போர்களின் வெற்றியை நிர்ணயிக்கும் மிகப்பெரிய பங்கு பெருநிலவேந்தரைப் போலவே சீரூர் மன்னர்களுக்கும் இருந்துள்ளன என்பதனை அறிவுறுத்துவதோடு, செல்வாக்கு மிகுந்த வேந்தனானாலும் தனியொரு மனிதரிடம் தன் தேவை கருதி இரந்து நிற்கும்பொழுது மதிப்பும் மரியாதையையும் அளிக்கும் பண்பை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதனை மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றன.

8.9 போருக்கு முன் தூதுவரை அனுப்பும் மரபு

பெரும்போர்களால் விளையும் நன்மை தீமைகளை தம் அறிவுக்கண் கொண்டு ஆராய்ந்த சான்றோர்களும் புலவர்களும் அதனால் ஏற்படும் போர் இழப்புகளை வேந்தர்களுக்கு எடுத்துரைக்க முற்பட்டுள்ளனர். கற்றோர் சொல்லுக்கு மதிப்பளித்து அவர்களையே பகையரசனிடம் தூதுவராக அனுப்பி சமாதானம் கூறச்செய்துள்ளனர் அல்லது தனது மன்னன் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்துள்ளனர். இதனையே,

“பகைவர்க் குத்தி, கோடு, நுதி சிதைந்து

கொல் துறைக் குற்றிலமாதோ – என்றும்

உண்டாயின பதம் கொடுத்து,

இல்லாயின் உடன் உண்ணும்

இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்.”

(புறம்.95:4-8)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல், அதியமானுக்கும் தொண்டைமானுக்கும் இடையே ஓளவை தூதுவராக சென்றதை உணர்த்துகின்றன. இதனால், போருக்கு முன் தூதுவரை அனுப்பும் முறையும் தூதுவர்க்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாது என்ற மரபும் அன்றைய சமூகத்தில் பின்பற்றப்பட்டதை அறியமுடிகின்றன. மேலும், கற்றறிந்த சான்றோர் பகைமை உணர்வைத் தணித்துப் பேரழிவைத் தவிர்க்க முயன்றுள்ளனர் என்பதையும் அவர்தம் தூதுச்செயலால் உணரமுடிகின்றன.

8.10 போர்க்களப் படையணி வகுப்பு

எதிரி நாட்டுப் படையின் பலம் மற்றும் பலவீனங்களுக்கேற்ப படைகள் புறப்படுவதற்கான வீழுகங்கள் வகுக்கப்பட்டு போர் தொடங்குவதற்கான அறிவிப்பு முழங்கியவுடன் படைகள் பகைவரின் படைகளைத் தாக்குவதற்கு படைத்தலைவரின் ஆணைப்படி போர்க்களம் புகுவது படை அணிவகுப்பாகும்.

“முன்புறத்தில் தாக்குதல் இருந்தால் முதலை வடிவிலும், பின் புறத்தில் தாக்குதல் இருந்தால் வண்டி வடிவிலும், பக்கங்களிலிருந்து தாக்குதலை எதிர்பார்த்தால் வைரக்கல் வடிவிலும், எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் வரும் தாக்குதலைத் தடுக்கச் சர்வோத வடிவிலும் ஒடுக்கமான பாதை வழியில் செல்லும் போது ஊசி வடிவிலும் படை அணிவகுப்பு அமைதல் வேண்டும்.”¹³

மேலும், மாணிக்கவாசகரின் திருச்சதகத்தில் அமைந்துள்ள திருப்படையெழுச்சியும் படையணி வகுப்பு முறையினைக் குறிப்பிடுகிறது.

“தொண்டர்கள் தூசி செல்லீர் பக்தர்கள் குழப்போகீர்
ஒண்டிறறல் யோகிகளே பேரணி யுந்தீர்கள்
திண்டிறல் சித்தர்களே கடைக்கூழை செல்மின்கள்
அண்டர்நா டாள்வோம் நாம் அல்லற்படை வாராமே”¹⁴

என்னும் பாடலடிகள், தொண்டர்கள் முன்னணிப் படையினராகவும், பக்தர்களை இடைப்படையினராகவும், பேராசிரியரைப் பேரணியாகவும், சித்தர்களைப் பின்னணியாக நிற்கும் கூழைப்படையினராகவும் குறிப்பிடுகின்றன.

“கடுங்காற்று எடுப்ப, கல்பொருது உரைஇ
நெடுஞ்சுழிப் பட்ட நாவாய் போல
இருதலைப் பணிலம் ஆர்ப்ப, சினம் சிறந்து,

கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி

மென்பிணி வன்தொடர் பேணாது, காழ்சாய்த்து

கந்து நீத்து உழிதரும் கடாஅ யானையும்”

(மதுரைக்.378-383)

என்ற மதுரைக்காஞ்சி பாடலானது, படை அணிவகுப்பில் பகைவர்கள் அணியைப் பிளத்தற்கு யானைகள் முன்னிலையில் நிறுத்தப்பட்டன என்றும், யானைகளைப் போலவே முன்னணியில் நின்ற வீரர்கள் தன்னெஞ்சில் வேல் பாய்ந்தாலும் நிலைபெயராது நின்றனர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், போர்க்களத்தின் இயல்புக்கு ஏற்பப் படைகள் சில இடங்களில் பருத்தும், சில இடங்களில் சிறுத்தும் இருத்தலைப் போல மேனியின் சில பகுதிகள் பருத்தும், சில பகுதிகள் சிறுத்தும் காணப்படுபவளே எனத் தலைவியை தலைவனொருவன் வர்ணிப்பதை கலித்தொகை 108 வது பாடல் உணர்த்துகின்றன. எனவே, பண்டைத் தமிழர்கள் போர் அணிவகுப்பு முறையிலும், போர் வீழுகங்களை வகுப்பதிலும் வல்லவர்களாக வாழ்ந்தனர் என்பதனை நன்கறியமுடிகின்றன.

8.11 தன்னுறு தொழிலும் மன்னுறு தொழிலும்

தொல்காப்பியமும் அதன் உரைகளும், புறத்திணை பற்றிப் பேசும் பிற நூல்களும் போர்க்காரணங்களை வரைமுறைப்படுத்திக் காட்டவில்லை. ஆனால், போரிடும் முறைகளைத் திணைகளாகப் பகுத்துக் காட்டியுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று வெட்சிப் படையெடுப்பு, இது ‘தன்னுறு தொழில், மன்னுறு தொழில்’ என இருவகையில் நிகழும். அரசன் ஆணையைத் தழுவி பகையரசனோடு போரிடச் செல்லும் முறையை மன்னுறு தொழில் எனவும், அரசன் ஆணைக்குக் காத்திராது தாமே படையெடுத்துச் செல்லுதல் தன்னுறு தொழில் என்றும் தொல்காப்பியர் கூறுவர். இவற்றுள் வேந்துவிடு முனைஞர் என்னும் மன்னுறு தொழிலை மட்டுமே தொல்காப்பியர் போற்றுவர். பன்னிருபடல நூலாசிரியரும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியரும் இவ்விரண்டையும் திறம்பட அமைத்துக் கூறுகின்றனர்.

“தன்னுறு தொழிலே வேந்துறு தொழிலென்று

அன்ன இருவகைத்தே வெட்சி.”

(தொல்.பொருள்.இளம்.புறத்.60)

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் தன்னுறு தொழில் முறை என்பது தொல்காப்பியருக்கு உடன்பாடு இல்லாதது எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். வெட்சித் திணையுள் மறவர் தாமாகப் படையெடுத்தல் இல்லை என்பது இளம்பூரணர் கருத்தாகும். ஆராய்ந்து பார்த்தால் இதுவும் மீள்பார்வைக்கு உரியதாகும்.

தொல்காப்பியர் எங்கும் தன்னுறு தொழிலை மறுத்துக் கூறவில்லை. மேலும், ஊர்க்கொலை அரசாணை பெற்றுச் செய்வதாகக் கொள்வது அறமன்று. ஏனைய ஆகோள், பூசல் மாற்று, நோயின்றி உய்த்தல், நுவல் வழித்தோற்றம், தந்துநிறை பாதிடு, உண்டாட்டு, கொடை என்பன அரசர் ஆணையின்றியும் செய்யப்பெறுவன, அவ்வாறு செய்யப்பெறுவனவே மிகுதி.

“குளிர்ந்த பெரிய கண்களை உடைய கள் விற்பவளே, தறுகண்மை மிக்க இந்த வீரன் தானாக தன் காலிலே வீரக்கழலை கட்டினான். அதன் வெற்றியே பகைவர்களுடைய ஆநிரைகள் இன்று காலை நமது நெடிய முற்றத்தினிடையே வந்து நின்றன பார், அவன் அத்தகையவன் ஆதலின் நீ பின்பு கள் வார்ப்பாய் என்று பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டான். கள் இல்லாத சாடியில் தெளிந்த கள்ளினை இவனுக்கு மறுக்காமல் வார்ப்பாயாக”¹⁵ என்பது தன்னுறு தொழிலுற்குப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டும் விளக்கமாகும். இப்பாடலைப் புறநானூற்றில் வெட்சித் திணையில் உண்டாட்டுத் துறையிலமைந்த 256, 258, 263, 269, 297 ஆகிய பாடல்களின் போக்கையும் பொருத்திப் பார்த்தால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பாடல் மட்டுமின்றிப் புறப்பாடலும் தன்னுறு தொழிலில் அமைந்த குறிப்பை புலப்படுத்தி நிற்கும் எனலாம்.

நச்சினார்க்கினியர் கரந்தையைத் தன்னுறு தொழிலாகவே குறிப்பிடுவார். அவர்தம் கருத்திற்குப் பண்டைப் போர் முறையும், தொல்காப்பியரின் புறத்திணைப் போக்கும் புறநானூற்றுப் பாடல்களும் சான்றளிக்கின்றன.

கரந்தை என்பது நிரைமீட்டல் பற்றியதாகும். வெட்சிப் படையார் வேற்றுப்புலத்தில் வந்து நிரை கவர்வர் அவ்வாறு நிரை கவருகையில், அவர்களின் வருகைக்குக் காத்திருக்கும் வீரர்கள் அறிந்து எழுச்சியுறுவர். அவர்கள் கிளர்ந்து எழுந்து வெட்சியாரை வீழ்த்தி தம் நிரையை மீட்க போரிடுவர். இந்நிலையில் மன்னன் ஆணையை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கமாட்டார். ஆகவே, அக்கணம் நிகழும் போர் தன்னுறு தொழிலாகவே அமையும். இவ்வாறு அமைதல் இயல்பானதாகவே இருக்கக்கூடும்.

தொல்காப்பியர் கரந்தைப் பிரிவுகளாகக் குறிப்பிடும் ஆரமர் ஓட்டல், ஆபெயர்த்துத் தருதல் என்பன முற்றிலுமாகத் தன்னுறு தொழிலே ஆகும். சீர்சால் வேந்தன், சிறப்பு எடுத்து உரைத்தல், தலைத்தாள் நெடுமொழி, தன்னொடு புணர்த்தல் என்பன ஆக்களை மீட்ட மகிழ்ச்சியில் கரந்தை மறவர்கள் தமக்குள்

மகிழ்ந்திருப்பதைக் குறிக்கும். தொல்காப்பியர் கரந்தைப்போரை தன்னுறு தொழில் என்ற கருத்திலேயே வலியுறுத்தியுள்ளார் எனலாம். எனவே, சங்ககாலத் தமிழர்களின் போர்நெறிகளில் அரசன் ஆணையின்றியும் போருக்குச் செல்லும் வழக்கம் வெட்சி மற்றும் கரந்தைப் போர்களில் இருந்துள்ளன எனலாம்.

8.12 பகற்பொழுதில் மட்டுமே போர் செய்தல்

பகைகொண்ட மன்னர்களிடையே போர் பிற்பொழுதில் மட்டுமே நிகழ்ந்துள்ளன என்றும், இரவு நேரங்களில் பகைவரோடு போர் செய்யும் வழக்கம் சங்ககாலத் தமிழர்களிடையே இல்லை என்பர்.

“வெம் போர்ச் செழியனும் வந்தனன் : எதிர்த்த

வம்ப மள்ளரோ பலரே

எஞ்சுவர் கொல்லோ, பகல் தவச்சிறிதே”

(புறம்.79:4-6)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலானது, இருபெரு வேந்தர்களுக்கிடையே பகற்பொழுதில் மட்டும் நிகழ்ந்த போரினைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால், “எல்லையும் இரவும் எண்ணாய், பகைவர்...” (புறம்.7) என்ற வரியானது பகல், இரவு எனப்பாராது உன் பகைவரை வென்று வீழ்த்துவாயாக என வேந்தனுக்கு புலவர் அறிவுரைக்கும் புறநானூற்றுப் பாடலானது இரவிலும் போர் நிகழ்த்ததைக் குறிப்பிடுகின்றன.

8.13 ஆயத்தமாகாதவரை தாக்காமை

பகைமேற் கொண்டு போருக்குச் சென்றாலும் பகைவர் போர் புரிய ஆயத்தமாகாது இருப்பாராயின் அவர்களைத் தாக்காது ஆயத்தமாகும் வரை காத்திருந்தனர். மேலும், பகையரசன் தன் எயிலினுள் இருந்து வெளிவந்து போர் நிகழ்த்தாதிருப்பானாயின், அவனது காவல் மரத்தை வெட்டி அவனுக்கு போர்வெறியைத் தூண்டுவர், அதற்கும் பகையரசன் சினங்கொள்ளாது இருப்பானாயின் அவனைத்தாக்காது விட்டுச் சென்றனர் என்பதனை சங்க இலக்கியப் புறநானூறு 36 வது பாடல் பதிவுசெய்துள்ளன. எனவே, தீராப் பகையோடு போர்த் தொடுத்து எவ்வாராயினும் பகையரசனை வீழ்த்தி வெற்றி கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு வந்தாலும் போரிட ஆயத்தமாகாதவரை சங்ககால வேந்தர்கள் தீண்டியதில்லை என்ற உண்மையை அறியமுடிகின்றன.

8.14 நிகரானவர்களோடு மட்டுமே போரிடல்

போராற்றலில் நிகரானவர்களோடு மட்டுமே போரிட்டுள்ளனர். தமக்கு நிகரில்லாதவர் தம்மைப் படைகொண்டு தாக்கினாலும் அவர்களைத் தாக்காத உயர்ந்த உள்ளத்தினராய் அன்றைய வீரர்கள் காட்சி தந்தனர் என்பதை,

“எதிர்சென்று எறிதலும் செல்லான்: அதனால்

அறிந்தோர் யார் அவன் கண்ணிய பொருளே”

(புறம்.301:9-10)

எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், வீரம் செறிந்த விழுப்புண் உடையவரோடு மட்டுமே போர்புரியும் இயல்பு உடையவராய்த் தமிழர் விளங்கியுள்ளனர் என்பதை, “அம்புசேர் உடம்பினர்ச் சேர்ந்தோர்” (பதிற்றுப்.301) எனப் பதிற்றுப்பத்து மூலம் அறியமுடிகின்றன.

8.15 புறமுதுகிட்டோரிடம் போரிடாமை

போர்க்களத்திலிருந்து போர்புரியும் ஆற்றல் இல்லாது ஓடுவோரைத் தாக்கியழிக்கும் வழக்கம் தமிழக வீரர்களிடம் இல்லை. போர்க்களத்தில் இருந்து புறமுதுகிட்டு ஓடுவோரைத் தமது வில் முதலிய படைக்கலன்களால் எறியார் என்பதை,

“ஓடுங்காத் தெவ்வர் உருக்கு அறக் கடைஇ

புறக்கொடை எறியார், நின் மறப்படை கொள்ளுநர்” (பதிற்றுப்.32-33)

எனப் பதிற்றுப்பத்து எடுத்துரைக்கின்றன. இதுபோன்று பல சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணக்கிடைக்கின்றன. எனவே, எவ்வாராயினும் போர்க்களம் புகுந்துவிட்டால் உயிர்க்கொலை புரிவது அவர்கள் நோக்கமல்ல, பகைவராயினும் புறமுதுகிட்டு பின்வாங்குவார்களை ஒருபோதும் தாக்காமல் நிற்பதும், ஆடை விலகியவர்களை துன்புறுத்துவதும் இல்லை, ஆயுதம் இல்லாதோரை தாக்காமல் விடுவதும் சங்ககாலத் தமிழர்களின் போர்நெறியாக இருந்துள்ளன.

எனவே, பல்வேறு நிலைகளில் போருக்குமுன் பண்டைத்தமிழர்கள் மிகுந்த கவனத்தோடு போர்நெறிமுறைகளை பின்பற்றியுள்ளனர் என அறியமுடிகின்றன. அதேநேரத்தில் கால வளர்ச்சியில் போர் நெறிமுறைகள் மாறிக்கொண்டும் வந்துள்ளன. இதுபோன்ற பலநூறு செயல்கள் விரும்பத்தக்கதாகவும், ஒரு சில

செயல்கள் சிந்தனைக்கு இடமளிப்பதாகவும் இருக்கிறதெனலாம். எவ்வாறாயினும் போருக்கு முந்தைய நிகழ்வுகள் தமிழர்ப் பண்பாட்டுப் பெருமையை பறைசாற்றுகின்றன எனலாம்.

0.9 போருக்குப் பின் நிகழ்வுகள்

போருக்குப் பின் வெற்றி பெற்றவர்கள் பல்வேறு வகையான மகிழ்ச்சிக்கும் தோற்றவர்கள் பல்வேறு வகையான துயரங்களுக்கும் ஆளாயினர் என்பது சங்க இலக்கியம் முழுமையும் காணக்கிடக்கின்ற செய்தியாகும். இதுபோன்ற செய்திகளைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

- வெற்றி ஆர்ப்பரிப்பு
- பகைவர் பொருள் கவர்தல்
- வென்றோரின் இழிசெயல்
- தோற்றவர்களை சிறைப்படுத்துதல்
- பகைநாட்டு வளம் சிதைத்தல்
- திறைப்பொருள் பெறுதல்
- பகைவர்களையும் மதித்தொழுகுதல்
- வீரர்களையும் கலைஞர்களையும் சிறப்புச்செய்தல்
- புறநிகழ்வுகளில் பெண்களின் சமூகமதிப்பு
- கொற்றவை வழிபாடு
- களவேள்வி செய்தல்
- தோல்வியுற்ற நாட்டு மக்கள்நிலை ஆகியனவாகும்.

9.1 வெற்றி ஆர்ப்பரிப்பு

போரில் பங்குபெற்ற இருபெரும் வேந்தர்களும் வெற்றியை மையமாகக் கொண்டு அறவழியே செயல்பட்டாலும், வென்றவர்கள் தோற்றவர்களை வெட்கித் தலைகுனியுமளவிற்கு பல செயல்களை செய்தனர். வென்ற வேந்தன் தாம் பெற்ற வெற்றியை முரசு முழங்கித் தம் படையினருக்கும், தம் நாட்டினருக்கும் அறிவித்ததோடு எதிரி நாட்டு மன்னன் தோற்றதை அந்நாட்டவருக்கும் அறிவித்து அவர்களைத் தனது ஆளுகைக்குள் கொண்டு வந்தனர் என்பதை,

“அரைசு படக் கடந்து அட்டு, ஆற்றின் தந்த

முரைசு கெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்கு” (கலித்.105:1-2)

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் விளக்குகின்றன. மேலும், வெற்றி அறிவிக்கப்பட்ட பின்னர் வீரர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர் என்பதை,

**“முரைசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து, உரை செல
கொன்று, களம் வேட்ட ஞான்றை,
வென்றி கொள் வீரர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே” (அகம்.36:21-23)**

எனத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் எழுவரை வெற்றி கண்டு ஆரவாரித்த செய்தியை அகநானூறு பதிவு செய்துள்ளன. மேலும், வெற்றிக்குப் பின் மன்னன் வீற்றிருக்கும் தேரின் முன்னால் வீரர்கள் முன்தேர்க்குரவை நடனமும், தேருக்குப் பின்னால் பின்தேர்க்குரவை நடனமும் ஆடி மகிழ்ந்தனர் என இலக்கண இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

9.2 பகைவர் பொருள் கவர்தல்

வெற்றியடைந்த பின் அதற்கு அடையாளமாகப் பகைவர் களத்தில் விட்டுச் சென்ற முரசத்தையும் வெண்கொற்றக் குடையினையும் கவர்ந்தனர். பகைவர் களத்தில் விட்டுச் சென்ற களிறுகள், குதிரைகள், தேர்கள் போன்றவற்றையும் கவர்ந்துள்ளனர். இதுபோன்று தோற்றவர்கள் களத்தில் விட்டுச்சென்ற படைகளையும் படைக்கலன்களையும் வென்றவர்கள் கவரும் மரபு இருந்துள்ளதை,

**“மைபடு பெருந் தோள் மழவர் ஓட்டி
இடைப் புலத்து ஒழிந்த ஏந்து கோட்டு யானை
பகைப்புலம் கவர்ந்த பாய்பரிப் புரவி” (மதுரைக்.687-689)**

என்ற மதுரைக்காஞ்சி பாடல் எடுத்துரைக்கின்றன. இதைப் போலவே பகைவரின் தேரினை நலங்கிள்ளி கவர்ந்ததைப் புறநானூறு 382 வது பாடல் விளக்குகிறது. ஆனால், போர்க்களத்தில் இறந்துபட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களின் உடலை எண்ண செய்தனர், அவர்களுக்கான ஈமச்சடங்கு அல்லது இறுதிச்சடங்கு முறையாக நடத்தப்பட்டதா, அவர்களை தீயில் எரியூட்டினரா அல்லது நிலத்தை ஆழப்படுத்தி புதைத்தனரா அல்லது தாழியில் இட்டனரா என்ற தகவல் பெரிதளவில் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை எனினும், இறந்துபட்ட போர்வீரர்களுக்காகச் சடங்கு நிறைவேற்றும் வகையில் பாடுவதும் ஆடுவதும்

போரில் சிதறுண்ட சடலங்களைச் சேர்த்து அவர்கள் நலம்பெற வேண்டிய இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்வதும் பாண் மரபினர் வழக்கமாகும் எனப் ‘பட்டினப்பாலை மூலமும் ஆராய்ச்சிப் புத்துரையும்’ என்ற நூலில் கரு.அழ.குணசேகரன் குறிப்பிட்டுள்ளார். (பட்டினப்பாலை:94-95) மேலும், போரில் வென்ற நாட்டினில் வீரமரணம் அடைந்தோரின் உடல்களை மட்டுமாவது தனிச்சிறப்புச் செய்தனரா என்பதையும் அறியமுடியவில்லை. ஆனால், அவர்களுக்கு நடுகல் வைத்து வழிபடும் மரபு இருந்ததை மட்டும் அறிய முடிகின்றன.

9.3 வென்றோரின் இழிசெயல்

இவ்வுலகில் எந்தவொரு மனிதனும் வெற்றி தோல்வியை இருவேறு கோணங்களில் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்குத் தக்கவாறு சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு இடம் பொருள் கருதி வெளிப்படுத்துவர். இந்நிலை நாகரிக முதிர்ச்சியை எட்டிய பிற்காலத்தவருக்கு மட்டுமே பெரும்பான்மையாகப் பொருந்தும். சங்ககாலத்தில் போரில் ஏற்பட்ட வெற்றியால் ஆர்ப்பரிப்பதும் அவர்தம் அடையாளப் பொருட்களைக் கவருவதும் வெற்றியின் வெளிப்பாடு எனக் கொண்டாலும், வென்றோர் செய்யத்தகாத பல இழிசெயல்களிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். போரில் வென்றோர், தோற்றோரின் பல்லைப் பறித்துத் தம் கோட்டைக் கதவில் பதித்தனர். சேரமன்னன் ‘முவன்’ என்பவனின் வலியவீரத்தை அழித்து அவனுடைய கூரிய பற்களைப் பிடுங்கித் தொண்டி நகரின் கோட்டைக் கதவில் பதித்ததை,

“..... முவன்

முழு வலிமுள் எயிறு அழுத்திய கதவின்

கானல் அம் தொண்டிப் பொருநன்.” (நற்.18:2-4)

எனப் பொய்கையாரார் கூறுகிறார். மேலும், வேந்தரின் உரிமை மகளிரின் கூந்தலைக் களைந்து அதனைக் கயிறாகத் திரித்துள்ளனர். அவ்வாறு நன்னன் என்னும் மன்னன் செய்ததை,

“வேந்தர் ஓட்டிய ஏந்து வேல் நன்னன்

கூந்தல் முரற்சியின் கொடிதே” (நற்.270:9-10)

என்னும் பரணர் பாடல் உணர்த்துகின்றன. இதுபோன்று போரில் வென்றவர்கள் இழிசெயல்களில் ஈடுபட்டதாக சங்கஇலக்கியம் பரவலாக சான்றுரைக்கின்றன.

9.4 தோற்றவர்களை சிறைப்படுத்துதல்

களத்திலே போரிட்டு ஒருவரை ஒருவர் மாய்த்துக் கொண்டாலும் போரின் இறுதியில் சரணடைபவர்களையோ அல்லது தோல்வி கண்ட மன்னனையோ வென்ற வேந்தன் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தினான். அவ்வாறு சிறைப்பிடிப்பது தோல்வி கண்ட மன்னனுக்குத் தோல்வியால் ஏற்பட்ட அவமானத்தைவிட அதிக அவமானத்தைத் தந்தன. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, சோழன் செங்கணானோடு திருப்போர்ப் புறத்துப் போரில் தோல்வியுற்று சிறைப்பட்டு குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையில் கிடந்து தண்ணீர் தாவென்று கேட்க, பணியாளன் தராது தாமதித்து தந்ததை பெறாது தன்மான உணர்வினை வெளிப்படுத்தி வடக்கிருந்து உயிர்விட்டான் என்பதை இவ்வுலகத் தமிழர்களுக்கு புறநானூறு உணர்த்துகின்றன.

மன்னர்களை மட்டுமல்லாது, பகைநாட்டுப் பெண்களையும் சிறைப்படுத்தி தம் நாட்டுக்கு அழைத்து வந்து சிறைப்பணியில் ஈடுபடுத்தியதை,

“கொண்டி மகளிர் உண்துறை முழ்கி

அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்

மலர் அணி மெழுக்கம், ஏறிப் பலர்தொழ

வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதியில்” (பட்டினப்.246-249)

எனப் பட்டினப்பாலை கூறுகிறது. மேலும், தோல்வியுற்ற மன்னர்களையும், மன்னர் வம்ச மகளிரையும் அவர்களுக்கான மரியாதையை தகுந்தமுறையில் போர்நெறி தவறாமல் வழங்கவேண்டும். ஆனால், போர்நெறி தவறி மரியாதைக் குறைவாக நிகழ்த்திய கொடூர செய்திகளையும் சங்கஇலக்கியத்தில் காணமுடிகின்றன. இதுபோன்ற போருக்குப்பின் போர்நெறிகளை சங்ககாலத் தமிழர்கள் பின்பற்றத் தவறியுள்ளனர் எனக் கருதமுடிகின்றன.

9.5 பகைநாட்டு வளம் சிதைத்தல்

போர்க்களத்தில் வெற்றியை ஈன்ற மன்னன் தோற்ற பகைநாட்டின் செல்வவளங்களைக் கொள்ளையிட்டனர். விளைநிலங்களையெல்லாம் அழித்தனர். இதுபோன்று பகைநாட்டு வளம் சிதைத்தல் கொடிய நிகழ்ச்சியாகக் காணப்பெறினும் போர் உத்திகளுள் ஒன்றாகவே இச்செயல்கள் கருதப்பட்டன. ஏனெனில், அழிக்கப்பட்ட நாடு மீண்டும் போருக்கு ஆயத்தமாக நெடுங்காலம்

ஆகும் என்பதை மனதில் கொண்டும், குறுகிய காலத்திற்குள் தோற்றநாட்டின் படையெழுச்சியைத் தடை செய்யும் வகையிலும் வென்றோர் தோல்வி கண்டோரின் நாட்டை அழித்தனர் எனலாம்.

“நனந்தலைப் போர் ஊர் ளறியும் நைக்க” (புறம்.57:7)

எனவும், பகைநாட்டு மக்கள் வருந்தும் வகையில் ஊரைக் கொள்ளையிட்டதை,

**“ஊர் சுடு விளக்கத்து அழு விளக் கம்பலைக்
கொள்ள மேவலை” (புறம்.7:8-9)**

எனவும், வயல்களில் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரைச் செலுத்தியதை,

“வினை மாட்சிய விரை புரவியொடு

.....

வினை வயல் கவர் பூட்டி” (புறம்.16:1-4)

எனவும், நீர் நிலையில் யானைகள் கொண்டு கலக்கியதையும் வெள்வாய்க் கழுதைகள் பூட்டி வயலை உழுது, வெள்ளை வரகும், கொள்ளும் விதைத்ததையும் தோல்வியுற்ற மன்னனின் மக்கள் பசியால் வாடியதையும் புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றன. தோல்வி கண்ட மக்கள் தம் ஊரிலிருந்து பிழைக்க வழிதேடி ஓடியதோடு அவர்களின் ஆநிரைகளும் வெவ்வேறு திசைகளில் ஓடின, விளைநிலங்களும் அழிந்தன, உழவும் குன்றியது என்பதை, “இனம் தோடு அகல, ஊருடன் எழுந்து: நிலம் கண் வாட நாஞ்சில் கடிந்து” (பதிற்றுப்.19) எனப் பதிற்றுப்பத்து விளக்குகின்றன.

9.6 திறைப்பொருள் பெறுதல்

போரில் வென்ற வேந்தனின் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்ட தோற்ற மன்னனோ அல்லது மாற்றார் படையெடுத்து வர, படை கொண்டு வந்தோரின் தலைமையை ஏற்றுப் போர் நிகழாமலேயே பணிந்தோ திறைப்பொருள் அளிக்கும் வழக்கம் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளன. பெரும்பாலும் போரில் வெற்றிபெற்ற வேந்தரைத் தோற்ற மன்னர் பணிந்து திறைப்பொருள் தந்து நட்பு கொண்டனர். பல வகையான அணிகலன்கள், பொன்னால் ஆன பாவைகள், வைரம் போன்றவைகளை பகைவர் திறையாகத் தர அவை சேரலாதனின் மாந்தை எனும்

நகரில் நிறைந்து காணப்பட்டமையை அகநானூறு 12 வது பாடலில் மாமூலனார் எடுத்துரைக்கிறார்.

வென்ற வேந்தனின் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்ட தோற்ற மன்னன் வென்றவனின் தலைநகருக்கே வந்து திறைப்பொருள் செலுத்திச் சென்றுள்ளனர் என்பதை,

“நட்புக் கொளல் வேண்டி, நயந்திசினோரும்
துப்புக் கொளல் வேண்டிய, துணையிலோரும்
கல்வீழ் அருவி கடற்படர்ந் தாங்கு
பல்வேறு வகையின் பணிந்த மன்னர்” (பெரும்பாண்.425-428)

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றன.

9.7 பகைவர்களையும் மதித்தொழுகுதல்

பகைவரையும் நண்பராகப் போற்றும் மனம் உடையோரே வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வர் என்ற கூற்றிற்கு ஏற்ப, சங்க காலத்தில் சிறைப்படுத்தப்பட்ட பகைவர்களை அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு சிறப்பித்துள்ளனர் என்ற ஐயப்பாடு சற்று சிந்தனைக்குரியது.

“வேந்தர்கள் தம் நாட்டுப் படைத்துரையினரைப் போல், மதித்து நல்லமுறையில் போர்க்கைதிகளை நடத்தவேண்டுமென்ற விதியுள்ளது. போர்க்கைதிகள் விரும்பினால் மட்டுமே அவர்களிடம் வேலை வாங்கலாம். அவர்கள் வேலை செய்வதற்குரிய கூலியும் கொடுத்தல் வேண்டும். பெரிய படைத்தளபதி கைதானால் அவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்றார்போல் அந்நாட்டு ஊதியமும் மரியாதையும் கொடுத்தல் வேண்டும்.”¹⁶

தம்மை எதிர்த்து வந்த வேந்தர் தம்மினும் தாழ்ந்தவர் என இழித்துக் கூறுதலோ, உயர்ந்தவர் எனப் புகழ்ந்து கூறுதலோ செய்யாது, தம் போலும் வீரரே என மதித்தல் வேண்டும். அவர் தோல்வியுற்றார் நாம் வென்றுவிட்டோம் என்ற செருக்குக் கொண்டு மகிழ்ந்து ஆரவாரித்தலும் செய்தலாகாது என்பதனை,

“உடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை
வியந்தன்றும் இழிந்தன்றும் இலனே அவரை

அழுந்தப் பற்றி அகல்விசம்பு ஆர்ப்பு எழ

கவிழ்ந்து நிலஞ் சேர அட்டதை

மகிழ்ந்தன்று மலிந்தன்றும் அதனினும் மிலனே” (புறம்.77:9-13)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்களால் அறிய முடிகின்றன. இலக்கியத்தில் தான் இதுபோன்ற போர் நெறிமுறைகள் வெறும் எழுத்துவடிவத்தில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. பகைவர்களை மதித்தொழுகும் பண்பு பண்டைத் தமிழர்களிடம் வளராமலுக்குக் காரணம் அவர்களிடம் இருந்த செருக்கு உணர்ச்சியே என்பதாக இலக்கியச் சான்றுகள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஏனென்றால், புறநானூற்றில் காணப்பெறும் மூன்று வஞ்சினப்பாடல்களும் தம்மை மதியாது தோற்றப் பகைவேந்தர்களை நோக்கி இழித்துக் கூறியவைவே என்பது இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

9.8 வீரர்களையும் கலைஞர்களையும் சிறப்புச்செய்தல்

எந்தவொரு வெற்றிக்குப் பின்னும் அதனைப் பெற்றுத்தர மிகக்காரணமாக இருந்தவர்களை சிறப்புச்செய்தல் நமது பண்பாட்டின் அடையாளமாகும். அந்தவகையில் பகைவர்கள் விடுத்த அம்பினைத் தாங்கிய மார்பினை உடைய வீரர்களுக்கும், மாற்றார் அரண் அழித்த மறவர்களுக்கும், பகைவர்களின் தெவ்வர்களின்றினை எறிந்து வீழ்த்திய காளையர்களுக்கும், பகைவரின் யனைத் திரளைக் கவர்ந்து வந்தோர்க்கும், பாணர்க்கும், கூத்தருக்கும், புலவர்களுக்கும் பகைப்புலத்தே பெற்ற பொருளைப் பகிர்ந்தளித்தனர்.

“போரில் வெற்றிக்குக் காரணமாக இருந்த வீரர்களுக்கு இசையோடு பெருஞ்சோற்று விருந்து அளிப்பதை கொடை முரசம் முழங்கி அறிவித்தனர். அவ்விருந்தில் மன்னரும் உடன் அமர்ந்து உண்டனர். விருந்தின் போது வாள் பற்றி நிறறல் குற்றகாகக் கருதப்பட்டது என்பர்.”¹⁷

விருந்தின் பொழுது ஆமை இறைச்சியும், மதுவும் தரப்பட்டதை புறநானூற்று 212 வது பாடல் எடுத்துரைக்கின்றன. பகைநாட்டில் கிடைத்த பொன்னையும் பொருளையும் வீரர்க்குத் தந்ததை,

“அழல் வினை அமைந்த நிழல் விடு கட்டி,

கட்டளை வலிப்ப, நின் தானை உதவி” (பதிற்றுப்.81:16-17)

எனப் பதிற்றுப்பத்து விளக்குகின்றன. மேலும், வெற்றி பெற்ற மன்னர் தம் வீரார்க்கு மருதநில வயல்களையும், வயல் வளம் நிறைந்த ஊர்களையும் கொடுத்ததை,

“நெல்லுடை நெடு நகர்க் கூட்டுமுதல் புரளும்
தண்ணடை பெறுதல் யாவது” (புறம்.287:9-10)

எனவும், புதல்வர்கள் களிறும் தேரும் பெற்றதை,

“அத்தம் நண்ணிய நாடுகெழு பெருவிறல்
கைப்பொருள் யாதொன்றும் இலனே : நச்சிக்
.....
களிறொடு நெடுந்தேர் வேண்டினும் கடவ” (புறம்.313:1-4)

எனவும், விறலியர் பொற்புவைப் பெற்றதை,

“தாவுபு உகளும், மாவே, பூவே
விளங்கு இழை மகளிர் கூந்தற் கொண்ட” (புறம்.302:2-3)

எனவும் பாணர்கள் பொற்றாமரையினைப் பெற்றதையும் புறநானூறு விளக்குகின்றன. எனவே, போர் நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபெற்ற வீரர்களையும், அவர்களை ஊக்கப்படுத்திய கலைஞர்களையும் போருக்குப் பின் சிறப்புச்செய்ததையும் அறியமுடிகின்றன.

9.9 புறநிகழ்வுகளில் பெண்களின் சமூகமதிப்பு

சமுதாயச் சூழலில் பெண்கள் பல வழிகளில் மதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதற்குப் புறநானூறு தகுந்த சான்றளிக்கின்றன. ஒவ்வொரு சிறு செயலுக்கும் தன்னிடம் கேட்கப்படாமல் செய்யக்கூடாது என்பது ஆணாதிக்கச் சிந்தனையாகும். ஆனால், குமணனிடம் பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தைத் தன் மனைவியிடம் கொடுத்த பெருஞ்சித்திரனார்,

“இன்னோர்க்கு என்னாது என்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்
எல்லோருக்கும் கொடுமதி மனை கிழவோயே!” (புறம்.163:5-8)

என்ற பாடலில், தன்னைக் கேட்க வேண்டுமென்று நினைக்காது எல்லோருக்கும் கொடு என்று கூறுவது, அவளுக்கு அவள் விருப்பம் போல் கொடுக்கும் உரிமையை வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளான் என அறியமுடிகின்றன.

இவ்வாறு பெண்ணின் சமூகமதிப்பு அன்றைய சூழலில் போற்றப் பட்டிருக்கின்றன. அவர்களுக்குத் தானாக முடிவெடுக்கும் சுதந்திரமும் கொடுக்கப் பட்டிருந்தன என்பதற்குப் புறநானூற்று பாடல் சான்றளிக்கின்றன.

“செயிர் தீர் கற்பின் சேயிழை கணவ!”

(புறம்.3:6)

எனப் பாண்டியன் பெரும்பெயர் வழுதியை இரும்பிடர்த் தலையார் பாராட்டும் பொழுது, மனைவியின் கற்பின் சிறப்பைக் கூறி அத்தகைய ஒரு பெண்ணின் கணவன் என அறிமுகப்படுத்தப்படுவது சங்ககாலத்தில் புறநிகழ்வுகளில் பெண்மையைப் போற்றிப் பாடிய புலவர்களும் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

9.10 கொற்றவை வழிபாடு

தமிழுக்கு பக்தி இலக்கியம் வருவதற்கு பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் தங்களின் வாழ்வில் அனுபவிக்கும் இன்பத் துன்ப நிகழ்வுகளுக்கு தங்கள் நிலத் தெய்வங்களை உருவாக்கி வழிபட்டு வந்துள்ளனர். போரில் வெற்றிபெற்ற பின் அவ்வெற்றிக்குக் காரணமாகக் கருதி வெற்றி வீரக் கடவுளான கொற்றவையை வணங்கினர். தோற்ற மன்னரின் முரசத்தைக் கிழித்து, அவர்தம் பட்டத்து யானையின் கோட்டினை அறுத்துச் செய்த தெய்வத்தன்மை உடைய கட்டிலின் மேலிருந்து புண்பட்ட மார்போடு அயிரை மலையில் உள்ள கொற்றவையினை வழிபடும் மரபினை,

“வில் குலை அறுத்து, கோலின் வாரா

வெல் போர் வேந்தர் முரசு கண் போழ்ந்து, அவர்

அரசு உவா அழைப்பக் கோடு அறுத்து இயற்றிய

அணங்குடை மரபின் கட்டில் மேல் இருந்து

..... கடவுள் அயிரையின் நிலைஇ”

(பதிற்றுப்.79:11-18)

எனப் பதிற்றுப்பத்து பாடல் எடுத்துரைக்கின்றன.

9.11 களவேள்வி செய்தல்

மக்களினம் தங்களுடைய சுபகாரியங்களுக்கு தெய்வத்தினை துணைநின்று வழிநடத்தவும், அதே போல் பாவச்செயல்களை செய்தோம் அதனினு தங்களைக் காத்து அருள்புரிய வேண்டுமென வெற்றித் தெய்வத்திற்கு களவேள்வி செய்து சாந்தப்படுத்துவதும் சங்ககாலத்திற்கு முன்பிருந்தேயுள்ள வழக்கமாகும். சங்ககால மக்கள் போரில் பகைவீரர்களைக் கொன்ற பாவத்தையும், பகைநாட்டை அழித்த பாவத்தையும் போக்கக் களவேள்வி செய்து வழிபட்டுள்ளனர். பகைவரின் முடித்தலையை அடுப்பாகக் கொண்டு, குருதிப் புனலாகிய உலையில் தசை முதலானவற்றைப் பெயர்த்து வீரவளை அணிந்த தோளாகிய துடுப்பால் துழாவிச் செய்யப்பட்ட உணவை அடுகளத்தில் கொற்றவை தெய்வத்திற்குக் களவேள்வி செய்ததனை,

“முடித் தலை அடுப்பு ஆக

புனற் குருதி உலைக் கொளிஇ

தொடித் தோள் துடுப்பின் துழந்த வல்சியின்

அடுகளம் வேட்ட அடு போர்ச் செழிய” (புறம்.26:8-11)

என மாங்குடிகிழார் புறநானூற்றில் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் செய்த களவேள்வியினைப் புகழ்கிறார்.

9.12 தோல்வியுற்ற நாட்டு மக்கள்நிலை

சங்ககாலப் போர் நிகழ்வுகள் தோற்றோரின் பேரழிவினையும் வென்றோரின் வெற்றிப் பெருமிதத்தையும் புலப்படுத்தும் செயலாக அமைந்துள்ளன. தோற்றோரின் நாட்டினை வென்றோர் அழித்தலும் போர் உத்திகளுள் ஒன்று. பொருளாதார அடிப்படையில் சிதைவுற்ற ஒரு நாடு பகைகொண்டு மாற்றாருடன் போரிட முடியாது. மேலும், அந்நாடு தன் பொருளாதார வளத்தினைச் சீர்படுத்தாமல் எச்செயலிலும் ஈடுபடமுடியாது. எனவேதான், வென்றோர் பகைவரின் நாட்டினை அழித்ததோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்கள் பல ஆண்டுகள் போர் பற்றிய சிந்தனை அற்றவராய், தம்மை எதிர்க்கும் ஆற்றலற்றவராய் அடங்கி இருப்பர் எனக்கருதி தோல்வியுற்றவரையும் அந்நாட்டவரையும் மிகுந்த அவல நிலைக்குள்ளாக்கினர். “தோல்வியுற்ற நாட்டு மக்கள் தம் நாட்டை விட்டு வெளியேறாது அங்கேயே இருப்பதும் உண்டு. அவ்வாறு இருப்போர் தம் நாட்டை வென்ற பகை மன்னனுக்குத் தங்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துள்ளனர். ஓரியைக்

கொன்ற காரி ஓரியின் நகருக்குள் புகுந்தபோது அந்நகரத்தார் காரியை எதிர்த்துப் பேரிரைச்சல் இட்டனர் என மா.இராசமாணிக்கனார் தன்னுடைய சங்க இலக்கிய ஆய்வில் குறிப்பிடுகின்றார்.”¹⁸

மேலும், போரில் மாண்ட வீரர்களின் மனைவியர் சிலர் தம் கணவருடன் தாமும் இறந்தனர். சிலர் பசியால் இலையை உண்டவராய்க் கைம்மை நோன்பினை மேற்கொண்டனர் என புறநானூற்று 62 வது பாடல் கூறுகிறது. எனவே, தம்மினத்து மக்களையே மாற்றார் என நினைத்து அழிக்கும் வேந்தர்கள் பின்னாளில் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட வளர்ச்சியால் ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம், அமைச்சர், தூதர், ஒற்றர், புரோகிதர், நாழிகைக் கணக்கர், புலவர், படை, படைத்தலைவன், சிறைச்சாலை, வரி, வணிகம், கருவூலம், கல்வி, கலை, இலக்கியம், நுண்கலை போன்ற பல்வேறு துறைகளோடு செங்கோல் ஆட்சி செலுத்தினர் எனவும் சங்க இலக்கியம் வாயிலாக உணரமுடிகின்றன.

சங்ககாலத் தமிழர்கள் வரையறுத்து வாழ்ந்த போர்நெறிமுறைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுது போருக்குப் பின் செய்த பல்வேறு நிகழ்வுகள் மிருகத்தனமானது அல்லது கொடூரமானது என்பர். ஆனால், நாகரிக முதிர்ச்சியில் அரசு என்ற அமைப்புத் தோன்ற பல காலங்கள் ஆனதால் சங்ககாலத் தமிழர்கள் வாழ்வினை அவ்வாறு முடிவு செய்துவிட முடியாது. அக்கால போர்நெறிமுறைகள் எல்லாம் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற நெறிகள் இருந்தாலும், அதனை மீறினால் தகுந்த தண்டனை ஏதும் வரையறுக்கப்படவில்லை. வெவ்வேறு காலச்சூழலில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அறங்களும் நெறிமுறைகளும் ஒட்டுமொத்த சங்க இலக்கியத்திற்கும் ஏற்புடையதல்ல. எனவே, போருக்குப் பின் நிகழ்ந்த அறங்களும், அறமற்ற செயல்களும் பல அறிஞர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் காலந்தோறும் கருத்துரைக்க இடமளித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

0.10 இயல் முடிவுகள்

எந்தவொரு அரசும் அதன் பொருளாதார மற்றும் சமூக அடிப்படையிலிருந்து நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன இல்லையெனில் மாற்றம் பெறுகின்றன. சங்ககாலப் பேரரசுகள் அரசியல் போராட்டத்தில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டதோடு, தொடர்ந்து தன் ஆதிக்கப் பரப்பை விரிவாக்கம் செய்யவே காலந்தோறும் முனைந்துள்ளன.

வேந்தர் மூவரேயாவர், வேந்தர்களுக்கு மட்டுமே முடி, முரசு, குடை, மாலை போன்ற அடையாளங்கள் உண்டு. அதனால் தான் முடியுடைய வேந்தர் மூவர் எனத் தனித்து அடையாளப்படுத்தப் பட்டனர். வேந்தர்கள் அதிகாரம் பெற்றிருந்தாலும், அவர்களைச் சங்ககால மக்கள் அனைவரும் தலைவர்களாக ஏற்கவில்லை. மூவேந்தர்கள் சிற்றரசர்களாக விளங்கிய சமயம் ஆட்சிபுரிந்த எவரும் வேந்தரெனச் சுட்டப்படவில்லை என்பதால் வேந்தருக்கான போட்டிகள் தமிழகத்திற்குள்ளேயே இருந்தது.

சங்ககாலப் போர்கள் அனைத்தும் மறப்போராயினும் அவை அறப்போராகவும் விளங்கியுள்ளன. போப்பாசறை மன்னனின் தலைநகரைப் போல் அனைத்துப் பாதுகாப்புகளுடனும், வசதிகளுடனும் நிறைந்து காணப்பட்டன. தனித்த படை உருவான பின்பே பாசறை அமைப்பும் வீயூகங்களும் வளர்ந்துள்ளன. போர்க்களத்தில் படை அணிவகுப்பானது எதிரிகளின் பலம், பலவீனம் ஆகியவற்றிற்கேற்ப அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது தமிழர்களின் அறிவு நுட்பத்தையும் போர் நுணுக்கத்தினையும் வெளிக்காட்டுகின்றன.

கால்நடைகள் மனித இனத்தின் முதல் சொத்தானதும் அதனை அபகரிக்க போர் உருவானது. மனித சமுதாயத்தில், தானியங்களை விளைய வைக்கும் கண்டுபிடிப்பு மனிதசமூகத்தில் மிகப்பெரிய மாற்றத்தை உருவாக்கின. விளைநிலம் மனிதஇனத்தின் மதிப்புமிக்க சொத்தானதும் அதனை அபகரிக்கவே போர் உருவானது. மகள்மறுத்தல் என்னும் போர்க்காரணம் வேந்தர்களின் நில அபகரிப்பேயாகும்.

சிறுசிறு அரசுகளுக்கிடையே வரையறுக்கப்பட்ட தெளிவான எல்லை இல்லாததாலும், நன்கு விளைச்சல் தரும் நிலங்களை அபகரிக்கவும் போட்டிகள் ஏற்பட்டன. நாளடைவில் அப்போட்டிகளே தவிர்க்க முடியாத பெரும் போர்களாக மாறியுள்ளன.

போர்கள் தவிர்க்க முடியாததாக ஏற்பட்ட காலம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட வீரயுகக் காலம். சங்ககாலம் வீரநிலைக் காலத்திற்கு மிகவும் பிற்பட்டதாகும். தொடக்ககாலப் போர்கள் ஆநிறைகளைக் கவர்வதற்காக மட்டுமே நடைபெற்றன. அவை வெட்சிப்போர் என்ற பெயரால் சுட்டப்பெற்றது. ஆநிறைகளை வேட்டையாடிய மனித இனம், அவற்றை வளர்க்கத் தொடங்கிய பழக்கமே ஒரு சமுதாயம் உருவாகக் காரணமாயிற்று.

சங்க இலக்கியம் கூறும் இனக்குழு, வேட்டைச்சமூகம், சிறுகுடி மன்னர், வெட்சிப்போர், வஞ்சிப்போர்கள் பற்றிய மிகப்பழமையான செய்திகள் யாவும் சமூகத்தில் பெருமளவில் நடைமுறையில் இருந்தபொழுது அது எழுதப்பட்டவையல்ல. இவை யாவும் தமிழ்ச் சமூகம் நன்கு வளர்ச்சியடைந்த சூழலில் காலத்தால் மிகவும் பின்தங்கிய பகுதிகளில் வாழ்ந்தவர்களின் வாழ்வியலையும் சமூக மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப மாறாதவர்களின் வாழ்வியல் எச்சங்களையுமே அவை பிரதிபலிக்கின்றன.

குறுநிலமன்னர்கள் மலைப்பகுதிகளின் தலைவர்களாகவே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். சிற்றரசர்கள் மட்டுமே இருந்த காலத்தில் பேரரசுகள் இல்லை. பேரரசுகள் தோன்றி வளர்ந்து நிலைத்தப் பிறகும் பல சிற்றரசுகள் ஆண்டுள்ளனர். பேரரசர்கள் பெரும்போருக்கு தனக்குப் பக்கபலமாக சீறார் மன்னர்களின் துணையை நாடியுள்ளனர்.

அரசனுக்குரிய நெறிமுறைகளையும், போருக்கான நெறிமுறைகளையும் வகுத்தவர்கள் புலவர்களே. பல போர்களுக்கு வித்தட்டவர்களும், சமூக சீரழிவை எண்ணிப் பல்வேறு போர்களைத் தடுத்தவர்களும் புலவர்களே. எனவே, அரசனுக்கும் புலவருக்குமான உறவு மதிப்பளிக்கக் கூடியதாக இருந்தன.

போர்கள் களப்போர், முற்றுகைப்போர் என இருவகையில் அமைந்தன. களப்போர் வீரம் செறிந்ததாகவும், முற்றுகைப் போர் வீரத்தோடு விவேகம் நிறைந்ததாகவும் காணப்பட்டன. போர்க்களம் என்ற சொல்லுக்கு அமார்க்களம், செருக்களம், சமம், பறந்தலை எனப் பல்வேறு பெயர்கள் இருந்துள்ளன. முற்றுகைப் போரில் கோட்டைக்குள்ளிருப்போர் ஆயத்தமாகும் வரை அவர்களை படையெடுத்து வந்தோர் தாக்காது காத்திருப்பர்.

நெடுநாள் ஆகியும் போருக்குத் துணியாதவரை புலவர்கள் வஞ்சித்து கோட்டைக் கதவை திறக்கச்செய்துள்ளனர். எயில் வளைத்தோர் உழிஞை வீரர்

எனவும், எயில் காத்தோர் நொச்சி வீரர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். போருக்கு முன்னும் போருக்கு பின்னும் போர் நெறிமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. போருக்கு முன்னும் பின்னும் வேந்தர்கள் வீரர்களுக்கு கள் தந்து போர்வெறியூட்டியுள்ளனர். போர்க்களம் புகும் முன் நிமித்தம் பார்க்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளன.

படையெடுத்தலை அறிவித்தல் போரின் முதற்கடமையாகும். வெட்சி என்பது தனிவகைப்போராகும். வீரர்களிடையே தன்னுறு தொழில் மற்றும் மன்னுறு தொழில் என இருநிலை இருந்துள்ளன. போர்ப்பாசறைகள் கூதிர் வேனிற் காலமென இருவேறுபட்ட நிலையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

சங்ககால அரசமைப்புகள் பெரும்பாலும் ஆற்றங்கரையோரம் வளம் செறிந்த இடத்தில் இருந்துள்ளன. அவை, அரண்களாகவும் விளங்கியுள்ளன. காடுகள், மலைகள், ஆறுகள் ஆகியவை ஒரு நாட்டின் முக்கிய அரண்களாக கருதப்பட்டன. காட்டரணில் பார்வல் இருக்கைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும். இவை பருந்தும் சென்றடைய முடியாத உயரமாக இருக்கும். மதிலைக் குறிக்க ஆரை, எயில், இஞ்சி, நொச்சி, புரிசை போன்ற பல சொற்கள் சங்கஇலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன. போர்நெறிகளும், போர் அறங்களும் காலப்போக்கில் மனிதமனங்களில் ஏற்பட்ட சிதைவுகளால் மாற்றம் பெற்றுள்ளன. அடிப்படைப் போர்களான தாக்கும் போர் தாங்கும் போர்களில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை.

போர் நிகழ்ச்சியில் மன்னரும், படைகளும், படைவீரர்களும் தவிர, வீரர்களை ஊக்குவிக்க பாணன், கூத்தன், விறலி ஆகியோரும், மருத்துவர், சமைப்போர், சலவைத் தொழிலாளி, இரும்புக்கொல்லர், பணிமக்கள், ஆடல் பாடல் மகளிர் ஆகியோரும் இடம்பெற்றுள்ளனர். பகைநாட்டு வளங்களையெல்லாம் அழிப்பது அறமற்றச் செயலாக இருந்தாலும், அவை போர்தொடுக்கும் எண்ணம் இனி எக்காலமும் எதிரிக்கு ஏற்படக்கூடாது என்ற பேர்த்தந்திரமாகும். போர்நுணுக்கங்களால் போர் நிகழாமலேயே படையெடுத்தவர் வெற்றி பெறுவதும் உண்டு.

சமாதானம் மற்றும் படையெடுத்தவரின் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் தொடர்பாக போருக்கு முன் தூதுவரை அனுப்பும் மரபு இருந்துள்ளன. போர்நெறிகள் வரையறுக்கப் பட்டிருந்தாலும் அவை கட்டாயமாக்கப்படவில்லை, அவற்றை மீறினாலும் தண்டனைகள் எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. புலவர்களின் பழிச்சொல்லுக்கு மட்டுமே ஆள்வோர் மனம் அஞ்சியுள்ளன.

களம்காணல் காளைக்குக் கடனாகவும், வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லனுக்கு கடனாகவும், ஆண் மகனைப் பெறுவது தாய்மைக்கு கடனாகவும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. சங்ககாலப் போர்களை கொலைவெறிச் செயல் எனக்கூறுவது ஏற்கத்தக்கதல்ல. வென்றவர் நிலையில் வாழ்வளிப்பதாகவும், தோற்றவர் நிலையில் வருந்தத்தக்கதாகவும் போர்கள் இருந்துள்ளன. இரவலர்க்கு கொடுத்துக் கொடுத்து பொருளாதாரக் குறைவு ஏற்பட்டதால் மாற்றரசனிடம் தானாக முன்வந்து போர்தொடுக்கும் நிலை தமிழர் மரபில் இருந்துள்ளன.

வேந்தனோ படைத்தளபதியோ சிறைப்பட்டால் அவனுக்குரிய தகுந்த மரியாதை கொடுக்கப்படவில்லை. மாறாக, தோற்ற நாட்டு வீரர்களின் மகளிர்களையும் சிறைப்படுத்தியுள்ளனர். தோற்ற நாட்டினர் வென்ற வேந்தனின் நாட்டிற்கே வந்து அவன் தலைமையை ஏற்று திறைசெலுத்தியுள்ளனர். தோற்றாலும் பகைவர்களையும் மதித்தொழுகுதல் போர்நெறிமுறைகளில் ஒன்றாக இருந்தாலும், இப்பண்பு பண்டைத் தமிழர்களிடம் மிகுதியாக வளரவில்லை.

போரிட்டு வென்ற வீரர்களும், போரில் மாண்ட வீரர்களும் போருக்குப் பின் புகழவும் வாழ்த்தவும் பெற்றுள்ளனர். போருக்கு முன் போர்நெறிமுறைகள் மிகக்கவனமாக பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. அந்நிகழ்வுகள் அனைத்தும் தமிழர் பண்பாட்டை உலகறியச் செய்பவனவாக அமைந்துள்ளன. போருக்குப்பின் போர்நெறிமுறைகள் பெரும்பாலும் பின்பற்றத்தவறியதாகவே அறியப்படுகின்றன. சிற்சில சிற்றியல்புகள் மட்டும் போற்றப்படுபவையாக உள்ளன. போர்நெறிமுறைகள் சில தமிழர் பண்பாட்டில் வளராமைக்குக் காரணம் அவர்களிடம் இருந்த செருக்கு உணர்ச்சியே ஆகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஓளவை.சு.துரைசாமிப்பிள்ளை. ஐங்குறுநாறு.170
2. கா.கோவிந்தன். பண்டைத் தமிழர் போர்நெறி. ப.எ.150 – 151
3. ஞா.தேவநேயன். பழந்தமிழாட்சி. ப.63
4. மா.இராசமாணிக்கனார். பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, பக்.646-647
5. ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை. தமிழர்வீரம். ப.எ.57
6. மேலது.ப.எ.12
7. சாமி சிதம்பரனார். பழந்தமிழர் அரசியல். ப.எ.19
8. கா.கோவிந்தன். பண்டைத்தமிழர் போர்நெறி ப.எ.63
9. க.வெள்ளைவாரணார். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ப.எ. 92-93
10. தொல்காப்பியர் கண்ட தமிழர் சமுதாயம் ப.எ.295
11. T.V.Mahalingam. South Indian polity – page. 268
12. கா.கோவிந்தன். பண்டைத்தமிழர் போர்நெறி.ப.எ.102-103
13. P.C.Chakravarthi. The Art of war in ancient india. P.98
14. ஜி.வரதராஜன். திருவாசகம் விரிவுரை. ப.எ.593
15. க.ப.அறவானண். அற்றைநாட் காதலும் வீரமும். ப.எ.226
16. கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி 8. ப.எ.603
17. சு.வித்தியாதித்தன், தமிழர் சாஸ்த். ப.எ. 100
18. மா.இராசமாணிக்கனார். பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி. ப.எ. 448

இயல் - 3

பழங்காலப் படைகள் குறித்த கருத்துருவாக்கம்

இயல் - 3

பழங்காலப் படைகள் குறித்த கருத்துருவாக்கம்

- 0.1 முன்னுரை
- 0.2 படை – சொற்பொருள் விளக்கம்
- 0.3 படை - பண்பும் பயனும்
- 0.4 போர்க்காலங்களில் திரட்டப்படும் படைவகைகள்
 - 4.1 மூலப்படை
 - 4.2 கூலிப்படை
 - 4.3 துணைப்படை
 - 4.4 நாட்டுப்படை
 - 4.5 காட்டுப்படை
 - 4.6 குடிப்படை
 - 4.7 பகைப்படை
 - 4.8 வேளைப்படை
 - 4.9 வணிகர் படை
 - 4.10 அகப்படை
- 0.5 தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் படைப்பிரிவுகள்
- 0.6 சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியலாகும் படை வகைகள்
 - 6.1 காலாட் படை
 - 6.2 களிற்றுப்படை
 - 6.3 குதிரைப்படை
 - 6.4 தேர்ப்படை
 - 6.5 கப்பற்படை
 - 6.5.1 பண்டைத்தமிழகத்தின் துறைமுகப் பட்டினங்கள்
 - 6.5.2 சேரர்களின் கப்பற்படை
 - 6.5.2.1 முசிறி
 - 6.5.3 சோழர்களின் கப்பற்படை
 - 6.5.3.1 காவிரிப் பூம்பட்டினம்
 - 6.5.4 பாண்டியர்களின் கப்பற்படை
 - 6.5.4.1 கொற்கை
- 0.7 நாற்படைகளின் உறுப்புகள்
 - 7.1 தூசிப்படை / தார்ப்படை
 - 7.1.1 நெற்றி
 - 7.1.2 கை
 - 7.1.3 அணி
 - 7.2 கூழைப்படை
 - 7.3 குமரிப்படை
- 0.8 ஒற்றார்ப்படை / ஒற்றர்ப் பிரிவு
- 0.9 தூங்கெயில்
- 0.10 இயல் முடிவுகள்

இயல் - 3

பழங்காலப் படைகள் குறித்த கருத்துருவாக்கம்

0.1 முன்னுரை

ஒருவரையொருவர் வீழ்த்தும் இப்போராட்ட வாழ்வில் உடல்வலிமையும், மனவலிமையும், அறிவுக்கூர்மையும் எந்தளவு வெற்றிக்கு முக்கியமானதாக அமைகின்றனவோ, அதனைப்போல் பல்வேறு தாக்கும் கருவிகளையும், தாங்கும் கருவிகளையும் உருவாக்குபவனையும், அதனைக் கையாளும் திறன்வாய்ந்த வீரர்களைப் பெற்றிருப்பதையும் எந்தவொரு நாடும் அவசியமானதாகக் கருதவேண்டும். ஒரு இனம் மண்ணில் நெடுங்காலம் நிலைபெறுவதற்கான அல்லது நலமுடன் வாழ்வதற்கான சூழலை அமைத்துத்தரும் கடமை நாடாள்வோன் வைத்திருக்கின்ற பல்வேறு படைகளையும், படைக்கலன்களையும் பொருத்தே அமையும் என்பதனை சங்கஇலக்கியத் தரவுகள் நன்குணர்த்துகின்றன. தனிப்படை அமைப்பு ஏற்படாத ஆநிறை கவரும் தொடக்ககாலத்திலிருந்து, நாற்படைகள் பல பல்கிப் பெருகிய அரசருவாக்கச் சூழல் வரை படைகளையும், படைக்கலன்களையும் நுணுக்கமாக உருவாக்கி அதனைத் திறமையாகக் கையாளத் தெரிந்த வீரர்களைப் பெற்ற நாடே வரலாற்றில் இன்றுவரை நிலைத்திருக்கின்றன. ஏனெனில், இவ்வுலகமானது புதிய புதிய கண்டுபிடிப்புகளால் வலிமை பொருந்தியவர்கள் ஆள்வதற்கான தகுதியை தனக்கென்று அமைத்துக் கொண்டுள்ளன என்பதனை எவராலும் மறுக்கவியலாது. அதனடிப்படையில், பண்டைத்தமிழர்களின் பல்வேறு கருத்தியல்களை ஆவணப்படுத்திய சங்கஇலக்கியமானது உடலாலும், அறிவாலும், அனுபவத்தாலும் அமைக்கப்பெற்ற பழங்காலப் படைகள் குறித்த கருத்தருவாக்கங்களை எவ்வாறு பதிவுசெய்துள்ளன என்பதனை ஆராய்வதாக இவ்வியல் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

0.2 படை – சொற்பொருள் விளக்கம்

“படை என்பது ‘படு’ எனும் சொல்லடியாகப் பிறந்தது என்பர். ‘படு’ என்னும் அடிச்சொல்லுக்கு ‘தோன்ற, அழி’ எனும் பொருளுடையது. படு, படுதல் என்ற இருசொற்களும் ஒன்றோடொன்று உறவுடையன. படுதல் என்பது உண்டாதல், தோன்றுதல், உறித்தல், மொய்த்தல், அகப்படுதல், பெய்தல், பெரிதாதல், அழிதல், சாதல், பழுதுபடுதல், சாய்தல், தொங்குதல், ஒலித்தல், பாய்தல்,

உடன்படுதல், ஒற்றல்”¹ எனப் பல்வேறு பொருளுடையதாகச் செந்தமிழ் அகராதி விளக்கம் தருகின்றது.

“படை என்பது பகைவர்களைப் படுப்பது எனும் பொருளுடையது”² எனக் கலைக்களஞ்சியம் விளக்கம் அளிக்கிறது. இவ்விளக்கங்களை ஆராயும் பொழுது படையென்பது, பகைவர் முன்தோன்றி, அவர்களை மொய்த்து, அவர்கள் மீது பாய்ந்து, அவர்களை அகப்படுத்தி, சாய்த்து, வீழ்த்தி, அழித்து, ஒழித்தல் போன்ற செயல்கள் தொடர்பான பொருள் எனக் கொள்ளலாம்.

படைக்கலன்களைப் பயன்படுத்துவது படைகளாகும். வேந்தனுக்குரிய அங்கங்களுள் அதிமுக்கியமானதும், முதன்மையானதுமாக விளங்கக்கூடியது படைகளாகும். எனவேதான்,

“படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்

உடையான் அரசருள் ஏறு”

(குறள்.381)

என்னும் குறட்பாவில் படையினை முதன்மைப்படுத்திப் படைகளால் பாதுகாக்கப்படும் மற்ற அனைத்தையும் அதன் பின்னர் வரிசைப்படுத்தியுள்ளார் வள்ளுவர். இதனை, திரிகடுகம் நூலாசிரியர் நல்லாதனார் “பத்திமை சான்ற படை” (திரி.100:1) என்ற வரியாலும், இளங்கோவடிகள் “தாழ்கழல் மன்னன் தன்திரு மேனி வாழ்க, சேனாமுகம் என வாழ்த்தி” (சிலம்பு.25:191-192) என்ற வரிகளாலும் படைகளின் முக்கியத்துவத்தினை முன்மொழிந்துள்ளனர்.

0.3 படை - பண்பும் பயனும்

படையென்பது போர் செய்வதற்கு மட்டுமின்றி, பகைவர்களிடையே மன்னனின் மதிப்பினை உயர்த்திக் காட்டுவதற்கும், தன்னையும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும், செல்வங்களைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கும், பெருக்கிய செல்வங்களை நாட்டு நலனுக்காகச் செலவிடுவதற்கும், தன்னை நாடிவரும் இரவலர்களுக்கு கொடை அளிப்பதற்குமான செயல்பாடுகளைக் குறிக்கின்றன.

எனவேதான், “ஒருநாட்டு அரசியலுக்குப் படையே அடிப்படை, படையிருப்பின் நாடில்லாதவனும் நாட்டைப் பெறலாம். படையில்லாவிடில் நாட்டினை இழப்பான்”³

என்ற வரிகள் படையின் பொருண்மையாகவும், படையின் பயன்பாட்டினை விளக்கும் மேம்பட்ட சிந்தனையாகவும் அறிஞர்களால் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

பகைவர்களுக்கு அஞ்சாத போர்வீரர்களையும், மன்னன் மீது மக்கள் கொண்ட பெருநம்பிக்கையையும், விருப்பத்தோடு மன்னனுக்காகத் தன்னுயிரையும் கொடுக்கும் தியாகத்தையும் படைகளின் பொதுப்பண்புகளாகக் கொள்ளலாம்.

“படையானது அரசனுக்கு அருஞ்செல்வமாக விளங்குவது. போரில் விழுப்புண்படுவதற்கு அஞ்சாத உள்ள உரமுடையது, எந்தநிலையிலும் பகைவர் பக்கம் சேராதது, வழிவழியாக வரும் வீரமுடையது, பகைவர்கள் அலையலையென திரண்டு வந்து எதிர்த்தாலும் அவர்களை எதிர்த்து நின்று போரிடும் ஆற்றலுடையது, தன்னுடைய தோற்றப் பொலிவாலேயே பகைவரை அஞ்ச வைக்கும் தன்மை உடையது, சிறுமையும் நீங்காத மனத்துன்பமும் வறுமையும் வெறுப்பும் இல்லாதது, போரின்போது நிலையான சிறந்த வீரர்களையும் தலைமக்களையும் தலைவர்களையும் கொண்டு விளங்குவது”⁴ (குறள்.77) எனப் படைமாட்சி என்னும் அதிகாரத்தில் படையின் பண்புகளை வள்ளுவர் வகுத்துக்கூறியுள்ளார். எனவே, படைகளின் பண்பெனப்படுவது போர்க்காலங்களில் வேந்தனுக்கு அருந்துணையாக நின்று, பகைவர்களுக்கு அஞ்சா மனமுடையவர்களாகவும், செருக்களத்தில் எந்நிலையிலும் சோர்வும் தளர்வும் அற்றவர்களாக விளங்கவேண்டும் என்பதாகச் சொல்லலாம்.

0.4 போர்க்காலங்களில் திரட்டப்படும் படைவகைகள்

“படையின் இயல்பு, படை இயங்கும் இடம், படையின் செயல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மூலப்படை, கூலிப்படை, துணைப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, பகைப்படை ஆகிய ஆறுவகைப் படைகளை மன்னர்கள் வைத்திருந்தாக பரிமேலழகர் குறிப்பிடுகிறார்.”⁴

படைவீரர்களின் பண்புகளை விளக்கும் திருக்குறளானது, படை என்பது எல்லா உறுப்புகளும் உடையதாகவும், இடையூறுகளுக்கு அஞ்சாததாகவும் இருக்கவேண்டும் என்கிறது. (குறள்.761) மேலும்,

“அழிவுஇன்று அறைபோகா தூஆகி வழிவந்த
வன்கண் அதுவே படை” (குறள்.764)

என்ற குறளில், படையென்பது உயிரையும் பொருட்படுத்தாத ஆற்றல் பெற்றிருக்கவேண்டும். வீரம், மானம், மாட்சிமைப்பட்ட நடக்கை, தெளிவு ஆகியவை படைக்குச் சிறப்பானவையாகவும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. (குறள்.766) தன்னையெதிர்த்து வரும் படைகளைத் தாங்கி, போரின் தன்மையறிந்து போரிட வல்லதாகவும் இருக்கவேண்டும் என்கிறது குறள் 767. மேலும், படைவீரர்களின் தோற்றப்பொலிவானது படைக்கு இன்றியமையாதது எனவும், சிறுமை, வெறுப்பு, வறுமை ஆகியன படைக்கு இருக்கக்கூடாது என்றும் வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். (குறள்.768, 769) இவ்வாறான பண்புகளைக் கொண்ட படையானது தலைசிறந்த தலைவனைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் எனவும் 770 வது குறள் உணர்த்துகின்றன.

பகைவரை வென்றுவிடுவோம் என்ற மனஉறுதியுடன் இருக்கவேண்டும் எனவும் (குறள்.771), உயர்ந்த இலக்கை வீழ்த்தவே வீரர்கள் எண்ணவேண்டும் எனவும் (குறள்.772), ஆற்றலுள்ள பகைவரை வீழ்த்துவதே நோக்கமென்றாலும், பகைவரின் ஆற்றல் குறைந்தவிடத்து, அவருக்குக் கருணை காட்டவேண்டும் எனவும் (குறள்.773), போரில் விழுப்புண் படுதலை மிகப்பெருமையாகக் கருதவேண்டும் எனவும் (குறள்.776), தம் உயிரினும் புகழை உயர்வாகக் கருதவேண்டும் எனவும் (குறள்.777), யாவரும் கண்களில் நீர் மல்கச் சாதல் ஒரு வீரனுக்குப் பெற்றுகரிய பேறாகக் கருதவேண்டும் எனவும் படைகள் மற்றும் படைவீரர்களின் பண்புகளை வள்ளுவர் உணர்த்தியிருப்பது எக்காலத்திற்கும் எந்நாட்டவருக்கும் பொருந்தக் கூடியதாகக் கருதலாம்.

“தமிழகப் படைகள் அது புரியும் ஊழிக்கால அளவு பற்றி மூலப்படை, கூலிப்படை எனவும், படையின் இடம் பற்றி துணைப்படை, பகைப்படை எனவும், படைகள் சேர்ந்துள்ள பக்கம் பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது துணைப்படை, பகைப்படை என்றும், பயன்படுத்தும் கருவிகளின் தன்மையைக் கொண்டு கைவிடும் படை, கைவிடாப் படை என்றும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன என்பர்.”⁵

தொல்காப்பியப் புறத்திணையும், சங்கஇலக்கியப் புறநானூறும் படைகளின் அளவைக்கொண்டு பெரும்படை, மாப்படை, மறப்படை, வியன்படை எனவும், படைசெய்யும் செயலைக்கொண்டு வருபடை, பொருபடை, பெயர்படை, அழிபடை, வெல்படை எனவும் படைகளைக் குறிக்கின்றது. (தொல்.புறத்.5:20, புறம்.292:7, 270:8, 22:15, 35:24, 239:11, 282:4, 295:4, 35:25, 89:4, 239:12)

மூலப்படை ஒன்று மட்டுமே முறையான பயிற்சியும் அமைப்பும் கொண்ட நிலையான படையாகும். எஞ்சிய ஐந்தும் முறையான பயிற்சியற்ற அல்லது அமைப்பற்ற நெருக்கடியான காலத்தில் உதவும் நிலையற்ற படைகளாகும். எவ்வாறாயினும் படைகள் அனைத்தும் போர் நடைபெறும் இடம் மற்றும் சூழலை வைத்து நிலப்படை, கப்பற்படை என இரண்டே நிலைகளில் அடக்கிக் கூறலாம்.

4.1 மூலப்படை

முன்னர் குறிப்பிட்ட ஆறுவகைப் படைகளுள் சிறப்பானது மூலப்படை. இப்படை வீரர்கள் எதற்கும் எந்நிலையிலும் அஞ்சாது போரிடும் வல்லமை படைத்தவர்கள் ஆவார். இது அரசின் தலையாய செல்வமாகத் திகழ்வது. நாளும் முறையான நற்போர்ப் பயிற்சி செய்து, நெடுநாள் நிலைத்திருப்பது. அமைதி காலத்திலும் அமர் வேளையிலும் அரசின் நிலையான படையாகத் திகழ்வது மூலப்படையாகும். இப்படை வீரர்கள் ‘வழிவழியாக மன்னர்க்குப் படைத்தொழில் புரியும் மறக்குல மக்களாய் இருப்பர். இவர்கள் மரபு வழியாகப் பெற்ற ஆண்மையும், ஆற்றலும், உறுதியும் உடையவர்கள், பகைவரது எண்ணிக்கையையும் படைக்கலப் பெருக்கையும் கண்டு கலங்காதவர்கள், பகைவரின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சாது அவர்களைக் கொன்று நிற்கும் தன்மையுடையவர்கள். அஞ்சிப் புறமுதுகிட்டு ஓடுவார் முதுகில் வேல், வாள் வீசாமை போன்ற போற்றம் போற்றும் பண்புடையவர்கள் என்பது மூலப்படை வீரர்கள் குறித்து பரிமேலழகர் தரும் விளக்கமாகும்.’ இதனை,

“உலைவிடத்து ஊறஞ்சா வண்கன் தொலைவிடத்துத்

தொல்படைக்கு அல்லால் அரிது.

(குறள்.762)

என்ற குறளால் அறியலாம். எனவே, மூலப்படை என்பது அரசனின் உயிர் போன்றது. தன் அரசனுக்கு எவ்வித தொய்வு ஏற்பட்டாலும், தளராமல் வீரர்கள் நின்று தம் வலிமையைக் காட்டுவதாகும். சோழன் நலங்கிள்ளி பறவையின் நிமித்தம் தமக்குச் சாதகமாக இல்லாததால் தம் வீரர்களை போருக்கு ஏவாமல் நிறுத்தினான், அவனது வீரர்கள் பொறுக்கமாட்டாமல் மன்னனுக்காக உயிரையும் கொடுக்கத் துணிந்து நின்றனர். இதனை,

“உட்பகை ஒருதிறம் பட்டெனப் புட்பகைக்கு

ஏவான் ஆதலிற் சாவேம் யாம் என

நீங்கா மறவர் வீங்கு தோள் புடைப்ப”

(புறம்.68.11-13)

என்ற புறநானூற்று வரிகள் மூலப்படை வீரர்களின் பண்பை விளக்குகின்றன. எல்லாப் படைகளின் தன்மையையும் ஒருங்கே பெற்று, எவ்வித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி மன்னனுக்காக எந்நிலையிலும் வீரமரணம் அடைவதற்குத் துணையாக நிற்பது மூலப்படை என்பதனை அறியமுடிகின்றன. இவை கடமையே உயிர் எனக் கருதும் இக்கால இராணுவப்படையோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

4.2 கூலிப்படை

ஊதியத்திற்காக பணிபுரியும் வீரர்கள் அடங்கிய படையினைக் கூலிப்படை என்பர். இப்படைதான் இன்றளவிலும் இவ்வையகம் முழுமைக்கும் மக்களை அச்சுறுத்தி வருகிறது. இதற்கென்ற நோக்கம், செயல், எதிர்காலம் என்று எதுவும் கிடையாது. ஏவும் செயலின் வெற்றியால் எவரெல்லாம் பயனடைகின்றனரோ அவர்களுக்காக விரும்பும் ஊதியம் பெற்று செயல்படும் அமைப்பு கூலிப்படையாகும். இது தொன்றுதொட்டு நிலவிவரும் மானிடர்களின் இயல்பு எனலாம்.

பன்னெடுங்காலமாக மன்னர்களும் இச்செயலில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்கிறது தமிழக வரலாறு. “போர்க்காலத்தில் புதுவதாகக் கூலிக்கமர்த்தப்படும் பிறநாட்டுப் படைகள் கூலிப்படை எனப்படும். இது விலைப்படை எனவும் குறிக்கப்படும். போரில் மூலப்படைக்குப் பல்லாற்றலாலும் துணைபுரிவது, போர் முடிந்த பிறகு கூலியாக பொன், பொருள் முதலியன பெற்று தன் நாட்டிற்குத் திறம்பும் இயல்புடையது என்பார்.”⁶

தமிழக மண்ணில் ஆட்சி செலுத்திய குறுநில மன்னர்கள் பலரும் மிகுதியாகப் பொருள் தர இசையும் பெருவேந்தருக்காக தம் படையின் ஒரு பகுதியை அனுப்பி அவன் வெற்றிக்கு வலுச்சேர்க்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளதனை அறியமுடிகின்றன. சான்றாக,

“வீயாத் திருவின் விறல்கெழு தானை

முவருள் ஒருவன், ‘துப்பு ஆகியர்’ என,

ஏத்தினர் தருஉம் கூழே நும்குடி

வாழ்த்தினர் வருஉம் இரவலரதுவே”

(புறம்.122:4-7)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில், காரி என்னும் குறுநில மன்னனிடம், முவேந்தரில் ஒருவன், தனக்குப் படைத்துணை ஆவாயாக எனப் பாராட்டி தந்த பொருள்

வளத்தை கபிலர் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். எனவே, அன்றைய வேந்தர்கள் போர்க்காலங்களில் குறுநில மன்னர்களிடம் படையுதவி நாடும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது என்பதனை இப்பாடல் மெய்ப்பிக்கின்றன. மேலும், படையுதவி நாடும் வேந்தனுக்குத் தம் கூலிப்படைகளை அனுப்பி பொருள்சேர்க்கும் வழக்கம் சீறூர் மன்னர்களிடம் இருந்திருக்கின்றன என்பதனையும் மறுக்கவியலாது.

“திருவீழ் நுண்பூண் பாண்டியன் மறவன்
படை வேண்டுவழி வாள் உதவியும்
வினை வேண்டுவழி அறிவு உதவியும்
வேண்டுப வேண்டுப வேந்தன் தேஎத்து
அசைதுநுகம் படாஅ ஆண்தகை உள்ளத்துத்
தோலா நல்இசை நாலை கிழவன்
பருந்துபசி தீர்க்கும் நற்போர்த்
திருந்துவேல் நாகற் கூறின்ற பலரே” (புறம்.179:5-12)

என்ற பாடலானது, ஆண்மையும் சூழ்ச்சியும் சேர்ந்துபெற்ற ‘நாலை’ என்னும் ஊரின் தலைவனான ‘நாகன்’ என்பவன், பிறருக்குப் படை வேண்டும் பொழுது வாளோடு வீரரையும் கொடுத்து உதவும் குணமானவன் ஆவான். இவன் பேராண்மையுடைய பாண்டியனுக்கு படையுதவி வேண்டும் பொழுது வாளோடு வீரர்களையும் கொடுத்தனுப்பினான் என்கிறது புறநானூறு. ‘நாலை கிழவன் நாகன்’ என்பவனின் இச்செயல், பண்டைத்தமிழகத்தில் கூலிப்படை இருந்ததனை நன்குணர்த்துகின்றன.

4.3 துணைப்படை

அரசுகள் நிலைபெற்ற சங்ககாலச் சூழலில் ‘படை’ என்பது அரசனின் அடிப்படை அங்கமாகச் செயல்பட்டன. சமுதாயத்தின் பாதுகாப்பிற்கென நிகழ்த்தப்பட்ட போர் மன்னனின் மண்ணாசை வேட்கையை நிறைவுசெய்வதற்காக நிகழ்த்தப்படும் போது தனிமனிதனின் போர் ஈடுபாடு சிறிதளவேனும் குறைந்திருக்க வேண்டும். இக்காரணங்களால் ‘படை’ என்ற தனியமைப்பு உருவாகியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், சங்கஇலக்கியத்தில் ‘படை’ என்ற சொல் கையாளப்படும் இடங்களை ஆழ்ந்துநோக்கினால், அவை சேர சோழ பாண்டிய மூவேந்தர்களுக்கு மட்டுமானது என்பதனை நன்குணரக்கூடும்.

வேளிர் போன்ற சீறூர் மன்னர்களிடம் தொடக்ககாலத்தில் படைகள் இருந்ததாக அறியமுடியவில்லை எனினும், அவர்களிடமும் பிற்காலங்களில் படைகள் இருந்திருக்கக்கூடும். ஏனெனில், நால்வகைப் படைகளை தன்னகத்தே கொண்டு அரசாண்ட மூவேந்தர்கள் குறுநில மன்னர்களிடம் படையுதவி வேண்டி நின்ற சான்றுகள் சங்கஇலக்கியத்தில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

ஆநிரை கவர்வதும், மீட்பதுமான தொழிலில் ஈடுபட்ட இனக்குழு மக்களுக்குப் பங்கு தேவையாய் இருந்ததோடு அவர்களின் தேவை நீங்கும் பொருட்டு பங்கு கிடைக்கும் பிற அரசுகளுக்காகவும் பொதுமக்கள் படையெனத் திரண்டனர். எனவே, மனிதர்கள் குழுக்களாக வாழ்ந்த காலத்தில் தனியான படை கிடையாது. குழு உறுப்பினர் அனைவருமே தங்கள் தேவைக்காக ஆயுதம் தாங்கிப் போரிட்டனர். ஆனால், விளைநிலங்களை போர்களின் வாயிலாக கையகப்படுத்தும் அரசருவாக்கச் சூழலின் ஆரம்பநிலையில் பொதுமக்கள் படையெனத் திரண்டிருந்தாலும், பின்னாளில் தங்களை நிலையான படைகளாகவும் உருவாக்கிக் கொண்டனர். இக்காலங்களில் பெருவேந்தனின் அழைப்பையேற்று திரளும் படைகளுள் துணைப்படையாக இவர்களே போர்க்களம் புகுந்தனர். அவனது நட்பு நாடுகளும் தத்தம் படைகளுடன் பேரரசனுக்குத் துணையாக வருவதுண்டு. இவற்றைத் தனக்குத் துணைவரும் படை, பகைவருக்குத் துணைவரும் படை என இருநிலைகளில் கூறுவர். எனவேதான்,

“வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான் வலியும்

துணைவலியும் தூக்கிச் செயல்” (குறள்.471)

என்ற குறளில், தான் செய்யவிருக்கும் ஒரு செயல்திறனையும், அதனை முடிக்கவிருக்கும் தனது ஆற்றலையும், அதற்கு இடையூறு விளைவிக்கும் எதிரியின் வலிமையையும், எதிரிக்குத் துணைப்படையாக நிற்போரின் வலிமையையும் ஆராய்ந்து அச்செயலில் ஈடுபடவேண்டுமென வள்ளுவர் வலியுறுத்தியுள்ளார். இதுபோன்று துணைப்படையாக செல்லும் காலங்களில்தான் மன்னர்களும், மன்னரை சார்ந்த போர் வீரர்களும் ‘பகைவயிற் பிரிவு’ எனப்படும் ‘வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிவு’ மேற்கொண்டனர் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை,

“தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவணிய

வேணோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே.” (தொல்.பொருள்.அகத்.27)

என்ற வரிகளும், “மன்னர் பாங்கிற் பின்னோ ராகுப” (தொல்.பொருள்.அகத்.30) என்ற வரியும் குறிப்பிட்டுள்ளன. எனவே, வேந்தன் என்பவன் தனித்தும் போரிடுவான். தம் நாட்டிற்கு துணை வேண்டும் பொழுது சீறார் மன்னர்களை இணைத்தும் போரிடுவான் என அறியமுடிகின்றன. பெரியபுராணத்தில் திருநாவுக்கரசரின் தமக்கையர் திலகவதியாருக்கும், கலிப்பகையாருக்கும் திருமணம் செய்வித்தல் பொருட்டு அதற்கான சடங்குகளை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் காலத்தில், திருமணச் சடங்குகள் முடியும் முன்னர் தன்னுடைய உற்ற நண்பனை எதிர்த்து வடநாட்டினர் போர்தொடுத்து வந்ததால் அப்போரினை எதிர்கொள்ள கலிப்பகையார் பகைவயிற்பிரிவு காரணமாக துணைப்படையாக சென்றமையை,

“கன்னித் திருத் தந்தையார்
மனம் இசைவு கலிப்பகையார்
முன் அணைந்தார் அறிவிப்ப
வதுவையினை முடிப்பதன்முன்
மன்னவற்கு வடபுலத்தோர்
மாறேற்க மற்றவர்மேல்
அன்னவர்க்கு விடை கொடுத்தான்
அவ்வினை மேல் அவர் அகன்றார்”

(திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம்.51)

என்ற பக்திலக்கியப் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றன. மன்னர்களும், வேந்தர்களும் தங்கள் பகைவர்களோடு போரிட்டுக்கொள்ளும் போது தமக்குத் துணையாகத் தம் நட்பு நாட்டினரின் வீரர்களை படைத்துணையாக அழைத்துக் கொண்டுள்ளனர். இவ்வாறான வழக்கத்தை தமிழிலக்கியங்கள் பல சுட்டிக்காட்டுகின்றன. சீறார் மன்னனாகிய காரி, சேர மன்னனுக்காக ஓரியுடன் போரிட்டு அவனிடமிருந்து கொல்லி மலையை சேரன் கைப்பற்ற துணைபுரிந்தான் என்பதனை அகநானூறு விளக்குகின்றன.

“முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
செல்லா நல்இசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்று சேரலர்க்கு ஈத்த
செவ்வேர்ப் பலவின் பயம்கெழு கொல்லி” (அகம்.209:12-15)

என்ற பாடலானது, போர்க்காலங்களில் சீறூர் மன்னர்கள் பெருநில வேந்தருக்கு உடன்பாட்டின் அடிப்படையில் போருக்குத் துணைபுரிவது துணைப்படை என்கிறது. மேலும், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன், இருபெரும் வேந்தர்களையும் (சேரன், செம்பியன்) ஐம்பெரு வேளிகளையும் (திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோ வேண்மான், பொருநன்) எதிர்த்துப் போரிட்டு தனக்கு அடங்கிக் கிடக்குமாறு வெற்றிபெற்றான் என அகநானூறும், (36,175,209) புறநானூறும் (19:16-17,76:12-13) மதுரைக்காஞ்சியும் (55-66,127-130) குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, படைத்துணையோடு பகையரசர்கள் பாண்டியனோடு போரிட்டுத் தோற்ற வரலாறும் சங்கஇலக்கியத்தில் இருக்கின்றன.

எனவே, படைத்துணையாக வருபவர்கள்தாம் போர்க்கள வெற்றியைத் தீர்மானிப்பதற்கு பெரும்பங்காற்றுகிறார்கள் என்றாலும், துணைப்படையின் பேருதவி இருந்தும் தோற்றுப்போன பேரரசுகளின் நிலையும் இங்கே பதிவு செய்யப்பட்டிக்கின்றன. எனவே, போர்க்களம் புகுந்து போரிட்டுக் கொள்ளும் எந்த நாட்டு வீரர்களுக்கும் பெரும்படைகளும், படைக்கலன்களும் மட்டுமே எப்போதும் வெற்றியைத் தீர்மானித்துவிடாது. அதைத்தாண்டி போர்த்தந்திரங்கள், போர் வீயூகங்கள், போர்ப்பயிற்சிகள், உணவு மருத்துவம் வணிகம் உள்ளிட்ட பொருளாதார வலிமைகள் போன்ற காரணங்களும் ஒருங்கே பெற்றிருந்தால்தான் இன்று மோதிக்கொள்ளும் உலக வல்லரசுகளுக்கிடையே தன்னையும் தன்நாட்டையும் நிலைநிறுத்திக்கொள்ள முடியும். எனவே, அடிப்படைப் போர்க்கல்வியை அனைவரும் கற்றிருக்க வேண்டும் என்பதனை தலையாலங்கானத்துப் போரை வென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனைப் போன்ற பல்வேறு தமிழகவேந்தர்களின் வரலாறு, நடப்புச் சமூகம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய சரியான பாடமாக அமைகின்றன.

தமது நட்பு நாட்டின் மன்னனுக்காக தம் படையுடன் சென்று போரில் வெற்றி பெற்றதோடு தன்னுயிரையும் இழந்தான் என்ற செய்தியினை, “*திரிபுவனமல்ல பூராதிராயன் அத்திமல்லன் முதலிகளில் தாமந்த் தேவற்கடியார் மகன் மாரழ்வான் நரசிங்க தேவனுக்கு படைத்துணை போய் பட்டான்*” என இன்றைய தருமபுரி மாவட்டம், கிருஷ்ணகிரி வட்டம், சின்னக் குத்தூரில் கிடைத்த வீரக்கல் ஒன்று குறிப்பிட்டுள்ளன.

சேரமான் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கும், சோழன் இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளிக்கும் நடந்த போரில் ‘தேர்வண் மலையன்’ என்னும் சீறூர் மன்னன் சோழனுக்குத் துணைப்படையாக வந்து பெரும்வெற்றிக்கு வித்திட்டதால் கள்ளொடு புலால் உண்டு இன்புற்றிருந்தான். ‘நீ உண்ணும் உணவு அமிழ்தமாய் நீண்ட வாழ்நாளை நினக்கு நல்குமென’ வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். இதனை,

“விரைந்து வந்து, சமம் தாங்கிய
வல் வேல் மலையன் அல்லன் ஆயின்,
நல் அமர் கடத்தல் எளிது மன், நமக்கு’ எனத்
தோற்றோன் தானும், நிற் கூறும்மே...” (புறம்.125:13-16)

என்னும் பாடல்வழி விளக்கியுள்ளார். இப்பாடலில் தேர்வண் மலையனின் போர்த்திறத்தைக் கண்டு நன்றியறிவால் வென்றோர் பாராட்டி மகிழ்வதுபோல், தோற்றோரும் அவனது பேராண்மையை வியந்து போற்றுவதுமான நிகழ்வுகள் முருகக்கடவுளுக்கு மட்டுமே கிட்டும் எனக்கூறப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் வாழ்ந்த ஒரு சீறூர் மன்னனை நண்பரும் பகைவரும் ஒப்பப் பாராட்டும் சிறப்பு தமிழர் போரரசியலின் உயர்ந்த பண்பாடாக அறியமுடிகின்றன. அதேநேரத்தில் பண்டைத்தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த அனைத்துப் போர்களிலும் துணைப்படை கட்டாயம் இருந்துள்ளன எனச் சொல்லிவிட முடியாது. ஏனெனில்,

“துணை வேண்டாச் செரு வென்றி” (புறம்.16:10)

என்னும் பாடல் வரியானது, பகைவர்களுக்கு அச்சம்தரும் சோழன் இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி துணைப்படையோடு முன்னர் சேரனை வீழ்த்தியவன் எனினும், துணைப்படை இல்லாமலும் பெரும்போர்களைச் சந்தித்து வென்றிருக்கிறான் என்பதை குறிப்பால் உணர்த்துகின்றன. எனவே, துணைப்படை என்பது தேவைகருதி மட்டுமே பெரும்போர்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும், பேரரசுகளின் அழைப்பையேற்கும் மனநிலை இல்லாததால் சீறூர் மன்னர்கள், சில போர்களுக்கு ஆதரவளிக்காமல் தவிர்த்திருக்கலாம். இச்செயல்பாடுகள் கூட தங்களுக்குள் போரிட்டுக்கொள்ள எதிர்காலத்தில் வழிவகை செய்திருக்கக்கூடும். துணைப்படை என்பது பேரரசுகளின் நட்பு நாடாகக் கருதலாம். இது கூலிப்படையினின்றும் வேறுபட்டது.

4.4 நாட்டுப்படை

வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியும் மருதம் எனப்படும். ஏர்க்களம் பிடித்து வேளாண்மையில் சிறந்து விளங்குவதோடு, போர்க்களம் புகுந்து எதிரிகளைத் தாக்குவதிலும் வல்லமை படைத்தவர்களாக இந்நிலத்து மக்கள் இருந்தனர் என்பதனை சங்கஇலக்கியங்கள் காட்சிப்படுத்தியுள்ளன. இவர்களால் உருவாக்கப்படுவது நாட்டுப்படை என்பர். போர்க்களத்தில் மூலப்படைக்குப் பெருந்துணை புரிவது இப்படையேயாகும். “மன்னனின் உறவினர்களைக் கொண்டது இப்படை. ஆதலால் மன்னனுக்கு அதிக விசுவாசமுள்ள அரியபடை எனவும் கூறுவர்”⁷

4.5 காட்டுப்படை

பாலைநிலக் காடுகளில் வாழும் மக்களால் உருவாக்கப்படுவது காட்டுப்படை. குறிஞ்சியும் முல்லையும் முறைமையில் திரிந்தது பாலை என்பர் இளங்கோவடிகள். எனவே, வேட்டுவர், ஆயர், குறவர், கானவர், எயினர், மறவர் எனப்படும் முல்லை குறிஞ்சி நில மக்கள் வறண்ட காலங்களில் சுரமும் சுரம் சார்ந்த பாலைக்காடுகளில் போருக்காக படைகளாக அணிதிரண்டால் அதனை காட்டுப்படை அல்லது கானப்படை என்பர். காடுகளைப் பற்றி நன்கறிந்த இப்படை வீரர்கள் போர்க்காலங்களில் பல்வேறு படைகள் அணிவகுத்துச் செல்வதற்கு தேவையான பாதைகளை அமைத்துப் படைகள் செல்வதற்கு ஏதுவான வழிகளையும் காட்டுவர். இச்செய்தியினை,

“கொள்ளை வல்சிக் கவர் காற் கூளியர்

கல்லுடை நெடு நெறி போழ்ந்து, சுரன் அறுப்ப

ஒண்பொறிக் கழற்கால் மாறா வயவர்...” (பதிற்றுப்.19:1-3)

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடல் பதிவுசெய்துள்ளன. எனவே படைகளை வழிநடத்திச் செல்ல அதற்கென்றே பயிற்சிபெற்ற காட்டுப்படை வீரர்களும் இருந்திருக்கின்றனர் எனலாம். எதிரி நாட்டுப் படையின் பலம் மற்றும் பலவீனங்களுக்கேற்ப படைகள் புறப்படுவதற்கான வீழுகங்கள் வகுக்கப்பட்டுப் போர் தொடங்குவதற்கான அறிவிப்பு முழங்கியவுடன் படைகள் பகைவரின் படைகளைத் தாக்குவதற்கு படைத்தலைவனின் ஆணைப்படி போர்க்களம் புகுவது படை அணிவகுப்பாகும்.

‘போர்க்களத்தின் இயல்புக்கு ஏற்பப் படைகள் சில இடங்களில் பருத்தும், சில இடங்களில் சிறுத்தும் இருத்தலைப் போல மேனியின் சில பகுதிகள் பருத்தும், சில பகுதிகள் சிறுத்தும் காணப்படுபவளே’ எனத் தலைவியை தலைவனொருவன் வருணிப்பதைப் கலித்தொகை 108 வது பாடல் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, பண்டைத்தமிழர்கள் போர் அணிவகுப்பு முறையினை நன்கு அறிந்தவர்களாகவும், வெற்றிக்குத் தேவையான வீயூகங்களை வகுப்பதில் வல்லவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர் எனலாம்.

4.6 குடிப்படை

ஒரு நாட்டில் போர் நிகழும் வேளையில் பொருளாசையின்றி, தம் மன்னர்மீதும் தம் நாட்டின் மீதும் பற்றுகொண்டு தாமாக முன்வந்து உதவும் நற்குடிமக்களின் அணியே குடிப்படை எனப்படும். இப்படையை ‘வன்படை’ என்றும் குறிப்பிடுவர். இப்படை வீரர்கள் நற்குடியில் பிறந்து ஒழுக்கமும், வாய்மையும் உடையவர்களாக இருப்பர். நகை, ஈகை, இன்சொல், இகழாமை கொண்டவர்கள். தாம் வறுமையுற்ற போதும் தன்னிலை மாறாத பண்போடு விளங்குபவர். சிறுமைப் பண்பில் எந்நிலையிலும் ஈடுபடாதவர்கள். யாவருக்கும் பணிவு காட்டும் பண்பாளர்கள். பருவம் கருதாது பாடுபடும் வல்லமையாளர்கள். முறையாகப் போர்ப்பயிற்சி பெறாதவர்களாயினும், மரபுவழி மனையில் மறப்படை பயிற்சியுடையவர்கள் இவர்கள். போர் முரசு கேட்டுத் தம் பொருபடை கைக்கொண்டு புகழ் படைக்கப் புறப்படுவர் என்றெல்லாம் வள்ளுவர் உள்ளிட்ட அறிஞர் பெருமக்கள் குடிப்படை குறித்து விளக்கியுள்ளனர். (குறள்.96, 103)

4.7 பகைப்படை

போர்க்காலங்களில் எதிரெதிராக நிற்கும் மூலப்படை முதலாக உள்ள அனைத்துப் படைகளும் பகைப்படை என்பர். இவை தவிர ‘வேளைப்படை’ ஒன்று இருந்ததாகவும் ‘தமிழர் வீரம்’ என்ற நூலில் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார். போர் என்பது இருநாட்டவருக்கும் பகைமையால் ஏற்படும் பொழுது ஒருவர் மற்றவருக்கு பகைப்படையாகவே தோன்றுவர். யாவற்றிற்கும் தன்மை மற்றும் காரணங்களோடு பெயர் இருக்குமெனில் பகைப்படை என்பது பொதுப்பெயராகவே கருதலாம். இவற்றை தனிப்படை என்று வரையறுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பர்.

‘மண்மையில் எறிந்து மறவர்த்தீஇ’ என வரும் பதிற்றுப்பத்து வரியானது, பகைவரின் கோட்டையை அழித்து அவர்தம் படைமறவரைச் சிறையிட்டதைக் குறிக்கிறது. மேலும், பகைப்புலத்தில் உள்ள யானை, குதிரை போன்ற படைகளைக் கவர்ந்ததோடு பகைவர்களை விரட்டியும், சிறைப்பிடித்ததுமான செயல்களைக் மதுரைக்காஞ்சியும், அகநானூறும் பதிவுசெய்துள்ளன. எவ்வாறாயினும் பகைப்படை என்பது தனிவகை படையல்ல என்றாலும் பகைவர்களைக் கவர்தலைக் குறிப்பிடுகிறது. இயன்றவரை கவர்ந்த பகைநாட்டு வீரர்களை தன்னாட்டு நன்மைக்குப் பயன்படுத்த முயல்வர். சிறிதும் மனம்மாறாத பகைநாட்டு மன்னர்களையும், படை வீரர்களையும் சிறையிலிட்டுப் பாதுகாப்பர். இவ்வாறு பகைநாட்டு வீரனை போரில் சிறைபிடித்துக் காக்கும் செயல் தற்காலத்திலும் உண்டு.

4.8 வேளைப்படை

போர் உள்ளிட்ட ஆபத்துக் காலங்களில் தக்கதொரு வேளையில் அணிதிரண்டு நாட்டையும் மக்களையும் காத்துநிற்பது வேளைப்படை எனப்படும். “இப்படை கண்களைக் காக்கும் இமைகள் போல மிக அருகிலிருந்து உற்றுழி உதவி உயிர்காக்கும் வீரர்களை உடையது. உடுக்கை இழந்தவன் கை போல இடுக்கண் வந்த வேளையில் உதவிய அவ்வீரர் ‘வேளைக்காரர்’ என்பர்.”⁸

“உறின்குயிர் அஞ்சா மறவர் இறைவன்

செறினும்சீர் குன்றல் இலர்.”

(குறள்.778)

என்னும் குறளானது, வேளைப்படை வீரர்களின் தன்மைகளை உணர்த்துகின்றன. இப்படை வீரர்கள் மன்னர் மற்றும் மக்களுக்கு அருகிலிருந்து தம்முயிரை துச்சமென மதித்து அவர்களை காத்துநிற்கும் இயல்புடையவர்கள் என்கிறது வள்ளுவம்.

பழமையிலும் வீரத்திலும் புகழ்பெற்ற குடியின் வரலாற்றை எடுத்துரைக்கும் ஒளவையார்,

“இவற்கு ஈத்து உண்மதி, கள்ளே: சினப்போர்

இனக் களிற்று யானை, இயல் தேர்க் குரிசில்!

நுந்தை தந்தைக்கு இவன் தந்தை தந்தை,

எடுத்து எறி ஞாட்பின் இமையான், தச்சன்

அடுத்து எறி குறட்டின், நின்று மாய்ந்தனனே:

மறப்புகழ் நிறைந்த மைந்தினோன் இவனும்,

உறைப்புழி ஓலை போல,

அறைக்குவன் - பெரும நிற்குறித்து வரு வேலே.” (புறம்.290)

என்னும் பாடலில், பல்வேறு திறம்படைத்த படைகளையும், படைக்கலன்களையும் உடைய தலைவனே, உன் தந்தையின் தந்தைக்கு இவன் தந்தையின் தந்தை படைக்கருவிகளை எடுத்து பகைவர் மேல் எறிந்தழிக்கும் போர்க்களத்தில், கண் இமைக்காமல் தச்சனால் ஆரக்காலைச் சேர்த்து எறியப்பட்ட குடம்போலப் பகைவர் எறிந்த படைகளைத் தானேற்று மாண்டான். செருக்களம் சென்று பல மறப்போர் புரிந்த இவனும் மழைத்துளிகள் மேலே விழாதவாறு காக்கும் பனையோலைக் குடைபோலப் பகைவர்கள் உன்னை நோக்கி எறியும் வேலைத் தானேற்றுத் தாங்குவான். ஆதலால் பெரும் கள்ளை முதலில் இவனுக்குத் தந்து பின்பு நீ உண்பாயாக! என்கிறார். உரியநேரத்தில் அரசனின் உயிர்காக்கும் வீரனின் செயல் இங்கு ‘வேளைப்படையின்’ பண்புக்கு இலக்கணமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இவ்வாறு மூலப்படை, கூலிப்படை, துணைப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, பகைப்படை, வேளைப்படை போன்ற பல்வேறு அமைப்புகள் போர்க்காலங்களில் சூழலுக்கேற்பவும் தேவைகருதியும் திரட்டப்படும் படைகளாகும். இவைதவிர வணிகப்படை பற்றிய குறிப்புகளும் சங்கஇலக்கியத்தில் ஆங்காங்கே இடம்பெற்றுள்ளன.

4.9 வணிகர் படை

பண்டைத்தமிழகத்தில் வாணிபம் மிகமுக்கிய தொழிலாக நடைபெற்றன. வணிகர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று தம் பண்டங்களை கமுதையின் மீதேற்றி பல நிலங்களில் உள்ள ஊர்களுக்கு விற்பனைக்காக எடுத்துச்செல்வர். இக்காலகட்டங்களில் அச்சம்தரும் கொடிய விலங்குகளையும், வில்லேந்திய ஆறலைக்கள்வர்களையும் மிக ஆபத்தான காடுகளின் வழியே கடந்து செல்லக்கூடும். இந்நிலையிலிருந்து தங்களை தற்காத்துக்கொள்ள சாத்துக்களாகக் (வணிகர் கூட்டமாக) கூடிச் செல்வது வழக்கம். இவ்வாறு செல்லும் வணிகர்கள் தங்கள் பாதுகாப்பிற்காக போர் ஆயுதங்களை ஏந்தியவாறு கமுதை மீதேற்றிய பண்டங்களின் முன்னும் பின்னும் அணிவகுத்துச் செல்வர். பாலையிலித்து வழியே

வரும் இவ்வணிகர் படையை கண்காணிக்கும் ஆறலைக்கள்வர்கள் தக்கதொரு இடத்தில் அவர்களோடு போரிட்டு வீழ்த்தி அவர்களது செல்வங்களை கொள்ளையடித்துச் செல்வர். ஆறலைக்கள்வர்களோடு எதிர்த்துப்போராடி இறந்த வணிகர்ப்படை வீரர்களின் நினைவாக நடுகற்களும் எழுப்பப்படும். பாலைநில வழிகளில் காணப்படும் நடுகற்கள் வணிகர்ப்படை வீரர்களுக்குரியதாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது ஊகத்தின் அடிப்படையிலேயே கூறப்படும் செய்தியாகும். ஏனெனில், பாலைநிலம் என்பது ஆநிறைகளைக் கவர்ந்து வரும் போதும், ஆநிறைகளைக் கவர்விடாமல் தடுக்கும் முயற்சியின் போதும், உடன்போக்கில் அழைத்துவரும் பெண்ணைக் காக்கும் முயற்சியின் போதும், அச்சம்தரும் கொடிய விலங்குகளுடன் போரிடும் போதும் இறந்த வீரர்களுக்காக அந்நிலத்தில் வீரக்கற்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்கும் என்பது கல்வெட்டாய்வாளர்கள் தரும் கருத்தாகும்.

இவ்வணிகர்கள் வரும் பெருவழிகளில் காலாட்படை வீரர்களும், யானைப்படை வீரர்களும் குழுக்களாக கள்வர்கள் நடமாடும் பகுதிகளில் ஆங்காங்கே தங்கியிருப்பர். இவ்வணிகர் படைகளை ‘அத்திகோசம், வீரகோசம்’ என்றும் இவர்கள் தங்கியிருக்கும் இடத்தினை ‘அடிக் கீழ்த்தளம்’ என்றும் குறிப்பிடுவர். இவர்களின் தலையாய பணியானது வணிகர்களிடம் சுங்கம் பெறுவதும், கள்வர்களிடமிருந்து இவர்களைக் காப்பதுமாகும் என தென்னிந்திய நடுகற்கள் என்னும் நூலில் வெ.கேசவராஜ் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வணிகர் படை பற்றிய குறிப்புகளை சங்கஇலக்கிய நூலான குறுந்தொகையும் (390), அகநானூறும் (89,119,167) பதிவிட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தகுந்த செய்தியாகும்.

“வேற்றுமுனை வெம்மயின், சாத்துவந்து இறுத்தென,

வளைஅணி நெடுவேல் ஏந்தி

மிளைவந்து பெயரும் தண்ணுமைக் குரலே.” (குறுந்.390:3-5)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலானது, வேறுபட்ட பகைப்புலத்தில் உள்ளவர்கள், தமக்கு இயல்பாகிய கொடுமையால், வணிகர் படை இடைவழியில் வந்து தங்கியதாக எண்ணி, வளையம் இடப்பட்ட நெடிய வேலைத் தாங்கி, எம் ஊர்க் காவற்காடு வரை வந்து. அவர்களைக் காணாது மீண்டு செல்வதால், அவர்கள் எழுப்பும் தண்ணுமையின் ஒலியைக் கேளாய். பகற்பொழுது கழிந்து இருள் சூழ்வதாயிற்று, இளம்பிடி போன்ற தலைவியை உடன் அழைத்துச் செல்க என்கிறது. எனவே, வணிகர்கள் படைகளாகத் திரண்டு தம் பொருட்களை

ஆறலைக் கள்வர்களிடமிருந்து காப்பதற்காக அவ்வப்போது போரிட்டுள்ளனர் என அறியமுடிகின்றன.

“மை படு திண் தோள் மலிர வாட்டி,
பொறை மலி கழுதை நெடுநிறை தழீஇய
திருந்து வாள் வயவர் அருந் தலை துமித்த
படு புலாக் கமழும் ஞாட்பில், துடி இகுத்து...” (அகம்.89:11-14)

என்ற பாடலானது, வில்லேந்திய மறவர்கள் தம் வலிமையான தோள்கள் பூரிக்குமாறு, பண்டச்சமை மிகுந்த கழுதைகளின் நீண்ட வரிசையைப் பின்தொடர்ந்து வருகின்ற திருந்திய வாளினையுடைய வணிகர் படை வீரர்களை விரட்டி, அவர்களின் அரிய தலைகளைத் துண்டிப்பர். இதனால் மிக்க புலால் நாற்றம் வீசுகின்ற அப்போர்க்களத்தில், தம் துடியினைத் தாழக் கொட்டி முழங்கியவாறே அவ்வணிகர்கள் வைத்திருந்த பெற்றகரிய அணிகலன்களையும் பெற்றுக் குவித்த போரென்பதால், அப்பொருட்களையெல்லாம் அவரவர்க்குரிய பங்குகளாக முறையே தமக்குள் பகுத்துக் கொள்வர் என்கிறது. ஆறலைக் கள்வர்களோடு வணிகர் படை மேற்கொண்ட இக்கடும்போரில் அரிய வீரத்தை வெளிப்படுத்தி இறந்தவர் நினைவாக நடுகல் எழுப்பப்படும் என்பது சங்கஇலக்கியம் தரும் தகவலாகும். இதுபோன்ற பதிவுகளை அகநானூறு (245), பெரும்பாணாற்றுப்படை (80-2) போன்ற பாடல்களும் பதிவு செய்துள்ளன.

4.10 அகப்படை

“இருநாடுகளுக்கிடையேயான போர்க்காலங்களிலும், போரற்ற அமைதிக் காலங்களிலும் அல்லும் பகலும் அயராது பாதுகாவல் பணி புரியும் வீரர்களை அகப்படை என்பர். காவல்தொழில் என்பது தற்காவல், நாட்டுக்காவல், சமயக்காவல் என மூன்று நிலைகளில் செய்யப்பட்டுள்ளன. அரசனோ, தலைவனோ, படைகளோ தம்மைக் காப்பது தற்காத்தல் எனப்படும். மேலும், அயலவர் அடைவதற்கரிய அருமதில், கோபுரம், சுருங்கை முதலான கட்டிட வகையாலும், வாசல் மெய்க்காப்பாளர் முதலியவரால் வரும் காவல் வகையாலும், உடைவாள் முதலிய தற்கருவியாலும், தன்னாற்றலாலும் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளல் தற்காவல் அகப்படையாகும். ஊர்கள், ஊரிலுள்ள உயிர்கள், உடைமைகள், ஊர்களை உள்ளடக்கிய நாடுகள், அதன் உடைமைகள் முதலியவற்றைக் காத்தல் நாட்டுக்காவல் எனப்படும். மதநிலையம், மதத்தலைவர்கள், மதவேள்விகள், அறச்செயல்கள் முதலியவற்றைக் காத்தல்

சமயக்காவல் எனப்படும். நாட்டுக்காவலை ‘சிறுநூர் பேரூர் காவல்’ என இருவகைப் படுத்துவர். புனம், கழனி குளம், மனை ஆகியவை சிறுநூர்க் காவல் ஊராட்சிக்குட்பட்டது. தலைமக்கள் மன்றம், ஊர் நன்மை கருதி இக்காவலர்களை நியமிப்பர். நாடு, நகர் எல்லைகள், அரண்கள், படைக்கலன்கள், நிதி நிலையங்கள், பெருவழிகள், துறைமுகம், பண்டகசாலை, அரண்மனை அந்தப்புரங்கள், வென்ற பகைவர் நிலங்கள் ஆகியவற்றின் காவலும் மதக்காவலும் அரசாட்சிக்கு உரியனவாகும் என்பர்.”⁹

5.0 தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் படைப்பிரிவுகள்

பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே படைகளையும் படைக்கலன்களையும் பயன்படுத்தியதற்குத் தொல்காப்பியமும் சங்கஇலக்கியப் புறநானூறும் சான்றுகளாகின்றன. வீரநிலைக் காலத்தில் ஒரு மன்னனுடைய வெற்றிக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் காரணமாக இருந்தது படைமாட்சியே ஆகும். தொல்காப்பியர் வேந்தர்களுடைய படை வகைகளை பட்டியலிடவில்லை என்றாலும் ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். ஒவ்வொரு திணைக்குரிய துறைகளை வகுக்கும் தொல்காப்பியர் காலாட்படை, தோல்படை (கேடயம்), யானைப்படை, குதிரைப்படை, வேல்படை, தார்ப்படை, கூழைப்படை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். வேந்தனுக்குரிய முதன்மை உறுப்புகளுள் படைகளைப் பற்றி,

“படையும் குடையும் கொடியும் முரசும்

நடைநவில் புரவியும் களிறும் தேரும்

தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்

தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க்கு உரிய” (தொல்.மரபியல்.626)

என்ற நூற்பாவில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், புறத்திணையியலில் என்னென்ன படைகளை எந்தெந்த போரின் போது பயன்படுத்தினர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். வெட்சிப் போருக்குரிய துறைகளைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர் எவ்வகைப் படையுதவியுடன் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தனர் என விவரிக்காமல் ஆநிரைக் கவர்தலை மட்டும் குறிப்பிட்டிருப்பது காலாட்படை வீரர்களைக் கொண்டு ஆநிரைக் கவர்தலில் ஈடுபட்டுள்ளனர் எனலாம். எவ்வாறாயினும் வெட்சி என்பது தனிவகைப் போரல்ல என்பது அறிஞர்கள் சிலரின் கருத்தாகும். ஏனெனில் ஆநிரைகளைக்

கவர்வதும், கவர்ந்த ஆநிறைகளை மீட்பதும் இருவேறு குழுவினருக்குள் நடைபெறும் களவுச் சண்டையாகும்.

அனைத்துப் போர்களுக்குமான பொதுவான துறைகளைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர், “வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தல்” (தொல்.புறத்.நூ.1006:15) என்றும், “வாள்மலைந்து எழுந்தோன்” (தொல்.புறத்.நூ.1006:17) என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது, அருகில் நின்று போர் செய்யப் பயன்படுத்தப்படும் ‘வாள்’ என்ற கருவியைத் தாங்கியவர்கள் காலாட்படை வீரர்கள் என்கிறார். இதனை, “வருதார் தாங்கல்” (தொல்.புறத்.நூ.1006:15) என்ற வரிகளில் போரின் போது முன்னிற்றுத் தாக்கும் தூசிப்படையைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்தியுள்ளார் தொல்காப்பியர். மண்ணாசை காரணமாக பகைவர் நிலத்தைக் கைப்பற்றக் கருதும் வஞ்சிப்போரின் போது படையெடுத்துச் செல்லும் வீரர்களின் ஆரவாரத்தை, “இயங்குபடை அரவம்” (தொல்.புறத்.நூ.1009:1) என்றும், போர்க்களத்தில் பெரும் அழிவை ஏற்படுத்தும் போர்க்கருவிகளைக் கொண்ட படைகளை “அழிபடை” (தொல்.புறத்.நூ.1009:12) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பகைவேந்தனின் கோட்டையைக் கைப்பற்றும் நோக்கில் செய்யக்கூடிய உழிஞைப்போரின் போது மதிலின் மேலிருந்து எய்யக்கூடிய அம்பு உள்ளிட்ட கருவிகள் தம்மைத் தாக்காமல் பாதுகாக்க தடுக்கும் படையாகிய தோல்படையை மிகுதியாக தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை, “தொல்லெயிற்கு இவர்தலும் தோலின் பெருக்கமும்” (தொல்.புறத்.1013:3) என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகிறது.

தம் வலிமையை நிலைநாட்டுவதற்காக இருபெரு வேந்தர்களும் எதிரெதிரே நின்று போரிடுவது தும்பைப்போர் எனப்படும். இப்போரின்போது,

“தானை யானை குதிரை யென்ற

நோனா ருட்கு மூவகை நிலையும்”

(தொல்.புறத்.72:1-2)

என்ற வரிகள் குறிப்பிட்டவாறு, காலாட்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை என்ற மூன்று வகையான நிலப்படைகளை தமிழ்நில வேந்தர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்கிறது தொல்காப்பியம். மேலும், இந்நூற்பாவில்,

“களிறெறிந் தெதிர்த்தோர் பாடுங் களிறொடு

பட்ட வேந்தனை யட்ட வேந்தன்”

(தொல்.புறத்.72:9-10)

என்ற வரிகளில், களிற்றை வெட்டி வீழ்த்தி களிற்றோடு மாண்டுபோன மாவேந்தனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. தும்பைப்போரில் தாக்கும் கருவியாகிய வேல்படை மிக்க வேந்தனைப் பகைவர்கள் மொய்த்துக் கொண்டபோது முன்னணிப்படையில் ஒரு வீரன் மட்டும் தனித்துநின்று பகைவர்களை வெட்டி வீழ்த்துவது தார்நிலையாகும். வேல்படை, முன்னணிப்படை ஆகியவற்றைப் பற்றி,

“வேன்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி யொருவன்

றான்மீண் டெறிந்த தார்நிலை”

(தொல்.புறத்.72:3-4)

என்ற நூற்பாவில் குறிப்பிடுகிறார் தொல்காப்பியர். தோற்றுப் பின்வாங்கி வரும் படையைத் தாங்கி நிறுத்தி, தன்னை எதிர்த்து வரும் கூழைப்படையைத் (பின்னணிப்படை) தடுத்து நிறுத்துவதும், தன்னைத் தாக்கிய படைக்கலன்களை அறுத்து எறிந்துவிட்டு தன்னுடல் வலிமையால் மட்டுமே போரிடுவதுமாகிய செயல்கள் தும்பைப்போரில் கூறப்பட்டுள்ளன. (தொல்.புறத்.1018:7-8)

இவ்வாறு தும்பைப்போர் பற்றிய நிகழ்வுகளில் காலாட்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, வேல்படை, தார்ப்படை (தூசிப்படை அல்லது முன்னணிப்படை), கூழைப்படை (பின்னணிப்படை) ஆகிய படைகளைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர் தேர்ப்படை பற்றி மட்டும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் தேர்ப்படை இருந்ததற்கான அகச்சான்றுகள் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. மேற்கண்ட தரவுகளைக் கொண்டு “காலாட்படை, கரிப்படை, பரிப்படைகளை மட்டும் குறிக்கிறது எனக்கொண்டு தொல்காப்பியர் காலத்தில் தேர்ப்படை என ஒன்றில்லை என்பர் இளம்பூரணர்.” (தொல்.புறத்.நூ.1018:1) இதற்கு நச்சினார்க்கினியர், “துறக்கம் புகு வேட்கையுடைமையின் காலாளை முற்கூறி, அதன் பின்னர் மதத்தாற் கதஞ் சிறந்து தானும் போர் செய்யும் யானையைக் கூறி, மதஞ் சிறவாமையில் கதஞ் சிறவாத குதிரையை அதன்பின் கூறினார். குதிரையானன்றி தேர் தானே செல்லாமையிற் தேர்க்கு மறமின்று என்று அது கூறாராயினார்” (தொல்.புறத்.நூ.1018:9-10) என விளக்கியுள்ளார். ஆனால், வாகைத்திணையின் துறைகளை விளக்கும் தொல்காப்பியர்,

“தேரோர் தோற்றிய வென்றியுந் தேரோர்

வென்ற கோமான் முன்றோர்க் குரவையும்” (தொல்.புறத்.76:4-5)

என்ற நூற்பாவில் தேர்ப்படையினர் பெற்ற வெற்றியினையும் அரசன் முன்சென்று ஆடிய முன்தேர்க் குரவையையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், வேந்தனுக்குரிய அங்கங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர், “நடைநவில் புரவியும் களிறும் தேரும்” (தொல்.மரபு.1571) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், நிலையாமைக் கொள்கையை விளக்கும் காஞ்சித்திணையிலும், பாடப்பெறும் ஆண்மகனின் ஒழுக்கங்களைக் குறிப்பிடும் பாடாண் திணையிலும் படைகள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறவில்லை.

மேற்குறிப்பிட்ட நால்வகைப் படைகளில் காலாட்படையே எந்நிலங்களிலும், எக்காலங்களிலும் தயங்காமல் படைக்கலன் ஏந்திப் போரிடும் ஆற்றல் வாய்ந்தது என்பதால் தொல்காப்பியர் முதலில் இதனை விளக்கியுள்ளார். பின்பு, பகைவர்களைப் பார்த்தவுடன் அவர்களை எதிர்க்கும் உணர்வோடு தானே செயல்படக்கூடிய யானைப்படையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பின்னர், தானே செயல்படாமல் வீரனின் தூண்டுதலால் செயல்படக்கூடிய குதிரைப்படையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இறுதியாக தேர்ப்படையானது வீரன் குதிரையைத் தூண்ட அக்குதிரைகள் இழுப்பதால் மட்டுமே செல்லும் தன்மையுடையது என்பதால் உணர்ச்சி அடிப்படையில் தேர்ப்படையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு பண்டைத் தமிழ்நில வேந்தர்கள் பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தானைப்படை (காலாட்படை), யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை என்னும் நால்வகைப் படைகள் அமைத்து முறையாக நெறிகளை வகுத்து போரிட்டு வந்துள்ளனர் என்பதனை அறியமுடிகிறது. சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிட்ட கப்பற்படை பற்றிய பதிவுகளை மட்டும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாதது பின்னோக்கிய தொல்காப்பிய காலத்தின் முதிர்ச்சியைக் குறிப்பிடுகிறது எனலாம். ஏனெனில், தொல்காப்பியமும், சங்கஇலக்கியமும் மனிதஇனம் இம்மண்ணில் வேருன்றிய காலந்தொட்ட வேட்டைச்சமூகம், இனக்குழுச்சமூகம், அரசருவாக்கம் என்ற படிநிலைகள் யாவற்றையும் பதிவுசெய்துள்ளன. அதனடிப்படையில் அரசருவாக்கச் சூழல் தழைத்தோங்கிய சங்ககாலத்தின் வளர்ச்சிநிலைகளில் வைத்துப் பார்க்கவேண்டிய இடத்தைப் பெறுகிறது கப்பற்படை.

6.0 சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியலாகும் படை வகைகள்

சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள போர் பற்றிய பாடல்கள் அனைத்திலும் படைகள் குறித்தும் அதன் வகைகள் குறித்தும் பல்வேறு பாடல்கள் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளன. குறிப்பாக நால்வகைப் படைகளைப் பற்றிப் புறநானூறு

மூன்று பாடல்களில் மட்டுமே பதிவுசெய்துள்ளன என்றாலும், குறைந்தது பண்டைத்தமிழர் பயன்படுத்திய ஒரு படையையாவது ஏனைய பாடல்கள் யாவும் குறிப்பிடுகின்றன. படை என்பது தானை (காலாட் படை), யானை, குதிரை, தேர் ஆகிய நான்கு வகையை மட்டுமே தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. சங்கப்பாடல்களில் இந்நால்வகைப் படைகளை பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றிருப்பதோடு, அரசின் கொற்றத்திற்கு தவிர்க்கமுடியாத இதன் பங்களிப்பும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நால்வகைப் படைகளை பேரரசர்களும், குறுநிலத் தலைவர்களும் நிலையாக வைத்திருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தகுந்த செய்தியாகும்.

பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனைப் பாடிய மதுரை மருதனிள நாகனார்,

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும், கதழ்பரிய கலிமாவும்,
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும், நெஞ்சுடைய புகன்மறவரும் என
நான்குடன் மாண்டது ஆயினும், மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசன் கொற்றம்.” (புறம்.55:7-10)

என்ற பாடலில், கடுமையான சினத்துடன் கொல்லும் யானைகளும், விரைந்து செல்லும் இயல்புடைய குதிரைகளும், நெடிய கொடிகளுடன் விளங்கும் உயர்ந்த தேர்களும், மனவலிமை மிகுந்து போரை விரும்பும் வீரர்களும் என நான்கு வகையான படைகளைக் கொண்டு மாட்சிமைப் பெற்றாலும் வேந்தருடைய வெற்றி என்பது மாண்புடைய அரசின் அறநெறியாகும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சோழன் உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட் சென்னியைப் பாடும் பரணர், நாற்படைகள் பற்றிய விரிவான செய்தியினை பின்வரும் பாடலில் பதிவுசெய்துள்ளார்.

“வாள், வலம் தர, மறுப் பட்டன
செவ் வானத்து வனப்புப் போன்றன:
தாள், களம் கொள, கழல் பறைந்தன
.....
நீயே, அலங்கு உளைப் பரீஇ இவுளிப்
பொலந் தேர்மிசைப் பொலிவு தோன்றி
மாக் கடல் நிவந்து எழுதரும்

செஞ் ஞாயிற்றுக் கவினை மாதோ
அனையை ஆகன்மாறே,
தாய் இல் தூவாக் குழவி போல,
ஓவாது கூஉம், நின் உடற்றியோர் நாடே”

(புறம்.4)

என்ற பாடலானது, விடியலில் தோன்றும் சூரியனானது எவ்வாறு உச்சிக்கு செல்லச்செல்ல கடும் வெம்மையை வெளிப்படுத்துமோ, அவ்வாறு சோழன் இளஞ்சேட் சென்னியும் சினத்தோடு போர்க்களத்திற்குச் சென்று பகைவர்களை அழித்தொழிப்பதில் சீற்றம் மிக்கவனாக மாறிவிடுவான் என்றும், சோழன் சென்னியை எதிர்த்துக் களம்கானும் வீரர்கள் நிச்சயம் போரில் வீழ்த்தப்படுவர் என்பதால் அவர்களது நாடு தாயில்லாமல் அழும் குழந்தைபோல் ஓயாமல் விளித்து அழுவனவாகும் என சோழன் சென்னியின் பெருவீரம் இப்பாடலில் பேசப்பட்டுள்ளன. சென்னியின் ஒப்பற்ற இவ்வாற்றலுக்கு அவனிடம் இருந்த நாற்படைகளே காரணம் என்பதனையே மேற்கண்ட பாடல் உணர்த்துகின்றன.

“நெடு நல் யானையும், தேரும் மாவும்,
படை அமை மறவரும், உடையம் யாம்’ என்று
உறு துப்பு அஞ்சாது, உடல் சினம் செருக்கி,
சிறு சொல் சொல்லிய சினம் கெழு வேந்தரை
அருஞ் சமம் சிதையத் தாக்கி, முரசுமொடு
ஒருங்கு அகப்படேஎன் ஆயின் - பொருந்திய
‘கொடியன் எம் இறை’ எனக் கண்ணீர் பரப்பி,
குடி பழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக...”

(புறம்.72:4-12)

என்ற பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பாடலானது, ‘நான் மிகவும் இளையவன் என்பதால் புலவர்களின் உயர்வுக்கு தகுதியற்றவன் என நகைத்து என்மனம் வெறுக்குமாறு நடந்துகொண்டவர்களை நாற்படையுடைய வேந்தர்களை, பொறுத்தற்கரிய போரில் எதிர்கொண்டு அவர்கள் சிதறி ஓடுமாடு வென்று முடிப்பேன். எனது இவ்வெண்ணம் ஈடேறவில்லையெனில் எம் அரசன் கொடியவன் என்று கண்ணீரோடு எம் மக்களே பழிதூற்றும் கொடுங்கோலன் ஆவேன். சிறந்த தலைமையும் மேம்பட்ட புலமையும் உடைய மாங்குடி மருதன் முதல்வனாக இந்நிலப்பரப்பில் வாழும் எந்தப்புலவனும் என்னைப்பாடாது நீங்குக.’ என வஞ்சினமுரைப்பதாக மேற்கண்ட பாடல்

அமைந்திருக்கின்றன. நாற்படைகள் பற்றிய குறிப்பும், புலவரின் புகழ்ச்சிக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் சங்ககாலம் தந்துள்ள சிறப்பிடத்தையும் இப்பாடலின் வழி அறியமுடிகின்றன.

“வேல் கெழு தானை, வெருவரு தோன்றல்!

உளைப் பொலிந்த மா

இழைப் பொலிந்த களிறு,

வம்பு பரந்த தேர்,

அமார்க்கு எதிர்த்த புகல் மறவரோடு...”

(பதிற்றுப்.22:16-20)

என்ற பாடலானது, அஞ்சத்தக்க தோற்றத்தினை உடைய, பொன்னால் செய்யப்பட்ட உழிஞை மாலையினை அணிந்த சேரன் செங்குட்டுவனின் வெற்றிச்சிறப்பை பாடும் நோக்கில் ‘தலையாட்டத்தால் பொலிவு பெற்ற குதிரைகளோடும், நெற்றிப்பட்டம் முதலிய அணிகளன்களால் பொலிவு பெற்ற ஆண் யானைகளோடும், பெருந்தேர்களோடும், போரை எதிர்நோக்கி பெருவிருப்பத்தோடு காத்திருந்த பலநூறு வீரர்களோடும் நீ பகைவர் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்றால் தவறாமல் வெற்றி வாகை குடுவீர்’ என நாற்படையின் சிறப்பைக் குறிப்பால் உணர்த்தி செல்லும் போருக்கு ஊக்கமளிக்கும் புலவனின் செயலும் இப்பாடலில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

“படுமணி மருங்கின படைத்தாள் யானையும்,

கொடிநுடங்கு மிசைய தேரும், மாவும்,

படைஅமை மறவரோடு, தவன்றிக் கல்லென,

கடல்கண்டு அன்ன கண்அகன் தானை

வென்றுஎறி முரசின் வேந்தர், என்றும்...”

(புறம்.351.1-5)

என்ற பாடலில், அழகிய பெண்ணை மணம் செய்து தராது மறுத்த அப்பெண்ணின் தந்தையை எதிர்த்து, நாற்படைவீரர்கள் பெரும் முழக்கத்துடன் படைக்கலன்கள் எந்தி நின்றனர் என்று ‘மதுரைப் படைமங்க மன்னியார்’ என்னும் புலவர் மகட்பாற் காஞ்சித்துறையில் மேற்கண்ட பாடலைப் பாடியுள்ளார். மகள்மறுத்தல் என்பது பெரும்போருக்கு வித்திட்டதோடு, பேரரசுகளுக்கிடையே நாற்படைகள் அணிவகுத்து நிற்குமளவுக்கு பெரும் செல்வாக்கு மிகுந்த செயலாகவும் சங்ககாலத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால், மகள்மறுத்தல் காரணமென்பது நிலஅபகரிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

போரியல் செயல்பாடுகள் மற்றும் படைகளின் பண்புகள் குறித்து பல்வேறு விளக்கங்களை அளித்த வள்ளுவப் பெருந்தகை படைகளின் வகைகளைப் பற்றி விரிவாகக் கூறவில்லை. சங்ககாலம் வீழ்ச்சியுற்ற போது எழுந்த களவழி நாற்பது என்னும் நூலானது, நாற்படைகளும் போர்க்களத்தில் கடும்போர் புரிந்த நிலையை நயம்பட விவரித்துள்ளன. தமிழ்க்காப்பியம் சிலப்பதிகாரமானது, சேரன் செங்குட்டுவன் வடக்கிலிருந்து வந்திருந்த ஆரியர்களை நாற்படைகளோடு போரிட்டு அவர்கள் அஞ்சியோட தாக்கினான் என்பதனை,

“சிலைத் தோளாடவர் செருவேற் றடக்கையர்
கறைத்தோன் மறவர் கடுந்தே ருருநர்
வெண் கோட்டி யானையர் விரைபரிக் குதிரையர்
மண் கண் கெடுத்தவிம் மாநிலப் பெருந்துகள்” (சிலம்பு.26:197-200)

என்ற வரிகளால் விளக்கியுள்ளன. இப்போரில் சேரன் செங்குட்டுவன் ஆரியரின் நாற்படைகளையும் ஒரு பகலெல்லையில் வென்றதாக,

“அடுந்தேர்த் தானை யாரிய வரசர்
கடும்படை மாக்களைக் கொன்று களங்குவித்து
நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சியுங் கடுங்களிற் றெருத்தமும்
விடும்பரிக் குதிரையின் வெரிநும் பாழ்பட...” (சிலம்பு.26:211-214)

என்ற பாடல் வரிகளின் வாயிலாக சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றன. மேற்கண்ட பாடல் கருத்தாக்கங்களை ஆழ்ந்து நோக்கினால் நாற்படைகளின் பயன்பாடு என்பது தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்கஇலக்கியம் இயற்றப்பட்ட காலங்களில் பல்வேறு காரணங்களுக்காக பெரும்போர்களில் பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்களால் மிகுதியாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என அறியமுடிகின்றன. மேலும், இத்தகைய நாற்படை அமைப்பு, தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாது அக்காலங்களில் வடபுலத்தில் ஆட்சிசெய்த பல்வேறு மன்னர்களிடத்திலும் இருந்துள்ளமையை அறியமுடிகின்றன. நாற்படைகள் எனப்படும் காலாட்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை ஆகியவற்றோடு கப்பற்படையும் தமிழ்நில வேந்தர்களிடத்தில் இருந்துள்ளமையை சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றன. நாற்படையோடு, கப்பற்படையின் பயன்பாடு பற்றியும் பின்வரும் சான்றுகளால் விரிவாக அறியலாம்.

6.1 காலாட் படை

தமிழகம் மட்டுமின்றி உலகெங்கிலும் முதன்முதலில் ஏற்படுத்தப்பட்ட முதன்மையான மற்றும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த படையாகக் கருதப்படுவது காலாட் படையேயாகும். இப்படை எந்த வாகனமும் இன்றி நிலத்தினின்று போரிடுவதால் ‘நிலப்படை’ என்றும், காலால் நடந்து சென்று போரிடுவதால் ‘காலாட்படை’ என்றும் அழைக்கப்பட்டது. தொன்றுதொட்டு இயங்கிவரும் மறக்குடி வீரர்கள் இப்படையில் இடம்பெற்றிருப்பர். “போர்ப்படையில் மிகப்பழமையானதாக காலாட்படையையே குறிப்பிடுவர்.”¹⁰

“படை மறவர் எனப்படுவோர் காலாட்படை வீரர்களேயாவர். காலாட்படை வீரர்கள் மறவர், மழவர், மள்ளர், இயவர், வயவர் எனப் பல்வேறு பெயர்களால் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்கிறார் மாணிக்கவாசகம் பிள்ளை.”¹¹

மேற்கண்ட கருத்தியலில் இடம்பெற்றுள்ள பெயர்களை இனப்பிரிவுகளாகக் கொண்டாலும் வீரம் பொருந்தியவர்கள், வலிமையுடையவர்கள், செய்யும் தொழிலால் சிறந்தவர்கள், படைநடத்திக் களம்கண்டு பகைவர்களை வீழ்த்தி வெற்றி கொள்ளும் கலையில் தேறிய பயிற்சி பெற்றவர்கள் என்னும் பொருள்தரும் பெயர்களாகக் கொள்ளுதலே பொருத்தமுடையது எனலாம். ஏனெனில், பெரும்போரில் தம் பேராண்மையை வெளிப்படுத்தும் வீரனை அவனது செயலுக்கு ஏற்றார்போல் சிறப்புப்பெயரிட்டு அழைக்கும் வழக்கம் சங்ககாலப் போர்முறையில் இருந்துள்ளன. அவைகளாவன,

1. களம்புகு மல்லன்	- புறம்.80:9,
2. உடன்று மேல்வந்த மள்ளர்	- புறம்.77:9
3. நெஞ்சுடைய புகல்மறவர்	- புறம்.55:8
4. வல்வில் மறவர்	- புறம்.259:3
5. நீள்மொழி மறவர்	- புறம்.369:3
6. அஞ்சா மறவர்	- புறம்.373:25
7. ஊர் கொள வந்த பொருநன்	- புறம்.82:5
8. ஆடு	- புறம்.21:10, 24:28, 53:14, 67:2,
85:3-4, 104:6, 211:16,
9. பொருநன்	- புறம்.17, 69, 87, 89, 90,
342:6, 365:6, 382:3

10. வில்லேருழவர், வில் உழுது உண்மார் - புறம்.170:4, 331:2

11. பொழிலகம் பரந்த பெருஞ்செய்யாடவர் - புறம்.362:4

என்பனவாகும். காலாட்படை என்பது நன்கு பயிற்சிபெற்ற பல்வேறு துணைநிலை வீரர்கள் அடங்கிய போர்ப்படையாகும். குறிப்பாக, ‘மள்ளர்’ என்னும் சொல் இன்றுவரை ஒரு இனத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கையாளப்பட்டு வந்தாலும், பொதுவாக அவ்வினத்தினத்தவரை உழவுத்தொழிலோடு, போர்க்கலையில் வீரம் செறிந்தவர்களாக குறிக்கும் சொல்லாக மட்டுமே சங்கஇலக்கியம் சுட்டுகிறது. இதனை,

“மகளிர் மலைத்தல் அல்லது, மள்ளர்

மலைத்தல் போகிய, சிலைத் தார் மார்ப!

செய்து இரங்கா வினை, சேண் விளங்கும் புகழ்...” (புறம்.10:9-11)

என்னும் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. அதாவது, சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னியானவன் இந்திரவில்லிற்கு நிகரான வேலைப்பாடுடைய மாலையை அணிந்த மார்புடையவன் என்றும், குற்றமற்ற குலமகளிரைத் தவிர வேறெந்த பகை வீரர்களாலும் நெருங்கவியலாதவன் என்னும் பொருளில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இதேபோல் ‘மறவர்’ என்னும் சொல் பெருஞ்செயலாளன், வீரம் செறிந்தவன் என்ற பொதுச்சொல்லாகவே சங்கஇலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“படுமணி இரட்டும் பா அடிப் பணைத் தாள்

நெடு நல் யானையும், தேரும் மாவும்,

படை அமை மறவரும், உடையம் யாம்...” (புறம்.72:3-5)

என்ற பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், ‘வயவர்’ என்பதும் வலிமையுடையோர் என்னும் பொருளிலேயே குறிக்கப்படுகின்றன. ‘வயம்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘வலிமை’ எனப் பொருள்படும்.

“வரு படை தாங்கிய கிளர் தார் அகலம்

அருங் கடன் இறுமார் வயவர் ஏறிய,

உடம்பும் தோன்றா உயிர் கெட்டன்றே...” (புறம்.282:4-6)

என்ற பாடல் வரிகளானது, பகைவர் தம்முடைய கடமையை முடித்தல் வேண்டி கூர்மையான வேலினை எடுத்து எறியும் பொழுது, அழகிய மாலையணிந்த தன் மார்பிலே தாங்கியதால் புலவர்தம் நற்புகழில் தன்னுயிரை ஈந்தான்' என்று வலிமைபொருந்திய வயவனின் வீரத்தினை மேற்கண்ட பாடல் உணர்த்துகிறது. மேலும்,

“வினை புனை நல் இல் இனைகூஉக் கேட்பவும்,

இன்னாது அம்ம, ஈங்கு இனிது இருத்தல்:

தன் அருந் துப்பின் வய மான் தோன்றல்...” (புறம்.44:8-10)

என்ற பாடல் வரிகளில், ‘நெருங்குவதற்கு அரிய பெரும் வலிமையுடையவன் என்னும் பொருளில் ‘வயவன்’ என்னும் சொல் கையாளப்பட்டுள்ளன. எனவே, நாட்டைக்காக்கும் பெரும்போர்களில் தங்கள் வலிமையை வெளிப்படுத்தும் வீரர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சிறப்புப்பெயர்களை, மரபார்ந்த குலப்பெருமையாக காலந்தோறும் பயன்படுத்தி வந்ததன் விளைவே, இன்று சமுதாயத்தில் தவிர்க்கவியலாத ஒன்றாக இப்பெயர்கள் (இனம் அல்லது சாதி) வேரூன்றி நிற்கின்றன.

புறநானூறு 169 ஆவது பாடல் குறிப்பிடுவது போல் நன்கு பயிற்சி பெற்ற காலாட்படை வீரர்கள், கணைக்காலினையும், அழகிய வயிற்றினையும், அகன்ற மார்பினையும், பசிய கண்ணினையும், குச்சிப்புல் நரைத்தாற் போன்ற நிறம் பொருந்திய தாடியினையும், செவி மறைய வளர்ந்த தலைமுடியினையும் கொண்டவனாகக் காலாட்படை வீரன் விளங்குகிறான் என, அவனது தோற்றத்தை,

“செருப்பு இடைச் சிறு பரல் அன்னன்: கணைக் கால்,

அவ் வயிற்று, அகன்ற மார்பின், பைங் கண்,

குச்சின் நிரைத்த குருஉ மயிர் மோவாய்,

செவி இறந்து தாழ்நரும் கவுளன், வில்லொடு...” (புறம்.257:1-4)

என்ற பாடல் வரிகள் பதிவிட்டுள்ளன. அதாவது, ஆநிறை கவர்ந்துவந்து பொழுது புலர்வதற்குள் தன் இனக்குழுக்களுக்கு மிக விரைவாக பகுத்து வழங்கியதோடு கள் உண்டு மகிழும் தானைத்தலைவனின் தோற்றத்தினை மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுற விளக்கியுள்ளன. இத்தன்மையுடைய காலாட்படை வீரர்கள் பகைவர் நாடு வெகுதொலைவில் இருந்தாலும் மனச்சோர்வடையாமல்

உறுதியான மனதுடன் அணிவகுத்துச் செல்லும் வலிமையுடையவர்கள். பல போர்களில் பகைவர்களை வென்று வீழ்த்திய தமது படைக்கருவிகளை புதுமையுறச் செய்து பகைநாட்டின் அருகே பாசறை அமைத்துப் போரிடக் காத்துநிற்பவர்கள். இவர்கள் எமனைப் போன்று கொல்லுதலைச் செய்யும் தொழிலுடையவர் என்பதால், தம்மவர் என்றும் அயலவர் என்றும் அறியாது மயங்கிய போர்க்களத்தில் வேந்தன் புகழை நிலைநாட்ட மட்டுமே போரிடக்கூடியவர்கள். நாகப்பாம்பு உமிழ்ந்த மணியை எவ்வாறு எவரும் நெருங்கவியலாது அஞ்சி நிற்பரோ, அதுபோல முன்னணியில் நிற்கும் குமரிப்படை (காலாட்படை) வீரர்களை பகைவர்கள் எவரும் நெருங்காமல் அஞ்சி நிற்கின்றனர் என மேற்கண்ட பாடலின் பொருள் அமைந்துள்ளன.

போரின் தொடக்கமாகப் பகை மன்னனின் ஆநிரைகளைக் கவர்வதும் பகைவர் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்பதும் மரபு. இவ்வாறான வெட்சி, கரந்தைப் போரில் பெரும்படையாகிய யானைப்படையோ, குதிரைப்படையோ பயன்படுத்தவில்லை. அதற்கு அவசியமும் இல்லை. ஏனெனில், காலாட்படை வீரர்கள் மட்டுமே வாள், வேல், வில் அம்பு உள்ளிட்ட படைக்கருவிகளை பயன்படுத்தி போரில் ஈடுபடமுடியும். இதனை,

“புல்லார் இன நிரை செல் புறம் நோக்கி,
கையின் கட்டிப் பையென எண்ணி,
சிலையின் மாற்றியோனே...” (புறம்.257:8-10)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல், வீரக்கழல் அணிந்த வெட்சித்திணை வீரர்கள் பகைவர்களுடைய ஆநிரைகளை வில்லேந்தி போரில் எதிர்கொண்ட செய்தியினை பதிவிட்டுள்ளன. மேலும்,

“ஏறுடைப் பெரு நிரை பெயர்தர, பெயராது
இலை புதை பெருங் காட்டுத் தலை கரந்து இருந்த
வல் வில் மறவர் ஒடுக்கம் காணாய்...” (புறம்.259:1-3)

என்ற பாடலானது, வெட்சிப் பூ அணிந்த வீரர்கள், பகைவர்கள் ஆநிரைகளை கவர்ந்ததன் விளைவாக கரந்தைப் பூ அணிந்த காலாட்படை வீரர்கள் வாளேந்தியும், வில்லால் அம்பெய்தியும் தங்கள் ஆநிரைகளை கரந்தைப்போரில் மீட்டு வந்ததாக மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடல் பதிவுசெய்துள்ளன.

எனவே, பகைவர்களை வீழ்த்துவதற்கு எத்தனை படை வகைகளை போர்களில் காலந்தோறும் பயன்படுத்தினாலும் இன்றளவும் காலாட்படை வீரர்களின் பங்களிப்பே பெரும்போர்களுக்கு உற்ற துணைபுரிகின்றன. காலாட்படையின் முப்பெரும் பகுதிகளாக வாள் படை, வேல் படை, வில் படை ஆகியவை அமைந்திருக்கும்.

6.2 களிற்றுப்படை

பண்டைத்தமிழர் மேற்கொண்ட பல்வேறு போர்களில் ‘களிற்றுப்படை’ என்பது மிக முக்கியமானதாகவும், வெற்றி தோல்விகளை தீர்மானிக்கக்கூடியதாகவும் இருந்துள்ளன என்பது சங்கஇலக்கியம் உணர்த்தும் வரலாற்றுச் செய்தியாகும். ஐந்திணைகளில் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய கருப்பொருளாக களிறுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தும்பைப்போர் பற்றிக் கூறும் போது தொல்காப்பியர்,

“களிற்றெறிந் தெதிர்த்தோர் பாடும் களிற்றொடு

பட்ட வேந்தனை...”

(தொல்.புறநா.72:9-10)

என்ற வரிகளில், யானைப்படை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். போர்க்களத்தில் தம் வீரச்செயலை வெளிப்படுத்தும் யானைகளின் பெருமையை உணர்த்த தொல்காப்பியம் ‘யானை நிலை’ என்ற துறையை வகுத்துள்ளன. எனவே, தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே தமிழகத்தில் யானைப்படை சிறந்திருந்தது என அறியமுடிகின்றன. பிற்காலத்தில் வள்ளுவரும்,

“குன்றுஏறி யானைப்போர் கண்டுஅற்றால் தன்கைத்துஒன்று

உண்டாகச் செய்வான் வினை.”

(குறள்.758)

என்ற குறளில், யானைகள் போர்புரியும் நிலையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், பெருங்களிறறை எதிர்த்து நிற்கும் வீரனின் செயலை,

“கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்

மெய்வேல் பறியா நகும்.”

(குறள்.774)

என்ற குறளில், தன் கையில் இருந்த வேலை போரில் தாக்கவரும் பெருங்களிறின் மீது எறிந்துவிட்டு, மீண்டுவரும் அக்களிறறைத் தாக்க வேல் நாடித்திரிகிறான். தன் மார்பில் தைத்திருந்த வேலைக்கண்டு மகிழ்ச்சியோடு பறித்து எறிகிறான் என வள்ளுவர் பெருங்களிறுகளோடு போரிடும் வீரனைப் பற்றி விளக்கியுள்ளார்.

இவையாவும் யானைகளின் பயன்பாடு தமிழகத்தில் நெடுங்காலமாக இருந்துள்ளன என்பதற்கான வரலாற்றுச் சான்றாகும்.

போரில் களிறு எனப்படும் ஆண் யானைகளே பயன்படுத்தப்பட்டன என்றும், பெண் யானைகளைக் குறிக்க ‘பிடி’ எனக் குறிப்பிட்டதாகவும் புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு, பதிற்றுப்பத்து உள்ளிட்ட நூல்கள் விளக்குகின்றன. இதனை,

“கொடிமதில் பாய்ந்திற்ற கோடும் அரசர்
முடியிடறித் தேய்ந்த நகமும் பிடிமுன்பு
பொல்லாமை நாணிப் புறங்கடை நின்றதே
கல்லார்தோள் கிள்ளி களிறு” (முத்தொள்.28)

என்ற முத்தொள்ளாயிரப் பாடலும் எடுத்துரைக்கின்றன. யானையைக் குறிக்கக் களிறு, வேழம், கோட்டுமா ஆகிய சொற்கள் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. தற்போது வாழும் உயிரினங்களில் அளவில் பெரியதாகவும், வலிமை பொருந்தியதாகவும் நாம் பார்த்து வியக்கக்கூடியதுமாக வாழ்வது யானைகளே ஆகும். அடர்ந்த மலைக்காடுகளில் இருக்கும் இப்பெருங்களிறுகளை பண்டைத்தமிழர்கள் எவ்வாறு கைப்பற்றி போருக்கும் இன்னபிற தேவைக்கும் பயன்படுத்தினார்கள் என அறிந்திருப்பது அவசியமானதாகும். இதனை

“நீடுகுழி அகப்பட்ட
பீடு உடைய எறுழ் முன்பின்
கோடு முற்றிய கொல் களிறு
நிலை கலங்கக் குழி கொன்று...” (புறம்.17:15-18)

என்ற பாடல் வரிகள் நன்கு விளக்குகின்றன. அதாவது, மலைக்காட்டில் யானைகள் மிகுதியாக உலாவும் பகுதிகளில் பெரும்பள்ளத்தினை ஏற்படுத்தி, அதனை யானைகள் அறியாதவாறு மேற்பகுதியில் மூடிவிட்டால் அதனுள் யானை அகப்பட்டுவிடும். இவ்வாறு அகப்பட்ட யானைகளில் முற்றிய தந்தமும் கொல்லும் ஆற்றலும் நிறைந்து காணப்படும் களிறுகளைப் பிடித்து அதனை போருக்குப் பயற்சியளித்து பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்கிறது மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடல். யானைப்பாகர் யானையைச் செலுத்த கைவழுள்கருவி அல்லது தோட்டி என்ற கருவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். யானையைப் பயிற்றுவிக்க வடமொழியினைப் பயன்படுத்தியாக,

“கவைமுட் கருவியின், வடமொழி பயிற்றி,

கல்லா இளைஞர், கவளம் கைப்ப”

(முல்லைப்.35:36)

முல்லைப்பாட்டு கூறுகின்றன. “கோடை காலத்தில் இருபது வயது நிறைந்த களிறுகளையே பிடித்தனர். இளம் யானைக் கன்றுகளையும் தந்தமற்ற களிறுகளையும் நோயற்ற பத்தரை அடி உயரம், பதின்மூன்றரை அடி நீளமும், பதினைந்தடி சுற்றளவும் உள்ள சுமார் நாற்பது வயதான களிறுகளே மிகச்சிறந்தன என்றும், முப்பது வயதானவை இடைநிலைக் களிறுகள் என்றும், இருபத்தைந்து வயதானவை கடைநிலை களிறுகள் என்றும் கருதினர். காலை, மாலை இருவேளைகளிலும் நீராட்டி, சத்தான உணவளித்து காத்தனர். காலை வேளையில் போர்க்களிறுகளுக்கு எழுதல், வளைதல், கயிறு தாண்டல், வேலிகளைக் குதித்துக் கடத்தல் போன்ற உடற்பயிற்சி, நேர் சென்று திரும்புதல், பாம்பு போல் வளைந்து திரும்புதல், படுத்தல், உட்காருதல், குழிகளுக்கு முன்னும் கோடுகளுக்கு முன்னும் வளைதல் போன்ற முன்னேற்றம், குதிரை, தேர், காலாள் படையினரைக் கீழே இழுத்துத் தள்ளிக்கொல்லல், பிற களிறுகளுடன் போரிடல், கோட்டை நகர்களை அழித்தல், பிற போரியல் செயல்கள் செய்தல் போன்ற பல்வேறு பயிற்சியளித்தனர் என்பார் கௌடில்யர்.”¹²

கௌடில்யர் குறிப்பிடுவது போல யானைகளுக்கு கடும் போர்ப்பயிற்சியளித்த குறிப்புகள் மிகுதியாகத் தொல்காப்பியம், புறநானூற்றில் இடம்பெறவில்லை எனினும், யானைகளின் போராற்றல் பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியாக சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“ஆஅய் அண்டிரன், அடு போர் அண்ணல் -

இரவலர்க்கு ஈத்த யானையின், கரவு இன்று,

வானம் மீன் பல பூப்பின், ஆனாது

ஒரு வழிக் கரு வழி இன்றிப்

பெரு வெள்ளென்னின் பிழையாது மன்னே.”

(புறம்.129:5-9)

என்ற பாடலானது, தமிழ்நில வள்ளல் ஆஅய் அண்டிரன் என்பவன் தன்பால் வரும் பரிசிலர் யாவர்க்கும் வழங்கிய களிறுகளின் எண்ணிக்கையானது, வானத்தில் மேகம் மறைத்தலின்றி இன்னும் பல விண்மீன்கள் பூக்குமாயின் அதற்கும் நிகராகாது எனக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே படைபலங்களில் யானையின் மிகுதியை ஒரு குறுநில மன்னனே இந்தளவு பெற்றிக்கும் பொழுது அறிஞர்கள்

சிலர் “களிறுகள் நம் நாட்டிற்கான விலங்கல்ல. அவை சிலோன் போன்ற பெருநகரங்களில் இருந்து தமிழகத்திற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டது என்பர்.”¹³ இக்கருத்து ஏற்புடையதன்று.

“தூங்கு கையான் ஓங்கு நடைய,
உறழ் மணியான் உயர் மருப்பின,
பிறை நுதலான் செறல் நோக்கின,
பா அடியான் பணை எருத்தின,
தேன் சிதைந்த வரை போல,
மினிறு ஆர்க்கும் கமழ் கடாத்து,
அயரு சோரும் இளஞ் சென்னிய,
மைந்து மலிந்த மழ களிறு...” (புறம்.22:1-8)

என்ற பாடலானது, பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்கள் போருக்குப் பயன்படுத்திய யானைகள் பெருமிதம் கொண்ட நடையும், நடையினால் மாறுபட்டு ஒலிக்கும் மணிகளும், உயர்ந்த தந்தங்களும் உடையனவாகவும், பிறைவடிவான நெற்றியுடன் சினந்து பார்க்கும் பார்வையும், பரந்த அடியுடனும், பருத்த கழுத்துடனும், தேனீக்கள் ஆராவாரித்துச் சூழுமாறு தேனடை மணக்கும் மதநீர் ஒழுகும் தன்மையும் கொண்டு விளங்கின என்று சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் குறுங்கோழியூர் கிழார் பாடிப் பரவசப்படுத்தியுள்ளார். வலிமையான யானைப்படையில் மிகுதியான களிறுகளைக் கொண்டு போராற்றலில் சிறந்து விளங்கியதால் இச்சேர மன்னனுக்கு இச்சிறப்புப் பெயரும் அமைந்துள்ளன. எனவே, சேரநாட்டில் யானைப்படைகளே சிறந்து விளங்கின என்றும், ஆடுகள் போலவும், மாடுகள் போலவும் ‘உம்பாற்காடு, வேழக்காடு’ ஆகிய இடங்களில் யானைகள் மிகுதியாகக் கிடைக்கும் இயற்கைச் செல்வமாகவும் இருந்துள்ளன எனப் பதிற்றுப்பத்தும் குறிப்பிடுகின்றன. கொங்கர்தம் ஆநிரைகளைப் போலத் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலாதனின் யானைப்படை அளவில் பரந்தது என அரிசில்கிழார் என்னும் புலவரும் வருணித்துள்ளார்.

சங்ககால யானைப்படையில் இருந்த பல்வேறு வகை களிறுகளை அவற்றின் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு செம்மல் களிறு (புறம்.205:13-14), பெருங்களிறு (புறம்.220:2), மாண்வினை யானை (புறம்.305:6), வெஞ்சின யானை (புறம்.307:11) எனப் பல்வேறு பெயரிட்டு அழைத்துள்ளனர். போருக்காக தொடர்ந்து பயிற்சிபெற்ற

யானைகளை செருநவிழ் வேழம் (புறம்.373:2) என்றும், அண்ணல் யானை (புறம்.126:20, 260:5-6) என்றும், வேந்துஊர் யானை (புறம்.301:15, 308:5) என்றும், வினைநவில் யானை (புறம்.347:) என்றும், இரும்பிடர்த் தலையிருந்து (புறம்.3:11) என்றும், போர்வல் யானை (அகம்.36:) என்றும், கைவல் யானை (அகம்.385:) போன்ற பெயரிட்டு அழைத்துள்ளனர். வேந்தன் யானையின் மீதமர்ந்து நாடுவலம், நகர்வலம் காணச் சென்றதோடு இவ்வாறான களிறுகளையே போரிடவும் பயன்படுத்தினான் எனவும் மேற்கண்ட தொடர்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“யானையின் மீது அமர்ந்திருக்கும் படைவீரன் அம்புமாரி பொழிந்தும், தம் வேலால் தாக்கியும் பகைவர்களை வீழ்த்தியுள்ளனர் என்பதைப் பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி தமது நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.”¹⁴ இவ்வாறு படைக்கலன்களைக் கொண்டு தம் வலிமையை வெளிப்படுத்தும் படைவீரனைப்போல், தன்னுடைய வெண்மையான நிறம்பொருந்திய தந்தங்களையே படைக்கருவியாகக் கொண்டு பகைவர்களின் உயிரை உண்ணும் கூற்றுவனாக யானைகள் களத்தில் போர்புரிந்துள்ளன என்று,

“களிறு கதவு எறியா, சிவந்து, உராஅய்,
நுதி மழுங்கிய வெண் கோட்டான்,
உயிர் உண்ணும் கூற்றுப் போன்றன” (புறம்.4:10-12)

என்ற பாடலடிகள் நன்குணர்த்துகின்றன. மேலும், முன்னணிப்படையில் நிற்கும் களிறுகளானது தன்னை நோக்கி எறிந்த கல்லைக் கவுளில் அடக்கிக்கொண்டு வாய்ப்பமையும் பொழுது தன்னைத் தாக்கியவனை மறக்காமல் தாக்கும் இயல்புடையதாக போர்க்களத்தில் தோன்றும் எனவும், போர்க்களத்தில் முன்சென்று பின்வரும் படைகளுக்கு வழி உண்டாக்கும் எனவும்,

“அறி அறிவு ஆகாச் செறிவினை ஆகி,
களிறு கவுள் அடுத்த எறிகல் போல...” (புறம்.30:8-9)

என்ற பாடல் வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. எனவேதான் யானைகளுக்கு நினைவாற்றல் மிகுதி எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். சங்ககாலத் தமிழர்கள் காட்டு யானைகளைப் பிடித்து போருக்குப் பழக்கியதோடு தம் மன்னரின் பகைவர்களை அடையாளம் கண்டு போரில் அவர்களை அழிக்க தம் முழுவலிமையையும் வெளிப்படுத்தச் செய்துள்ளனர். எனவே, உயிரினங்களுக்குள் இருக்கும் பல்வேறு விதமான உணர்ச்சிகளை அளவீடு செய்து அவற்றை தம் குழலுக்கு ஏற்ப

பயன்படுத்தி உணவளித்து பாதுகாத்து வளர்க்கும் திறன்பெற்றவர்களாக பண்டைத்தமிழர்கள் இருந்துள்ளனர் என அறியமுடிகின்றன. (புறம்.44:2) போர்க்காலங்களில் வலிமைபொருந்திய யானைகள் பல ஒன்றிணைந்து பகைவர்களின் மதிலையும், பாதுகாப்பு அரண்களையும் தகர்ப்பதற்காக சென்ற பொழுது, வேந்தர் வீற்றிருக்கும் அண்ணல்யானை கொடியினைப் பறக்கவிட்டு செருக்களம் விரைந்த காட்சியினை,

“வரைபுரையும் மழ களிற்றின் மிசை

வான் துடைக்கும் வகைய போல

விரவு உருவின கொடி நுடங்கும்

வியன் தானை விறல் வேந்தே!” (புறம்.38:1-4)

என்ற பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வேந்தன் என்பவன் யானை மீதமர்ந்து போரிடுவதன் காரணம் என்னவெனில், தன் படைவீரர்கள் அனைவருக்கும் காட்சி தந்து போரினை வழிநடத்துவதற்கும், தம் வீரர்களை ஊக்கப்படுத்துவதற்கும், பகைவர்களை எளிதில் வீழ்த்துவதற்கும் வாய்ப்பாக அமையும் என்பதாலேயே ஆகும். எனவேதான், போரில் எதிரியின் களிற்றுப்படையை வீழ்த்துவதை காளையர்கள் தம் கடமையாக கருதவேண்டும் என்கிறது சங்கஇலக்கியக் குறிப்பு. (களிறு ஏறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே - புறம்.312:6) குறிப்பாக, வேந்தர் ஏறிவரும் ‘அண்ணல் யானையையும், பட்டத்து யானையையும் வீழ்த்துவதையே தம் முனைப்பாகக் கருதிப்போரிட்டனர். போரை வழிநடத்தும் முதன்மையான சில வீரர்களை வீழ்த்திவிட்டால் திட்டம்வகுத்து வழிநடத்துவதற்கு ஆளில்லாமல் படைகள் தானாகவே சிதறியோடும் என்பது பண்டைத்தமிழர் வகுத்த போர்உத்தியாகக் கருதலாம். இவ்வாறு களிற்றுப்படையின் வீரத்தையும் வெற்றியையும் புகழும் புலவர்கள், ‘வலிமைபொருந்திய ஒரு யானையை வீழ்த்துவதே பெருங்கடினமான இருக்கும் போது, ‘ஆனை ஆயிரம் அமரிடை வென்ற மாணவனுக்கு வகுப்பது பரணி’ என்ற இலக்கணத்தை பிற்கால இலக்கிய வகையில் அமைத்துள்ளனர் என்றால், யானைகளை விடவும் வலிமைபொருந்திய வீரர்களை கண்டு வியந்துள்ளனர் எனலாம்.

இவ்வாறு வலிமையான களிற்றுப்படையினை உறுதியான பாதுகாப்பு அரண்களை உடைத்துத் தகர்க்கும் போர்களில் மட்டுமின்றி, போர் முடிந்த பின்னரும், தம்பகைவர் நிலத்திலிருந்து எந்த உயிரும் இனி தமக்கு எதிராக கரம் உயர்த்தக்கூடாது என்றெண்ணி பகைநாட்டு வளங்களையும், நீர்நிலைகளையும்

வாழ்வதற்குத் தகுதியான அத்தனை அடிப்படை ஆதாரங்களையும் அழித்தொழிக்கும் பணியில் ஈடுபடுத்தியுள்ளனர். இதனை,

“கடுந்தேர் குழித்த ஞெள்ளல் ஆங்கண்,
வெள் வாய்க் கழுதைப் புல் இனம் பூட்டி,
பாழ் செய்தனை
ஒளிறு மருப்பின் களிறு அவர
காப்பு உடைய கயம் படியினை.” (புறம்.15:1-10)

என்ற பாடலடிகளால், பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் பாடியதிலிருந்து அறியமுடிகின்றன. இவையாவும் பண்டைத்தமிழரின் கொடுங்கோன்மையை காட்டுகிறது என்றுரைக்க முடியாது. பகைவர் தம்மை இனி எதிர்க்கும் காலம் விரைவில் ஏற்படக்கூடாது என்றும், பகைவர் நாட்டிற்கு பொருளாதாரப் பற்றாக்குறையை ஏற்படுத்திவிட்டால் அவர்களின் முழுவலிமையும் குன்றி இனி நம்மை எதிர்க்கும் காலம் அத்தனை எளிதில் ஏற்படப்போவதில்லை என்ற போர்த்தந்திரமே ஆகும். வீரநிலைக்காலத்தில் இந்நிலைப்பாடுகள் ஏற்படையதெனினும், வரலாறுகளில் இருந்து சரியான பாடம் கற்றுக்கொள்ளும் பொழுது இவ்வாறான செயல்கள் சற்றே சிந்தனைக்கு இடமளிக்கிறது. போரில் வெற்றி தோல்வியைத் தீர்மானிப்பதில் யானைப்படைக்கு மிகப்பெரிய பங்குண்டு என்றாலும், அதனைச் செலுத்தவும் வெற்றியை நிலைநாட்டவும் வீரர்களே தேவைப்பட்டனர். எனவே, சங்ககாலப் போர்களில் சிறப்புடைய பல படைகள் பங்கேற்றாலும், ‘தூசிப்படை அல்லது காலாட்படை’ வீரர்களே போரில் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டனர் என்ற கருத்தினையும் அறியமுடிகிறது.

தற்காலப் படைகளில் யானைகளின் பயன்பாடு இல்லாமல் போனதற்கு வரலாற்றுக் குறிப்பு ஒன்றைக் கூறலாம். “யானை என்பது வெளிநாட்டுப் படைகளுக்கு எப்போதுமே அச்சத்தைக் கிளப்பும் ஆயுதம். உயிர் உள்ள டாங்கி என்றே அதை அழைப்பார்கள். யானையை அதுவரை தன்வாழ்நாளில் பார்த்திராத தைமூர் என்னும் வேற்றுநாட்டு வேந்தன், இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்த பொழுது, யானைகளைப் பார்த்து அச்சப்படவேயில்லை. மாறாக ‘இந்த விசித்திர விலிங்கின் தும்பிக்கை சட்டையின் காலி கையைப் போல் இருக்கிறது. யானைகள் தங்கள் வால்களை முன்னேயும் வைத்திருக்கின்றன. இந்தியாவில் எல்லாம் தலைகீழாக இருக்கிறது’ எனக் குறிப்பிட்டான். அவன் குதிரைகளை விரட்டிக்கொண்டு புயல் வேகத்தில் இந்தியாவை நோக்கி புறப்பட்டு வந்தபோது

தில்லி சுல்தானாக டிசம்பர் 17, 1398 ஆம் ஆண்டு முகமது ஷா ஆட்சி செய்தார். தைமூரின் படைகள் எதிர்ப்பட்டவர்களை எல்லாம் வாழையைப் போல் வெட்டி வீழ்த்தி முன்னேறி வந்துகொண்டிருந்தது. அவர்களைத் தாக்குவதற்காக 120 யானைகளின் தந்தங்களில் குத்தியவுடன் இறக்கும்படியான கொடிய நஞ்சை தடவி பாதுகாப்புக் கவசங்களுடன் முன்வரிசையில் கம்பீரமாகவும் ஆயத்தநிலையிலும் சுல்தான் நிற்கச் செய்திருந்தார். இப்படைகளைக் கவனித்த தைமூரின் படைவீரர்கள் யானைப்படைகள் முன்னோக்கி வரும் வழியில் ஆழமான பள்ளங்களை வெட்டினார்கள். ‘இன்று யானைகள் ஊருக்குள் நுழைந்து சேதப்படுத்துவதை தடுக்க வன எல்லைகளில் அரசும் இப்பணியையே செய்துவருகின்றன.’ தைமூர் தன் ஒட்டகங்களை வரிசையாக நிறுத்தி அவற்றின்மீது விறகுகளையும், வைக்கோலையும் வைத்துக் கட்டி, அவற்றில் நெருப்பைப் பற்றவைத்து சுல்தானின் யானைப்படைகளை நோக்கி ஏவிவிட்டான். நெருப்பின் வலியைப் பொறுக்க முடியாமல் ஒட்டகங்கள் அலறிக்கொண்டு ஓடி வருவதைக்கண்ட யானைப்படைகள் சிதறியோடின. தைமூரின் கைகளும் ஓங்கின. வெற்றி எளிதில் கைக்கெட்டியது. பின்னாளில் டெல்லியைக் கைப்பற்ற வந்த நாதிர்ஷாவும் யானைப்படைகளை எதிர்கொள்ள இதே உத்திமுறையைக் கையாண்டு வெற்றிவாகை சூடினார்.”¹⁵

இவ்வாறு யானைப்படைகளை வெல்லுவதற்குரிய எளிய உத்திமுறைகளை மனிதஇனம் அடையாளம் கண்டபிறகு அதன் பயன்பாடு போர்களில் குறைந்து பின்னாளில் நவீன போர் ஆயுதங்கள் கண்டறிய வழிவகுத்தது. உலகப்போர்களை ஒருமுறை புரட்டினால் ஆயுதமே பலமுறை வெற்றியைத் தீர்மானித்திருப்பதை நன்கறியலாம். யானை குதிரை போன்ற மரபார்ந்த படைகளைப் புறந்தள்ளி தொழில்நுட்பம் போருக்குள் புகுந்தபோது, வீரர்களின் எண்ணிக்கை முக்கியமல்ல என்பதை உணர்த்தியது. அதேநேரத்தில் ஒரு நாடு தொழில்நுட்பத்தில் சிறுமுன்னேற்றம் அடைந்திருந்தாலும், அந்நாட்டின் போர்ப்படையும் வலிமை வாய்ந்ததாக மாறும் என உறுதிபடுத்தியது. எனவே, ஆயுதங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியே காலந்தோறும் வரலாற்று நிகழ்வுகளைத் தீர்மானிக்கப் பெரிதும் உதவுகிறது எனலாம்.

6.3 குதிரைப்படை

களிற்றுப்படை பிரிவைப் போன்றே, தமிழர் படைப்பிரிவில் குதிரைப்படையும் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்கியுள்ளன. குதிரைகள் தமிழகத்திற்குள் எப்போது

கொண்டுவரப்பட்டன என்பதனை உறுதியாகக் கூறமுடியாது. ஆனால், தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழகத்திற்குள் இருந்துள்ளமையை,

“யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு

மானோ டைந்துங் கன்றெனற் குரிய...” (தொல்.பொருள்.மரபியல்.570)

“யாடுங் குதிரையு நவ்வியு முழையு

மோடும் புல்வா யுளப்பட மறியே” (தொல்.பொருள்.மரபியல்.567)

“தானை யானை குதிரை யென்ற

நோனா ருட்கு மூவகை நிலையு” (தொல்.பொருள்.புறத்.72)

என்ற தொல்காப்பிய மரபியல் நூற்பாக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. குதிரைப்படையின் தோற்றம் பற்றி பி.சி.சக்கரவர்த்தி குறிப்பிடும் பொழுது, “இந்தியாவில் குதிரைகள் போர்ப்படையில் ஒரு பகுதியாக எப்போது அமைந்தது என்பதை உறுதியாகக் கூற இயலாது. ‘குதிரை ஏற்றம் என்பது வேதகாலத்திலேயே வழக்கத்திலிருந்தது. ஆயினும் குதிரைப்படைகள் போர்க்களத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டதற்குப் போதிய ஆதாரம் இல்லை என்பர்.”¹⁶

பெருமையுடன் ஊர்ந்து செல்லும் விலங்கு என்பதால் ‘மா’ என்றும், போர்க்காலங்களில் ஆபத்திலிருந்து தன்னைக் காப்பதால் ‘புரவி’ என்றும், உயர்ந்து, பாய்ந்து தான் விரும்புமாறு செல்வதால் இவுளி என்றும், விரைந்து செல்வதால் ‘பரி’ என்றும், குதித்துச் செல்வதால் ‘குதிரை’ என்றும் குறிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், குதிரை என்பது தமிழகத்திற்கான விலங்கல்ல. பிறநாடுகளில் இருந்து அவை கடல்வழியாக தமிழகத்திற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. எனவேதான்,

“நீரின் வந்த நிமிர் பரிப் புரவியும்” (பட்டினப்.185)

எனப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு பிறநாடுகளில் இருந்து விலைக்கு வாங்கிய குதிரைகளை வரிசையாகக் கட்டிவைத்து பாதுகாப்பதோடு, அவற்றிற்கு புல்லுணவு அளித்தனர். அவை தெவிட்டியதால் புலம்புகுரல் எழுப்பி புரவிகள் வெறுத்ததாக நெடுநல்வாடை (93-94) குறிப்பிடுகிறது.

“மாவீரன் அலெக்சாந்தர் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வந்தபோது, இந்தியரிடம் குதிரைப்படை இருந்தது. அலெக்சாந்தரின் குதிரைப்படை

போர்ப்பயிற்சியிலும் செயலாற்றலிலும் சிறந்திருந்தது. மேலும் அப்படையின் தலைவனாகிய அலெக்சாந்தரும் சிறந்த குதிரை வீரனாகவும், அறிவுக்கூர்மை மிக்கவனாகவும் இருந்தான். இதனால், இந்தியப்படைகள் அவனை எதிர்த்து வெற்றிகாண முடியவில்லை என்பார்.”¹⁷

மேற்கண்ட செய்தி குறித்து கௌடில்யர் குறிப்பிடும் கருத்தாவது, “அக்கால இந்திய மன்னர்கள் யானைப் படையின் வலிமையையே பெரிதும் நம்பியிருந்தனர் என்பார்.”¹⁸

குதிரைகள் வளர்ப்பு, குதிரைகளின் வகைகள், அவற்றிற்கான பயிற்சிமுறைகள் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் மிகவிரிவாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும், அலெக்சாந்தர் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்த காலங்களில் யானைப்படை வலிமையே இந்தியப் போர்களில் மேலோங்கிக் காணப்பட்டன எனலாம். எனவே, குதிரைகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட தொடக்ககாலத்தில் அவற்றிற்கு வழங்கவேண்டிய உணவுமுறை உள்ளிட்ட அடிப்படை செயல்களை இந்தியர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை என அறியமுடிகின்றன. ஆனால், பிற்காலத்தில் திறன்வாய்ந்த குதிரைகளை பேணிப்பாதுகாத்து, அவற்றிற்கான பயிற்சியளித்து போர்களில் ஈடுபடுத்தி சிறப்பான வெற்றிக்கு தகுதியான குதிரைப்படைகளை உருவாக்கியுள்ளனர் எனலாம்.

எனவே “தென்னகம் குதிரைகளின் தாயகம் அன்று, குதிரைகளின் இனவிருத்திக்கு ஏற்ற சூழ்நிலை இங்கு இல்லை. முன்னோடி ஆய்வாக உயர் இனக்குதிரைகளைக் கொண்டு, இங்கு இனவிருத்தி செய்யப்பட்ட குதிரைகளும், வலுவற்று ஊர்வதற்கு ஏற்றதாக விளங்கவில்லை. ஆதலால், சிந்துப் பள்ளத்தாக்கு, பெரிசியா, அரேபியா முதலிய பிற நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. அவைகளுக்கு உரிய உணவு, உடற்பயிற்சி அளிக்காமல், தவறான பொருந்தாத உணவளித்துப் பல நாட்கள் ஒரே இடத்தில் கட்டிப் போட்டனர். ஊர்ந்து செல்லும் முறையறியாமல், முரட்டுத்தனமானப் படைவீரர்கள் அதனைச் செலுத்தினர். தவறான மேற்பார்வையாலும் ஆண்டுதோறும் பல குதிரைகள் இறந்தன. அவற்றை ஈடுசெய்யப் பிற நாட்டிலிருந்து குதிரைகள் வாங்கிக்கொண்டே இருந்தனர். வெளிநாட்டு உயர் இனக் குதிரை ஒன்று இருநூற்று இருபது செம்பொன் வரை விலை போயிற்று என்பர் அறிஞர்கள்”¹⁹

தமிழ் மன்னர்கள் ஆண்டுதோறும் இரண்டாயிரம் குதிரைகளுக்கு மேல் தன்தேவைக்கு இறக்குமதி செய்துகொண்டிருந்தனர் என்பர். அவ்வாறு குதிரைகள் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழகத்திற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டதன் நோக்கம், குதிரைகள் காற்றைவிட விரைந்து செல்லும் இயல்புடையன என்பதாகும். (பதிற்றுப்.3:5:12) இவ்வாறு பிறநாட்டு மன்னர்களுக்கும் வணிகர்களுக்கும் பெரும் செல்வத்தை விரையம் செய்து கடல்கடந்து தன்நாட்டிற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட குதிரைகளை மன்னர்களும், வேந்தர்களும் போராற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டு, தன்னை நாடிவரும் இரவலருக்கும், பரிசிலருக்கும் கொடையளித்து மகிழ்ந்ததன் பண்புதான் தமிழர்களின் ஈகை மனப்பான்மைக்கு இன்றும் உதாரணமாகத் திகழ்கிறது. அதேநேரத்தில் ஒரு நாடு தொடர்ந்து இந்நிலைப்பாடுகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்ளும் போது பொருளாதாரப் பற்றாக்குறை ஏற்படுத்துவதற்கும் இச்செயல்கள் இடமளித்திருக்கின்றன. ஏனெனில், குதிரைகளுக்கு லாடம் அடிக்கும் சிறிய உத்திமுறையைக்கூட அன்றையத் தமிழர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. லாடம் அடிப்பவர்களை எக்காரணம் கொண்டும் தமிழகத்திற்கு செல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ளுவதில் பிறநாட்டு குதிரை வணிகர்களும் கவனமாக இருந்துள்ளனர். ஏனெனில், அப்போதுதான் வருடந்தோறும் குதிரைகள் குறுகியகாலத்தில் மாண்டுவிடும். அதன் தேவையை உணர்ந்தவர்கள் தொடர்ந்து தான் சொல்லும் விதிமுறைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு பெரும் பொருட்செலவில் எவ்வாறாயினும் அதனை மிகுதியாக தங்களிடம் வாங்குவதில் இவர்கள் ஆர்வம் காட்டுவார்கள் என எண்ணியுள்ளனர். “இவ்வரலாற்று செய்தியினை தமிழகத்திற்கு வந்த வெளிநாட்டுப் பயணிகள் மெகஸ்தனிசு போன்ற சிலரின் குறிப்புகளிலிருந்து அறியமுடிகின்றன.”²⁰

“குதிரையுள் ஆணினைச் சேவல் என்றலும்...” (தொல்.மரபியல்.623:5)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா, குதிரைகளில் ஆண் இனத்தை ‘சேவல்’ எனவும், பெண்ணினத்தை ‘கன்று’ எனவும் குறிப்பிடுவதாகச் சுட்டுகிறது. அரசனுக்குரிய உடைமைகள் பலவற்றுள் நடைநவில் புரவியும் ஒன்று எனக் குறிப்பிடுகிறார். (தொல்.மரபியல்.626:2)

“சிறந்த குதிரைகள் இரண்டடி முக நீளமும், பத்தடி உடல் நீளமும், முழங்காலிருந்து கால் கடைசி வரை (Shank) ஒன்றே கால் அடியும், ஐந்தடி உயரமும் கொண்டிருக்க வேண்டும். போர்க் குதிரைகளுக்கு வட்டமாகச் சுற்றி

வருதல், மெதுவாகச் செல்லல், தடைகளைத் தாண்டுதல் (Jumping), குதித்து குதித்து ஓடுதல் (Gallop), கட்டளை குறிகளுக்கு ஏற்ப இயங்கல் போன்ற பல்வகைப் பயிற்சிகள் அளித்தல் உண்டு. நாளும் குதிரைகளுக்கு நன்கு கழுவி நறுமணச் சந்தனம் அணிவித்து இருமுறை மாலை அணிவித்தல் உண்டு என்பார் கௌடில்யர்.”²¹

இவ்வாறு குதிரைகளுக்கு தக்கப் பயிற்சியளிக்க வேண்டுமானால், சத்துள்ள உணவுகளை தந்து பேணவேண்டும். அப்போதுதான், அவற்றால் திறம்படச் செயல்பட இயலும். உடல் கொழுத்த குதிரைகள் போரில் பயனற்றவையாக, செயலற்றவையாக நிற்கும். இவ்வாறு ஒரு வீரனது குதிரையின் வலிமையைச் சிறப்பித்துப் பேசுவது ‘குதிரைமறம்’ என்னும் துறையாகும். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இதனை,

“எறிப்படையான் இகலருள்

செறி படைமான் திறம் கிளந்தன்று” (புறப்.வெ.மா.தும்பை.7)

என்ற நூற்பா உணர்த்துகின்றன. ‘குதிரை மறம்’ என்னும் துறையில் அமைந்த,

“பருத்தி வேலிச் சீறார் மன்னன்

உழுத்ததர் உண்ட ஓய் நடைப் புரவி,

கடல் மண்டு தோனியின், படை முகம் போழ,

நெய்ம்மிதி அருந்திய, கொய் சுவல் எருத்தின்,

தண்டை மன்னர், தாருடைப் புரவி,

அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்

கலம் தொடா மகளிரின், இகந்து நின்றவ்வே.”

(புறம்.299)

என்னும் சங்கஇலக்கியப் பாடலானது, பருத்தியை வேலியாக உடைய சிறிய ஊர்களுக்கு மன்னனாக இருக்கும் ஒருவனின் குதிரைப்படையைப் பற்றிப் பொன்முடியார் பாடியதாகும். அதாவது, இச்சீறார் மன்னனின் குதிரைகளானது நீர்வளமின்றி கரிசல் மண்ணில் விளைந்த உழுந்து போன்ற தானியங்களின் சக்கையைத் தின்று வளர்ந்த தளர்ந்த நடையை உடையவையாகும். அவைகள், கடல் நீரைப் பிளந்து செல்லும் தோணிகள் போலப் பகைவருடைய படைமுகத்தைப் பிளந்து சென்று தாக்கக்கூடியதாகும். ஆனால், நெல்லும், கரும்பும் விளையும் நீர்வளமிக்க மருதநிலத்து மன்னனின் தாரணிந்த

குதிரைகளானது நெய்யைப் பெய்து மிதித்த உணவை உண்பவையாகும். ஒழுங்குறக் கத்தரிக்கப்பட்ட பிடரியினை உடைய இக்குதிரைகள், பூப்படைந்த மகளிர் மனைகளில் கலம் தொடாமலும், முருகன் கோட்டத்தை அணுகுவதற்கு அஞ்சியும் விலகி நிற்பதைப் போல, இப்பெரு வேந்தர்களின் குதிரைகள் சீறார் மன்னனின் குதிரைகளைக் கண்டு போரில் அஞ்சிப் பின்வாங்கிய நிலையினை மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. எனவே நாடு, நகரம், நிலப்பரப்பு போன்றவற்றால் மேம்பாடுடைய வேந்தர்கள் வலிமையான குதிரைகளை உருவாக்க நெய் கலந்த உணவையளித்து, நீராட்டி அலங்கரித்து வைத்திருந்தால் மட்டும் போதாது, அவற்றிற்கும் போர்ப்பயிற்சியளித்து மானவுணர்வு உண்டாக வளர்க்கவேண்டும் எனப் பொன்முடியார் உணர்த்தியுள்ளார். இவ்வாறு வளர்க்கப்பெற்ற வலிமையான குதிரைகள் பெருவேந்தர்களை விடவும் சீறார் மன்னர்தம் படையிலும் இருந்துள்ளதால் தான், பெருவேந்தர்கள் போர்க்காலங்களில் சீறார் மன்னர்களின் படையுதவி வேண்டி நின்றமையை சங்கஇலக்கியம் ஆங்காங்கே குறிப்பிடுகிறது.

சிறந்த குதிரைகளை எவ்வாறு தேர்ந்தெடுப்பது என்பதற்கான பரி இலக்கண நூல்களும் முன்பிருந்தமையை,

“நூல்நெறி நுணங்கிய கால்நவில் புரவி

கல்லெனக் கறங்குமணி இயம்ப”

(அகம்.314:8-9)

என்ற பாடலடி விளக்குகின்றன. வில்லிபாரதம் ‘உன்னயம் முதலிய புரவி நூல்’ இருந்ததனையும், தக்கயாகப்பரணி ‘சாலி கோத்திரம்’ என்ற குதிரை நூல் இருந்ததனையும் குறிப்பிடுகிறது. மேலும், மன்னனுக்குரிய குதிரையின் இலக்கணத்தினை, “மாதரின் மணம் போன்ற மிக்க மணந்ததாய் வாழை மடலென வளர்ந்த செவியுடையதாய், நான்கு காலும் பிடரியும், முகமும், மதுகும், முன்புறமும் வெண்ணிறம் உடையதாய் என்பத்திரண்டு விரல் உயரம் உடையதாய் விளங்குவன பண்புடைய அரசர்க்குரிய பரிகளாகும் என பிங்கல நிகண்டு குறிப்பிடுகிறது.” (பிங்கல நிகண்டு பா.1493, ப.220)

“பரிகள் என்பன மல்லகதி, வாநகரகதி, மயூரகதி, வல்லியகதி, விடைக்கதி எனும் ஐவகை கதியுடையனவாக விளங்கவேண்டும். அவை, அமரில் அஞ்சாது அடர்ந்து நிற்கும் போர் நீரர் (மல்லர்) நடைத்தன்மை மல்லகதி, குரங்குபோல் தாவிக் குதித்துத் தாக்கும் தன்மை வாநகரகதி, மயில்போல் கூர்மையும் விரைந்து

கொண்டு இயங்கும் இயல்பு மயூரகதி, புலியைப் போலும் பாய்ச்சலுடையப் போக்கு வல்லியகதி, ஏறுபேர் பீடுநடை கொண்டு எதிர்த்தடக்கும் ஏற்றமே விடைகதி எனலாம். இவ்வைந்து இயல்புகளும் அரசு பரிக்கு ஆக்கமும் ஆற்றலும் அளிப்பன என்பது தெளிவு.”²²

எனவே, சிறந்த குதிரைகள் என்பது அகன்ற அகழியைப் பாய்ந்து தாவிக் கடக்கும் ஆற்றலுடையதாகவும், போரில் பகைவர் படை அணியைப் பிளக்கும் வலிமையுடையதாகவும், பகைவர்களை வீழ்த்தி அவர்களின் உடல்களை உழக்கிச் செல்வதால் குதிரைகளின் கால்களில் குருதிக்கரை படிந்து காணப்படும் என்றும்,

“எறி பிணம் இடறிய செம்மறுக்குளம்பின்

பரியுடை நல்மா விரி உளை சூட்டி”

(பதிற்றுப்பத்து.65:1-2)

எனப் பதிற்றுப்பத்து பாடல்களும்,

“பிணன் அழுங்கக் களன் உழக்கிச்

செலவு அசைஇய மறுக்குளம்பின்நின்”

(புறம்.98:5-6)

எனப் புறநானூற்றுப் பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், போர்க்குதிரைகள் போரின்போது பகைவர்களை வீழ்த்துவதற்காக இடப்புறமும், வலப்புறமும் மாறிமாறிச் செல்லும் இயல்புடையதாக விளங்கியது என்பதை,

“மாவே எறிபதத்தான் இடம் காட்ட

கறும் பொருத செவ் வாயான்...”

(புறம்.4:7-8)

என்ற பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், மிகக் குறுகிய வழியிலும் தாவி ஓடும் இயல்புடையதாகவும் போர்க்குதிரைகள் காணப்படும். இதனை,

“நிலன் அளப்பன்ன நிலலாக் குறுநெறி

வண்பரிப் புரவிப் பண்பு பாராட்டி”

(புறம்.301:12-13)

என்ற பாடல்கள் விளக்குகின்றன. “இவ்வாறான இயல்புடைய குதிரைகளின் வலிமையை போர்களில் பயன்படுத்தி உருவாக்கியதே முதல் போர் நுணுக்கக் கண்டுபிடிப்பாகும் என பிரிட்டானியக் கலைக்களஞ்சியமும் கூறுகிறது.”²³

பரி பிணைக்கப்பட்ட இடம் ‘பணைநிலை’ (மதுரைக்.660: நெடுநல்.93: சிலம்பு.13:147) எனப்பட்டது. குதிரை வீரர்களை ‘வயவர்’ (பட்டினப்.232) என்றும், ‘கடும்பரி கடவுநர்’ (சிலம்பு.5:54) என்றும், ‘விரைபரிக் குதிரையர்’ (சிலம்பு.26:199) என்றும், குதிரைப்படைத் தலைவர் ‘இவுளித் தலைவர்’ (சிலம்பு.26:76) என்றும் குறிப்பிடுவர்.

போர்க்களத்தில் வினைமுடித்து நிற்கும் குதிரைகளின் வாயானது மான் கவ்விய புலியின் சிவந்த வாயைப்போலவும், கால்களில் குருதிக்கரையுடனும் காட்சியளிப்பதை,

“கறுழ் பொருத செவ் வாயான்,
எருத்து எவ்விய புலி போன்றன...” (புறம்.4:8-9)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. குதிரையை விரைவாகச் செலுத்துவதற்குக் குதிரை வீரர்கள், தங்கள் கால்களில் பரி வடிம்பு என்னும் காலணி அணிந்திருந்தனர். இதனை,

“கடுமா கடைஇய விடுபரி வடிம்பின்” (புறம்.378:4)

என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், குதிரைகளை தன் எண்ணத்தின் வேகத்தில் விரைந்து செலுத்துவதற்கு சிறுகோலினையும் குதிரை வீரர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனை,

“சிறுகோல் உளையும் புரவியொடு” (புறம்.352.15)

என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், போர்க்குதிரைகள் ‘வளைத்துவிட்ட மூங்கில் மேல்நோக்கி விரைந்து எழுவது போல’ போர்க்களத்தில் பாய்ந்தோடிப் பகைவர்களை விரைந்து தாக்கும் தன்மையுடையது. இதனை,

“வெடிவேய் கொள்வது போல ஓடித்
தாவுபு உகளும் மாவே” (புறம்.302:1-2)

என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. போர் வீரர்களை சுமந்து செல்லும் குதிரைகள் நிலம் பின்னிடுவது போல தன் கால் குளம்பை ஊன்றி காற்றைவிட மிகவிரைந்து செல்லும் போது அவற்றைக் காணும் பகைவர் உள்ளத்தின் ஊக்கம் அழிந்துபோகும் என்பதை,

**“நிலம் பிறக்கிடுவது போலக் குளம்பு குடையுஉ
உள்ளம் அழிக்கும் கொட்பின் மான்மேல்
எள்ளுநாச் செகுக்கும் காளை” (புறம்.303:1-3)**

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளன. போரில் எப்படியும் பகைவரை வீழ்த்துவேன் என மனஉறுதி கொண்ட வீரனை காற்றைவிட விரைந்துவரும் குதிரையின் வலிமை சற்றே தளர்த்தும் தன்மையுடையது என குதிரையின் வீரத்தினை எருமை வெளியனார் என்னும் புலவர் தும்பைத்திணையில் ‘குதிரை மறம்’ துறை அமையப் பாடியுள்ளார்.

பண்டைத்தமிழர்கள் தம் படையில் இதுபோன்ற இயல்பால் சிறந்த குதிரைகளை இன்றியமையாத போர்களுக்காக நன்கு பயிற்சியளித்து பயன்படுத்தியுள்ளனர் என அறியமுடிகின்றன. எனவேதான், குறுநில மன்னர்கள் சிலர் தங்கள் பெயரைத் தம்முடைய குதிரைகளுக்கும் சூட்டி மகிழ்ந்தனர். மலையமான் திருமுடிக்காரி என்பவன் தன் குதிரைக்கு ‘காரி’ என்றும், வல்வில் ஓரி தன் குதிரைக்கு ‘ஓரி’ என்றும் பெயரளித்துக் கொண்டனர். இதனை,

**“காரி ஊர்ந்து பேர் அமர் கடந்த
மாரி ஈகை மறப் போர் மலையனும்...” (புறம்.158:6-7)**

என்ற பாடலும்,

**“காரிக் குதிரைக் காரியோடு மலைந்த,
ஓரிக் குதிரையோகியும்” (சிறுபாண்.110-111)**

எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை பாடலும் குறிப்பிடுகிறது. மேலும், குதிரைகளுக்கு பெயர் வைக்கும் வழக்கம் எல்லாநாட்டு மரபுகளிலும் இருந்துள்ளன. ஏனெனில், மாவீரன் அலெக்சாந்தர் தன் குதிரைக்கு ‘பூசி பாலஸ்’ எனப் பெயரிட்டுருந்தான். முத்தொள்ளாயிரக் குறிப்பொன்று குதிரைப் பெயர்களை ‘களவட்டம், பாடலம்’ (முத்தொள்ளாயிரம்.103:35) எனக் குறிப்பிடுகிறது. இது அவற்றின் தன்மையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். களிறுகளைப் போலவே குதிரைகளும் அணிகலன்களால் அழகு செய்விக்கப்பட்டுச் சதங்கை மணிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. (பதிற்றுப்.8:10,35-38) குதிரைகள் விரைந்து செல்லும் தன்மையினைக் கொண்டு,

“கடும்பரியமா” (புறம்.239:13)

“கடுநடைப்புரவி”	(அகம்.354:7)
“ஆடுநடைப் புரவி”	(புறம்.240:1)
“பல்படைப் புரவி”	(அகம்.345:5)
“கதழ் பரியாமா”	(புறம்.55:7)
“எழில் நடைப்புரவி”	(அகம்.160:11-12)
“வினைநவில் புரவி”	(அகம்.254:12)
“செருஇயல் நன்மா”	(அகம்.262:10)
“ஒளிறு நடைப்புரவி”	(புறம்.135:15)
“கால்இயற் கலிமா”	(புறம்.229:21)
“வெவ்விசைப் புரவி”	(புறம்.369:7)
“வினை மாட்சிய விரை புரவி”	(புறம்.16:1)
“வளிதொழில் ஒழிக்கும் வன்பரிப் புரவி”	(புறம்.304:3-4)

எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் பல்வேறு சிறப்புப்பெயர்களை குறிப்பிட்டுள்ளன. இவர்களைப் போன்றே சேரன் செங்குட்டுவன், சோழன் கரிகாலன், நலங்கிள்ளி, எழினி, ஆஅய் எயினன், வானவன், அஞ்சி, மலையன், திதியன் போன்ற பலரும் போர்ப்பயிற்சி பெற்ற புரவிகளை தன் படைகளில் வைத்திருந்தனர் என சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு சிறப்புப்பெற்ற வலிமையான குதிரைகளின் மீதேறி போர்க்களத்திற்கு விரைந்த வீரர்கள் மீண்டுவரும் பொழுது, ஒரு வீரனின் மனைவி தன் கணவனை காணாது ஐயமுற்று வருந்துகிறாள். ‘குதிரை மறம்’ என்னும் துறையில் அமைந்த இப்பாடலானது,

“மா வாராதே: மா வாராதே:
எல்லார் மாவும் வந்தன: எம் இல்,
புல் உளைக் குடுமிப் புதல்வற் தந்த
செல்வன் ஊரும் மா வாராதே –
இருபேர் யாற்ற ஒரு பெருங்கூடல்
விலங்கிடு பெரு மரம் போல,
உலந்தன்கொல், அவன் மலைந்த மாவே?” (புறம்.273)

என்னும் பாடலடிகளில் அதனை விளக்குகிறது. போர்க்களம் சென்ற அனைவரின் குதிரைகளும் வந்தன. எம் இல்லத்தின் புல்லிய உளைபோலும் குடுமியை

உடைய புதல்வனைப் பெற்ற செல்வனாகிய என் கணவன் விரைந்து செல்லும் குதிரை இன்னும் வரவில்லையே. இரண்டு பெரிய ஆறுகள் சங்கமிக்கும் போது குறுக்கே நின்று தடுக்கும் பெரிய மரம் பெருமுயற்சிக்குப் பிறகு வீழ்வது போல அவனைச் சுமந்து சென்று போர் செய்த அக்குதிரை போரில் வீழ்ந்து போயிருக்கக் கூடுமோ! என மனவருத்தத்தோடு குதிரைகள் வரும் வழியினைப் பார்த்து ஒரு பெண் வருந்தி நிற்பதை மேற்கண்ட பாடல் பதிவுசெய்துள்ளன. சங்ககால வீரநிலை உணர்வுகளில் பெண்களுக்கும் பெரும் பங்குண்டு என வியந்து போற்றினாலும், போர்க்காலங்களில் எதிர்த்து நிற்கும் இருபடை வீரர்களின் இல்லாளின் மனம், வினைமுடித்து மீண்டுமும் கணவனையெண்ணி ஒவ்வொரு நொடியும் வேதனையின் உச்சத்தில் பொழுதுகளைக் கடந்திருக்கிறது. எனவே, வீரநிலைக்கால தமிழர்களின் பாடுகள் பெரும்வேதனைகளையே பெண்களுக்கு அனுபவிக்கத் தந்திருக்கிறது எனலாம்.

குதிரைப்படையினைப் பொருத்தவரை விரைந்து செல்வதற்கும், எதிரிகளை நெருங்கி நின்று போரிட்டு வீழ்த்துவதற்கும், நீரில் நீந்துவதற்கும், பெருசிறு வழிகளில் எளிமையாகச் செல்லுவதற்கும், காடு, மலை, பள்ளம், மேடு, ஆழ்அகழி, சிற்றரண், சிறுதடை, குண்டு குழியுடைய நானிலப் பகுதிகளைக் கடப்பதற்கும் பெரும் பயனுடையதாய் இருந்துள்ளன. பகைப்புலத்திற்குச் சென்று செய்தி திரட்டவும், செய்தி அனுப்பவும், போர்முன் அறிவிப்புகளை சென்று சேர்க்கவும், களப்போரில் படைகளிடையே ஊடுருவி படையமைப்பைச் சிதறடிக்கவும் பயன்பட்டன. இக்கால இராணுவத்தில் குதிரைப்படைகளை நேரிடையாக போரில் ஈடுபடுத்தும் சூழல் இல்லாவிட்டாலும், இயந்திர வாகனங்கள் செல்லவியலா இடங்களுக்கு இப்புரவிப்படைகளை இராவணுச் செயல்பாடுகளுக்காக இன்றும் பயன்படுத்தப்படுகின்றனர்.

6.4 தேர்ப்படை

வீரநிலைக்காலத்தில் குதிரைகளின் பயன்பாடு தமிழகத்திற்குள் வந்தபின்பு, பண்டைத்தமிழ் வீரர்கள், தானைத்தலைமை ஏற்ற மாமன்னர்கள், வீரம்செறிந்த வேந்தர்கள் ஆகியோர் படைநடத்திக் களங்கண்டு அமர்புரியப் பெரும்பாலும் குதிரைகள் பூட்டிய நெடுந்தேரிலே சென்றனர். கொல் களிறுகளுக்கு இடையே மணிகட்டிய அழகிய நெடுந்தேர்கள் போர்க்களத்திற்கு மன்னனை ஏற்றிச் சென்றன. (பதிற்றுப்.6:2:1-2) மன்னர் வீற்றிருக்கும் தேரைச்சுற்றி படைஞர்கள் படைக்கலன் ஏந்திப் போர்க்களம் புகுந்தனர். (பதிற்றுப்.5:2:19-20) எனவே,

பண்டைத்தமிழர் போர்ப்படைகளின் வளர்ச்சிமுறையில் தேர்ப்படை ஒரு சிறந்த நிலையாகக் கருதப்பட்டன.

ஒரே நாளில் எட்டுத்தேர்களைச் செய்யக்கூடிய ஆற்றல்மிக்க தச்சர்களும் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளனர் என்பதை, “வைகல் எண் தேர் செய்யும் தச்சன் திங்கள் வலித்த கால் அன்னோனே” (புறம்.87:2-4) என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகின்றன. இவ்வாறு தேர் நூலியல் முறைப்படி அழகிய வேலைப்பாடுகள் அமைய உருவாக்கப்பட்ட தேர்களின் பல்வேறு பெயர்களை சங்கஇலக்கியக் குறிப்புகளின் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றன.

- ‘இயல்தேர்’ - (சிறுபாண்.49, நற்.149:8, 190:4, அகம்.36:19, 69:10, 173:16, 208:7, 209:4, புறம்.7:10, 202:13, 203:6, 394:8, சிலம்பு.27:210)
- ‘திண்தேர்’ - (அகம்.44:12-13, 60:7, 137:14, 400:13, புறம்.198:6, 241:1, 226:5-6, நற்.8:9, 323:9, மலைபடு.467, பெரும்பாண்.397, சிலம்பு.27:37)
- ‘கொடித்தேர்’ - (அகம்.36:13, 57:14, 396:1-2, புறம்.24:23, 45:7, 175:6, 367:14, சிலம்பு.5:40,182, 10:142, 27:152, 30:177-178)
- ‘நல்தேர்’ - (சிறுபாண்.82, அகம்.100:12, 270:9, 271:12, 356:11-1)
- ‘நிமிர்தேர்’ - (புறம்.55:8)
- ‘பொலந்தேர்’ - (அகம்.25:20)
- ‘அரித்தேர்’ - (பெரும்பாண்.490)
- ‘பொற்றேர்’ - (நற்.298:9, சிலம்பு.27:84)
- ‘பெருந்தேர்’ - (சிறுபாண்.89-91, குறள்.667)
- ‘கடுந்தேர்’ - (அகம்.196:11, 310:1,322:7-8, 385:3, புறம்.15:1, 383:21, நற்.45:5, சிறுபாண்.65)
- ‘நெடுந்தேர்’ - (அகம்.14:21, 51:35, புறம்.39:15-16, 141:3, நற்.10-5, 91-11, முல்லை.103, குறிஞ்சிப்.20, மலைபடு.23:571, குறள்.496:1, சிலம்பு.5:55, 10:22)
- ‘பெருவிறல்தேர்’ - (நற்.181:12)
- ‘புனைத்தேர்’ - அகம்.251:13, (பி.நி.பா.1478-1488, ப.218)
- ‘உருள்நடைப் ப.:றோ’ - (புறம்.361:9)

மேற்குறிப்பிட்ட பல்வேறு வகைத்தேர்கள், பண்டைத்தமிழர்களின் போரியல் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளமையை தமிழிலக்கியங்கள் பலவும் எடுத்துரைக்கின்றன. இதுபோன்ற சிறப்பு வாய்ந்த மிகுதியான தேரினைக் கொண்டிருந்ததால் சோழன் இளஞ்சேட் சென்னிக்கு ‘சோழன் உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட் சென்னி’ எனச் சிறப்புப்பெயர் அளித்தனர்.

“நீயே, அலங்கு உளைப் பரீஇ இவுளிப்

பொலந் தேர்மிசைப் பொலிவு தோன்றி

மாக் கடல் நிவந்து எழுதரும்

செஞ் ஞாயிற்றுக் கவினை- மாதோ...”

(புறம்.4:13-16)

என்ற பாடலானது, பெரும்போர்களில் பங்கேற்கும் நாற்படையையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் சோழன் உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் போராற்றலைப் பற்றி மிகவிரிவாக விளக்குகின்றன. இச்சோழ மன்னனிடம் கணக்கற்ற தேர்கள் இருந்தன என்பதாலும், மற்ற வேந்தர்களை விடவும் சிறப்பான தேர்களைப் பெற்றிருந்ததாலும், பல்வேறு உருவங்கள் தாங்கிய தேர்களைக் கொண்டிருந்ததாலும், ஒன்றிற்கும் மேற்பட்ட விரைந்து செல்லும் உயர்வாக குதிரைகள் பூட்டிய தேரினை வைத்திருந்ததாலும் இச்சிறப்புப்பெயரினை புலவர்கள் இவனுக்குச் சூட்டி மகிழ்வித்தனர் எனலாம்.

இவனைப் போன்றே, சோழன் நலங்கிள்ளிக்குத் “தேர்வன் கிள்ளி” (புறம்.43:10,) என்றும், மலையமான் திருமுடிக்காரிக்குத் “தேர்வன் மலையன்” (புறம்.125) என்றும் புலவர்கள் சிறப்புப்பெயரிட்டு அழைத்துள்ளனர். இம்மன்னர்கள் போர்க்களத்தில் விரைந்து தேரைச்செலுத்தி பகைவர்களை அழித்தொழிப்பதில் சிறப்புடையவர்கள் என்பதால், நூற்றுக்கணக்கான குறுநில மன்னர்களும், பல்வேறு பெருநில வேந்தர்களும் ஆண்ட தமிழ்நிலத்தில் தேர்ப்படையால் சிறப்புற்ற இவர்களுக்கு இச்சிறப்புப்பெயரினைச் சூட்டினர் என அறியமுடிகின்றன. ஆனால், குட்டுவன், செழியன், செம்பியன், சோழர், கோதை, தென்னர், கோமான், வானவன், வழுதி, கிள்ளி, வளவன் என்னும் முடியுடை மூவேந்தர்களும், பாரி, காரி, அஞ்சி, ஆய்அண்டிரன், பேகன், குமணன் என்னும் தமிழ்நில மன்னர்களும், நன்னன், பொறையன், பெரியன், அழிசி, திதியன், பொருநன், கணையன், ஞிமிலி, அவியன், பழையன் மாறன், சோழர் மருமான் என்னும் குறுநில அரசர்களும் தானைத்தலைவர், கோசர், மோரியர் போன்ற வடநாட்டு மன்னர்களும், பல்வேறு இளவரசுகளும், மாவீரர்களும் சிறப்பான தேர்கள் வைத்திருந்தனர் என்பது

சங்கிலக்கியம் தரும் தகவலாகும். (புறம்.24:23, 39:15-16, 52:6, 220:15-16, 226:5-6, 101:4-5, 133:7, 241:1-2, 144:12-13, 158:26, 151:7-8, 383:21, 175:5-8)

மோரியர் தமிழகத்தின் மீது படையெடுத்து வந்தபோது, அவர்களிடம் சிறப்பான தேர்ப்படைகள் இருந்தன. அத்தேர்ப்படை தெற்கில் வருவதற்கு மலையைக் குடைந்து வழி வகுத்தனர். இதனை,

“விண் பொரு நெடுங் குடைக் கொடித் தேர் மோரியர்
திண் கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைந்த
உலக இடைகழி அறை வாய் நிலைஇய...” (புறம்.175:6-8)

என்னும் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வாணைப் பொருந்தும் நீண்டு உயர்ந்த பெரிய மலைகளிலும் செல்லும் தேரினையுடைய மோரியர்கள் பொன்னால் செய்யப்பட்ட தங்கள் தேரின் உருளைகள் தடையின்றிச் செல்வதற்கு பாறைகளாலான குன்றுகளைக் குடைந்து வழியமைத்தனர் என்பதனை,

“விண் பொரு நெடுங் குடை இயல் தேர் மோரியர்
பொன் புனை திகிரி திரிதரக் குறைத்த
அறை இந்ந்து அகன்றனர் ஆயினும்...” (புறம்.69:10-12)

என்ற பாடல்கள் விளக்குகின்றன. மேலும், மோகூர் மன்னன் பழையன் என்பவனை எதிர்த்து, அவனுடைய நியாயசபையில் இருந்த கோசர் என்னும் வீரன் தனக்குத் துணையாக மோரியர் படையைத் திரட்டி அவர்கள் வருவதற்கு மலையைக் குடைந்து வழியமைத்துத் தந்தான் என,

“மோகூர் பணியா மையின், பகைதலை வந்த
மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்
புனைதேர் நேமி உருளிய குறைத்த
இலங்குவெள் அருவிய அறைவாய் உம்பர்...” (புறம்.251:10-14)

என்ற பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றன. எனவே, தமிழகத்தில் தேர்ப்படையின் பயன்பாடு போர்களில் இடம்பெற்ற காலங்களில் வடபுலங்களில் ஆட்சிசெலுத்திய மன்னர்களிடமும் இருந்துள்ளன என அறியமுடிகின்றன. வலிமைமிக்க மூவேந்தர்கள் வடபுலத்தின் வேந்தரை எதிர்க்கும் பொழுது தங்களுக்குள் மிகவலிமையானவனின் குடை முன்செல்ல, ஏனைய இருவரது குடையும் போரில் பின் சென்றுள்ளன. (புறம்.31:1-3)

சேரன் செங்குட்டுவன் வேற்றுநாட்டின் மீது படையெடுக்கும் போது, தமிழ் வேந்தர் மூவரின் சார்பாகவும், கோதைக்கு ஓலையனுப்புமாறு கோருகிறான் என்பதனை,

“வடதிசை மருங்கின் மன்னர்க் கெல்லாம்

தென்தமிழ் நன்னாட்டுச் செழுவிற் கயற்புலி” (சிலம்பு.25:171-172)

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, சேர மன்னனது படையெடுப்பு முத்தமிழ் வேந்தரின் சார்பானது என்ற கருத்து புலப்படுகிறது. “ சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டு மன்னர்களைச் சிறைபிடித்துக் கொணர்ந்த பின், அவர்களைத் தம் அண்டைநாட்டு மன்னர்களான சோழனுக்கும், பாண்டியனுக்கும் காண்பித்து வருமாறு அனுப்பினான். இதனால் தமிழ் மூவேந்தருள் ஏனைய இருவரினும் தானே வலிமை மிக்கவன் என்பதைச் சேரன் செங்குட்டுவன் நுட்பமாகப் புலப்படுத்த எண்ணினான் என்பர்.” (சிலம்பு.28:90-109)

மேலும், அண்டை நாட்டு அரசுகளுக்கு அவ்வப்போது தமது வலிமையைப் புலப்படுத்துவது போரியல் நுட்பமாகும். தற்காலத்தில் வலிமைமிக்க வல்லரசு நாடுகள் சில அவ்வப்போது அணுகுண்டுகளை பிறநாடுகள் அஞ்சுமாறு சோதனையிட்டுக் காட்டுவது தம் படைவலிமையை உலகிற்குப் புலப்படுத்தும் போரியல் நுட்பமாகக் கருதலாம்.

“கௌடில்யர், நந்தர்கள் ஆட்சியைக் கவிழ்த்து சந்திரகுப்த மௌரியனை அரசனாக்கியவர். இவரது நூலாகிய அர்த்தசாஸ்திரம் மௌரியர் ஆட்சியின் செய்திகளைக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். மௌரியரின் தேர்ப்படை தெற்கில் வருவதற்காக மலையைச் சிதைத்து வழியமைத்த செய்தி சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆற்றல்மிக்க மௌரியர் படைகளை எதிர்க்கும் திறன் பண்டைத்தமிழர் படைக்கு இருந்திருக்க வேண்டும். காலாள், யானை, குதிரை, தேர் என்ற நாற்படை அமைப்பும் இந்திய நாடு முழுமைக்கும் உரிய ஓர் அமைப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பர்.”²⁴

எனவே, அர்த்தசாஸ்திரம் உணர்த்தும் காலாட்படை, களிற்றுப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை பற்றிய செய்திகளை எல்லாம் தமிழின் சங்கஇலக்கியமும் அறிவுறுத்துகின்றன என்றால் சங்கஇலக்கியம் காலத்தால் முற்பட்டது எனலாம். “ஆயிரம் வீரர்களுக்கு உரிய படைத்தலைவர் ஒரு குதிரை

பூட்டப்பட்ட தேரிலும், பதினாராயிரம் வீரர்களுக்கு உரிய படைத்தலைவர் இரு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரிலும், ஐம்பதினாயிரம் வீரர்களுக்கு உரிய படைத்தலைவர் நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரிலும் செல்லத்தகுதி உள்ளவர்கள் என்று சுக்கிரநீதி குறிப்பிடுகிறது.”²⁵

“வடநாட்டில் வேதகாலத்திலும் காவிய காலத்திலும் தேர், உயர்வகுப்பு வீரர்க்கு உரிய ஊர்தியாகவே இருந்தது என்பர்.”²⁶

கௌடில்யர் குறிப்பிடும் மேற்கண்ட வடநாட்டு மரபுகளை தமிழகத்தின் சீரூர் மன்னர்கள் பின்பற்றியதாக அறியமுடியவில்லை. தமிழகத்திற்குள் நுழைந்த வடநாட்டு ஆரியர்கள், பல்வேறு குலமரபுகளால் உழைத்து உழுதுண்டு வாழ்ந்த பண்டைத்தமிழ் மன்னர் மற்றும் வேந்தர்களை தம் சடங்கு நம்பிக்கைகளாலும், சாத்திரமென்னும் கற்பிதத்தாலும் மெல்லமெல்ல மடைமாற்றம் செய்துள்ளனர். குறிப்பாக, அரசு வழக்கமுறைகளில் ஒழுங்கின்மையை சுட்டிக்காட்டுவது போலவும், போர் வெற்றி தோல்விக்கு தம் சாத்திரங்களால் முன்னறிந்து உணர்த்துவது போலவும், கொடையளிப்போரை உயர்வுமொழிகளால் மகிழ்விப்பது போலவும், குறைகளுக்கு தீர்வுகாணும் கல்வியறிவு மற்றும் நீதியுரைக்கும் நிலைப்பாடுகளில் தாமே அறிந்து ஒதுவதுபோலவும், இயற்கைதரும் மழையை மும்மாரி பெய்வதற்கும், தொடர்ந்து பெய்வதை தடுப்பதற்கும் வேதம் மந்திரங்கள் மற்றும் வேள்வித்தீயால்தான் நிகழ்கிறது எனக் கொள்வதற்கும், மன்னரையும் வேந்தரையும் கடவுள் நிலைக்கு உயர்த்தி மக்களுக்கான நெறிகளை வகுத்து அதன்வழி அவர்களை வேறுபடுத்தியும், நால்வருண கோட்பாடுகளை உருவாக்கி, சூரிய சந்திர வழித்தோன்றல்கள் எனக்கூறி தன்னைக்காக்கும் மன்னர்களையும், வேந்தர்களையும் முதன்மைப்படுத்தி, தான் வகுக்கும் நெறிகளுக்கு மற்ற யாவரும் கட்டுப்படும் தந்திரங்களை வழக்கமாக்கியும், ஆள்வோரை பெருந்தெய்வ வழிபாட்டு முறையெனும் ஒரு மாயைக்குள் கொண்டுவந்து நிறுத்தியது போன்ற பல்வேறு நிலைப்பாடுகளில் தமிழர்களின் உரிமைகளையும் சிந்திக்கும் திறன்களையும் தொடர்ந்து மழுங்கடிக்கச் செய்துள்ளனர். ஆள்வோரை தம் எண்ணங்களுக்கு பழக்கிவிட்டால் அவர்கீழ் வாழ்வோரும் அதனுள் அடங்கிவிடுவர் என தமிழகத்தில் நுழைந்த வடபுல ஆரியர்கள் உறுதியாக நம்பியுள்ளனர். இம்மடைமாற்ற பின்னணியில் தம்மை மாற்றிக்கொள்ளாதவர்கள் காலத்தின் வேகத்தினின்று மரபார்ந்த தம் வாழ்வியலுக்குள் நின்று வாழ்ந்துதான் வந்துள்ளனர். எனவேதான் தமிழகம் இன்றும் சிறுதெய்வம், பெருந்தெய்வம் என்னும் இருவேறு நிலைகளில் தனது வழிபாட்டு முறைகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன.

தேரில் பூட்டப்பெற்ற குதிரைகளைச் செலுத்த உடும்புத் தோலால் செய்யப்பட்ட ‘கைச்சரடு’ பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதனை,

“..... உடும்புசெய்

பாணி நெடுந்தேர் வல்லரோடு ஊரா”

(புறம்.333:15-16)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறான தேர்கள் நீண்ட நெடுந்தெருவிலே ஓடுவதால் புழுக்காற்று அவ்விடங்களை சூழ்ந்தன என்பதனை,

“புலம்தொறும் பரப்பிய தேரினிர் ஆயினும்...”

(புறம்.109:12)

என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகின்றன. இக்காட்சியானது புழுதி நிறைந்த சாலையில் விரைந்து செல்லும் இன்றைய கனரக வாகனங்களின் செயல்களோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. இவ்வாறு குதிரைகள் பூட்டிய தேர்கள் என்பது படைக்கலன்களை மிகுதியாக போர்க்களத்திற்கு எடுத்துச்செல்வதற்கும், நெடுந்தொலைவைக் கடப்பதற்கும், நாடு, நகரங்களைக் காண வேந்தர் உலா வருவதற்கும், பல்வேறு அரசுமுறை பயணங்களை மேற்கொள்வதற்குமான செயல்பாடுகளுக்காக பயன்பாடுடையனவாக இருந்துள்ளன என்பர். தேரில் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதோடு, வெண்கொற்றக் குடையும், அடையாளக் கொடிகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன என்பதனை,

“கடுஞ் சினத்த கொல் களிறும், கதழ் பரிய கலி மாவும்,

நெடுங் கொடிய நிமிர்தேரும், நெஞ்சு உடைய புகன்மறவரும் என” (புறம்.55:7-8)

என்ற பாடல் வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் எந்நிலத்து வீரனென தம்மை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ள கொடியினை கட்டிப் பறக்கவிட்டதோடு, அழகிய மணிகளால் புனையப்பட்ட தேரின் மீது பொலிவுற அமர்ந்து வேந்தர்கள் அம்புமாரி பொழிந்தனர் என்பதனை,

“நிமிர் பரிய மா தாங்கவும்,

ஆவம் சேர்ந்த புறத்தை தேர் மிசைச்

சாப நோன் ஞாண் வடுக் கொள வழங்கவும்...”

(புறம்.14:7-9)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. ஒரு வீரன் உயரமான இடத்திலிருந்து போர்க்களத்தை முழுவதுமாக காணுவதற்கு தேர் பயன்பட்டுள்ளன. தேரின் மேற்பகுதியும், பக்கங்களும் பகைவரின் படைக்கலன்கள் தம்மீது தாக்காதவாறு

கேடயம் போல அமைக்கப்பெற்றிருக்கும். எனவே, படைஞர்களுக்கு தகுந்த ஊர்தியாக தேர் இருந்துள்ளன. போரில் வெற்றிபெற்ற படையினர், தேரின் முன்னும் பின்னும் குரவைக்கூத்து ஆடி மகிழ்வதை ‘முன்தேர்க் குரவை’, ‘பின்தேர்க்குரவை’ எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றன. (தொல்.பொருள்.75)

“மழைக்காலத்திலும், மலைப்பகுதிகளிலும், சேற்று நிலத்திலும் தேர்களைச் செலுத்துவது தொல்லையாக இருந்ததால், அவை காலப்போக்கில் சிறப்பிழந்து கைவிடப்பட்டன என்று பி.சி.சக்கரவர்த்தி தனது ஆய்வில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.”²⁷

மேற்கண்ட கருத்திற்கு பதிலுரைக்கும் விதமாக, “சங்ககாலத்தில் மழைபெய்யும் பருவங்களில் போர் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. பாசறை அமைத்துப் போர் செய்வதற்குரிய காலமாக கூதிர், வேனிற்காலம் எனப் பிரித்துக் கொள்ளப்பட்டன. போர்கள் என்பது பரந்த நிலப்பரப்பு வெளியில் (பறந்தலை) நடைபெற்றன. எனவே, அத்தகைய சூழலில் தேர்ப்படைகள் சிரமமின்றி சிறப்பாகவே பயன்பட்டிருக்கும் என்பர் கி.பாண்டிரங்கன்”²⁸

“நால்வகைத் தானைகளில் தேர்த்தானை குறைந்த அளவே இருந்தது. ஒவ்வொரு தேரிலும் போரிடும் சான்றோரும் தேர்வலவனும் ஆகிய இருவரே செல்வர். தேர்கள் நுட்பமான மர வேலைப்பாடுகளால் அழகுடன் விளங்கின. அவைகள் ஒளி வண்ணங்கள் பெற்றுத் திகழ்ந்தன. காலப்போக்கில் அவைகள் போருக்குப் பயன்படுத்தப்படாமல் மங்கலமான அரச நிகழ்ச்சிகளில் மட்டும் அணி செய்யும் அழகூர்திகளாக விளங்கின என்பர்.”²⁹

தேர்ப்படை வீரர்களை ‘நற்றேர்க் குழுவினர்’ என்றும் குறிப்பர். (புறம்.377:26) சிலப்பதிகாரம் தேர்ப்படை வீரர்களை ‘கடுந்தேர் ஊருநர்’ என்று குறிப்பிடுகின்றன. மதுரையின் அங்காடி வீதிகளில் தேருக்கான கொடிஞ்சி, பாஸ்டில் முதலிய உதரி பாகங்கள் விற்கப்பட்டன எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றன. (சிலம்பு.14:168-169)

“குறந் தொடி கழித்த கைச் சாபம் பற்றி,

நெடுந் தேர்க். கொடுஞ்சி பொலிய நின்றோன்...” (புறம்.77:4-5)

என்ற பாடலடிகள், அணிந்திருந்த சிறிய வளையல்களை நீக்கிய கையில் வில்லைப்பிடித்து, தேர்த்தட்டின் நடுவே அமைந்திருக்கும் தாமரை மொட்டு

(கொடுஞ்சி) போன்று பொலிவுபெற போர்க்களத்தில் நிற்கும் இச்சிறுவன் யாரோ என வினவி, யாராக இருந்தாலும் அவனணிந்த கண்ணி வாழ்கவென்று வாழ்த்திய இடைக்குன்றார் கிழார், தான் அணிந்திருந்த ஐம்படைத்தாலியைக்கூட அகற்றாத பால்மனம் மாறாத பச்சிளம் சிறுவனாக போர்முன் நின்று தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் இளமையில் பகைவர்களை வீழ்த்திய மறமாண்பினை மதிப்போடு பாராட்டியுள்ளார்.

“கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் முகக்குவம் எனினே...”

(புறம்.368:4)

என்ற புறநானூற்று வரியும், ‘கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்’ என்ற குறிப்பினைத் தருகிறது. ‘கொடுஞ்சி’ என்பது பகைவர்கள் தாக்கும் பொழுது வீரர்கள் இதன் பின்னே மறைந்து நின்று தங்களைக் காத்துக்கொள்ள பயன்பட்டிருக்க வேண்டும் என ஒளவை சு.துரைச்சாமிபிள்ளை விளக்கம் அளித்துள்ளார். எனவே, கொடுஞ்சி என்பது தம்மை நோக்கிவரும் படைக்கலன்களில் இருந்து தம்மைப் பாதுகாக்கும் ஒருவகை அமைப்பு எனக் கருதலாம்.

இவ்வாறு தேர்ப்படை என்பது தமிழத்திற்குள் குதிரைகளின் வரவிற்குப் பின்னரே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஏறக்குறைய தொல்காப்பியர் காலத்தினை குறிப்பிடலாம். ஏனெனில், தேர்ப்படை பற்றி குறிப்பிடாவிட்டாலும் குதிரைகள் பற்றிய குறிப்பு தொல்காப்பிய மரபியலில் இடம்பெற்றுள்ளன. (தொல்.பொருள்.72) சங்கஇலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் சீறார் மன்னர்களிடமும், பெருநில வேந்தர்களிடமும் வேலைப்பாடுடைய அழகிய குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர்கள் இருந்துள்ளன எனலாம். ஆனாலும், சிலரே குதிரைப்படையால் சிறப்புப்பெற்றிருந்தனர். போர்க்களத்தின் முழு ஆற்றலையும் உயரநின்று காணுவதற்கும், அம்பு, வேல், வாள் உள்ளிட்ட பல்வேறு படைக்கலன்களை களத்திற்கு ஏற்றிச் செல்தற்கும், நெருங்கிநின்று பகைவர்மேல் படைக்கலன்களை ஏவுவதற்கும் தேர்ப்படைகள் போரில் பெரிதும் பயன்பட்டுள்ளன.

6.5 கப்பற்படை

படை வகைகளில் நான்கு நிலப்படைகளுக்குப் பின் நீர்ப்படையைப் பற்றி அறிந்திருப்பது அவசியமானதாகும். காலாட்படை, களிற்றுப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படைகளுக்குப் பிறகு தமிழர் ஏற்படுத்திய கப்பற்படையானது காலத்தால் பிந்தியதாகும். பண்டைத்தமிழர்களின் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நானிலப் பாகுபாடுகளில் ஆறு, ஏரி, குளம் முதலிய நீர்நிலைகள் இருந்ததால்,

இவை நில வளங்களில் சிறப்புப்பெற்றிருந்தன. நெய்தல் என்பது வற்றாத கடல் வளம் நிறைந்ததால் அதுசார்ந்த மக்களை வாழ்விப்பதாக அவை அமைந்துள்ளன. எவ்வாறாயினும் ஆதி முதல் இன்றுவரை நீரோடு பிணைந்த வாழ்வுடையவராக தமிழர்கள் இருந்து வருகின்றனர். “கடலை நம்பி வாழ்ந்த மக்கள், கடல் மீது கலம் செலுத்துவதில் வல்லவர்களாக இருந்தது இயல்பே. நாவாய், ஓடம், மிதவை, கப்பல், கட்டுமரம், படகு, வங்கம், அம்பி போன்ற பல வகையான கலங்களை சங்ககாலத் தமிழர்கள் பெற்றிருந்தனர்.”³⁰

“மிதக்கும் கட்டை புணை, புணைகளின் சேர்க்கை தெப்பம், மிதவை, இரு கடை வளைந்த மரக்கட்டு கட்டுமரம், இவை புனைவகை, தோண்டப்பட்ட மரம் போல்வது தோணி, விரைந்தோடும் தட்டைத் தோணி பரிசில். இவை தோணிகளின் வகை. பாய்கட்டிய தோணி படகு, திரண்ட மீன்பிடி படகு திமில், இவை படகு வகை. விலங்கு பறவை முகங்களுடன் அழகுற அமைந்த மரத்தோணி, அம்பி - சிங்கமுகமுடையது அரிமுக நம்பி, யானை முகமுடையது கரிமுக அம்பி, குதிரை முகமுடையது பரிமுக அம்பி என்பர்.”³¹

“மயில், அன்னம், கிளிமுக அம்பிகளும் உண்டு. அரிமுக, கரிமுக அம்பிகள் வலிமை பெற்றன. பேராறு, பெருங்கடல் கடக்கும் திறம்மிக்கன. மன்னர், வணிகர் தம் சுற்றம் சூழச்செல்ல ஏற்றது கரிமுக நம்பி.”³²

பெண்மான், புலி, பலவகைப் பறவைகள் ஆகியவைகளின் முகங்களே முகப்பில் அமைத்த அம்பிகளும் இருந்தன. வணிகச்சரக்கேற்றிச் செல்லும் கப்பல் பெருங்கலம் என்றும், நீர் கிழித்துச் செல்லும் போர்க்கலம், நாவாய் என்றும் பெருங்கலங்களில் பலவகை உண்டு. தெப்பம், மிதவை, கட்டுமரம், பரிசல், படகு என்னும் சொற்கள் சங்கப்பாக்களில் இடம்பெறவில்லை எனினும், புணை, தோணி, அம்பி, கலவகைகளைக் குறிக்கும் ஏனையச் சொற்கள் பண்டைத்தமிழர்களின் நீராட்சிக்குப் போதிய சான்றுகளாகக் கருதலாம். (புறம்.299:3, புறம்.343:6, அகம்.50:1-2, அகம்.101:12, பட்டினப்.29-30)

கப்பற்படை என்பது வணிக நோக்கம் உருவானபின்பும், கடல் கடந்து தன் நிலஎல்லையை விரிவுபடுத்தி நாடாள்வேண்டும் எனவும், அங்குள்ள வளங்களை தாம் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற பெருவிருப்பங்களும் மனிதமனங்களில் ஏற்பட்டதன் வளர்ச்சிநிலைதான் கப்பற்படையின் தோற்றம் எனக்கருதலாம்.

தொல்காப்பியரும் “வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை” (தொல்.மரபியல்.73) எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், கலங்களில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி என வணிகப் பண்டமாற்றங்கள் நிகழ்ந்த போது, அதனை கடற்கொள்ளையர்கள் அபகரிப்பதற்காக ஆயுதம் தாங்கி போராடத் துணிந்தனர். இப்போட்டிகளை முறியடிக்கவும் நாளடைவில் கப்பற்படை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். (இக்குறிப்பினை சேரமன்னன் கடற்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனின்’ வாழ்க்கை வரலாற்றிலிருந்து அறியலாம்) சீரூர் மன்னர்களிடமிருந்து மிகுதியான படைகள், படைக்கருவிகள், நிலஎல்லைகள் என பல்வேறு நிலைகளில் மேம்பட்ட வேந்தர்கள், தமிழகத்திற்குள் தலையெடுத்த பின்னரே கப்பற்படை ஏற்படுத்தப்பட்டன. வாணிகத்திற்கு ஊக்கமளித்த தமிழ்நில வேந்தர்கள் தங்களுடைய காடுகளில் வாணிகக் கப்பல்கள் வந்து செல்லவும், ஏற்றுமதி இறக்குமதி முறையினை மேற்கொள்ளவும் கடற் துறைமுகப் பட்டினங்களை தோற்றுவித்தனர். துறைமுகத்திலிருந்து கப்பல்கள் கிளம்பும்போதும், கரையினை வந்தடையும் போதும் முரசுகள் முழங்கப்பட்டன. இதனை,

“இன் இசைய முரசம் முழங்க

பொன் மலித்த விழுப் பண்டம்

நாடு ஆர நன்கு இழிதரும்

ஆடு இயற் பெருநாவாய்”

(மதுரைக்.79-83)

என்ற மதுரைக்காஞ்சியின் பாடல்வரிகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. கப்பல்கள் புறப்படும் போதும், வரும் போதும் முரசு ஒலிப்பது ஊரிலுள்ள மக்களுக்கு அவற்றினை அறிவிப்பதாகும். எனவேதான், “மூன்று தமிழரசுகளும் கடற்படையால் சிறப்புப் பெற்றிருந்தனர் எனக் கூறுவது பொருந்தும் என்பார்.”³³

மேலும், “இலங்கை வரலாற்றின் மூலம் கி.மு.170 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்பே தமிழர்களிடம் தலைசிறந்த கப்பற்படை இருந்ததென்று அறியமுடிகின்றது என்பர். இங்கிலாந்து உலகிற் பெரிய ஏகாதிபத்தியத்தை அமைப்பதற்குக் காரணமாய் இருந்தது அதன் வணிகக் கப்பல்களும் கடற்படையின் வலிமையுமாகும். ஒரு காலத்தில் தமிழகம் சிறந்து விளங்கியதற்குக் காரணம் தமிழர்களின் எண்ணற்ற வணிகக் கப்பல்களும் போர்க்கப்பல்களுமே என்பது தெளிவு.”³⁴

6.5.1 பண்டைத்தமிழகத்தின் துறைமுகப் பட்டினங்கள்	
கிழக்குக்கரைத் துறைமுகங்கள்	மேற்குக்கரைத் துறைமுகங்கள்
கொல்லத்துறை - (நெல்லூர், பெண்ணையாறு) (வடபெண்ணையாற்றின் கரைமேலிருக்கிறது. கண்டகோபால பட்டினம் இன்றைய ஆந்திரா) எயிற் பட்டினம் - (சோ பட்டினம், சோ பட்டமா) : (புதுச்சேரியிலுள்ள இன்றைய மரக்கானம்) அரிக்கமேடு (போதவுகே) (இன்றைய புதுச்சேரிக்கு தெற்கில் உள்ளது) காவிரிப்பூம் பட்டினம் / புகார் (கமரா, சபரிஸ்) (பழைய பெயர்கள் - கவீரபட்டினம், காகந்தி) { துறைமுகப் பகுதி மருவூர்ப்பாக்கம் நகர்ப்பகுதி - பட்டினப்பாக்கம் தொண்டித் துறைமுகம் (சேரநாட்டின் மேற்குக் கரையில் ஒன்றும், பாண்டிய நாட்டின் கிழக்குக் கரையில் ஒன்றும் இப்பெயரில் துறைமுகம் இருந்தது. கிழக்குக்கரை - இன்றைய இராமநாதபுரம்)	மங்களூர் - (மகனூர், நைத்திரியஸ்) (நேத்திராவதி ஆறு கடலில் கலக்குமிடத்தில் உள்ளது மங்களூர்.) நறவு (நவ்ரா) - (மங்களூர்த் துறைமுகத்திற்குத் தெற்கே உள்ளது. நறவு என்னும் சொல்லுக்கு கள், மது என்னும் பொருளுண்டு.) தொண்டி (தைண்டிஸ்) (இது சேர நாட்டிற்கான தொண்டி. கொங்கு நாட்டை அரசாண்ட பொறையர்களுக்கு துறைமுகம் இல்லாததால் இதனையமைத்தனர். சங்கப்புலவர் பொய்கையார் வாழ்ந்த இடம். மாந்தை / மரந்தை (சேரநாட்டுத் துறைமுகம் மாந்தை என்பது துறைகெழு மாந்தை, கடல்கெழு மாந்தை என இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பொன் வைரம் மணிகள் அடங்கிய பெருஞ் செல்வத்தை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இப்பட்டினத்தில் புதைத்திருந்தான் என்கிறார் சங்கப்புலவர் மாமுலனார். அகம்.127:3-10) முசிறித் துறைமுகம் (முசிறிஸ், முரசி பதனம், மரிசி) (பண்டைய காலத்தில் உலகப்புகழ் பெற்ற காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைப் போன்றது இத்துறைமுகம். மேற்குத்தொடர்ச்சி மலையில் இருந்து உருவான பேரியாறு கடலில் கலக்கிற இடத்தில் அமைந்திருக்கிறது.

மருங்கூர்ப் பட்டினம் / மருங்கை / சாலூர் - (பாண்டியநாட்டின் கிழக்குக்கரையிலுள்ளது. மருங்கூரும் ஊனூரும் - நெல்லூர் / சாலியூர்) கொற்கை (கொல்கிஸ்) (மருங்கூர்ப் பட்டினத்துக்குத் தெற்கே கொற்கைக் குடாக்கடலும், அதன் மேற்குக் கரையில் கொற்கைப் பட்டினமும் இருந்தன. அன்றைய கொற்கை இன்றைய மாறமங்கலம்) குமரி / கன்னியாகுமரி (பெரிப்ளுஸ் கொமரா, கொமராய், கொமரியா என்கிறார். குமரியம் பெருந்துறை என்கிறது மணிமேகலை. இராமேஸ்வரத்திற்கு முன்னர் கொற்கை துறை புண்ணியதீர்த்தமாக கருதப்பட்டு, கங்கையில் நீராடியவர்கள் குமரிக்கு வந்து நீராடிச் சென்றார்கள்.)	இத்துறைமுகத்தில் யவனர்களிடமிருந்து மிகுதியாக பொன் பெற்று அதற்கு ஈடாக மிளகைக் கொடுத்தனர் பண்டைத் தமிழர்கள். முசிறித் துறைமுகத்திற்கு முயிரிக்கோடு, மாகோதை, மாகோதை பட்டினம் என்ற பெயர்கள் சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு பெயர் கூறப்பட்டன. கி.பி.1341 ஆம் ஆண்டு பெய்த பெருமழையால் பேரியாற்றில் பெரும்வெள்ளம் ஏற்பட்டு இத்துறைமுகம் மண்மூடிப்போனது.) பண்டைத்தமிழகத்திற்கு வருகைபுரிந்த வெளிநாட்டுப் பயணிகளின் குறிப்புகளிலிருந்து அறியப்பட்ட மேற்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்கள் சில. வைக்கரை - (பக்கரே என்பர் தாலமி. முசிறிக்குத் தெற்கேயிருந்த துறைமுகம்) மேல்கிந்த - (தாலமி - மேல்கிந்த, பெரிப்ளுஸ் - நெல்கிந்த, பிளைனி - நியாசிந்த என்பர். தமிழில் பெயர் அறியப்படவில்லை. வைக்கரைக்குத் தெற்கேயிருந்த துறைமுகம்.) விழிஞம் - தாலமி, இலங்கொன் துறைமுகம் பாண்டியருக்குக் கீழ் அரசாண்ட ஆஅய் நாட்டில் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். இது விழிஞம் என்னும் வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற துறைமுகம்.
பண்டைத்தமிழர்களோடு வாணிகத்தொடர்பு கொண்ட இலங்கைத் துறைமுகங்கள் மணிபல்லவம் : இலங்கையின் வடகோடியில் இருந்தது ஐம்புகொல பட்டினம். இப்போதைய யாழ்ப்பாணத்துக்கு வடக்கே இருந்த ஒரு தீவு. தமிழ்நாட்டிலிருந்து கிழக்கே நெடுந்தொலைவு செல்லும் கப்பல்கள் குடிநீர் (கோமுகி ஏரியில்)	

எடுத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு இங்கு வந்துசெல்லும் இடமாக இது இருந்தன. இலங்கையின் அன்றைய தலைநகரமான அநுராதபுரத்துக்கு (அநுரை) இங்கிருந்து நெடுஞ்சாலை இருந்துள்ளன. காவிரிப் பூம்பட்டினத்திலிருந்து தெற்கே முப்பது யோசனை தொலைவில் மணிபல்லவத்துறை இருந்தது. இலங்கையை அரசாண்ட தேவனாம்பிரிய திஸ்ஸன் (கி.மு.247-97) இந்தியாவை அரசாண்ட அசோக சக்ரவர்த்தியிடம் தூதுக்குழுவை அனுப்பினான். கடல் மார்க்கமாக கப்பலில் சென்ற அக்குழு கங்கையாற்றின் வழியாகப் புகுந்து பாடலிபுரத்துக்குச் சென்று அசோகனைச் சந்தித்தனர் என மகாவம்சம் கூறுகிறது. புத்த கயாவிலிருந்து போதிமரத்தின் கிளைகளை வெட்டி அத்துடன் எட்டு மோதி மரக்கன்றுகளையும் சங்கமித்திரையன் தலைமையில் அசோகன் இலங்கைக்குக் கொடுத்தனப்பினான். இவர்களின் வரவை எதிர்நோக்கியருந்த இலங்கை அரசன் தேனாம்பிரிய திஸ்ஸன் அவர்களை வரவேற்றுதோடு, அவர்கள் கொடுத்த மரக்கன்றுகளில் ஒன்றை தான் தங்கியிருந்த அவ்விடத்தில் நட்பு, புத்தருடைய பாத பீடிகையமைத்து அவ்விடத்திற்கு மணிப்பல்லவங்கம் எனப் பெயரிட்டான். இவ்விடத்தையே மணிமேகலைக் காப்பியம் மணிபல்லவத் தீவு எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

மாதிட்டை : (மகாதிட்டை, மாதோட்டம்) இலங்கையின் மேற்குக் கரையில் மன்னார் வளைகுடாக் கடலில் பாண்டிய நாட்டுக்கு எதிர்க் கரையிலிருந்த பெயர்பெற்ற பழைய துறைமுகப் பட்டினம். கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையை அரசாண்ட முதல் சிங்கள அரசனான விசயன் என்பவனுக்கு பாண்டிய மன்னன் தம் மகளை மணமுடித்துக் கொடுத்துள்ளான். பின்னர், விசயனின் எழுநூறு தோழர்களும் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து பெண் கொண்டு மணமுடித்து தம் பரிவாரங்களுடன் கடல்கடந்து இலங்கையின் மாதிட்டைத் துறைமுகத்தில் வந்திறங்கினர் என மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றன. கி.மு முதல் நூற்றாண்டில் இலங்கையை அரசாண்ட சோழ நாட்டுத் தமிழன் ஏலேலன் (ஏலாரன்) மீது துட்டகமுனு என்னும் அரசன் போர் தொடுத்ததால், ஏலேலனுக்குத் துணையாக கப்பலில் படைதிரட்டிக் கொண்டுபோன பல்லுகன் என்னும் அரசன் மாதிட்டைத் துறைமுகத்தில் வந்திறங்கினான். மேலும், இலங்கையை அரசாண்ட வட்டகாமணி (கி.மு.44-29) என்னும் அரசன் மீது போர்தொடுத்துச் சென்ற ஏழு தமிழ்நாட்டு வீரர்கள் அவனை வென்று பன்னிரெண்டு ஆண்டுகள் அங்குக் கோலோச்சினர். (கி.மு.29-17)

எனவே “வடஇந்தியாவில் கங்கையாறு முக்கியமான பெரிய ஆறு. அது கடலில் சேர்கிற இடத்தில் கப்பல்கள் உள்நாட்டில் நுழைந்து காசி (வாரணாசி), பாடலிபுரம் முதலான துறைமுகங்களுக்குப் போயின. அக்காலத்திலே பாரத தேசத்திலே இருந்த துறைமுகப் பட்டினங்களாவன, கிழக்குக் கரையில் (தமிழ் நாட்டுக்கு வடக்கே) இருந்த பேர்போன துறைமுகங்கள் திமிலிப்தியும் கலிங்கப்

பட்டினமும் ஆகும். திமிலிப்தி என்பது அக்காலத்தில் உலகப்புகழ் பெற்ற பெரிய துறைமுகம். அது கங்கையாறு கடலில் கலக்கிற இடத்தில் வங்காள தேசத்தில் இருந்தது. அதற்குத் தெற்கே கலிங்க தேசத்தில் கலிங்கப்பட்டினத்தில் ஒரு துறைமுகப் பட்டினம் இருந்தது. இந்தத் துறைமுகப் பட்டினங்களும் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கக் கூடும். அவற்றைப் பற்றி இப்போது நமக்குத் தெரியவில்லை என்பார்.”³⁵

“பாரத தேசத்தின் மேற்குக் கரைகளில் இருந்த பழைய காலத்துத் துறைமுகப் பட்டினங்கள் அரபிக்கடலின் (குடகடலின்) கரையில் இருந்தன. அக்காலத்தில் வடக்கே இருந்த பேர்போன துறைமுகம் மின்னகரம் என்பது. மிக்ககரம் சிந்துநதி கடலில் சேரும் புகர்முகத்தில் இருந்தது. அதற்குத் தெற்கே புரோச் என்னும் பாரிகச்சத் துறைமுகம், சோபாரா ‘சூரத்துத் துறைமுகமும் இருந்தன. இந்தத் துறைமுகங்களில் அராபிய’ யவன வணிகர்கள் மேற்கிலிருந்து வந்து வாணிகம் செய்தார்கள். இந்தத் துறைமுகங்கள் அக்காலத்தில் அப்பகுதிகளை அரசாண்ட சதர்கணி (சாதன வாகன) அரசர்களுக்குரியவை. இந்தத் துறைமுகங்களைக் கைப்பற்றச் சாகர் என்னும் அரசர்கள் சதகர்ணி அரசர்களோடு அடிக்கடி போர் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இத்துறைமுகங்கள் சில காலம் சதகர்ணிகளுக்கும் சிலகாலம் சாகர்களுக்கும் உரியதாக இருந்தன. கி.பி.முதல் நூற்றாண்டுகளில் இவ்விதமான இந்தத் துறைமுகப் பட்டினங்கள் இருவர் ஆட்சியிலும் மாறிக் கொண்டிருந்தன.”³⁶

‘திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு’ என்பது தமிழர் தந்த வாக்கு. எனவே, அல்லும் பகலும் கடலில் கலங்களை செலுத்திய வாணிகர்கள் திசைதவறி செல்லாமல் இருப்பதற்காக கலங்கரை விளக்குகளை அமைத்தார்கள். துறைமுகப்பகுதிகளில் உள்ள வாணிகப் பொருள்கள் கொள்ளையர்களால் களவு போகாதவாறு காவல் பணிக்கு வீரர்களையும் நியமித்திருந்தனர். துறைமுகங்களில் ஏற்றுமதி இறக்குமதியாகும் பொருள்களுக்குச் சுங்கம் வாங்கப்பட்டன. இவ்வாறு பெறப்படும் வரி வருமானங்கள் அனைத்தும் அந்நாட்டையாளும் அரசர்களுக்குரியதாகும். வாணிகத்தில் மிகநேர்த்தியான முறையில் பெரும்பொருளை ஈட்டுபவர்களுக்கு ‘எட்டி’ என்னும் சிறப்புப் பட்டத்தினையும், ‘எட்டிப் பூ’ என்னும் பொற்பதக்கத்தையும் அளித்துச் சிறப்பித்தனர். தரைவாணிகமும், கடற்வாணிகமும் கைகோர்த்த காலங்களில் நாடு பொருளாதார நிலையில் செழித்திருந்தது. மக்களின் நல்வாழ்விற்கும், நாகரிக வாழ்க்கைக்கும்

வாணிகம் பெரும் பங்காற்றியது என்பர். சிந்து, பாரசீகம், அரபு நாடுகளிலிருந்து குதிரைகள் அக்காலங்களில் கடல்மார்க்கமாக கலங்களில் கொண்டுவரப்பட்டன. குதிரைகள் பொதி சுமக்கவோ, குதிரை வண்டிகள் வாணிகப் பொருட்கள் ஏற்றவோ சங்ககாலத்தில் பயன்படுத்தப்படவில்லை. அவை பெரும்போர்களுக்காக இறக்குமதி செய்யப்பட்டு பண்டைத்தமிழகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவேதான், எந்த நாட்டின் வரலாறும் நாடாண்ட வேந்தருடைய வாழ்கையை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு கணக்கிடாமல், அந்நாட்டில் வாழ்ந்த குடிமக்கள் மற்றும் ஏனைய உயிர்களின் வாழ்க்கையையும் வரலாற்றையும் கணக்கீடு செய்து பார்க்கின்றனர்.

தரைவழி வாணிகமானாலும், கடற்வழி வாணிகமானாலும் இக்காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பெரும் வசதிகள் சங்ககாலத்தில் இல்லை. ஆனாலும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் தொடக்கநிலையில் வாழ்ந்த பண்டைத்தமிழர்கள் தரைவழி வாணிகத்திலும், கடற்வழி வாணிகத்திலும் சிறந்திருந்தனர். தமிழர்கள் இத்தாலி, கிரேக்கம், பர்மா, மலாயா போன்ற மேலைநாடுகளுக்கும், பல்வேறு தீவுகளுக்கும் சென்று வாணிபம் செய்துள்ளனர். கடல்தாண்டிய நாடுகளிலிருந்து அங்குள்ள வாணிகர்களும் தமிழகத்திற்குள் தமது வாணிகப்பொருட்களை கொண்டுவந்து வாணிபம் செய்தனர். மூன்று பக்கங்களும் இயற்கையாகவே கடலால் சூழப்பட்ட நிலம் என்பதால், சங்ககால கடற்வழி வாணிகமானது தொன்றுதொட்டு நாற்றிசைகளிலும் சிறந்திருந்தன என்பர்.

எனவேதான், “இந்திய நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளை விடப் பழந்தமிழ் நாடே கடற்படை ஆற்றலில் சிறந்திருந்தது என்பதை நிலவியல் ஆசிரியர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளனர். மேலும், (கிறிஸ்துவ Christian Era) தொடங்குவதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே தமிழகத்திற்கும் உரோமாபுரிக்கும் இடையே கடல் வாணிகத் தொடர்பு இருந்தது என்பர்.”³⁷

தமிழ் வாணிகக்குழு (சாத்துக்கள்) கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்குச் சென்று அக்காலத்துத் தலைநகரமாக இருந்த அநுராதபுரத்தில் வாணிகஞ் செய்ததை அங்குள்ள ஒரு பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுச் சாசனம் கூறுகிறது. வாணிகச் சாத்தினுடைய மாளிகை இன்றைக்கு 22000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டப்பட்டது. பிற்காலத்தில் மறைந்து போன அந்த மாளிகை பல நூற்றாண்டுகளாக மண்மூடி மறைந்து கிடந்தது. அண்மைக் காலத்தில், மழை நீரினால் அந்த மண்மேடு கரைந்து அங்குக் கல்லில் எழுதப்பட்ட பிராமி

எழுத்துக்கள் வெளிப்பட்டன. கற்பாறையோடு சார்ந்திருந்த அந்த மாளிகையில் அக்காலத்தில் தமிழக நாவாய்த் தலைவன் அமர்ந்திருந்த இடத்திலும் மற்ற வாணிகத் தலைவர்கள் அமர்ந்திருந்த இடங்களிலும், அவர்களுடைய பெயர்கள் கல்லில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றிலிருந்து கி.மு.இண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழக வாணிகர் அநுராதபுரத்தில் பெரிய வாணிகநிலையம் அமைத்திருந்தது தெரிகிறது.”³⁸

மேற்கண்ட செய்திகள் பழந்தமிழர் கடலில் கலம் செலுத்துவதில் வல்லவர்களாக இருந்தனர் என்பதையும், கடலுக்கப்பால் உள்ள நாடுகளின் மீதும் படையெடுத்து வெற்றி கண்டனர் என்பதையும் வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால், பண்டைத்தமிழர்கள் பயன்படுத்திய போர்க்கப்பலுக்கும் வணிகக்கப்பலுக்கும் வேறுபாடு இருந்ததன் சான்றுகள் சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெறவில்லை. வணிகக்கப்பலும் போர்க்கப்பலாக பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கலாம் எனக்கருத இடமுண்டு.

“தமிழ்நாட்டுக்குக் கிழக்கே வெகு தூரத்தில், ஆயிரம் மைலுக்குப்பால் இருந்த சாவகம் (கிழக்கிந்திய தீவுகள்) காழகம் (ப்ரமா) கடாரம் (மலேயா) முதலான கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் சென்றபோது நடுக்கடலில் நாவாய் ஓட்டிச் சென்றார்கள். தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு கி.மு.8 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே தமிழர் கடல் வாணிகம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்துத் தமிழர், கடலில் பயணம் மேற்கொள்ளும் போது தங்களுடன் மகளிரை அழைத்துக்கொண்டு செல்லக்கூடாது என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வழக்கத்தினை, ‘முந்நீர் வழக்கம் மகடு உவோடு இல்லை’ என்ற நூற்பாவில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வழக்கம் சங்ககாலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் பின்பற்றப்பட்டன. மிகப் பிற்காலத்தில்தான் இந்நிலை மாற்றம் அடைந்தது என்பர்.”³⁹

“இக்காலத்தில் காணப்படும் போர்க்கப்பலைப் போன்ற பெரும் வசதிகளை பழங்காலத் தமிழ்நில வேந்தர்களின் கடற்படை பெற்றிருந்ததாகத் தெரியவில்லை என்றும், தரைப்படைகளின் போர் வகைகளை விரிவாகக் கூறும் தொல்காப்பியர் கடற்போர், கடற்படை பற்றி ஏதும் கூறவில்லை. தரைப்படைகளின் வீரச் செயல்களை விரித்துரைக்கும் இலக்கியங்களும் கடற்போர் பற்றிய செய்திகளைப் போதிய அளவு எடுத்துரைக்கவில்லை. எனவே, தரைப்படைகள் கடல் கடந்து செல்வதற்குக் கலங்கள் பயன்பட்டன என்று கொள்ளுவதே பொருத்தமாகும்.

ஒருசில கப்பல்கள் நடுக்கடலில் கடற் கொள்ளையரை அழிக்கும் ஆற்றல் மிக்க வீரர்களை உடையதாகவும் இருந்திருக்கும் என்பர்.”⁴⁰

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாத கப்பற்படை பற்றிய செய்திகளை எல்லாம், நில ஆட்சியிலும், நீராட்சியிலும் சிறந்து விளங்கிய முடியுடைய மூவேந்தர்களான சேர சோழ பாண்டியர்களுக்குரியதாக சங்கஇலக்கியப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பல குறிப்பிடுகின்றன.

6.5.2 சேரர்களின் கப்பற்படை

பண்டைத்தமிழகத்தின் மேற்குப் பகுதியை ஆண்டவர்கள் சேரர்கள் என்பதனை, கடல்பிறக்கோட்டிய சேரன் செங்குட்டுவனைப் பதிற்றுப்பத்தும், (ஐந்தாம் பதிகம். 21-22) ‘கடம்பு எறிந்த சேரன், கடல் வயிறு கலக்கிய ஞாட்பு கண்டோன்’ எனச் சிலப்பதிகாரமும் குறிப்பிடுகின்றன. கெடுதற்கு அருமையான பலவாகிய புகழை நிலைநிறுத்தி, கடல்நீரில் சென்று, அதன் கண்ணே வருத்திப்பெற்ற வெற்றியையுடைய குளிர்துறைப் பரதவனே என்று ‘உரை திரைப் பரப்பின் ஒலிகடல் ஆற்றல் அழித்து வென்ற சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன்’ பற்றிய குறிப்பினை புறநானூறு 369 ஆம் பாடலில் பரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். சினம் சிறந்து முந்நீர் முற்றிக் கடல் பிறக்கிடச் செய்த செங்குட்டுவன் செயலை அகநானூறும் குறிப்பிடுகிறது. (அகம்.212:15-20) மேலும், குடகுப் பகுதிக் கடலில் சேரனின் பொன்தரு நாவாய்கள் போகும் போது, பிற பகைவர்களின் நாவாய்கள் போக இயலாது அச்சமடையும் என்பதனை,

“சினம் மிகு தானை வானவன் குட கடல்,
பொலம் தரு நாவாய் ஓட்டிய அவ் வழி,
பிற கலம் செல்கலாது அணையேம் அத்தை,
இன்மை துரப்ப, இசை தர வந்து, நின்
வண்மையின் தொடுத்தனம், யாமே...” (புறம்.126:14-18)

என்ற புறநானூறு பாடல்களில் மாறோகத்து நப்பசலையாரும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெருநில வேந்தன் சேரன் செங்குட்டுவனை வாழ்த்திப் பாடியக் கபிலர், மலையமான் திருமுடிக்காரி என்னும் சீறூர் மன்னனையும் வாழ்த்திப் பாடியுள்ளார். சேரனையும் கபிலரையும் மதிப்புமிக்கவர்களாகக் கருதும் நப்பசலையார் அவர்பாடிய நின் புகழை அவ்வுயர்த் தன்மையுடன் இல்லையாயினும், இச்சிறியேன்

அறிந்த அளவில் நினைப்பாடி நின்றேன். எமது வறுமை துரத்த நீ கொடை வழங்குவாயாக எனத் திருமுடிக்காரியிடம் கருணை வேண்டி கரம் உயர்த்தி நிற்கிறார் என்பதனை மேற்கண்ட பாடல் குறிப்பிடுகிறது. மேலும், தனது கடல் வாணிபத்தின் போது இடையூராக வந்த பகைவர்களைத் தம் கப்பற்படையால் வென்று வாகை சூடியதால், சேரமான் வேல்கெழு குட்டுவனைப் பரணர் பாடி மகிழ்வித்துள்ளார். (புறம்.369) மேலும், கடல் கடம்பர்களை விரட்டிக் காவல்புரிந்த சேரர்களின் கடற்படை ஆற்றலைப் பற்றி பதிற்றுப்பத்தும் (11:12:17:20) அகநானூறும் (127:3-4, 41:27, 46:11-13, 50:12-14) குறிப்பிடுகிறது.

6.5.2.1 முசிறி

சேரநாட்டின் துறைமுகமான முசிறியில் வெளிநாட்டுக் கப்பல்கள் ஏராளமாக வந்து சென்றன. சேரநாட்டின் இயற்கைவளம் செல்வச்செழிப்புடன் காணப்பட்டதால் ஏற்றுமதி இறக்குமதி பெருமளவில் நடைபெற்று வந்தன. செங்குட்டுவன் கடற்கொள்ளையர்களை வென்று வெற்றிக்கொடி நாட்டியதால் கடற்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் என்று அழைக்கப் படுவதிலிருந்து அவர்களின் மிகப்பெரும் கடல் வாணிக நிர்வாகத்தினை அறியமுடிகின்றன. மேலும், சேரன் செங்குட்டுவன் ஆட்சிக்குட்பட்ட முசிறித் துறைமுகத்தின் சிறப்பினைக் கூறும்,

“கலம் தந்த பொற் பரிசும்

கழித் தோணியான், கரை சேர்க்குந்து,

மலைத் தாரமும், கடல் தாரமும்

தலைப் பெய்து, வருநர்க்கு ஈயும்

புனல்அம் கள்ளின் பொலந்தார்க் குட்டுவன்

முழங்குகடல் முழவின் முசிறி அன்ன...” (புறம்.343:5-10)

என்ற புறப்பாடல், பொன்னும் பொருளும் வந்து இறங்கியதைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றால் சங்ககாலச் சேர வேந்தர்கள் கடற் படையமைத்து வாணிபத்திலும், போர் வல்லமையிலும் கடலாட்சி செய்வதில் சிறப்புற்றிருந்தனர் என அறியமுடிகின்றன.

6.5.3 சோழர்களின் கப்பற்படை

தற்காலத் தமிழகத்தின் தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி நிலஎல்லைகளை சங்ககாலத்தில் ஆட்சி செய்தவர்கள் சோழர்கள் ஆவார்கள். இவர்கள் தரைப்படையிலும், கடற்படையிலும் சிறந்து விளங்கியவர்கள். சோழன்

நலங்கிள்ளியும், கரிகாற் பெருவளத்தானும், அவர் முன்னோர்களும் கப்பற்படை நடத்தி பெரும் நாடுகள் பலவற்றை வெற்றிகொண்டு தம் ஆட்சிப்பரப்பினை கடல்தாண்டி விரிவுபடுத்தியவர்கள் என்பதற்கு புறநானூறு 382 ஆவது பாடல் சான்றுரைக்கின்றன.

**“புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங் கலம் தகாஅர்
இடைப் புலப் பெரு வழிச் சொரியும்
கடற் பல் தராத் நாடு கிழவோயே.” (புறம்.30:13-15)**

என்ற பாடலடிகளானது, புகார் என்னும் இடத்தை தலைநகரமாக கொண்டு சோழன் நலங்கிள்ளி கடல் வாணிபத்தால் வளமிக்க வருவாய் ஈட்டி ஆட்சி செய்தான் எனவும், அவனிடம் மிகப்பெரிய கடற்படை இருந்ததாகவும் மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும்,

**“கடற்படை அடல்கொண்டி,
மண்டுற்ற மலர்நோன்தாள்,
தண் சோழ நாட்டுப் பொருநன்,
அலங்குஉளை அணிஇவுளி
நலங்கிள்ளி நசைப்பொருநரேம்,
பிறர்ப்பாடிப் பெறல்வேண்டேம்,
அவற்பாடுதும், ‘அவன்தாள் வாழிய!’” (புறம்.382:1-7)**

என்ற பாடலில், பெரும் கப்பற்படையைக் கொண்டு பகைவரை வென்று கொள்ளையிட்ட பொருட்கள் யாவற்றையும் மீண்டும் கொணர்ந்த வீரமிக்க சோழ நாடன் நலங்கிள்ளி என அவன் கடற்படையின் வலிமையை கோவூர் கிழார் பாடியுள்ளார். கரிகாற் பெருவளத்தானின் முன்னோர்கள் கப்பற்படை அமைத்து நீராட்சியிலும் வெற்றி முகத்தோடு விளங்கினர் என,

**“நளிஇரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி
வளி தொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக!
களி இயல் யானைக் கரிகால்வளவ!” (புறம்.66:1-3)**

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, முதற்கரிகாலனுக்கு முற்பட்ட சோழ மன்னருள் ஒருவன் கடற்கடந்து நாடு வென்றமையை வெண்ணிக்குயத்தியார் பாடியதிலிருந்து சோழர்கள் நெடுங்காலமாக கப்பற்படையில் சிறந்து விளங்கினர்

என அறியமுடிகின்றன. “சோழ நாட்டில் பூம்புகாரும் மாமால்லபுரமும் மட்டுமின்றி, நாகப்பட்டினம் (நிகமா), புதுச்சேரி (பொதுமை), பொறையாறு (புறந்தை), தொண்டி முதலிய துறைமுகப் பட்டினங்களிலும் கலங்கரை விளக்குகளும் பண்டகசாலைகளும் ஆயத்துறைகளும் அமைந்திருந்தன என்பர்.”⁴¹

“எலர என்னும் சோழ நாட்டு மறவன் இலங்கையை வென்று கி.மு.205 முதல் 161 வரை ஆண்டான் என்பர். கி.மு.44 முதல் 22 வரையில் இலங்கையில் தமிழரசர் சிலர் ஆண்டனர். வட்டகாமணி என்பவன் ஆட்சியில் அனுராதபுரம் கைப்பற்றப்பட்டது. கரிகாலன் சிங்களர்கள் பேரைச் சிறை செய்து காவிரிக்கரையமைப்பில் பயன்படுத்தினான். அவர்களைக் கயவாகு மீட்டதாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. கடற்படை கொண்டு கொண்டி கொண்டவர் எனச் சோழன் நலங்கிள்ளியைக் கோவூர் கிழார் பாடுகிறார். சோழர்களின் பொறையாறு துறையை அகநானூறு (100:13) குறிப்பிடுகின்றன.”⁴²

6.5.3.1 காவிரிப் பூம்பட்டினம்

பட்டினப்பாக்கம் என்ற வீதியில் பல நாட்டு வணிகர்களும் வணிகம் செய்ததாக சிலப்பதிகாரம் பகர்கின்றது. பட்டினப்பாலையில் அயல்நாட்டு வணிகர்கள் நம் நாட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்து வணிகம் செய்தமை பற்றி கூறுகின்றது. இவற்றினை,

“சாறு அயர் மூதூர் சென்று தொக்காங்கு
மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்து இனிது உறையும்
முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்” (பட்டினப்:215-218)

என்ற பாடலானது, பல மொழிகள் பேசுகின்ற பிறநாட்டவர்கள் அனைவரும் தமிழகம் வந்து கூடினமையால் பட்டினம் திருவிழா நிகழ்வதைப் போல் காட்சியளித்தது. பிற நாட்டிலிருந்து பொருட்களை ஏற்றி வந்த கப்பல்கள் துறைமுகத்தில் வரிசையாக அணிவகுத்து நின்றன. கப்பலின் பாய்கள் விரித்தபடி இருந்ததை புறநானூறு 30 ஆவது பாடல் சுட்டுகின்றன. “சோழ நாட்டின் புகழ்பெற்ற துறைமுகமாகிய பூம்புகரினின்றி சோழந்தி என்ற அம்பி, கங்கைக்கும் பர்மாவிற்கும் சென்று மீண்டது என்ற பெரிப்ளுஸ் கூறியுள்ளார்.”⁴³

“சர்வமந்திர என்னும் கப்பல்கள் அரசாங்கப் பட்டைகள், அரசாங்கக் கருவூலங்கள் கால்நடைகள் ஆகியவைகள் ஓரிடத்தினின்றும் மற்றோரிடத்திற்குச் செல்வதற்காகப் பயன்பட்டன. அக்கிரமந்திர என்று கூறப்படும் கப்பலில் முகப்பிற்கு அருகே உள்ளூறை இருக்கும். இந்த வகையான கப்பல்கள் போருக்கே பயன்படுத்தப்படும் என்பர்.”⁴⁴

எனவே, சோழர்கள் கடற்படையமைத்து முந்நீர் கடந்து வெற்றிச் சிறப்புடன் நெடுங்காலம் ஆட்சிசெய்துள்ளனர் என அறியமுடிகின்றன.

6.5.4. பாண்டியர்களின் கப்பற்படை

மதுரை, திருநெல்வேலி மற்றும் தற்போதைய கேரளத்தின் தென்பகுதியை ஆட்சி செய்தவர்கள் பாண்டியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இப்பாண்டியர்களிடம் கப்பற்படை சிறந்து விளங்கியமைக்குத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி, பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமி பெருவழுதி, நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் போன்ற பல்வேறு பாண்டிய வேந்தர்களை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் தம் கப்பற்படையால் கடல் வளமிக்க சாலியூரை வென்ற செய்தியை மதுரைக்காஞ்சியில் (75-88) மாங்குடி மருதனார் பாடிச் சிறப்பித்துள்ளார். “இவ்வூர் சாவகம் அல்லது சுமத்ராத் தீவிலுள்ள சாலியூர் என்பர்.”⁴⁵

“முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப்

பரந்துபட்ட வியல் ஞாலம்

தாளின் தந்து, தம் புகழ் நிறீஇ,

ஒரு தாம் ஆகிய உரவோர் உம்பல்!”

(புறம்.18:1-4)

என்ற பாடலில், முழங்கும் கடல் முழுவதும் வளைத்து பரந்த இவ்வுலகத்தைத் தம் முயற்சியால் வென்று, தம்புகழை இவ்வையகத்தில் வாழ்வாங்கு நிலைக்கச்செய்து தாமே ஆண்ட வலியோர் மரபில் வந்தவனே என்று குடபுலவியனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, முடியுடைய பெருவேந்தன் நெடுஞ்செழியனைப் போன்று கடற்படையமைத்து நாடு பல வென்று ஆட்சிசெலுத்தியவர்கள் அவன் முன்னோர்கள் என அறியமுடிகின்றன. மேலும், முந்நீர் விழவின் நெடியோன்’ எனப் பாண்டியன் பல்யாகசாலை

முதுகுடுமிப்பெருவழுதியை (புறம்.9:10) நெட்டிமையார் பாடியுள்ளார். பாண்டிய மன்னர்களுள் ஒருவனான இளம்பெருவழுதி வாணிபத்தின் பொருட்டு கடலில் சென்றபோது, கலம் கவிழ்ந்து கடலுள் மாய்ந்தான் என்பதால், அன்றையப் புலவர்களும் சான்றோர்களும் ‘கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி’ (புறம்.182) என அவனது மரணக்குறிப்பால் கடற்படை நடத்திக் கோலோச்சியவன் எனச் சிறப்பித்துள்ளனர். இவ்வேந்தன் தனது கடற்படையால் கரைகடந்து சாவகம், சுமத்ரா தீவுகளிலும் தனது ஆட்சியை நிறுவியிருந்தான்.

“பாண்டியர்களின் துறைமுகப்பட்டினம் கொற்கை என்பதாகும். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள திருச்செந்தூர் வட்டத்தில் திருச்செந்தூருக்கு வடக்கில் தன்பொருநையாறு கடலில் கலக்கும் இடத்தில் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கியது என்பர்.”⁴⁶

இவற்றால் கூடல் என்னும் மதுரை மாநகரை ஆண்ட பாண்டியர்கள் கடற்படையால் உயர்வும், கடல் கடந்து ஆண்ட பெருமையையும் பெற்றிருந்தனர் என அறியமுடிகின்றன.

6.5.4.1 கொற்கை

பாண்டிய நாட்டுத் துறைமுகம் கொற்கையாகும். இங்கு முத்துக்குளித்தல் சிறப்பாக நடைபெற்றதை வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இதனை அகப்பாடலில்,

“மறப்போர் பாண்டியர் அறத்திற் காக்கும்
கொற்கையாம் பெருந்துறை முகத்தின் அன்ன” (அகம்.27:8-9)

“இவர்திரை தந்த ஈங்கதிர் முத்தம்
கவர் நடைப் புரவிக் கால்வடுத் தபுக்கும்
நல்தேர் வழுதி கொற்கை முன்துறை” (அகம்.130:9-11)

என்றும் துறைமுகத்தில் நடைபெற்ற வணிகத்தினைக் குறிப்பிடுகின்றது. நாள்தோறும் சுங்கவரி செலுத்திய வண்ணம் இருந்த நிலையினை,

“வைகல் தொறும் அசைவு இன்றி
உல்கு செயக் குறை படாது” (பட்டினப்:124-125)

ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருள்களுக்கு அப்போதும் வரி செலுத்திய நிலையினை அறியமுடிகின்றது. பொருள்கள் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்த நிகழ்வானது,

“வான்முகந்த நீர் மலைப் பொழியவும்
மலைப் பொழிந்த நீர் கடல் பரப்பவும்
மாரி பெய்யும் பருவம் போல
நீரினின்றும் நிலத்து ஏற்றவும்
நிலத்தினின்று நீர்ப் பரப்பவும்
அளந்தறியாப் பல பண்டம்

வரம்பு அறியாமை வந்து ஈண்டி” (பட்டினப்:126-132)

வானில் இருந்து பெய்த மழைநீரானது கடலில் கலந்து திரும்ப வானிற்கே செல்வது போல் நீரிலிருந்து பொருள்கள் நிலத்திற்கும், நிலத்திலிருந்து பொருட்கள் நீருக்கும் எடுத்துச் சென்றதாக பட்டினப்பாலை வருணனை செய்கிறது. துறைமுகத்திற்கு அருகிலேயே பண்டகசாலைகள் நிறுவப்பட்டிருந்தன. ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் மீது முத்திரைகள் போடப்பட்டன. பண்டங்களின் மீது முத்திரை இடப்பட்டதை,

“புலிப் பொறித்து புறம் போக்கி

மதி நிறைந்த மலி பண்டம்” (பட்டினப். 135-136)

கப்பல்கள் வந்திறங்கிய அணிகளை வைப்பதற்கு உரிய இடத்தினை பதிற்றுப்பத்து, “நன்கல வெறுக்கை துஞ்சம் பந்தர்” (பதிற்றுப்.55.4) என்று குறிப்பிடுகின்றது.

எனவே, பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்கள் தம் அண்டை நாட்டு வணிகர்களான கிரேக்கர்கள், உரோமர்கள், யவனர்கள், சீனர்கள், அரேபியர்கள், மலேசியர்கள், இலங்கைத் தமிழர்கள் மற்றும் சிங்களர்கள் போன்ற பல்வேறு நாட்டு வணிகர்களோடு மிகுதியான அளவில் பொருளாதார பரிவர்த்தனைக்கு நீர் வாணிகம் பெரும் பங்காற்றியது எனவும், கப்பற்படை அதற்கு முக்கிய காரணியாக அமைந்திருக்கின்றன எனவும் மேற்கண்ட சான்றுகளின் வழி அறியமுடிகின்றன.

0.7 நாற்படைகளின் உறுப்புகள்

- தூசிப்படை / தார்ப்படை
- கூழைப்படை
- குமரிப்படை

இருநாடுகளுக்கிடையே பெரும்போர் நிகழும்போது நாற்படைகள் எனப்படும். காலாட்படை, களிற்றுப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை முதலியவை போர்க்களம் நோக்கி அணிவகுத்துச் செல்லும். வெற்றி ஒன்றையே முதன்மை நோக்கமாகக் கொண்டு செயலாற்றும் இப்படைகள் போரை வெல்லுவதற்குரிய வீழுகங்கள் வகுத்து பல்வேறு உறுப்புக்களாகவும் செயல்படும். நாற்படையின் இவ்வுறுப்புகளை தூசிப்படை, கூழைப்படை, குமரிப்படை என்ற பிரிவுகளாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

உடல் உறுப்புகள் ஒன்றிணைந்து ஏதேனும் ஒன்றை வெற்றிகரமாக செய்து முடிப்பதற்காக செயல்படும். இவ்வியங்கியலைப் போன்றே நாற்படைகளின் உறுப்புகளும் போர் வெற்றிக்கான ஒற்றைப்பணியில் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும். இதனை,

“தூசியும் கூழையும் நெற்றியும் கையும்

அணியும் என்பது அடிப்படைக்கு உறுப்பே.” (பிங்கல நிகண்டு.1504)

என்ற பாடல் வரிகளில் பிங்கலநிகண்டும் குறிப்பிடுகின்றன. பிங்கல நிகண்டு குறிப்பிடும் படை உறுப்புக்களில் தூசிப்படை மற்றும் கூழைப்படை பற்றிய குறிப்பும், குமரிப்படை என்ற பிறிதொரு படைக்குறிப்பும் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன.

7.1 தூசிப்படை / தார்ப்படை

பல்வேறு படைகளை அணிதிரட்டிக் கொண்டு பகைநாட்டின் மீது போர்தொடுத்துச் செல்லும்போது முன்னணிப்படையாகச் செல்வது தூசிப்படையாகும். அப்படை வெகுண்டுக் கிளம்புவதால் புழுதியானது மேலெழும். இச்செயலால் இப்படையினர் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம். “பகைப்புலம் நோக்கிப் படைகள் முன்னேறும் போது இப்படை இருபது அல்லது முப்பது மைல்களுக்கு

அப்பால் பகைப்புலத்தில் உள்ள மக்களையும் ஆநிரைகளையும் பிற செல்வங்களையும் பகைவருக்குப் பயன்படாமல் திரட்டுவது என்பர்.”⁴⁷

முதலாவதாகப் பகைப்புலத்தை நோக்கிச் செல்லும் தூசிப்படையானது தனக்குப் பின்வரும் தம் படைகளுக்கு பகைவர்களின் நிலை குறித்து தகவல் தெரிவிக்கும். இத்தூசிப்படையின் வேறு பெயர்களாக ‘தார், நிரை, யாக்கம், தூசி, கொடிப்படை’ (43) எனவும், ‘போர் முன்செல் கொடிப்படையும் தார்’ எனவும் சேந்தன் திவாகரம் (272) குறிப்பிடுகின்றன. தார் என்பதற்கு ‘கொடிப்படை சேனை ஒழுங்கு’ எனவும் செந்தமிழ் அகராதி (ப.153) விளக்கம் தருகிறது.

“வருதார் தாங்கல் வாள் வாய்த்துக் கவிழ்தல் என்று

இருவகைப்பட்ட பிள்ளை நிலை” (தொல்.புறத்.1006:15-16)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவும்,

“வேன்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன்

தான் மீண்டு எறிந்த தார்நிலை: (தொல்.புறத்.1018:3-4)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவும் தார்ப்படை எனப்படும் தூசிப்படை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. ‘வருதார் தாங்கல்’ என்பது போர்வீரன் பகைப்படையைத் தடுத்து தன் படையைக் காப்பதாகும். ‘தார்நிலை’ என்பது தன் அரசனையோ மற்ற முன்னணிப்படை வீரர்களையோ பகைவர் சூழ்ந்து கொண்ட போது வீரன் ஒருவன் முன்னேறிச் சென்று அவர்களைக் காப்பதாகும். இந்நிலைகள் போரில் தனக்குப் பின்வரும் படைவீரர்களுக்கு ஊக்கமளிப்பதாக அமையும். புறநானூற்றில் தார்ப்படையின் பண்பும் செயல்களும் குறித்து கூறப்பட்டுள்ளன.

‘ஒண்படைக் கடுந்தார்’ (புறம்.15:14) என முன்னணிப்படை வீரர்கள் கடும் சினத்துடன் படைக்கலன்களை ஏந்தியவராய் முன்சென்றனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. ‘வருதார் தாங்கி அமர்மிகல் யாவது’ எனத் தார்ப்படையை எதிர்கொள்வது எங்ஙனம் என்பதன் மூலம் தார்ப்படையின் வலிமையும், “வந்தோர் தார்தாங்கலும் ஆற்றார்” (புறம்.93:2-3) என எதிர்த்துவரும் கொடிப்படையாகிய தார்ப்படையின் ஆற்றலைப் பகைவர்கள் தாங்கார் என்பதன் மூலம் தார்ப்படையின் ஆற்றலும் புலப்படுகின்றன. இந்த தார்ப்படையில் நால்வகைப் படைகளுமே இடம் பெறுவது உண்டு. இதனை,

“களிறு பரந்து இயல கடு மா தாங்க

ஒளிறு கொடி நுடங்கத் தேர் திரிந்து கொட்ப

எ.கு துரந்து எழுதரும் கை கவர் கடுந் தார்” (பதிற்று.49:4-6)

என்ற பாடலடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இந்த தார்ப்படையானது ஆற்றலோடும் வலிமையோடும் போரிடும் போது கிடைக்கும் முதல் வெற்றியே போரின் முடிவில் கிடைக்கும் வெற்றியையும் பெரும்பாலும் நிர்ணயிக்கின்றது.

7.1.1 நெற்றி

நெற்றி என்பது உச்சிப் பகுதியைக் குறிக்கும். தார்ப்படையின் உச்சிப் பகுதியாகிய முன்பகுதியை இவை குறிக்கும். நெற்றி என்பதற்கு, “உச்சி, முன்பகுதி, முயற்சி” என செந்தமிழ் அகராதி பொருள் தந்துள்ளது. எனவே முன்படையான இப்படை பின்வரும் படையின் முன்னேற்றத்திற்கு உள்ள தடைகளை நீக்கி அவர்கள் முன்னேற்றத்திற்கு வழிவகுக்கின்றன. இவை பற்றிய குறிப்பு புறநானூற்றில் இல்லை.

7.1.2 கை

கை என்பது பக்கப்படையைக் குறிப்பது. வலதுகை, இடதுகை என அவற்றின் பக்கங்களைக் குறித்து நிற்கின்றது. கை என்பதற்கு, “கரம், பக்கம், சிறகு, படையுறுப்பு, ஒழுங்கு” என செந்தமிழ் அகராதி பொருள் தந்துள்ளது. தன்னுடைய வீரர்களைப் பகைவர்கள் பக்கங்களில் தாக்காமல் பாதுகாப்பது இப்படையின் பணியாகும். இப்படை பற்றிய குறிப்பும் புறநானூற்றில் இல்லை.

7.1.3 அணி

படையின் முக்கியப்பகுதி அணி என்பதாகும். அதாவது நால்வகைப் படைகளும் அழகாக அணிவகுத்து செல்வதைக் குறிப்பது அணி எனப்படும். அணி என்பதற்கு, “அழகு, படைவகுப்பு, வரிசை” என செந்தமிழ் அகராதி பொருள் தந்துள்ளது. அணி எனும் பெரும்படையானது, முன்னணிப்படையின் வழிநடத்துதலால் எந்தவிதத் தடையுமின்றி பக்கப்படைகளின் பாதுகாப்புடன் சிறப்பாகப் போரிடுவதாகும். புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள இந்நால்வகைப் படைகளின் செயல்பாடானது தனித்தனித் தலைப்புகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

7.2 கூழைப்படை

பெரும்படையாகிய நால்வகைப் படைகளை அடுத்து இறுதியாக நிற்பது கூழைப்படையாகும். கூழை என்பதற்கு, “குட்டையானது, படையின் பின்னணி” என செந்தமிழ் அகராதி விளக்கம் தந்துள்ளது.

“ஒருவன் ஒருவனை உடைப்படை புக்குக்

கூழை தாங்கிய எருமையும்”

(தொல்.புறத்.1018:6-7)

என தொல்காப்பியர் கூழைப்படை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பகைவருடைய கூழைப்படைக்குத் தன் படை தோற்று ஓடி வருவதைக் கண்ட வீரனொருவன் தன்னை எதிர்த்தவனை எதிர்ப்பதோடு மேலும் மேலும் தாக்குவதற்கு முன்னேறி வரும் கூழைப்படையைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றான். இதன்மூலம் கூழைப்படையானது அணிவகுப்பில் இறுதியாக இருந்தாலும் இறுதிவரை நின்று போராடும் தன்மையை அறியமுடிகின்றது.

புறநானூற்றில் கூழைப்படை வீரர்களின் பண்பும் செயல்பாடும் விளக்கப்பட்டு உள்ளன. பெருகிவரும் ஆற்று நீரை கல்லணை தடுப்பது போல வீரனொருவன் பின்னணிப்படையாம் கூழைப்படை வரம் வரை தளராமல் நின்று போரிடுவதோடு முன்சென்ற படைகள் அழந்த பின்னும் அஞ்சாமல் கூழைப்படைக்கு பெருமையுடன் தலைமை தாங்கிக் காத்து நிற்கின்றான். இதனை,

“நும்படை செல்லும்காலை அவர் படை

எடுத்து எறி தானை முன்னரை எணாஅ

அவர் படை வருஉம் காலை, நும்படைக்

கூழை தாங்கிய அகல் யாற்றுக்

குன்று விலங்கு சிறையின் நின்றனை எணாஅ” (புறம்.169:1-5)

என்ற பாடலடிகளில் புலப்படுத்துகின்றன. வீரனொருவன் தன் நண்பன் முன்னணிப்படையால் சூழப்பெற்ற போது அவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக விரைந்து செல்கின்றான். அவ்வாறு செல்கின்ற அவனைச் சினமும் வலிமையும் மிக்க பின்னணிப்படை வீரர்கள் வேல் கொண்டு தடுக்குங்கால், அவர்களை அஞ்சி அலறச் செய்கின்றான். “செற்றிய திணி நிலை அலறக் கூவை போழ்ந்து” (புறம்.275:3-4) என்பதன் மூலம் படைவீரர்களின் பண்பும் வீரர்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையை உண்டு பண்ணும் கூழைப்படையின் செயலும்

வெளிப்படுத்துகின்றன. கூழைப்படையின் இத்தகைய செயலானது போர் முடிவு வரை தொடரும். மன்னனின் வெற்றி தோல்வி அறிவிக்கப்படும் வரை கூழைப்படை வீரர்கள் சளைக்காமல் போரிடுவர்.

7.3 குமரிப்படை

புறநானூற்றில் குமரிப்படை என்ற சொல்லும் இடம்பெற்றுள்ளன.

“குமரிப் படை தமிழிய கூற்று வினை ஆடவர்” (புறம்.294:3)

என்ற பாடலடியில் இடம்பெறும் ‘குமரிப்படை’ என்பதற்கு, வாய்தீட்டி நெய் பூசப்பெற்றுச் செம்மையுற்றிருக்கும் வேலும் வாளும் பிறவும் தாங்கிய, படை என ஒளவை.சு.துரைச்சாமி பிள்ளை விளக்கம் தந்துள்ளார். இதனை அடிப்படையாக வைத்து இவர்கள் காலாட்படை வீரர்களாக இருக்கலாம் என அறியமுடிகின்றன.

இவ்வாறாக நால்வகைப்படைகளும் பல்வேறு உறுப்புகளாக பிரிந்து செயல்பட்டுள்ளன. அவரவர்க்குரிய பணிகளை அந்தந்த படையறுப்புகள் தொய்வு ஏற்படாமல் செய்வதன் மூலம் செயல் வெற்றியடைகிறது. ஒரு செயல் வெற்றி பெற திட்டமிடல் அவசியம். அதே போல போர்க்களத்தில் நால்வகைப் படைகளின் பணி என்று திட்டமிடுவதன் மூலம் போர்ச்செயல் வெற்றியடைகிறது.

இவ்வாறாக பண்டைக் காலத்தில் போர் தவிர்க்க இயலாததாகவும், காலத்தின் தேவையாகவும் அமைந்திருந்தது. அத்தகைய போருக்கு படைகள் இன்றியமையாததாக இருந்தது நில ஆதிக்கம் செய்த முடியுடை மூவேந்தர்கள் காலாட்படை, யானைப்படை, குதிரைப்படை, தோர்ப்படை எனும் நால்வகை நிலப்படைகளை வைத்திருந்தனர். நில ஆதிக்கம் செய்த அவர்கள் நீரிலும் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட நீர்ப்படையான கப்பற்படையும் வைத்து போரிட்டு தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினர்.

போர் அரும்பி விட்டதென்றால் முன்னணியில் தானைப்படை(காலாட்படை) அணிவகுத்து சென்றிருக்கும். அதன்பின் மற்ற படைகள் சென்றிருக்க வேண்டும். போர் பற்றிய அனைத்துப் பாடல்களிலும் நால்வகைப்படைகள் பற்றிய செய்தி அடம்பெறவில்லை என்றாலும் ஏதாவது ஒரு படை பற்றிய குறிப்பாவது காணப்படுகின்றன. அவ்வாறு இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களிலும் அப்பாடலைப் பாடிய புலவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வைப்பு முறையைப் பின்பற்றியுள்ளனர்.

எனவே தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போன்ற வரிசை முறையைப் புறநானூற்றில் காண்பது அரிது.

0.8 ஒற்றர்ப்படை / ஒற்றர்ப் பிரிவு

பகைவர் படைவலிமையினையும், அவர்கள் மேற்கொள்ளவிருக்கும் போர் நடவடிக்கையினையும் அந்நாட்டினர் அறியாமல் மறைந்து செயல்பட்டு அறியும் படைப்பிரிவு ஒற்றர் படை என அமைக்கப்படுகிறது. இதுபோன்று பகைவர் படைத்திறன் பற்றி முன்னறிந்து விளக்கும் ஒற்றர் படையினரைப் பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்கள் பெற்றிருந்தனர் எனத் தொல்காப்பியமும், சங்கஇலக்கியமும் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை,

“புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட

ஒற்றின் ஆகிய வேயே வேயப்புறம்”

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா, ஆநிறை கவரும் தொடக்ககாலப் களவுச்சண்டைக்கு முன்னர் பகைப்புலத்தில் அவரறியாதவாறு, ஒற்றறியும் படைப்பிரிவினர் செயல்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும்,

“நீங்கா வம்பலர் கணைஇடத் தொலைந்தோர்

வசிபடு புண்ணின் குருதி மாந்தி,

ஒற்றுச்செல் மாக்களின் ஒடுங்கிய குரல,

இல்வழிப் படுஉம் காக்கைக்

கல்உயர் பிறங்கல் மலை இறந் தோரே.” (அகம்.313:13-17)

என்ற பாடலானது, ‘ஆறலை கள்வர்கள் அம்பினை எய்ததால், பாலைநிலத்தில் இடைவிடாது சென்று கொண்டிருக்கும் வழிப்போக்கர்கள் இறந்து பட்டனர். அவர்தம் உடலிலிருந்து ஒழுகிறக் குருதியைக் குடித்த காகங்கள், ஒற்றுத் தொழிலை மேற்கொண்டார் போல அடங்கிய குரலை உடையனவாய் மனையிடத்தே வந்து தங்கும்’ எனப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடியுள்ளார். எனவே, அடங்கிய குரலால் பகைப்புலத்திற்குச் சென்று ஒற்றறியும் படையினர் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளனர் என அறியமுடிகின்றன.

சிறந்த ஒற்றனுக்கானத் தகுதிகள், பணிகள், செயல்கள், சிந்தனைகள், புத்திக்கூர்மை, ஆராய்ந்தறியும் தெளிவு, நாடாளும் வேந்தன் எதற்காகச் சிறந்த

ஒற்றனைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது போன்ற பல்வேறு கருத்தியல்களை ஒற்றாடல் என்ற அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார்.

“எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும்

வல்அறிதல் வேந்தன் தொழில்.”

(குறள்.582)

என்ற குறளில், தமக்குப் புறத்தில் நிகழும் எல்லாவற்றையும் நாள்தோறும் ஒற்றரைக் கொண்டு விரைந்தறிதல் வேந்தன் தொழில் என வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். வெற்றி பெறுவதற்கான வழியும் ஒற்றர் உரைக்கும் உண்மையைப் பொருத்தே அமைகிறது என்கிறார். மேலும், ஒற்றறியும் பணியாற்றுவவர் தம் சொல்லாலும், செயலாலும் சுற்றத்தார் பகைவர் என அனைவரையும் ஆராய்பவனாக இருக்கவேண்டும். மாற்றார் அறிந்திராதவாறும், ஐயுறாதவாறும், கண்டவர்களுக்கு அஞ்சாதவாறும் தன்னிலையை வெளிப்படுத்தாமல் இருக்க வல்லவனே சிறந்த ஒற்றன் ஆவான் என ஒற்றனுக்கானத் தகுதிகளை வள்ளுவர் விளக்கியுள்ளார். (குறள்.581 - 590)

எனவே, போர்த் தொடர்பான செய்திகளையும் ஏனைய இன்றியமையாச் செய்திகளையும் பகைவரிடமிருந்து அவரறியாவாறு திரட்டிக் கொணர்வதையே ஒற்றாடல் எனலாம். ஒரு நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு எக்காலத்திலும் இத்தகைய ஒற்றாடலில் வல்லவர்களை ஒரு அரசு பெற்றிருப்பது அவசியமானதாகும்.

ஒற்றர்களில் தலைமை ஒற்றர் மற்றும் ஒற்றர் பிரிவினர் என வகைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். வேந்தர் இவ்வொற்றர்களை தனித்தனியே ஆராய்ந்து அறியும் செயலில் ஈடுபடுவார். இதுபோன்ற ஒற்றர் படையினரில் இடம்பெறுபவர்களை, ஒருவருக்கு ஒருவர் அறிந்திராமல் பணியாற்றச் செய்வது ஒற்றுச்செய்தியின் உண்மைத்தன்மையினை அறிந்துகொள்வதற்கான தந்திரமாகும். இவ்வொற்றர்களுக்குச் சிறப்புச்செய்யக் கருதினாலும் பிறர் அறியாமல் செய்யவேண்டும் என்பர். “சேரன் செங்குட்டுவனது தலைநகரமாகிய வஞ்சியில் பிறநாட்டு ஒற்றர்கள் ஒற்றறியும் பணியில் ஈடுபட்டனர் எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது.” (சிலம்பு.25:173-174)

மன்னர்களையும், வேந்தர்களையும் தம் பாடல் திறத்தால் மகிழ்வுறச் செய்வதும், நெறிப் படுத்துவதுமான பரிசில்வாழ்க்கைப் பணிகளில் ஈடுபட்டப் புலவர்களைக் கூட, ஒற்றறிய வந்திருப்பவராகக் கருதிய நிலை சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளன. ஏனெனில், சோழன் நலங்கிள்ளியிடமிருந்து நீங்கி சோழன்

நெடுங்கிள்ளியின் உறையூரை ‘இளந்தத்தன்’ என்னும் புலவர் அடைந்தார். நெடுங்கிள்ளி அப்புலவனை ஒற்றனை ஐயுற்றுக் கொல்ல முயன்றான். கோவூர் கிழார் அந்த ஐயத்தை நீக்கிப் புலவரை மீட்டார் என்று புறநானூறு 47 ஆவது பாடல் குறிப்பிடுகின்றன.

சிலப்பதிகாரம் கூறும், “சிங்கபுரத்து மன்னனிடம் பணிபுரியும் பரதன், வாணிகம் பொருட்டு வந்த சங்கமனை ‘கபிலபுரத்து மன்னனின் ஒற்றன்’ எனத் தவறாக தன்னரசனிடம் பொய்யுரைக்கின்றான். பரதனின் சதிச்செயலால் சங்கமனும் அரசனால் கொல்லப்படுகின்றான். இதைக் கேள்வியுற்ற சங்கமனின் மனைவி நீலி மீளாத்துயரில் மூழ்கி எனக்குத் துயரிழைத்தவன் மறுபிறப்பில் இத்துன்பத்தை அடைவார்களாக என்று சாபமிட்டு ஒரு மலை உச்சியிலிருந்து குதித்து தன்னுயிரை விடுகிறாள். இவ்வாறு சங்கமனின் கொலைக்குக் காரணமான பரதனே மறுபிறப்பில் கோவலனாகப் பிறந்து நீலியின் சாபத்திற்கு ஆளாகிறான். இச்செய்தியை மதுராபதித் தெய்வம் கண்ணகியிடம் எடுத்துரைக்க, கண்ணகி மணிமேகலையிடம் கூறியதாகச் சாத்தனார் சுட்டியுள்ளார்.”⁴⁸

எனவே, அரசியலில் ஒற்றாடல் பணிக்கு நியமிக்கப்படுபவர்கள் பிறர் பொருட்கள் மீது விரும்பம் கொள்ளாதவர்களாகவும், பொய்யுரைக்காத நேர்த்தியை தன் வாழ்நாளில் கடைபிடிப்பவர்களாகவும், தன்னரசனுக்கு உண்மையறிந்து உரைப்பவராகவும், எந்நிலையிலும் தமது நாட்டின் மன்னரையும், மன்னரைச் சார்ந்த அரசியல் நிலைப்பாடுகளையும் கண்ணும் கருத்துமாக பேணிப் பாதுகாப்பவராகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது போன்ற பல்வேறு கருத்தியல்களுக்குத் தகுதியுடையவராக ஒற்றர் படைப்பிரிவின் குறிப்பிடுகின்றன பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள்.

ஒற்றறியும் பணியில் இருந்து வேறுபட்டவர்கள் தூதுவர் ஆவார். ஒரு நாட்டின் பாதுகாப்பிற்குத் தூதுவர்களின் பணி மிகவும் இன்றியமையாததாகும். தெல்காப்பியம், சங்கஇலக்கியம், சங்கமருவிய இலக்கியம், காப்பியம், சிற்றிலக்கியம், இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற பல்வேறு நூல்களில் ‘தூதுவர்’ குறித்த கருத்தாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சேரன் செங்குட்டுவன் அரசமைப்பில் ஆயிரம் தூதுவர்கள் சிறந்திருந்தனர் என்பதனை,

“சஞ்சையன் முதலாத் தலைக்கீடு பெற்ற

கஞ்சக முதல்வர் ஈரைஞ்நாற் றுவரும்...”

(சிலம்பு.26:137-138)

என்ற பாடலடிகளில் இளங்கோவடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். தற்காலத்திலும் உலக நாடுகளிடையே அரசியல், பண்பாட்டு உறவுகளை வளர்க்கும் சின்னமாகத் தூதுவர்கள் மதிக்கப்படுகின்றனர். ஒற்றர்கள் பிறர் அறியாதவாறு பகைப்புலத்தில் செயலாற்றுவவர்களாகவும், தூதுவர்கள் அரசுமுறை பணியாளர்களாகவும் வெளிப்படையாகச் செயலாற்றுவவர்களாகவும் அறியப்படுகின்றனர்.

0.9 தூங்கெயில்

தூங்கெயில் என்பது, தொங்குதல், செறிதல், ஆடுதல் என்ற பொருள்களில் சங்கஇலக்கியத்தில் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. செங்குத்தான மலையுச்சியில் அமைக்கப்பட்ட வலிமைமிக்க அரணை ‘தூங்கெயில்’ என்று வழங்கியிருப்பர். இது எளிதில் நெருங்கமுடியாத வலிமையுடையதாகவும் அமைந்திருக்கும். புறப்பாடலில் குறிப்பிடப்படும் தூங்கெயில் புராணக் கதையில் குறிப்பிடப்படும் முப்புரங்களிலிருந்து வேறுபட்டது என்பர்.

“உயர்ந்த மலைப்பாறையின் மீது கட்டப்பட்ட இம்மதிலின் சில முனைகள் ஆகாயத்தில் துருத்திக் கொண்டிருப்பது போல் அமைந்திருக்கக் கூடும். இதனைக் கீழிருந்து நோக்கின் ஆகாயத்தில் தொங்குவது போன்ற காட்சி தரும். இக்காலத்தும் இவ்வாறு செங்குத்தான மலையுச்சியில் அமைந்த பாறையைத் தொங்கும் பாறை என்று வழங்குகின்றனர். இதே போல், பாபிலோனில் உள்ள பழமைமிக்க (கி.மு.8-6 ஆம் நூற்றாண்டு) ‘தொங்கும் தோட்டம்’ என்பதும் உண்மையில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது அல்ல, வரிசையாக மாடிகள் மீது அமைக்கப்பட்டு ஆகாயத்தில் இருப்பது போன்ற தோற்றத்தை உடைய இத்தோட்டம் உலகின் வியப்புகளில் ஒன்றாகும்.”⁴⁹

எனவே, இவ்வாறு ஆகாயத்தில் இருப்பது போன்று அமைக்கப்பட்ட சோலை, கோட்டை முதலியவற்றைத் தொங்கும் சோலை, தூங்கெயில் என்றும் வழங்குவது உலகெங்கிலும் இருந்த வழக்கமாகத் தெரிகிறது.

தொடக்ககாலத்தில் ஒரு தூங்கெயிலைச் சோழ மன்னன் செம்பியன் என்பவன் அழித்ததாக வரலாற்றுச் செய்தி கூறப்பட்டன. காலப்போக்கில் சிவபெருமான் முப்புரம் எரித்த புராணச் செய்தியோடு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டு ‘தூங்கெயில் மூன்றெறிந்த சோழன்’ என மாற்றம் பெற்றுள்ளன எனலாம்.

“ஒன்னர் உட்கும் துன் அருங் கடுந் திறல்

தூங்கு எயில் எறிந்த நின் ஊங்கணோர் நினைப்பின்...” (புறம்.39:5-6)

“ஓங்கு எயிற் கதவம் உருமுச்சுவல் சொறியும்
தூங்கு எயில் தொடிவிளங்கு தடக்கை,
நாடா நல்இசை, நல்தேர்ச் செம்பியன்
ஓடாப் பூட்கை உறந்தையும் வறிதே” (சிறுபாண்.79-81)

“வெயில் விளங்கு மணிப்பூண் விண்ணவர் வியப்ப
எயில்முன் நெறிந்த விகல்வேற் கொற்றம்
தூங்கெயின் முன்றெறிந்த சோழன்...” (சிலம்பு.27:164-165)

“தூங்கெயில் எறிந்த தெடித்தோட் செம்பியன் “ (சிலம்பு.29:16)

“கடவு ளஞ்சி வானத் திழைத்த
தூங்கெயில்...” (மணி.1:4)

என்ற பாடலடிகள், சோழ மன்னன் செம்பியன் என்பவன் தூங்கெயில் போன்ற கோட்டையைப் போரில் அழித்தான் என அறியமுடிகின்றன. எனவே, தூங்கெயில் என்பது பகைவர்க்கு அச்சத்தை தரவல்லதாகவும், வலிமை மிக்கதாகவும், நெருங்குவதற்கு அரியதாகவும், விண்ணவரும் வியக்கத்தக்கதாகவும், ஓங்கெயில் கதவு உடையதாகவும் விளங்கியது என்றுணரலாம். அத்தகையத் தன்மையுடைய பகைவரின் கோட்டையை சோழ மன்னன் போரில் தகர்த்தான் என்பதால் ‘தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோள் செம்பியன்’ எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றுள்ளான். எனவே, சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும் ‘முன்று எயில்கள்’ என்பதும், புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றில் இடம்பெற்ற தூங்கெயில் என்பதும் ஒன்றே என்பது ஆய்வாளர்கள் தரும் கருத்தாகும்.

பொதுவாக, பகைவரின் மதிலைக் கைப்பற்றுவதும் தகர்ப்பதும் ஓர் அரசனுக்குப் புகழைத் தருவதாக அமையும். அதிலும், ‘தூங்கெயில்’ என்பது செயற்கரிய செயலாக அறியப்படுகின்றன. அதனைத் தகர்த்த வேந்தனின் செயல் புகழின் மேன்மைக்கு உதாரணமாகின்றன. எனவேதான், பழங்காலத்தில் செயற்கரிய எச்செயலை ஆற்றினாலும் அச்செயலோடு அவனது பெயரும் வரலாற்றில் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. தற்காலப் போர்களில் பகைவர்களிடமிருந்து தம்மையும் தம் நாட்டையும் காப்பதற்காக அரண்கள் அமைக்கும் வழக்கம் இல்லை. பழங்காலத்தில் இருந்ததுபோல் அரண்களைச்

சிறந்த பாதுகாப்பாக உணர்வதற்கான காலமும் இது இல்லை. ஏனெனில், பல்வேறு உயர்நீதி விமானத் தாக்குதல்களால் இதுபோன்ற கோட்டைகளையும், அரண்களையும் எளிதில் அழித்துவிடும் தொழில்நுட்பம் எல்லாநாட்டு இராணுவத்திலும் இடம்பெற்றுவிட்டன. மிகக் கடுமையான போர்களில் தற்காப்புக் கருதி பதுங்கு குழிகள், நிலவறைகள் போன்ற அமைப்புகள் தற்காலப் போர்களில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை பழங்காலப் பாதுகாப்பு அரண்களுக்கு ஈடான அமைப்பாகக் கருதலாம். ஏனெனில், மனிதமுனையில் உதித்த எச்சிந்தனையும் ஆவணப்படுத்தப்படும் பொழுது, அவை பல்வேறு மாற்று வடிவங்களில் அல்லது நவீன வடிவங்களில் காலம்கடந்தும் பயன்படுத்தப்படும் என்பது இவ்வுலக இயல்பு.

0.10 இயல் முடிவுகள்

பண்டைத் தமிழ்நிலத்தில் ஆட்சிசெலுத்திய சீரூர் மன்னருக்கும், முடியுடைய வேந்தருக்கும் முதன்மையான உறுப்பாக அமைவது படைகளாகும். பல்வேறு போர்ப்படைகள் பெற்றிருந்தவர்களே வீரநிலைக்காலத்தில் மதிப்பிற்குரியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். படைகள் செயலாற்றலாலும், படைக்கலன்களைக் கொண்டு அவற்றைக் கையாளும் திறத்தாலும் பல்வேறு வகைகளாகவும், பிரிவுகளாகவும் குறிப்பிடப்பட்டன. எல்லாவகைப் படைகளையும் அவை நடைபெறும் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு நிலப்படை, கடற்படை என இருநிலைகளில் பிரித்துணரலாம்.

தொல்காப்பியமும் சங்கஇலக்கியமும் குறிப்பிடும் நாற்படை எனப்படும் காலாட்படை, களிற்றுப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை முதலியவைகளே நிலப்படையாகும். கப்பற்படை பற்றிய குறிப்புகள் தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறவில்லை. கப்பற்படை காலத்தால் பிந்தியதாகக் கருதப்படுகின்றன. வாள், வில், வேல் போன்ற படைக்கலன்களை கையிலேந்தி யானை, குதிரை, தேர் மீதமர்ந்து நெருங்கிநின்று பகைவர்களோடு போர் புரியவும், அரசுமுறைப் பயணங்களில் வேந்தர்களுக்குப் பயன்பாடுடையதாகவும் இவை இருந்துள்ளன.

பண்டைத் தமிழர்கள் பெற்றிருந்த ஐந்து வகைப் படைகளில் காலாட்படையே சிறப்புடையதாகக் கருதப்பட்டன. வலிமையான போரற்றலுக்கும், அரண்களை தகர்ப்பதற்கும், பகைவர் வளங்களைச் சிதைப்பதற்குமான முக்கியக் காரணங்களுக்காக போர்ப் பயிற்சிப் பெற்ற குதிரை, யானை, தேர்ப்படைகளை ஈடுபடுத்தியுள்ளனர்.

களிறுகள் என்பது தமிழகத்திற்கான விலங்காகும். களிறுகள் மிகுதியாகக் கிடைக்கும் உம்பர்காடு போன்ற வளமான காடுகள் சேரநாட்டில் இருந்திருக்கின்றன. குதிரைகள் என்பது இந்தியாவிற்கு அப்பாலுள்ள கடல்தாண்டிய நாடுகளிலிருந்து தமிழகத்திற்கு பெரும்பொருட் செலவில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ளன. யானைகளையும் குதிரைகளையும் அடக்குவதற்கு தோட்டி, கறுழ் என்ற கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

ஆடவரின் வீர உணர்விற்கு தூண்டுகோலாக மகளிரின் சொல்லும் செயலும் இருந்தாலும், பெண்மையின் மனவேதனையும் போரியல் சிந்தனைக்குள் வெளிப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு தமிழ் மன்னர்களும் வேந்தர்களும் தேர்ப்படை பெற்றிருந்தாலும், மிகச் சிறப்பான தேர்ப்படை பெற்றிருந்தவர்களின் பெயர்களே இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. படைகளுக்குத் தேவையான பல்வேறு

கருவிகளையும், தேர்களையும் உற்பத்தி செய்யும் தொழில் முனைவோர்கள் பலர் பண்டைத்தமிழகத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். கொல்லும் படைக்கலன்களை அவற்றின் தன்மைக்கு ஏற்ற போர்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தியுள்ளனர். போர்க்களப் பயிற்சியிலும், போராற்றும் பண்பிலும் போரறங்களை கடைபிடித்தனர்.

மள்ளர், மறவர், வயவர், பறையர் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான இனப்பிரிவுகள் படைக்கலன்கள் தாங்கி பழங்காலத்தில் நிகழ்ந்த பெரும்போர்களில் அவர்கள் செயலாற்றியத் தன்மைக்கு ஏற்றார்போல் வழங்கப்பட்ட சிறப்புப்பெயர்களாகும். இச்சிறப்புப்பெயர்களை குலமரபாக காத்துவந்ததன் விளைவுதான் இன்று அழிக்கமுடியாத சாதிப்பெயர்களாக அடையாளம் பெற்று நிற்கின்றன. தொழிலால் ஏற்படுத்தப்பட்டதல்ல இப்பெயர்கள், பல்வேறு படைகளாக அணிதிரண்டு பெருவீரத்தை வெளிப்படுத்தும் களப்போரின் பல்வேறு செயலாலும், கருவிகள் தாங்கிச் செயலாற்றிய உயர்ந்த முறையாலும் அமையப்பெற்றது. மரபார்ந்த தமிழர் பண்பாட்டிற்குள் பல்வேறு இடைச்செருகல்கள் உள்நுழைந்ததால் பெரும்போராற்றலில் கிடைத்த இச்சிறப்புப்பெயர்கள் காலப்போக்கில் போர்கள் வலுவிழந்ததால் தொழிலால் சிறுமைப்படுத்தப்பட்டன.

பல்வேறு திறமையான படைகளாலும், படைக்கலன்களாலும் நிலத்தில் கோலோச்சியவர்கள், சிறிது காலத்தில் நீராட்சியிலும் தங்கள் வல்லமையைச் செலுத்தியுள்ளனர். படைகள் தாக்கும் படைகளாகவும், தாங்கும் படைகளாகவும் மட்டுமே செயல்பட்டன. படைக்கலன்களிலும் இம்முறை பின்பற்றப்பட்டன. பண்டைத்தமிழர்கள் மிகத்தொன்மையான காலத்திலேயே நீரியல், வானியல் நூல்களை அறிந்திருந்தனர். கடலின் நீரோட்டங்களையும், மீன்கள் தரும் ஒலிகளையும், கடற்பறவைகளின் போக்கினையும், கடல்நீரின் தட்பவெப்ப நிலைகளையும், இரவில் தோன்றும் விண்மீன்களின் நிலையினையும் நன்கறிந்ததினால் காற்று, புயல், மழை முதலியவற்றிலிருந்து தங்களையும், தங்கள் உடைமைகளையும் பாதுகாத்துக் கொண்டனர். கடற்கரையின் கலங்கரை வெளிச்சத்தினையும், கடல்நீரின் ஆழத்தினையும், கடலுக்கடியிலுள்ள பாறைகள் குன்றுகளையும் மிகத் துல்லியமாக அறிந்திருந்தனர்.

கப்பற்படையைப் பெற்றிருந்த பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்களின் முக்கிய காவல்மிகு கடல் துறைகள் கொடியுடைய நாவாய்களும், பல்வேறு கலங்களும், தோணிகளும் கடற்படை வீரர்களின் குடியிருப்புகளும் நிறைந்திருந்தனவாக இருந்தன. கடற்படையைப் பொறுத்தவரை இன்றுள்ள போர்க்கப்பல்கள் போன்ற பெரும் வசதிகளை பழங்காலத்தில் பெற்றிருக்கவில்லை. இன்றைய

விமானப்படைக்கு ஈடாகப் பழங்காலத்தில் விமானப்படை என்று ஏதும் இல்லை. சேர, சோழ, பாண்டிய தமிழ் மூவேந்தர்கள் முறையே வில், புலி, கயல் முதலியவற்றைத் தம் அரசுச் சின்னமாகக் கொண்டிருந்தனர். மூவேந்தர்கள் தமக்குள் போரிடும் காலங்களில் இச்சின்னங்கள் தனித்தனியே சிறப்பிக்கப்பட்டன. தமிழ்நிலம் கடந்து வடபுல வேந்தனை எதிர்க்கும் போது மூவருள் வலிமை மிக்க வேந்தனின் குடை முன்செல்ல ஏனைய இருவரது குடையும் பின் சென்றுள்ளன.

தமிழ் மூவேந்தர்கள் தம் படைகளுடன் கடல் எல்லையைக் கடக்கவும், கடலரண் கடக்கவும், கடற்கொள்ளையைத் தடுக்கவும், கடல் வாணிகம் பெருக்கவும், கடல்கடந்த நாடுகளுடன் நட்புறவு கொள்ளவும், பகைகொண்டு கடலுக்கால் உள்ள நாடுகளை வென்று தம் நிலஎல்லையை விரிவுபடுத்தி கோலோச்சவும் நீராட்சியில் மாட்சிமை பெற்றிருந்தனர்.

இன்று படைகளின் முப்பிரிவுகள் என்பது தரைப்படை, கடற்படை, ஆகாயப்படை என்பவற்றைக் குறிக்கும். ஆனால், பழங்காலத்தில் படைப்பிரிவுகள் என்பது காலாள், யானை, குதிரை, தோ ஆகிய நாற்படைகளையே குறிக்கும். நெடுங்காலம் நீடித்திருந்த களிற்றுப் படையும், குதிரைப் படையும் மிகப்பிற்காலத்தில் போர்களில் பயனற்றுப்போயின. போர்களில் அல்லாமல் மங்கல நிகழ்ச்சிகளுக்கு யானைகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. தேர்ப்படை என்பது இன்றைய இராணுவத்தினருக்கு வாகனங்கள் செல்லவியலா பாதைகளில் செல்ல மட்டுமே பயன்படுகின்றன.

தொழில்நுட்பம் போருக்குள் நுழைந்ததன் விளைவுதான் மரபார்ந்த களிற்றுப்படையும், குதிரைப்படையும் பயனற்றுப்போயின என்றாலும், இப்படைகளை எளிதில் வீழ்த்தும் தந்திரத்தினை காலப்போக்கில் நிகழ்ந்த அந்நியர் படையெடுப்புகளால் அறிந்துகொண்டனர் என்ற காரணமும் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ந.சி.ககந்தையா பிள்ளை. செந்தமிழ் அகராதி. ப.464
2. கலைக்களஞ்சியம். தொகுதி-6. ப.683
3. ஆர்.தேவநேயன். பழந்தமிழாட்சி. ப.49
4. பரிமேலழகர். திருக்குறள்.ப.149
5. சாத்தன்குளம். அ.இராகவன். தமிழ்நாட்டுப் படைக்கலன்கள். ப.22
6. ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை. தமிழர் படைத்திறம். ப.63
7. சாத்தன்குளம். அ.இராகவன். தமிழ்நாட்டுப் படைக்கலன்கள். ப.22
8. ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை. தமிழர் படைத்திறம்.ப.63
9. தங்ககந்தசாமி. போரியல் அன்றும் இன்றும்.ப.55
10. P.C.Chakravarthi. The Art of War in Ancient India. P.15
11. ர.பூங்குன்றன் - பண்டைத்தமிழகத்தில் அரசு உருவாக்கம். ப.17
12. R.Shamastry (Translator), Kautilya's Arthasastra. pp.154-158
13. T.V.Mahalingam. South Indian Polity.P.252
14. K.A.Neelakanta Shastri, Foreign Notices of South India.P.144
15. வெ.இறையன்பு. போர்த்தொழில் பழகு. பக்.61-62
16. P.C.Chakaravathy, The Art of War in Ancient India. P.33
17. மேலது. P.48
18. Kautilya's Arthasastra. Bk II, Ch.XXX
19. T.V.Mahalingam. South Indian Polity.P.259-260
20. மெகஸ்தனிசு. சென்னை.1978, ப.178
21. R.Shamastry (Translator), Kautilya's Arthasastra. pp.150-153
22. தங்ககந்தசாமி. போரியல் அன்றும் இன்றும்.ப.73
23. Ehcyclopeadia Britanica. Vol.23.P.330
24. கி.பாண்டிரங்கன், பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும்.ப.208
25. சுக்கிரநீதி, பகுதி.5, பிரிவு.1, சுலோகம்.76-77
26. P.C.Chakaravathy, The Art of War in Ancient India. P.23
27. மேலது. P.23
28. கி.பாண்டிரங்கன், பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும்.ப.208

29. T.V.Mahalingam. South Indian Polity. P.256

30. கி.பாண்டிரங்கன், பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும்.ப.208

31. தங்ககந்தசாமி. போரியல் அன்றும் இன்றும். ப.86

32. சாத்தன்குளம் அ.இராகவன், நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை, ப.182-184

33. மா.இராசமாணிக்கனார். தமிழக ஆட்சி. ப.119

34. சாத்தன்குளம் அ.இராகவன், நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை, ப.103-104

35. மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம். பக.63-64

36. மேலது.பக்.63-64

37. கி.பாண்டிரங்கன், பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும்.ப.209

38. மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி. பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம். ப.34

39. மேலது.ப.30

40. கி.பாண்டிரங்கன், பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும்.ப.210

41. சாத்தன்குளம் அ.இராகவன், நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை.ப.119

42. தங்ககந்தசாமி. போரியல் அன்றும் இன்றும்.ப.90

43. சாத்தன்குளம் அ.இராகவன், நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை.ப.50

44. மேலது.ப.50

45. கா.அப்பாத்துரை, தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள். ப.28

46. சாத்தன்குளம் அ.இராகவன், நம் நாட்டுக் கப்பற்கலை.ப.121

47. T.V.Mahalingam, South Indian Polity, P.273

48. மு.செல்லமுத்து, 'மணிமேகலை சுட்டும் வணிகர்குலப் பெண்கள்'

காவ்யா பன்னாட்டுக் காலாண்டிதழ். ஜனவரி – மார்ச் 2016, ப.105

49. கி.பாண்டிரங்கன், பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும்.ப.221-222

இயல் - 4

பண்டைத்தமிழர் போர்முறைகளில்
படைக்கலன்களின் பயன்பாடு

இயல் - 4

பண்டைத்தமிழர் போர்முறைகளில் படைக்கலன்களின் பயன்பாடு

- 0.1 முன்னுரை
- 0.2 படைக்கலன் தொழிற்சாலை தோற்றம் (இந்தியா – தமிழகம்)
- 0.3 இரும்பின் கண்டுபிடிப்பும் கொல்லர் தொழிலும்
- 0.4 படைக்கலன் / போர்க்கருவி - விளக்கம்
- 0.5 படைக்கலப் பயிற்சி
- 0.6 படைக்கலன்களின் வகைகள்
- 0.7 தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள படைக்கலன்கள் குறித்தப் பதிவுகள்
- 0.8 சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பல்வேறு வகைப் படைக்கலன்கள்
- 0.9 படைக்கலன்களின் வகைகள்
 - 9.1 தாக்கும் படைக்கலன்கள்
 - 9.1.1 வில் வகைகள்
 - 9.1.2 சிலை
 - 9.1.3 சாபம்
 - 9.1.4 கொடுமரம்
 - 9.1.5 வல்வில்
 - 9.2 அம்பு வகைகள்
 - 9.2.1 அம்பு
 - 9.2.2 பகழி
 - 9.2.3 வாளி
 - 9.2.4 கணை
 - 9.2.5 கோல்
 - 9.3 வாள்
 - 9.3.1 ஈர்வாள்
 - 9.3.2 கொடுவாள்
 - 9.3.3 உடைவாள்
 - 9.3.4 அரிவாள்
- 0.10 வேல் (வேற்படை)
- 0.11 திகிரி / சக்கரப்படை
- 0.12 கணிச்சி
- 0.13 நவியம் (கோடாரி)
- 0.14 பரிசை வகைகள் (தடுக்கும் கருவிகள் அல்லது தற்காப்புக் கருவிகள்)
- 0.15 தடுக்கும் படைக்கலன்கள்
 - 0.15.1 தோல் / கேடயம்
 - 0.15.2 கவசம்
 - 0.15.3 கச்சை
- 0.16 வாயிற் காப்புக் கருவிகள்
 - 16.1 உள்வாயிற் காப்புக் கருவிகள்
 - 16.2 புறவாயிற் காப்புக் கருவிகள்
 - 16.3 கோட்டைக் காப்புக் கருவிகள்
- 0.17 துணைமைக் கருவிகள்
 - 0.17.1 கறுழ்
 - 0.17.2 அங்குசம் / தோட்டி
 - 0.17.3 ஏணி
- 0.18 இயல் முடிவுகள்

இயல் - 4

பண்டைத்தமிழர் போர்முறைகளில் படைக்கலன்களின் பயன்பாடு

0.1 முன்னுரை

மனித முளையிலிருந்து உதித்த உலகவழக்கின் எச்சிந்தனையும் பெரும்பாலும் கடவுள் வாழ்த்துடன் தொடங்குவது நாம் அறிந்ததாகும். ஏனெனில், மனித நம்பிக்கையில் மட்டுமல்லாமல் அவன் படைத்த எழுத்துவழி சொல்வழி பொருள்வழி காட்சிவழிப் படைப்புகளுக்கும் ஒப்பற்ற ஆற்றலாகக் கருதுவது கடவுளையே. இவ்வாறு அனைத்து உலகவழக்கிலும் முதன்மைப்படுத்துப்படும் இறைவன் போர்க்கோலம் பூண்டே காட்சியளிப்பார். ஏனெனில், அகிலத்தில் தோன்றும் அனைத்துத் தீமைகளையும் அழித்து நன்மைகளை நிலைநாட்டும் பரம்பொருளின் அடையாளமாகவும் அவற்றின் சின்னமாகவும் அத்தோற்றம் அமைந்திருக்கும். இதுபோன்று தமிழர் பண்பாட்டிலும் கடவுள்களை போர்க்கோலத்தோடு இலக்கண இலக்கியங்கள் பதிவிட்டுள்ளன. முழுமுதற் கடவுளாம் சிவபெருமான் சூலாயுதம், மழு முதலிய படைக்கலன்களை தாங்கியுள்ளார். குறிஞ்சி நிலக்கடவுளாகிய முருகப்பெருமான் நெடுவேலினை கையிலேந்தியுள்ளார். முல்லை நிலக்கடவுளாகிய திருமால் பகையழிக்கும் ஆழிச்சக்கரமும், பால்வெண்சங்கும் கொண்டுள்ளார். மருதநிலக் கடவுள் இந்திரன் வச்சிராயுதத்தை தன்னோடு தரித்துள்ளார். பாலைநிலக் கடவுளாகிய கொற்றவை போர்க்கடவுளாகவே போற்றப்படுகிறாள். வாள், வேல், வில், அம்பு போன்ற படைக்கலன்களை கையிலேந்தி படைவீட்டு அம்மனாகவும் போற்றப்படுகிறாள். பாரதக்கதைகளில் திருமாலின் அவதாரமாக வரும் இராமனின் வில் ஒப்பற்ற ஆற்றலுடைய படைக்கலனாகக் கருதப்படுவதும், தமிழகப் பகுதிகளில் காவலில் சிறந்து விளங்கிய அய்யனார், மதுரைவீரன், காத்தவராயன், சுடலைமாதன் போன்ற நாட்டார்வழிபடும் தெய்வங்களும் தன் கரங்களிலே காவலுக்குத் தகுந்த படைக்கலன்களையுடைய படைவீரன் தோற்றத்திலேயே காட்சியளிக்கின்றனர். இவையாவும் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்கும், போட்டி நிறைந்த இவ்வுலகில் தனக்கான வாழ்வினைப் பெறுவதற்குமான போராட்டகுணம் யாவருக்கும் இருக்கவேண்டும் என்பதனை உணர்த்துகின்றன.

சங்ககாலத்தில் வில், அம்பு, வாள், வேல், கேடயம், கவசம் போன்ற பல்வேறு படைக்கருவிகள் போர்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இக்கருவிகள் பெரும்பாலும் இரும்புகளால் செய்யப்பட்டுள்ளன. படைக்கலன் என்பது ஆதியில்

மக்கள் பசியைப் போக்க வேட்டையாடிப் பிழைத்து வந்ததால் வேடருக்கும், பிற்கால அரசருவாக்கச் சூழலில் பல்வேறு பாதுகாப்புக் கருதிப் போரிட வேண்டியிருந்ததால் வீரருக்கும் அடிப்படைத் தேவையாக இருந்தது. வேடர், வீரர் என்ற இருவேறு தொழிலின் வெற்றியென்பது கருவிகளின் தன்மையினையும், அவற்றை அவர்கள் கையாளுந்திறமையையும் பொருத்ததாயிருந்தது. இவ்வாறு தங்கள் உணவுக்கும் உயிருக்கும் அடிப்படையாகவுள்ள கருவிகளை பல்வேறு தொழில் நுணுக்கங்களுடன் மிகத்திறமையாகவும் நேர்த்தியாகவும் வடிவமைத்துள்ளனர். படைக்கலன்களை உருவாக்குவதில் பண்டைத்தமிழர்கள் காட்டிய பெருவிருப்பத்தையும், அவற்றை அவர்கள் கையாள்வதற்கு படைகளாக அணிதிரண்ட அறிவுமுதிர்ச்சியையும் ஆராய்ந்து எடுத்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைகின்றன.

0.2 படைக்கலன் தொழிற்சாலை தோற்றம் (இந்தியா – தமிழகம்)

இந்தியாவில் முதன் முதலாக 1802-ம் ஆண்டு மார்ச் 18 ஆம் தேதி கொல்கத்தாவில் கோசிப்பூர் என்ற இடத்தில் துப்பாக்கி தொழிற்சாலை தொடங்கப்பட்டது. 217 ஆண்டுகள் சேவை முடிந்து 218 ஆம் ஆண்டில் தற்போது வெற்றிகரமாக செயல்பட்டு வருகின்றன. இந்தியாவின் பழமையான துப்பாக்கி தொழிற்சாலை அதுதான். கொல்கத்தாவில் முதன் முதலாக தொடங்கப்பட்ட தினத்தைதான் இந்தியாவின் படைக்கலன் தினமாக (மார்ச் 18) ஒவ்வொரு ஆண்டும் கொண்டாடி வருகிறோம்.

தமிழகத்தில் 1964 ஆம் ஆண்டு அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு, 1966 ஆம் ஆண்டு அப்போதைய இந்திய பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் கரங்களால் திருச்சி மாவட்டத்தில் துப்பாக்கி தொழிற்சாலை தொடங்கப்பட்டது. அதன்படி, திருச்சி துப்பாக்கி தொழிற்சாலையில் தயாரிக்கப்படும் பல்வேறு வகையிலான துப்பாக்கிகளை அங்குள்ள சமுதாய கூடத்தில் வருடந்தோறும் படைக்கலன் தினம் அனுசரிக்கப்படும் பொழுது, பொதுமக்களும் பார்வையிடுகின்றனர்.

திருச்சி துப்பாக்கி தொழிற்சாலையில் 18.03.2019 அன்று 218 ஆவது படைக்கலன் தினம் கொண்டாடப்பட்டது. அந்நிறுவனத்தின் பொதுமேலாளர், உதவி மேலாளர் உள்ளிட்ட பலரும் கலந்துகொண்ட இக்கண்காட்சியில், கடந்த நிதியாண்டில் ரூ.150 கோடி மதிப்பில் படைக்கலன்கள் தயாரிக்க இலக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டு இருந்ததாகவும், இந்த இலக்கை தற்போது எட்டிவிட்டதாகவும்

அதிகாரிகள் தரப்பில் தெரிவித்தனர் என்பது அன்றைய தமிழக நாளேடுகளில் வெளியான செய்தியாகும்.

ஆயுதக் கண்காட்சியில், எல்லைப்பாதுகாப்பு படை வீரர்களுக்கான ஆயுதங்கள், போர் விமானங்களை தாக்கயழிக்கக் கூடிய நவீனத் துப்பாக்கிகள், சிறிய ரக கைத்துப்பாக்கிகள், பழங்கால துப்பாக்கிகள், எதிர்கால ஆயுதங்கள் என வகைப்படுத்தப்பட்டு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. 30 எம்.எம்.தானியங்கி கிரெனட் லாஞ்சர், ரப்பர் புல்லட்களால் தாக்கி அதிகம் சேதம் விளைவிக்கக்கூடிய 38 எம்.எம். மல்டி ஷெல் லாஞ்சர், நிமிடத்திற்கு 800 புல்லட்டுகளை வெளியேற்றித் தாக்கும் வல்லமை கொண்ட எந்திரத் துப்பாக்கி (மிஷின் கன்), 2 கிலோ மீட்டர் தூரம் வரை இலக்கு நோக்கி தாக்கும் நவீனத் துப்பாக்கிகள், எதிரிநாட்டு விமானங்களைச் சுட்டு வீழ்த்தக்கூடிய துப்பாக்கிகள், போரின்போது பீரங்கிகளில் பயன்படுத்தக்கூடிய, அதாவது நிமிடத்திற்கு 550 புல்லட்கள் பாய்ந்து செல்லக்கூடிய துப்பாக்கிகள் மற்றும் ஏ.கே-47 நவீன ரக துப்பாக்கிகள், ஏ.கே-47 பழைய வடிவத் துப்பாக்கிகள் என 40-க்கும் மேற்பட்ட துப்பாக்கி ரகங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. இதுபோன்ற படைக்கலன்கள் தயாரிக்கும் தொழில்முறை இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் நெடுங்காலத்திற்கு முன்பிருந்தேயுள்ள வழக்கமாகும். மரபார்ந்த இச்சிந்தனையின் விளக்கங்களை சங்கஇலக்கியச் சான்றுகளின் வழி பின்வருமாறு அறியமுடிகின்றன.

0.3 இரும்பின் கண்டுபிடிப்பும் கொல்லர் தொழிலும்

பண்டைத்தமிழர்கள் இவ்வுலகில் நாகரிகத்தில் மேம்பட்டவர்களாக வாழ்ந்ததன் வரலாற்றினை அவ்வக்கால இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகின்றன. தமிழர்களின் நாகரிக முதிர்ச்சியில் இரும்புக்காலம் அல்லது இதன் பயன்பாடு வரலாற்றில் மிகமுக்கியமானது. இரும்புத் தொழில் செய்வோர் ‘கொல்லர்’ என அழைக்கப்பட்டனர். ‘பயிர்த்தொழில், தச்சுத் தொழில், மற்றும் இன்னபிற தொழில்களுக்குத் தேவையான பல கருவிகளை இரும்பில் செய்து பயன்படுத்தியதற்கான ஆதாரங்கள் சங்கஇலக்கியம் மற்றும் பழமையான தமிழிலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றன. இதனால் அனைத்துத் தொழில்களுக்கும் பயன்படும் தொழிலாக கொல்லர்த் தொழில் இருந்துள்ளது எனக் கருதலாம்.

சங்கஇலக்கியம் கொல்லர் தொழில் செய்தவரை, ‘கருங்கைக் கொல்லன்’ எனவும் ‘கருங்கை வினைஞர்’ எனவும் குறிப்பிடுகின்றன. கொல்லர் சமுதாயத்திலிருந்தும் புலவர்கள் சிலர் தோன்றியுள்ளனர். நற்றிணையில் 285 ஆவது பாடலைப்பாடிய கொல்லன் வெண்ணாகனார் தம் பெயருக்கு முன்னர் தம் தொழிலின் பெயரையும் இணைத்துக் கூறியுள்ளார். எனவே, சங்ககாலம் என்பது பல்வேறு தொழில்முறைக் கலைஞர்களும், குடிமக்களும் பாடல்கள் புனையும் அளவிற்கு சிறந்த கல்வியறிவைப் பெற்றிருந்த காலம் எனலாம்.

மனிதகுல நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியில் முதல் கட்டத்தில் நெருப்பும், அடுத்த கட்டத்தில் சக்கரமும், உலைக்களமும், உளியும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. உலைக்களனில் உருவாக்கும் உற்பத்திக் கருவிகளையும், போர்க்கருவிகளையும் வடிவமைப்பவன் கொல்லன் எனப்படுவான். எனவே, ஒரு நாட்டின் அரசன் என்பவன் இவ்வாறான கருவிகளை சிறப்பான முறையில் உருவாக்கும் கொல்லர்களை சரியான முறையில் பயன்படுத்துபவனாகவும், அவன் தேவையறிந்து பூர்த்தி செய்து கொடுப்பவனாகவும் இருக்கவேண்டும். இல்லையேல் நாட்டில் பொருளாதாரக் குறைபாடுகளும், போரின்போது அழிவும், தலைகுனிவும் ஏற்படுபடும் கூடும். இவ்வாறு அகம் மற்றும் புறவாழ்வில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்ற வேளாண்மை மற்றும் போர்த்தொழிலுக்குப் பயன்படும் பல்வேறு கருவிகளை வடிக்கும் ‘கொல்லன்’ பற்றிய பதிவுகளைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை 207, 437, நற்றிணை 13-5, 125-3, 133-9, 394-3, அகநானூறு 202-5, 224-2, புறநானூறு 21-7, 36-6, 170-15, 180-12, 312-3 போன்ற சங்கஇலக்கியப் பாடல்வழி பரவலாக அறியமுடிகின்றன. மேலும், கொல்லனின் உலைக்கல் எனப்படும் பட்டடைக்கல் பற்றி குறுந்தொகை (12-2), மற்றும் புறநானூறு (170-17) ஆகிய பாடல் குறிப்புகளிலும் காணமுடிகின்றன.

கொல்லர்கள் உலையிலுள்ள நெருப்பின் வெப்பத்தை அதிகரிப்பதற்காகப் பயன்படுத்திய கருவியே ‘உலைத்துருத்தி’ எனப்படும். உலைத்துருத்தியைக் கையினாலோ அல்லது காலினாலோ இயக்கிப் பயன்படுத்தினார்கள் என்ற செய்தியினை, “பிடிஉயிர்ப் பன்னகை கவர் இரும்பின்” (புறம்.345:7) என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இரும்பால் செய்யப்பட்ட பூண்களை யானைகளின் தந்தங்களில் பூட்டி பகைவர்களைப் போரில் வீழ்த்தினார்கள் என்பதனை, “இருப்பு முகம் செறிந்த ஏந்து எழில் மருப்பின்” (புறம்.370:20) என்ற புறநானூற்றுத் தொடர்கள் விளக்குகின்றன.

வேல், வாள், அங்குசம், கேடயம், கோடரி, உலைத்துருத்தி, அரிவாள் போன்ற பல்வேறு படைக்கலன்கள் கொல்லர் தொழிலால் வடிவமைக்கப்பட்டன என்றும், அக்கருவிகளை மிகநேர்த்தியாகப் பயன்படுத்தும் வீரர்கள் குறித்தும் சங்கஇலக்கியச் சான்றுகளின் வழி அறியமுடிகின்றன.

“போர்க்கருவிகளின் பயன்பாட்டினை தலைக்கட்டம், இடைக்கட்டம், கடைக்கட்டம் என மூன்று நிலைகளில் அடக்கிக்கூறுவர். இந்த ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மனிதனின் வளர்ச்சிகள் குறித்த நிலைப்பாடுகள் முறையாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. இவற்றில், தலைக்கட்டம் என்பது வில்லும் அம்பும் கண்டுபிடிப்பதிலிருந்து தொடங்குகிறது என்பர்.”¹

மேற்கண்ட தலைக்கட்டத்தில் காட்டு விலங்குகளின் இறைச்சி என்பது வாடிக்கையான உணவுப் பொருளாயிற்று. வேட்டையாடுதலும் தவிர்க்க முடியாத தொழிலாயிற்று. வில் நாண் அம்பு ஆகியவை கூட்டாக அமைந்த ஒரு கருவியாகும். இதனை உருவாக்குவதற்கு அல்லது வடிவமைப்பதற்கு சேகரிக்கப்பட்ட மனிதனின் அனுபவமும், கூர்மையான மதிநுட்பமும் தேவைப்பட்டிருக்கும். இரும்பும் எஃகும் மனித நாகரிகத்தின் அடிப்படையான பொருட்களாகும். இரும்பு வகைகளை வார்ப்பிரும்பு (cast iron), தேனிரும்பு (wrought iron), எஃகு (steel) எனப்பிரித்துக் கூறுவர். எஃகு என்பது இரும்பும் கரியும் கொண்ட கலவை, இதில் கரியின் அளவு 1.7 வீதம் இருக்கும். மேலும், மாங்கனீஸ், கந்தகம், பரஸ்பரம், சிலிக்கான் ஆகியவைகளும் இருக்கலாம். இதனைச் சிவந்த சூட்டில் காய்ச்சித் தட்டவேண்டும். சாதாரணச் சூட்டில் ஓரளவு உருவாக்கலாம். இச்செயலால் இரும்பானது நன்றாக உறுதித் தன்மையடையும். கரிப்பொருளே இதன் கடினத்தன்மைக்கு முக்கியக் காரணமாகும். வலிமை என்பது இதன் மற்ற சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று. சுமார் ஒன்றரை அங்குல அளவுள்ள சாதாரண இரும்புக் கட்டிகளைச் சிறுசிறு துண்டுகளாக்கிக் கரித்துண்டைப் பக்கங்களில் நிரப்பிச் சிறு களிமண் பாத்திரத்தில் வைத்து அதன் வாயைக் களிமண்ணால் அடைத்துக் கரியடிப்புகளில் வெண்கூடாகும் வரையில் காய்ச்சிச் சில மணி நேரங்களுக்குப் பிறகு அப்பாத்திரங்களை எடுத்து ஆறவைத்து உறுதியும் கடினமுமான எஃகைத் தயாரிப்பர். இம்முறையினை பழங்கால இந்தியரும் பண்டைத்தமிழரும் நன்கு அறிந்திருந்தனர் எனப் பல்வேறு தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியங்களும், ஆய்வுகளும் விளக்குகின்றன.

0.4 படைக்கலன் / போர்க்கருவி - விளக்கம்

‘கருவி’ என்பதற்கு நா.கதிரைவேற் பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதி, ‘ஆயுதப்பொது, உபகரணம், கவசம், காரணம், குதிரைக்கல்லணை, கூட்டம், தொடர்பு, நட்பு, மெய், வாய் முதலிய கருவி, மேகம், யாழி, வாச்சியம், வீணை’ (ப.394) என விளக்கம் தந்துள்ளன.

எந்த ஒரு செயலையும் செய்வதற்குத் துணையாக அல்லது தூண்டுதலாக இருக்கும் சாதனம் கருவியாகும். கருவி என்பதற்கு, ‘ஆயுதம், சாதனம், கேடகம், குதிரை மேலிருக்கும் தவிசு, குதிரைச் சம்மட்டி, உடை, துணைக்காரணம், யாழ்க்கருவி’ என செந்தமிழ் அகராதி (ப.153) விளக்கம் தந்துள்ளன.

பழங்காலத்திலிருந்து இன்றுவரை மனிதன் பலவிதமான போர்க்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளான். தொல்பழங்காலத்தில் மனிதன் கல்லால் ஆன கருவிகளைத் தயாரித்து அவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளான். பின்னர் போர்க்கருவிகளை உலோகத்தில் தயாரித்தான். அவற்றுள் கத்தி, வாள், வேல், ஈட்டி, கோடாரி, வில், அம்பு போன்றவற்றை எதிரிகளைத் தாக்கவும் கேடயம் ஆகியவற்றை எதிரிகளின் தாக்குதலில் இருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் பயன்படுத்தியதாக வாழ்வியற் களஞ்சியம் வரையறுத்துள்ளன.

மேலும் பழங்காலப் போர்க்கருவிகளாக, “பெரிய பாறைகள், கூர்மையான கற்கள், கதை, கம்பு, கத்தி, ஈட்டி வாள், கோடாரி, வில் அம்பு” ஆகியவை பயன்பட்டன என வாழ்வியற் களஞ்சியம் (ப.603) குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, கருவி என்ற சொல்லுக்கு, ‘ஆயுதப் பொதுப்பெயர்’ என்ற பொருளையே அனைத்துத் தமிழ் அகராதிகளும் தந்துள்ளன.

0.5 படைக்கலப் பயிற்சி

படைகளில் தம் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் வீரர்கள் படைக்கலன்களை முறையாகவும், விரைவாகவும் கையாளும் திறனைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். படைப்பயிற்சியைக் குறிக்க ‘கற்பு’ என்ற சொல் இலக்கியத்தில் கையாளப்படுகின்றன. ஏனெனில், போர்வீரனுக்கு அதுதான் வாழ்நாள் பெருமையைத் தரவல்லது. சங்க அகிலக்கியத்தில் ‘இகலடு கற்பு’ (அகம்.396.5) என்னும் சொல் போர்முறைக் கல்வியைக் குறிக்கும் பொருளில் அறியப்படுகிறது.

‘வெளிநில் கற்பு’ (அகம்.106.1) என்னும் சொல் போர்க்கல்வி குறைவின்றி (Perfect Training) நிறைந்திருக்க வேண்டும் என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றன.

தற்காலத்திலும் முப்படையில் வீரர்களைச் சேர்ப்பதற்கு எழுத்துத்திறன், செயல்திறன், உடல்திறன் போன்ற தகுதித்திறன்களோடு களத்திற்குச் செல்லுமுன் கடுமையான பயிற்சியும் அளிக்கப்படுகின்றன. இம்முறையில் பயிற்சிபெற்ற வீரன் நிறைந்த போர்த்தொழில் தகுதியைப் பெற்றிருந்தால்தான் அவ்வீரன் தக்கதருணத்தில் திறம்படச் செயலாற்ற முடியும். பண்டைத் தமிழகத்தில் பிறந்த மறக்குடி மக்கள் தங்களுக்குப் பிறந்த ஆண்வாரிசுகளை முதன்முதலாக அம்பு தொடுக்கச் செய்வர். இந்நிகழ்வினை ‘பூந்தொடை விழா’ என்ற பெயரில் விழாவின் தலைநாளன்று தங்கள் இல்லங்களின் முன் புதுமணல் பரப்பி கொண்டாட்டங்களோடு தொடங்கியிருக்கின்றனர். இதனை,

“பூந்தொடை விழவின் தலைநாள் அன்ன,

தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றம்”

(அகம்.187:8-9)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் நன்குணர்த்துகிறது. ஏதிரெதிராகத் தாக்கும் படைக்கலன்களில் பல வகைகள் உண்டு. தாக்கும் முறைக்கும் தாங்கும் முறைக்கும் ஏற்றவாறு படைக்கருவிகள் வேறுபட்டும் காணப்படும். சேரநாட்டில் மிகுதியாக மலைப்பகுதிகள் இருப்பதால் அந்நிலத்தில் பிறவகைப் படைக்கலன்களைக் காட்டிலும் வில்லும் அம்பும் பெரும்பான்மையாக பயன்படுத்துதல் இயற்கை. எனவே, சேரர்கள் வில்லையும் அம்பையும் தங்கள் அடையாளச் சின்னமாகக் கொண்டனர். சேரர்களை அகநானூறு ‘வில்கெழு தடக்கை வெல்போர் வானவன்’ என்றும், பதிறுப்பத்து ‘வில்லோர் மெய்ம்முறை’ என்றும் பாராட்டும். அம்புகள் அழகிய அம்பறாத்தூணியில் (பொறிகினர் தூணி) அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் என அகநானூறும் (150), பதிறுப்பத்தும் (5,6) குறிப்பிடுகிறது. எயில் காத்தவர்கள் வில் அம்பினை உடையவர்களாகவும், பகைவரும் பாராட்டத்தகுந்த வில் அம்பினை உடையவரென்றும் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பாலைநிலத்தில் வாழ்வோர் ‘வில் உழுது உன்மார்’, ‘வடிநவில் அம்பின் வில்லோர்’ என்றும் சிறப்புப் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றனர். மேலும், புகழ்சால் சிறப்பின் அம்பு மிகத் திளைக்கும் வல்வில் ஓரி என்ற சிறப்புப்பெயரால் ஒரு குறுநில மன்னன் அழைக்கப்பட்டதையும் (புறம்.172) அறியமுடிகிறது. கூர்வேல்பட்டன், குறுகல் ஒம்புமின், தெவ்வீர் (அகம்.170) போன்ற சொல்லாடல்கள்

தானைத்தலைவன் சிலரும் வேலினை கையாள்வதில் சிறந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. படைக்கலப் பயிற்சியில் அகன்ற இலைகளை உடைய முள்ளு முருங்கை மரத்தால் செய்யப்பட்ட தூண் இலக்கை அம்பு எய்யப் பயன்படுத்தினர் (புறம்.169:10), மிருகங்களின் தோல் போன்ற இலக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன எனவும் (புறம்.4:5-6) சங்கஇலக்கியங்கள் சான்றளிக்கின்றன. “வீரர்கள் தம் ஏழு வயதிலிருந்தே போர்ப் பயிற்சி பெற்றுள்ளனர் என இராமச்சந்திர தீட்சிதர் குறிப்பிடுகிறார்.”²

0.6 படைக்கலங்களின் வகைகள்

பண்டைத்தமிழ் மன்னர்களால் போருக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவிகளை நிகண்டுகளும் அகராதிகளும் அவற்றின் செயல் மற்றும் இயல்பு அடிப்படையில் பிரித்துள்ளன. பிங்கல நிகண்டானது படைக்கலங்களை அவற்றின் செயல் அடிப்படையில், கைவிடுபடை, கைவிடாப்படை என இரண்டாக வகைப்படுத்தியுள்ளன. செந்தமிழ் அகராதியானது படைக்கலங்களை அவற்றின் இயல்பு அடிப்படையில், எய்ப்படை (அம்பு), எறிபடை (விட்டேறு), குத்துப்படை (வேல், ஈட்டி, குந்தம்) வெட்டுப்படை (வாள், மழு) அடுபடை (தண்டு) தடுபடை (கவசம், கேடயம்) என ஆறுவகையாகப் பிரித்துள்ளன.

‘போரியல் அன்றும் இன்றும்’ என்ற தம் நூலில் படைக்கலங்களை அவை தாக்கும் இலக்கு கொண்டு, ‘எய்ப்படை, எறிபடை என்பன தொலை இலக்குக்கருவிகள் என்றும், குத்துப்படை என்பன இடை அண்மை இலக்குக் கருவிகள் என்றும், வெட்டுப்படை, அடுபடை, தடுபடை என்பன அணுக்கப் போக்கருவிகள் என்றும்,’ மூன்று வகையாகப் பிரித்துள்ளார் தங்ககந்தசாமி.

அதாவது பல மைல்கள் சென்று தாக்கும் தன்மையுடைய கருவிகள் தொலை இலக்குக்கருவிகள் ஆகும். இவற்றின் அடிப்படையில் வில், அம்பு ஆகியன எப்படையிலும் எறிகோல், எறிகல், கல் உமிழ்படை, கவண் ஆகியன எறிபடையிலும் அடங்கும்.

இடை அண்மை இலக்குக்கருவிகள் என்பது தொலைவு, அண்மை இலக்குகளுக்கு இடைப்பட்ட இலக்குகளைத் தாக்கப் பயன்படும் கருவிகளாகும். இவ்வகையில் வேல், ஈட்டி, சவளம், சக்கரம், குறுந்தடி, வச்சிராயுதம், தண்டாயுதம் என்பன அடங்கும். படைவீரர்கள் அருகருகே நெருக்கமாக நின்று போரிடப் பயன்படும் கருவிகள் அணுக்கப் போர்க்கருவிகளாகும். அணுக்கம் -

அருகில் நெருக்கம். இவ்வகையில் பல்வகை வாள்கள், சூலம், ஈட்டி, மழு, நவியம் என்பன அடங்கும். மேற்கூறப்பட்ட போர்க்கருவிகளே அன்றி “வச்சிராயுதம், நாராசம், இலைமூக்கரி, கிளிகடி கருவி, பூங்கருவி, கவண், சிறுசவளம், பெருஞ்சவளம், சக்கரம், கைக்கட்டி, கைவிடுபடை, கைவிடாப்படை, முகண்டி, மூசலம், பற்றிரும்பு, சங்கிலி, கன்னக்கோல், பாசம், வல்லயம் முதலான நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கருவிகளும் அன்று போரில் பயன்படுத்தப்பட்டன.” (வாழ்வியல் களஞ்சியம். தொகுதி.13.ப.199) எனக் கூறுகின்றன.

- தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள படைக்கலன்கள் குறித்தப் பதிவுகள்
- சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பல்வேறு வகைப் படைக்கலன்கள்

0.7 தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள படைக்கலன்கள் குறித்தப் பதிவுகள்

தொல்காப்பியம் இலக்கணநூல் ஆயினும் பொருள் அதிகாரத்தில் பண்டைத்தமிழ் மக்களிடையே நிலவிய தெய்வ வழிபாடுகள், மக்கள் வாழ்ந்த நிலங்கள், அவர்கள் வாழ்க்கைமுறை, நாடு, அரசு, ஒழுக்கம், கடல்வணிகம், போர்முறைகள், போருக்கான காரணங்கள், போர்கருவிகள் போன்ற செய்திகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் முடியுடை மன்னர்களும், குறுநில மன்னர்களும் பல்வேறு காரணங்களால் ஒருவரோடு ஒருவர் போரிட்டுவந்தனர். அவ்வாறு போரிடும் போது தமிழ்மன்னர்கள் நால்வகைப்படைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளதைத் தொல்காப்பியர் புறத்திணையியலில் கூறியுள்ளார். தமிழ் மன்னர்களின் போர்க்கான காரணங்களை எவ்வாறு தொல்காப்பியர் பட்டியலிட்டுக் காட்டவில்லையோ அதே போல போரில் வீரர்கள் பயன்படுத்திய கருவிகளையும் இவை, இவை என அவர் பட்டியலிடவில்லை. மாறாக அவை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக தொல்காப்பியர் சூத்திரங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலின்” (தொல்.புறத்.1017:1)

“பெரும்பகை தாங்கும் வேலி னானும்” (தொல்.புறத்.1022:6)

“நீத்த கணவற் தீர்த்த வேலின்” (தொல்.புறத்.1025:12)

வாளோர் ஆடும் அமலையும் வாள்வாய்த்து” (தொல்.புறத்.1018:9-11)

“வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தல்” (தொல்.புறத்.1006:15)

“வாள்மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்துபறை தூங்க” (தொல்.புறத்.1006:17)

தொல்எயிற்கு இவர்தலும் தோலின் பெருக்கமும்” (தொல்.புறத்.1013:3)

“.....களிற்றொடு

பட்ட வேந்தனை அட்டவேந்தன்

“குடையும் வாளும் நாள்கோள் அன்றி

மடையமை ஏணிமிசை மயக்கமும் கடைஇச்” (தொல்.புறத்.1014:1-2)

மேற்கண்ட நூற்பாக்களில் இடம்பெற்றுள்ள போர்க்கருவிகளையே நால்வகைப் படைவீரர்களும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என அறியமுடிகின்றன. தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள கருவிகளில் அம்பு, வேல், வாள், என்பன பகைவர்களைத் தாக்குவதற்குப் பயன்படுத்திய கருவிகளாகும். கேடயம் என்பது பகைவர் தாக்கும் போது தடுப்பதற்குப் பயன்படும் கருவியாகும். ஏணி என்பது மதிற்போரின் போது பயன்படுத்தப்பட்டதாகும்.

ஆநிரை கவர்வதாகிய வெட்சிப்போரில் ‘ஊர்க்கொலை’ (தொல்.புறத்.1004:5) என்ற துறையை மட்டும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் வெட்சிப் போரில் எவ்வகையான கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர் என்பதைக் அவர் குறிப்பிடவில்லை. புறநானூற்றில் ஆநிரைகளைக் கவர்வதற்கும் கவர்ந்த ஆநிரைகளை மீட்பதற்கும் வில் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என அறியமுடிகின்றன. வெட்சிப்போரை அடுத்து வரும் கரந்தைப் போரானது பகைவர்கள் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்கும் பொருட்டு நிகழ்ந்துள்ளன. இப்போரின் போது வெட்டுவதற்கும், குத்துவதற்கும் வாள் பெரும்பாலும் பயன்படும். பகை வீரர்களின் அருகிலிருந்து போர் புரிவதற்கு வாள் பயன்பட்டுள்ளன. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“வருதார் தாங்கல் வாள்வாய்த்துக் கவழ்தல்

இருவகைப்பட்ட பிள்ளை நிலையும்

வாள் மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்து பறை தூங்க

நாடு அவற்கு அருளிய பிள்ளையாட்டம்” (தொல்.புறத்.1006:15-18)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மற்ற கருவிகள் இப்போரில் பயன்படுத்தியதாக தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை. கரந்தைப் போரை அடுத்து அமைவது உழிஞைப்போர். மதிலைக் கைப்பற்ற கருதி முற்றுகையிட்டுப் போர் செய்வது உழிஞைப்போர். இப்போரில் பகைவர் தங்களைத் தாக்கும்போது தடுக்கக் கூடிய

கேடயம் எனும் கருவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தொல்காப்பியர் இதனைத் ‘தோல்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். “தொல்லெயிற்கு இவர்தலும் தோலின் பெருக்கமும்” (தொல்.புறத்.1013:3) உழிஞைப் போரானது மதிற்போர் என்பதால் மதிலின் மேலிருந்து தங்களைத் தாக்குவதற்கு வரும் படைக்கருவிகளைத் தடுப்பதற்குக் கேடயங்களைப் பயன்படுத்தி இருக்க வேண்டும். இதனால் உழிஞைப்போரில் கேடயங்களின் பயன்பாடு அதிகமாக உள்ளதை அறியமுடிகின்றன. பழமையான மதிலைக் கைப்பற்றுவதற்குத் ‘தொல்லெயிற்கு இவர்தலும்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர்தல் என்றால் ‘ஏறுதல்’ என்று பொருள். மதிலை முற்றுகையிட ஏறுவதற்கு ஏணியைப் பயன்படுத்தி இருக்க வேண்டும்.

“மடையமை ஏணிமிசை மயக்கமும் கடைஇச்” (தொல்.புறத்.1014.2)

என்ற அடியில் உள்ள ஏணியில் ஏறிச்செய்யும் போர் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்போரின் முடிவில் கைப்பற்றிய மதிலைக் குடமுழுக்குச் செய்து நீராட்டி மகிழ்வது போல தமக்கு வெற்றித் தேடித்தந்த வீர வாளையும் நன்னீராட்டிக் கொண்டாடியுள்ளார். இதனை,

“குடையும் வாளும் நாள்கோளும் அன்றி” (தொல்.புறத்.1014:1)

“வென்று வாளின் மண்ணோடு ஒன்றத்” (தொல்.புறத்.1014:11)

என்ற நாற்பாக்களால் அறிய முடிகின்றன. இதன் மூலம் உழிஞைப் போரில் கேடயம், ஏணி, வாள் போன்ற படைக்கருவிகள் பயன்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகின்றன.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் நான்காவது போர் தும்பைப் போர், இப்போர் மிகக் கடுமையானது. இப்போரில் தாக்கும் கருவிகளாகிய அம்பு, வேல், வாள் என்பன பயன்படுத்தியதாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“வாளோர் ஆடும் அமலையும் வாள்வாய்த்து

ஒருபெரு வேந்தர் தாமும் சுற்றமும்” (தொல்.புறத்.1018:11-12)

“வேல்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன்” (தொல்.புறத்.1018:3)

“ஒள்வாள் வீசிய நூழிலும்” (தொல்.புறத்.1018:17)

இங்கு தொல்காப்பியர் அம்பு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தவில்லை. அம்பின் வேறு பெயரான ‘கணை’ என்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த அம்பானது வில்லில்

தொடுக்கப்பட்டு எய்யப் படுவதாகும். வெகுதூரத்தில் உள்ளவர்களோடு போர் புரிவதற்கும் இவை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனைக் குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, யானைப்படை வீரர்கள் அதிகம் பயன்படுத்தினர் எனலாம்.

வேல் என்பது எறிந்து தாக்குவதற்குப் பயன்படும் கருவியாகும். இவை வெகு தொலைவில் இல்லாமல் மிக அருகில் இல்லாமல் இடைப்பட்ட நிலையில் உள்ள வீரர்களைத் தாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பர். இவ்வாறாக தும்பைப் போரில் தாக்கும் கருவிகளின் பயன்பாட்டினை அறியமுடிகின்றன. இக்கருவிகள் பல்வேறு வடிவம் உடையதாகக் காணப்பட்டமையைப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றன.

வாகை என்பது வெற்றியைக் குறிக்கும். வாகைத் திணையின் துறைகளைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர் போர் தொடுத்து வரும் பெரிய படையையும் தடுத்து வெற்றி தேடித் தரவல்ல வேல் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இதனை, “பெரும்பகை தாங்கும் வேலி னானும்” (தொல்.புறத்.1022:6) என்ற நூற்பாவில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவைதவிர மற்ற கருவிகள் பற்றி தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை. வாகையை அடுத்து வரும் காஞ்சித்திணையானது போரின் மிகப்பெரிய அழிவுகளைக் கண்டு நிலையாமைத் தத்துவத்தை உணர்த்தும் வகையில் அமைத்துள்ளார்.

போரில் தன் கணவனை வீழ்த்திய வேலினால் மனைவி தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் செயலைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர்,

“நீத்த கணவற் தீர்த்த வேலின்

பெயர்த்த மனைவி ஆஞ்சி யானும்” (தொல்.புறத்.1025:12-13)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாடாண்திணையில் உட்துறைகளைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர், “வேலை நோக்கிய விளக்கு நிலையும்” (தொல்.புறத்.1036:7) என வேல் பற்றியும், “மாணார்ச் சுட்டிய வாள்மங் கலமும்” (தொல்.புறத்.1037:11) என வாளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவற்றால் வேலினை விளக்கேற்றி வழிபடுவதையும் பகைவரை வென்ற வாளுக்கு மாலை சூட்டிப் பாடிக் கொண்டாடுவதையும் அறியமுடிகின்றன.

இவ்வாறு நால்வகை படை வீரர்களும் பயன்படுத்திய கருவிகள் பற்றி தொல்காப்பியத்தில் பரவலாக இடம்பெற்றுள்ளன. இவை பெரும்பாலும்

இரும்பாலாகிய கருவிகளாதலால் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே பழந்தமிழகத்தில் எ.கின் பயன்பாடு இருந்திருக்கிறது எனக் கருதமுடிகின்றன.

0.8 சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பல்வேறு வகைப் படைக்கலன்கள்

வேட்டையாடியும், உணவு சேகரித்தும் வாழ்ந்த கற்கால மனிதனின் வளர்ந்த வடிவமாக இரும்பின் கண்டுபிடிப்பைக் கூறலாம். இரும்பினால் உருவாக்கப்பட்ட கருவிகளைப் பயன்படுத்திய சமூகமாகவே சங்ககால தமிழ்ச்சமூகத்தை அறியமுடிகின்றன. சங்கஇலக்கியமானது பெரும்போர்களில் பங்கேற்கும் ஐந்து வகையான படைகள் பற்றிய குறிப்பினைத் தருகின்றன. இப்படை வீரர்கள் தம் கரங்களில் தாக்குவதற்கும், தாங்குவதற்குமான பல்வேறு வகைப் படைக்கலன்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இரும்பின் பயன்பாட்டினைக் கண்டறிந்து அதனை போருக்கும், பொருளாதார வலிமைக்கும் செயல்படுத்திய பண்டைத்தமிழர்களின் தொழில்நுட்ப அறிவு பெரும் முன்னேற்றத்திற்கும், கணக்கற்ற அழிவுக்கும் வழிவகுத்தது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. இது சார்ந்த கருத்தியலை விளக்கவேண்டுமானால், எ.கு என்பது படைக்கலன்களையே குறிக்கின்றன. எ.கம் என்பது வேல் என்ற சொல்லாடலில் 23 இடங்களிலும், வாள் என்பது 218 இடங்களிலும் சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. வாளினை உடையவர் வாளர், வாளோர் என்று மதுரைக்காஞ்சி 636, புறநானூறு 13-7, 345 ஆகிய பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சிலை, சாபம் என்ற பெயரும் வில்லுக்கு உண்டு. சிலை என்பது 57 இடங்களிலும், சாபம் என்பது பெரும்பாணாற்றுப்படை 121, நற்றிணை 228-7, பதிற்றுப்பத்து 24-12, 90-32, பரிபாடல் 5-65, புறநானூறு 7-4, 77-4 ஆகிய 7 பாடல்களிலும், அம்பு பற்றிய குறிப்புகள் ‘கணை’ என்ற சொல்லாடலில் 83 இடங்களிலும், ‘வாளி’ என்ற சொல்லாடலில் 9 இடங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. கூரிய வாள்படையானது ‘இரும்படை’ எனக் குறிக்கப்படுகின்றன. வாள் ஏந்திய வீரனை ‘வாளோர் உழவன்’ என்று புறநானூறு 378 ஆவது பாடல் சிறப்பிக்கின்றன. ‘குறுவாள்’ எனப்படும் ‘குறும்பிடியை’ (மதுரைக்காஞ்சி.637) இடுப்பில் மறைத்துக்கொண்டு ஊர்காவலர்கள் காவல் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர் எனச் சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றன.

‘கரிகை’ எனப்படும் சூரிக்கத்தியும் (பெரும்பாணாற்றுப்படை.73), ‘கதுவாய் எ.கு’ என்றொரு படைக்கலன் வகையும் (பதிற்றுப்பத்து.45-5), ‘ஈட்டியும்’

(பரிபாடல்.5-66), ‘குந்தம்’ (முல்லைப்பாட்டு.41, பரிபாடல்.11-50), அங்குசமும் (தோட்டி) என்பது குத்துவதற்கும், மாட்டி இழுப்பதற்கும், யானையைச் செலுத்துவதற்கும் பயன்பட்டதாகச் சங்கஇலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளன. அங்குசம் எனப்படும் தோட்டி பற்றிய குறிப்புகள் சங்கஇலக்கியம் மதுரைக்காஞ்சி 693, பதிற்றுப்பத்து 25-5, 38:5-6, 40-27, 53-19, 62-11, 71-13, பரிபாடல் 8-86, 10-49, திருமுருகாற்றுப்படை. 1-32, கலித்தொகை 97-13, 138, அகநானூறு 286-9, புறநானூறு 14-3, 150-25 ஆகிய 16 இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. வெட்டுக் கத்தியாகிய ‘மழு’ என்னும் ஆயுதமானது கணிச்சி, கனலி என்ற பெயரில் அழைக்கப்பெற்றுள்ளன.

“பொறி வரிச் சாபமும், மரனும் வாளும்

செறி இலை ஈட்டியும், குடாரியும், கணிச்சியும்

தெறு கதிர்க் கனலியும், மாலையும் மணியும்” (பரி.5:65-67)

என்ற பாடலானது, ‘பரசு’ வகை எனப்படும் கோடரி என்னும் ‘குடாரி’ வகை ஆயுதம் பண்டைத்தமிழர் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளதை குறிப்பிடுகின்றன. குடாரி பற்றிய குறிப்பினை பரிபாடலும் (5-34, 5-66, 8-100) குறிப்பிடுகின்றன.

தமிழகத்தில் ஆதிச்சநல்லூர் என்னும் என்னுமிடத்தில் அகழாய்வு மேற்கொண்ட பொழுது பண்டைத்தமிழர்கள் பயன்படுத்திய பல்வேறு படைக்கருவிகள் கிடைத்தாக சாத்தான்குளம் அ.ராகவன் என்னும் தொல்லியல் அறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவற்றில், 20 வாள் வகைகளும், 8 வேல் வகைகளும், 3 மூவிலை வேல் வகைகளும் (சூலம்), 6 கோடாரி வகைகளும், 4 வில் வகைகளும், 17 அம்பு வகைகளும், 9 தண்டு வகைகளும், 4 கேடய வகைகளும், 5 பாசக்கயிறு வகைகளும், 2 வச்சிராயுத வகைகளும் மற்றும் திகிரி எனப்படும் (சக்கரம், நேமி, ஆழி, எ.:கம், வளையாபதி, ஒளிவட்டம், சுதரிசனம்) போர்க் கருவிகளும் கண்டறிந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்க இலக்கியத்தில் கிடுகு எனப்படும் ஒருவகைப் பலகையை போரில் கேடயமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்ற செய்தியினை, முல்லைப்பாட்டு 41, பட்டினப்பாலை 78-167, பெரும்பாணாற்றுப்படை 120, நற்றிணை 30-9, 177-5, பதிற்றுப்பத்து 53-15, அகநானூறு 67-11, 131-12, 369-18, புறநானூறு 15-12, 282-11 ஆகிய பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றன. தோல், கேடயம், கேடகம், வட்டம் போன்ற சொல்லாடலால் குறிப்பிடப்படும் தடுக்கும் கருவி பற்றிய செய்திகள்

திருமுருகாற்றுப்படை 117, நெடுநல்வாடை 58, 378, பரிபாடல் 21-42, அகநானூறு 340-6 போன்ற பாடல்களில் 58 இடங்களில் காணமுடிகின்றன. மேலும், சங்கஇலக்கியத்தில் 141 இடங்களில் ‘வில்’ பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. வில்லினை உடையவர் வில்லர், வில்லன், வில்லவன் என கலித்தொகை 4, 35, 37, 52, அகநானூறு 48, 284, நற்றிணை 376, புறநானூறு 338 போன்ற சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்கஇலக்கியப் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் மட்டும், முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட கருவிகள் பற்றியக் குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன. அவைகளாவன, அடார், அம்பு, அரிவாள், அரம், அங்குசம், உலக்கை, ஏணி, கறுழ், கணிச்சி, கலப்பை, கவசம், கிளகடி கருவி, குறடு, கேடயம், கோடாரி, சக்கரம், சுளகு, சேறுகுத்தி, தடாரி, தூடி, தேர், பதலை, பறை, மத்தளம், முரசு, யாழ், வாள், வில், வேல், குந்தம், முழவு, ஊசி, சம்மட்டி, சங்கிலி, உலைமூக்கு, கவண், கரும்பின் எந்திரம், தட்டை என்பனவாகும். இவற்றில் படைக்கலன்கள் மட்டுமின்றி, உற்பத்திப் பொருட்களை உருவாக்கத் தேவையான வேளாண் கருவிகளும் அடங்கும்.

எனவே, இதுபோன்ற கருவிகளின் கண்டுபிடிப்பும், அதனை முறையாகப் பயன்படுத்திய அறிவு முதிர்ச்சியும்தான், சங்ககாலச் சமூகத்தை பலவிதமான தொழில் திறமையாலும், உற்பத்தி முறைமையாலும் மேம்பாடடைந்த அல்லது நாகரிகமடைந்த சமூகம் என உணர்த்துகின்றன. அச்சமூகத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் எல்லாம் உயர்ந்தோர்களால் பாடப்பட்டவையாகும். எனவே, பிறவகையில் வாழ்ந்து வந்த கடுமையான உடல் உழைப்பும், தொழில் திறனும் உடைய மக்கள் பற்றி அறிய போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லை. கடுமையான போர்களில் படைக்கருவிகளை கையாண்ட படைவீரர்களின் பிறப்பு குறித்து பண்டைத்தமிழகச் சூழலில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் முழுமையாக பேசமுத்திருந்தாலும், பல்வேறு படைக்கருவிகளின் செய்முறை பற்றியும், அவற்றைக் கையாளும் திறமையான போர்வீரர்களின் திறம் பற்றியும் சங்கஇலக்கியச் சான்றுகள் பல எடுத்துரைக்கின்றன.

படைக்கலன்களைப் பொறுத்தவரை முதன்மைக் கருவிகள், துணைமைக் கருவிகள் எனப் பிரித்துக் கூறலாம். அவற்றைத் தாக்கும் படைக்கலன்கள், தடுக்கும் அல்லது தற்காக்கும் படைக்கலன்கள் என வகைப்படுத்தலாம். இவற்றைப் பின்வரும் கருத்தியல்களால் உணரலாம்.

0.9 படைகலன்களின் வகைகள்

முதன்மைக்கருவிகள் : 1. வில் 2. அம்பு 3. வாள் 4. வேல் 5. ஈட்டி 6. கேடயம்				
வில்	அம்பு	வேல்	ஈட்டி	தண்டு
கொக்கரை	அம்பு	வேல்	:வாள்	தடி
சிலை	கணை	எயில்	உவணி	(தண்டாயும்)
தடி	கதிரம்	அரணம்	ஏறி	தண்டு
தவர்	கோ	எ.:கம்	கடுத்தலை	ஏறுழ்
முனி	கோல்	குந்தம்	துவட்டி	குனில்
தொடை	தொடை	ஞாங்கர்	நவிர்	(பறை குறுந்தடி)
நாணி	தோணி	உடம்பிடி	நாட்டம்	
நாண்	புகழி	விட்டேறு	வஞ்சம்	
பூரம்	பள்ளம்		சுறும்பிடி	
ஆவம்	புடை		சுரிகை	
கொடை	வண்டு		(உடைவாள்)	
நாரி	வாளி			
நரம்பு				
பூட்டு				
உடு				

9.1 தாக்கும் படைக்கலன்கள்

9.1.1 வில் வகைகள்

வில்லும் அம்பும் மிகப்பழங்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட போர்க்கருவியாகும். போரில் பகைவர்களை வீழ்த்துவதற்காகப் பயன்படுத்திய முதன்மைக் கருவிகளுள் ஒன்று. வில்லானது அம்பு எய்வதற்கு பயன்பட்டதாக “வில்உமிழ் கருங்கணை” (புறம்.263:7) என்ற தொடர் விளக்கியுள்ளன. எனவே, இவை தனித்தனி கருவிகள் அல்ல. ஒன்று இன்னொன்றை சார்ந்தே இயங்கும். வில்லானது தவறும் தருணத்தில், அம்பினைக் கரங்களில் ஏந்தி தவிர்க்கமுடியாத சூழலில் தாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தலாம். ஆனால், வில்லின் வலிமையாலும் விரைந்து செல்லும் அம்பின் தன்மையாலும் தான் இவற்றிற்குச் சிறப்பு. எனவேதான் மனிதஇனம் மண்ணில் உருக்கொண்ட சில காலங்களிலேயே கண்டறிந்த இவற்றின் பயன்பாடு காலங்கள் பலகடந்தும் நவீன வடிவில் இன்றும் இருந்து வருகின்றன.

வில்லினைக் குறிக்க திருவில், கொலைவில், கொடுவில், வல்வில், கருவில், வாங்குவில், ஓடாவல்வில், வண்ண வரிவில், சாபம், கொடுமரம், சிலை, நோன்சிலை, பூட்டறுவில், வணங்குவில் என்ற சொற்களே பழங்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன. (புறம்.43:10, புறம்.20:10, அகம்.319, அகம்.152:15, பெரும்பாண்.74, முல்லைப்.42, முல்லைப்.39, குறிஞ்சிப்.124, பதிற்றுப்.24:12, புறம்.43:11, புறம்.257:10, புறம்.205:9, அகம்.96:2, அகம்.396:17)

கௌடில்யர் ‘கார்முகம், கோதண்டம், தனுசு’ என்று வில்லின் வகைகளைக் கூறுவார். “பனைமரத்தால் செய்யப்பட்டது கார்முகம் (கார்முகா) என்றும், சாபா (சாபம்) என்றும், முகில் (மூங்கில்) கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது (கொடந்தா) கோதண்டம், தாரு மரத்தால் ஆன வில் துரோணர் என்றும், எலும்பு அல்லது கொம்பு கொண்டு செய்யப்பட்டது தனுசு (தனு) எனவும் வில்லின் உருவாக்கம் குறித்து பொருள் கூறப்படுகின்றன. எனவே வில் என்பது அம்புகள் இரும்பு, எலும்பு, கொம்பு, மரம் போன்ற பல்வேறு பொருள்களில் உருவாக்கப்பட்டன எனலாம். வில் என்பது அம்பினைப் பொருத்தி எய்யும் முதன்மைக் கருவியாகும். வில் நான்கு முழ உயரத்தில் மூன்று இடங்களில் வளைந்து காணப்படும் என்றும், அம்புகள் ஆறு அடி நீளம் வரை இருந்தன என்பார். மேலும், மரு, எருக்கு, கஞ்சாச் செடி, சணல், சணப்பை, புளிச்சை, மூங்கில் ஆகியவற்றின் நாரினால் வில் நாண்கள் அமைந்திருந்தன என்றும் கௌடில்யம் குறிப்பிடுகின்றன.”³

பிற இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் ஏனைய சொற்கள் சங்கஇலக்கியத்தில் இடம்பெறவில்லை. பிங்கல நிகண்டு வில்லினைக் குறிக்க தடி, முனி, சிந்துவாரம், சராசளம், தவர், வேணு, சாரங்கம் ஆகிய சொற்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளன. (பிங்கல நிகண்டு.பா.1536,ப.225) இவற்றில் ‘முனி’ (புறம்.250:8) என்ற சொல் ‘வெறுப்பு’, ‘வேறு’ என்ற பொருளிலேயே புறநானூற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

எனவே, பண்டையகால எறிபடை என்றழைக்கப்பட்ட வில்லும் அம்பும் பகைவர்களைத் தாக்குவதற்காகவும் வீழ்த்துவதற்காகவும் போரில் முதன்மைக் கருவிகளாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என அறியமுடிகின்றன. வில் என்பது வேட்டுவர் காலத்திலிருந்து சமகாலம் வரை நீட்சி பெற்றிருப்பதால் இக்கருவியானது காலந்தோறும் பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இது இடத்திற்கு ஏற்றவாரும், சூழலுக்கு ஏற்றவாரும், செய்யும் முறைமைக்கு ஏற்றவாரும், எய்யும் ஆற்றலுக்கு ஏற்றவாரும், விரையும் தன்மைக்கு ஏற்றவாரும்,

சொல்லும் மொழிக்கு ஏற்றவாரும் பல்வேறு பெயர்களைப் பெற்றுள்ளது எனலாம். பல்வேறு இலக்கியங்களால் பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கப்படும் ‘வில்’ என்னும் கருவியின் வேறுபெயர்கள் சங்கஇலக்கியத்தில் எவ்வாறு எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன என்பதனை பின்வருமாறு அறியலாம்.

9.1.2 சிலை

வில்லின் வேறு பெயர்களில் ஒன்று சிலை. இச்சொல்லின் பொருள் முழக்கம், வில் என்பதாகும். வன்சிலை பசிய காலால் ஆனது. வரிந்து கட்டப்பட்ட சிறந்த நாண் உடையது. உரும் என ஒலிப்பது. (அகம்.61:6-7) வில்லின் வலிமையை உணர்த்த ‘நோன்சிலை’ (புறம்.205:9) என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டன. நோன்சிலை என்பது வளைந்த மூங்கிலின் பருத்த தோலின் மேற்புறத்தைச் சீவிச் செய்யப்பட்டதோடு விசைமிகுந்ததாகும். (அகம்.175:1-2, 182:2)

எனவேதான், “உருளையின் பகுதி ஒத்த வடிவுடையதை வளைத்து நாணேற்றி அம்பு எய்யும் போது முழங்கும் வில் சிலை எனலாம். செம்மல் சிலை, வாங்கு சிலை, வீங்கு சிலை, வணங்கு சிலை, கடுஞ்சிலை, நோன்சிலை, அரவு உறழ், அம்சிலை என்னும் தொடர்கள், சிலையின் தலைமை, வளைவு, வணக்கம், கடுமை, நொய்மை, சீற்றம் முதலிய பண்புகளை உணர்த்துகின்றன என்பார்.”⁴

வலிமையான வில்லை வளைத்து அம்பெய்வதால் வீரனின் மார்பு மலர்ந்தாக “சிலைசெல மலர்ந்த மார்பின்” (புறம்.157:6) என்ற பாடலடியும், வில் பயிற்சி பெறும் போது வீரனின் மார்பானது அகன்று நிமிர்ந்ததென்று “சிலையுலாய் நிமிர்ந்த சாந்துபடு மார்பின்” (புறம்.394:1) என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன. மேலும், போர் நடவடிக்கைகளில் ஆநிறை கவரும் தொடக்க நிகழ்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட போது சிலை என்ற வலிமையான வில் பெரிதும் பயன்பட்டன என்று,

“கையின் சுட்டிப் பையென எண்ணி,

சிலையின் மாற்றியோனே...”

(புறம்.257:9-10)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. “சிலையுடை இடத்தார்”, (அகம்.52:8) “நோன்சிலை சிலை எருக்கத்து இரிஇ” (அகம்.182:2) என்னும் தொடர்கள்

வில்லினை வீரர்கள் தம் இடப்பக்கத் தோளில் வைத்திருப்பர் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. இவையாவும் சிலை எனப்படும் வில்லைப் பற்றியக் கருத்தியலாகும்.

9.1.3 சாபம்

“சா, எனில் வட்டக்கோட்டின் ஒரு பகுதியின் இரு முனைகளையும் சேர்க்கும் கோடு என்னும் பொருளாகும். ‘அம்’ எனில் அழகு என்னும் பொருள்படும்.”⁵

எனவேதான், ‘கண் ஒளிர் வருடம் கவின் சாபம்’, (புறம்.7:4) ‘பொரி வரி சாபம்’ (பரி.5:65) என்னும் தொடர்கள் ‘சாபம்’ என்னும் வில்லின் இயல்புணர்த்தும் இலக்கியத் தொடர்களாக இடம்பெற்றுள்ளன. வடமொழியில் ‘சாபா’ என்பது ஒரு வகை மூங்கிலைக் குறிக்கும் என்பர். போர்க்களத்தில் தேர் மீதமர்ந்து ‘சாபம்’ என்னும் வில்லைப் பயன்படுத்தி பகைவர்களை வீழ்த்தினர் என்பதனை,

“ஆவம் சேர்ந்த புறத்தை தேர் மிசைச்

சாப நோன் ஞாண் வடுக் கொள வழங்கவும்...” (புறம்.14:8-9)

என்ற பாடலடியும்,

“குறுந்தொடி கழித்தகைச் சாபம் பற்றி,

நெடுந் தேர்க் கொடுஞ்சி பொலிய நின்றோன்” (புறம்.77:4-5)

என்ற பாடலடியும் குறிப்பிடுகின்றன. இயல்பான வில்லின் வடிவத்திலிருந்து சற்று வேறுபட்டு அழகுடையதாகத் திகழ்ந்தமையையும், தேர்ப்படை வீரர்கள் வைத்திருந்த வில் ‘சாபம்’ என்னும் சொல்லில் கையாளப்பட்டுள்ளன எனவும் அறியமுடிகின்றன. சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் அம்பறாத் தூணியைப் புறத்திலே கொண்டு தேரின் மீதமர்ந்து சாபம் என்னும் வில்லை பகைவர்கள் மீது எய்தினான் எனக் குறிப்பிடுகிறார் கபிலர். (புறம்.14:8-9), தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் கையில் சாபம் பற்றி சிறுவயதிலேயே போர்க்களத்தில் பகைவர்களை வீழ்த்தினான் என்கிறது புறநானூறு. (77:4-5)

எனவே, வில் என்பது தொடக்ககாலத்தில் வேட்டையாடப் பயன்படுத்தப்பட்டன. பல்வேறு சொல்லில் வழங்கப்படும் சாபம் என்னும் வில்

ஒளியுடையது, அழகுடையது, வரிந்து கட்டப்பட்டது, மூங்கிலால் ஆனது என அறியமுடிகின்றன. மேலும், களிறுகளையும், குதிரைகளையும், வீரர்களையும் வீழ்த்துவதற்காகவும், தேர்ப்படையின் முதன்மைக் கருவியாக ‘சாபம்’ என்னும் வில் பழங்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன எனலாம்.

9.1.4 கொடுமரம்

கொடுமரம் என்பது இயல்பாக வளைந்து கொடுக்கக் கூடியது அல்லது மூங்கிலால் செய்யப்பட்டது என்பர். வில்லின் வேறு பெயர்களில் ஒன்று கொடுமரம் என்பதாகும். போரில் ஈடுபடும் வீரர்கள் பலர் வளைந்த வில்லைத் தம் கையில் வைத்திருப்பர். இவர்களில் கொடுமரம் என்னும் வில்லினை ஏந்தியவர்களும் இடம்பெறுவர் என்பதனை, ‘கொடுவில் கூளியர்’ (புறம்.23:5), ‘கொடுமர மறவர்’ (புறம்.43:11), ‘கொடுவில் கானவன்’ (நற்.75:6, குறுந்.333:1, அகம்.231:5), ‘கொடுவில் ஆடவர்’ (நற்.164:6, அகம்.159:5, 167:9, 179:7) என்னும் தொடர்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“பகைநாடு நோக்கிப்படை மறவர் செல்லும் போது கொற்றவையும் கொடு மரமும் முன் செல்லும் என்பது இலக்கிய வழக்கு.” (சிலம்பு.12:13:4) எனவே, கொடுமரம் என்பது கானவர் வேட்டடையாடவும், குறவர், மறவர், கூளியர், எயினர், ஏவல் ஆடவர் போர்ச்செயல்களில் ஈடுபடவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன எனலாம்.

9.1.5 வல்வில்

வல்வில் என்பது ‘கைபுனை வல்வில்’, ‘வரிபுனை வல்வில்’, ‘அம்சிலை வல்வில்’, ‘கோட்டு அமை வல்வில்’, ‘பொன் அணி வல்வில்’, ‘உருவ வல்வில்’ ‘வாள் போழ் வல்வில்’, ‘விசைப்புறு வல்வில்’ எனப் பல்வேறு அடைமொழியுடனும், சிறப்புப்பெயருடனும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. (கலி.7:6, 104:58, 15:1, அகம்.44:9, 82:11, 281:5, புறம்.369:8)

வெட்சி வீரர்கள் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்கும் கரந்தை வீரர்கள் பகைவர்களை வீழ்த்துவதற்கு வல்வில்லைப் பயன்படுத்தினர் என,

“இலை புதை பெருங் காட்டுத் தலை கரந்து இருந்த

வல் வில் மறவர் ஒடுக்கம் காணாய்” (புறம்.259:2-3)

என்ற பாடலடிகளும், ‘பல்லா தழீஇய கல்லா வல்வில்’ (புறம்.261:11) என்ற பாடலடியும் வல்வில் குறித்தப் பயன்பாட்டினைக் குறிப்பிடுகின்றன.

“வல்வில் என்பது வேலைப்பாடுடையது. இரும்பாலானது, அம்புகளை விரைந்து செலுத்தும் இயல்புடையது. இதனை, ஏவல் இளையர், எளினர், மறவர், மன்னர் முதலிய அனைவரும் தம் வினை முடிக்க வல்வில்லைப் பயன்படுத்தினர் என்பர். மேலும், பாசறைக் காக்கவும், கான்போர் நிகழ்த்தவும், எயில் எறியவும், அரண் அழிக்கவும், பகைவர்களிடமிருந்து ஆநிரை கவரவும், ஆநிரை மீட்கவும், செய்வினை முடித்துச் சிறப்புடன் திரும்பவும், நெற்போர் காக்கவும், வல்வில் பயன்பட்டது. பாரதப்போரில் நூற்றுவரை எதிர்த்துப் போரிட்ட ஐவர், வரிபுனை வல்வில் கொண்டிருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுவர். இந்தியாவின் வடஎல்லையில் வாழும் நாகர்கள் இன்றும் தம் கரங்களில் இதுபோன்ற வில்லைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இன்றைய காலத்தில் பல்வேறு போர்களில் இதுபோன்ற எந்தரவில் அவ்வப்போது பயன்படுத்தப்படுகின்றன. (பிளாசிப்போர்) கி.மு. 3 அல்லது 4 ஆம் நூற்றாண்டில் கிரேக்கர்கள் பயன்படுத்திய எந்திரவில் இத்தன்மையை ஒத்தது.”⁶

9.2 அம்பு வகைகள்

அம்பினைக் குறிக்க கூர் நல்லம்பு, காலமாரியின் அம்பு, எய்கணை, விடுகணை, கடுங்கணை, வருகணை, விழுத்தொடைப் பகழி, வாளி, வார்கோல் என்ற சொற்களே பழங்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன. (புறம்.23:5, புறம்.287:3, புறம்.13:3, புறம்.260:14, புறம்.263:7, புறம்.370:11, புறம்.152:1, புறம்.43:10)

சேரநாட்டில் மிகுதியாக மலைப்பகுதிகள் இருப்பதால் அந்நிலத்தில் பிறவகைப் படைக்கலன்களை காட்டிலும் வில்லும் அம்பும் பொரும்பான்மையாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பர். எனவேதான், வில்லையும் அம்பையும் சேரர்கள் தங்களின் அடையாளச் சின்னமாக இடம்பெறச் செய்தனர். சேரர்களை அகநானூறு ‘வில்கெழு தடக்கை வெல்போர் வானவன்’ என்றும், பதிற்றுப்பத்து ‘வில்லோர் மெய்ம்மறை’ என்றும் பாராட்டுகிறது. வில்லில் பொருத்தி எய்யும் அம்புகள் அழகிய அம்பானத்தூணியில் (பொறிகினர் தூணி) அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் என அகநானூறு 159 ஆவது பாடல் குறிப்பிடுகின்றன.

தூணியில் அம்புகள் அடங்கியிருத்தல் புற்றில் பாம்பு அடங்கியிருத்தல் போல இருக்கும். (பதிற்றுப்.45:2) வேட்டுவர் என்ற இனத்தவரின் வாழ்க்கையே

வில் அம்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டே இயங்கியிருக்கின்றன. புறநானூறு பாலைநிலத்தில் வாழ்வோரை ‘வில் உழுது உன்மார்’, ‘வடிநவில் அம்பின் வில்லோர்’ என்னும் சிறப்புப்பெயரால் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், பகைவரும் பாராட்டத்தகுந்த வில் அம்பினையுடைய ‘புகழ்சால் சிறப்பின் அம்புமிகத் திளைக்கும் வல்வில் ஓரி’ என்ற சிறப்புப்பெயரால் ஒரு சீறூர் மன்னன் அழைக்கப்பட்டான் என்பதனை புறநானூறு 152, 153, 204 ஆகிய பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“சிலை, தானு, வேணு, கார்முகம், சாபம்,
முனியே, சார்ங்கம், சராசளம், பினாகம்,
கோதண்டம், தவர், கொடுமரம், துரோணம்,
வார்வில் லென்ப மதிநூற் புலவர்” (சேந்தன் திவாகாரம்.ப.137)

என்ற பாடல் வரிகளில் இடம்பெற்றுள்ள சொற்கள் வில்லினைக் குறிக்கப் பயன்பட்டதாக சேந்தன் திவாகரம் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் அம்பினைக் குறிக்க,

“பகழி, வாளி, வண்டு பாணம்
நிகழ்சரம், பத்திரி, சீலிமுகம், பல்லம்,
புங்கம், கணை, குதை, கங்கபத்திரம்
அத்திரம், தோணி, கோல், விசிகம், அம்பே” (சேந்தன் திவாகரம்.ப.138)

எனச் சேந்தன் திவாகரமும்,

“பகழி, வாளி, தோணி, வாணம்,
கதிரம், பல்லம், கணை, கோல், கரமொடு,
வண்டு, பத்திரம், சீலிமுகம், விசிகம்,
அம்பின் பெயர் உருவாகலும் உரித்தே” (பிங்கல நிகண்டு.1539)

எனப் பிங்கல நிகண்டும் அம்பின் பல்வேறு பெயர்களைத் தொகுத்துரைக்கின்றன. இவற்றுள் பகழி, வாளி, கணை, கோல், அம்பு என்னும் சொற்களே பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அம்பினைக் குறிப்பதாக இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றைப் பற்றியக் கருத்தியல்களை பின்வருமாறு காணலாம்.

9.2.1 அம்பு

“அம்பு என்பது “வில்லில் தொடுக்கப்படும் பாணம்” எனப் பெருஞ்சொல்லகராதி விளக்கம் தருகின்றன.”⁷

எய்தவுடன் இலக்கு நோக்கிச் சென்று அப்பிக்கொள்வதாலும், அழகிய பூ வடிவுடையதாலும் அம்பு எனப்பட்டது. “வடிநவில் அம்பு, செங்கோல் அம்பு, வள்வாய் அம்பு, அரம் போல் நுதிய வாளி அம்பு, கூர் நல் அம்பு, புற்று அடங்கு அரவின் ஒடுங்கிய அம்பு, புலா அம்பு, குருதியம்பு, அம்பு கடி விடுதும், புண்ணொன்று அம்பு, புகழ்சால் சிறப்பின் அம்பு என்னும் தொடர்கள், அம்பின் வடிவம், செம்மை, கூர்மை, தூணியில் அதன் ஒடுக்கம், அரம் கொண்டு அது கூர்மையாக்கப்படும் இயல்பு ஆகியன குறித்து நிற்கின்றன.” (நற்.48:7-8, அகம்.215:10, புறம்.168:16, குறுந்.1:2, அகம்.13:10, 67:5, புறம்.23:5, பதிற்றுப்.45:2)

“அம்பு பல உறுப்புகளை உடையது. அம்புத்தலை ‘உடு’ என்றும், அம்பின் குப்பி ‘புழுகு’ என்றும் குறிப்பர்.” (சேந்தன் திவாகரம். ப.138, பிங்கல நிகண்டு. பா.1540, 1542)

“அம்பின் இறகை உடு எனவும், அம்பின் அடியை குதை, பகழி, புங்கம் எனவும் குறிப்பர்.” (பிங்கல நிகண்டு, பா.1544, 1549, சேந்தன் திவாகரம்.ப.138)

“இரும்பாலான நுனிகளையுடைய ‘வேணு’, ‘சரம்’, ‘சலாகா’, ‘தண்டாசனா’, ‘நாரசம்’ என்னும் ஐவகை அம்புகளையும் அவ்வம்புகளின் நுனிகள் இரும்பு, எலும்பு அல்லது மரத்தால் ஆனவை என அர்த்தசாஸ்திரம் குறிப்பிடுகின்றன.”⁸

“பொறிகிளர் தூணி, வில்லோர் தூணி, யாத்த தூணி, கவர்கணைத் தூணி, வல்வில் தூணி என அம்புகளை வைத்திருக்கும் அம்பறாத்தூணிகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. (புறம்.45:1, அகம்.9:2, அகம்.225:10, சிறுபாண்.238, முல்லைப்.39) அம்புகள் அடங்கியிருக்கும் அம்பறாத்தூணி கொண்ட வீரரின் முதுகு ‘ஆவம் சேர்ந்த புறம்’ (புறம்.14:8) எனக் கூறப்பட்டன.

“மொட்டம்பின் பெயர் உதள், அம்புத்திரள் கட்டும் கயிறு பற்றாக்கை என்றும், அம்புக்கட்டின் பெயர் புதை என்றும், அம்பறாத்தூணி புட்டில் என்றும்,

ஆவம், ஆவநாழிகை என்றும் குறிக்கப்பட்டன.” (சேந்தன் திவாகரம், ப.138, பா.1543, 1546, பிங்கல நிகண்டு.பா.1541, 1545, 1547)

ஒரு வில்லாளன் எய்யும் அம்பானது ஒருவன் கூப்பிடும் தூரம் வரைச் செல்லும் என்பதனை,

“கூப்பிடு கடக்கும் கூர்நல் அம்பின்

கொடுவிற கூளியர் கூவை காணின்”

(மலைபடு.421-422)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அம்புகள் போரில் பெருங்களிறுகளை வீழ்த்தவும் பயன்பட்டன என்பதனை, ‘அம்பு சென்றிறுத்த வரும்புண் யானை’ (புறம்.19:9) என்ற தொடரும், ‘எனைப்பல் யானையும் அம்பொடு துளங்கி...’ (புறம்.63:1) என்ற தொடரும் குறிப்பிடுகின்றன.

எனவே, அம்பு என்பது பழங்காலத்தில் வேடருக்கும், பின்னர் வீரருக்கும் பல்வேறு நிலைகளில் பயன்பட்டுள்ளன எனலாம். அம்பினைக் கொண்டு வெட்சி, கரந்தை என்ற களவுச் சண்டையிலும், பின்னர் பல்வேறு பெரும்படைகள் பெருகிய காலத்தில் அவற்றை அழிக்கவும் அம்புகளைப் பயன்படுத்தினர் எனலாம்.

9.2.2 பகழி

இலக்கினை பிளந்து அழிக்கும் அம்பு பகழி எனப்படும். நெடிய கோலும், உடு என்னும் உறுப்பும் உடையது பகழி. போர்க்களத்தில் படையணி வகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள களிறுகளையும், புரவிகளையும் இன்னும் பல விலங்குகளையும் வேட்டையாடப் பகழி என்னும் அம்பு பழங்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன.

“வேழம் வீழ்த்த விழுத் தொடைப் பகழி

பேழ் வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உறிஇ,

புழல் தலைப் புகர்க் கலை உருட்டி, உரல் தலைக்

கேழற் பன்றி வீழ், அயலது

ஆழல் புற்றத்து உடும்பில் செற்றும்

வல் வில் வேட்டம் வலம் படுத்து இருந்தோன்” (புறம்.152:1-6)

என்ற பாடலடிகள், வில்லாற்றலில் வல்லவனான வல்வில் ஓரி எய்துவிட்ட பகழியாகிய அம்பு, தொடுக்கப்பட்ட ஒரே முறையில் களிறு, புலி, புள்ளிமான், பன்றி, உடும்பு ஆகியவற்றின் உடலை ஊடுருவிச் சென்று அதன் அதன்

உயிரைப் பறித்துள்ளது எனப் ‘பகழி’ என்ற அம்பின் வேகத்தை புறநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளன.

மேலும், உலைக்களத்தில் காய்ச்சி வடித்தலுற்றதால் ‘வடிஉறு பகழி’ என்றும், குதையமைந்ததால் ‘அடியமை பகழி’ என்றும், கோலும் இறகுகளும் கொண்டிருந்தமையால் ‘தொடை அமைப்பகழி’, ‘தொடைப்பகழி’ என்றும், விரையும் இயல்புடைமையால் ‘நொய்வு இயற் பகழி’ என்றும் இவ்வம்பின் தன்மைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. (குறிஞ்சிப்.169-170, அகம்.161:3, அகம்.295:15, புறம்.152:1, அகம்.388:11)

போரில் பகழி என்னும் அம்பு பாய்ந்ததால் புல் உண்ணாமல் வருந்தும் குதிரையை எண்ணி அரசன் வருந்துகிறான் என முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடுகிறது. (முல்லைப்.72-73) எனவே, மற்ற அம்பு வகைகளை விடவும் பழங்காலத்தில் பகழி என்னும் அம்பானது விலங்குகளையும், பகைவர்களையும் வீழ்த்த பெரிதும் பயன்பட்டுள்ளன என அறியமுடிகின்றன.

9.2.3 வாளி

வளியால் (காற்று) இயங்குவது வாளி எனப்படும் அம்பு வகையாகும். செம்மையுற்ற திரண்ட கோல்களால் செய்யப்பட்டமையால் ‘செங்கோல் வாளி’ (நற்.164:6) என்றும், கூர்மையும் நீட்சியும் கொண்டமையால் ‘வை வார் வாளி’ (குறுந்.272:6, 297:2) என்றும் குறிக்கப்படுகின்றன.

பகைவர்களால் எய்யப்படும் அம்புகளில் ‘வருகணை வாளி’ (புறம்.371:11) என்பதும் ஒன்று. எய்யும் இலக்கைச் சென்றடையும் வரை ஒருவித ஒலியோடு ஒலித்துச்செல்லும் கொடிய வாயினையுடைய அம்பு ‘விடுதொறும் விளிக்கும் வெள்வாய் வாளி’ (அகம்.175:3) என அழைக்கப்படுகின்றன. இரும்பினாலான அராவப்பட்ட கூரிய அம்பு ‘அரம் போழ் நுதியவாளி’ என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. எனவே, வாளி என்ற அம்பானது நீளமாகவும், செம்மையாகவும், கூர்மையாகவும், விரைந்து செல்லும் தன்மையுடையதாகவும் இருக்கும் என்பது தெளிவு.

9.2.4 கணை

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் ‘கணை’ என்ற சொல் அம்பு என்ற பொருளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. “கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலின்” (தொல்.புறத்.1017:1) என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா இருபெரு மன்னர்களும் எதிர் எதிராக நின்றுப் போரிடும் தும்பைப் போரில் ‘கணை’ என்ற அம்பினைப் பயன்படுத்தியதாகக் குறிப்பிடுகின்றன. கணை என்ற சொல்லுக்கு திரட்சி என்று பொருள். கணைக்கால் என்றால் திரண்டகால் என்பர். (புறம்.257:1) எனவே, கணை என்பது அழகிய கண்ணையும், திரண்ட பிடியையும் உடையது என்பர். இதனை, ‘எய்கணை’ (புறம்.13:3), ‘விடுகணை’ (புறம்.260:14), ‘வில்உழிழ் கடுங்கணை’ (263:7), ‘வருகணை’ (புறம்.371:11), ‘பொருகணை’ (பெரும்பாண்.70), ‘எறிகணை’ (நற்.228:8), ‘தெரிகணை’ (கலித்.39:22), ‘இரும்பு தலையாத்த திருந்து கணை’ (பெரும்பாண்.91) ஆகிய தொடர்கள் வழி அறியலாம்.

அம்பின் பின்பகுதியில் பறவைகளின் இறகு வைத்துக் கட்டும் மரபு பழங்காலத்தில் இருந்துள்ளன. இதனை,

“இறகு புடைத்து இற்ற பறைப் புன் தூவி

செங் கணைச் செறித்த வன்கண் ஆடவர்”

(நற்.329:5-6)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அம்பினை வில்லில் தொடுத்து எய்யும்பொழுது, வில் இடக்கையிலும் கணையாகிய அம்பு வலது கையிலும் வைத்துக்கொள்ளும் மரபை,

“அம்சிலை இடவது ஆக, வெஞ் செலல்

கணை வலம் தெரிந்து, துணை படர்ந்து உள்ளி”

(அகம்.38:3-4)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மேலும், கணையை எய்யும் பொழுது வலது கையினைக் கவிழ்ந்த நிலையில் வைத்திருந்ததாக ‘கணைபொருது கவிகண் கையால்’ (புறம்.7:3) என்ற பாடலடியும் குறிப்பிடுகின்றன. ‘இடத்திலே சிலையும், வலத்திலே கணையும் கொள்ளல் மரபு என்பர். மிகுந்த விசையுடைய கவணிலிருந்து எறிந்த சிறுகற்கள் உடு எனும் உறுப்புடைய கணை போல விரைந்து போகும் என்பர். (அகம்.281: 6-7, 292:11-12) இக்கணையானது கவசம், தோல் போன்ற உறுதியானத் தடுப்புக்கருவிகளையும் துளைத்துச் சென்று

வீரர்களை வீழ்த்தியுள்ளன. போர்வீரன் தம் மார்பில் அணிந்திருந்த புலிநிறக் கவசத்தை எய் கணையானது துளைத்துப் பாய்ந்தன என்ற செய்தியினை,

“புலிநிறக் கவசம் பூம் பொறி சிதைய

எய் கணை கிழித்த பகட்டு எழில் மார்பின்”

(புறம்.13:2-3)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. ‘வருநர் பார்க்கும் வன்கண் ஆடவர், மரக்கிளைகளில் விடுகணை வில்லொடு ஏறிக் காத்திருப்பர் என்றும் (குறுந்.274:3-4), பகைவரின் வீரமுரசைக் கணை கொண்டு கிழிப்பர் என ‘தூக்கணை கிழித்த மாக்கண் தண்ணுமை’ (பதிற்றுப்.51:33) எனும் பாடல் வரிகளும் குறிக்கின்றன.

எனவே, கணையானது மிகவும் கூர்மையாகவும், வலிமையாகவும், விரைந்து பாயும் தன்மையிலும் உருவாக்கப்பெற்றன. நிரை கவரவும் (புறம்.260:14-15), போரில் வினை முடிக்கவும், களிறு, (புறம்368:1-3) புரவி போன்ற போர்ப்பயிற்சி பெற்ற விலங்குகளை வீழ்த்தவும் போர்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன எனலாம்.

9.2.5 கோல்

“இரும்பு தலையாத்த திருந்து கணை விழுக்கோல், உளிவாய்ச் சுரை” (பெரும்பாண்.71-72) என்ற வரிகளானது கூரிய வாயையும், இரும்புத் தலையையும் உடைய நீண்ட கோல் வடிவான அம்பினை கோல் எனக் குறிப்பிடுகிறது. “வார்கோல் கொடுமரம் (புறம்.43:10-11), வார்கோல் உடு உறும் பகழி (குறிஞ்சிப்.169-170), கடுவிசைக் கணைக்கோல் (மலைபடு.380) என்னும் தொடர்கள் கோல் என்னும் பொருளில் வழங்கப்பட்ட அம்பினைக் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, கோல் கணை என்பது கொடுமரத்திலிருந்து எய்யப்பயன்பட்டது என அறியமுடிகின்றன.

கோல் என்பது செங்கோல், துணைக்கோல், அம்பு, குச்சி என்னும் பலபொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாகும். கூர்மையான வாயையும் இரும்புத் தலையையும் உடைய கோல் வடிவிலான அம்பைக் கோல் எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (91-92) குறிப்பிடுகின்றன. கோல் என்ற சொல் சங்கஇலக்கியத்தில் பல இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டாலும் ‘வார்கோல்’ என்னும் சொல்லே நீண்ட அம்பு என்னும் பொருளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

“புலிஎன உலம்பும் செங்கண் ஆடவர்,

ஞெலியோடு பிடித்த வார்கோல் அம்பினர்,
எல்ஊர் எறிந்து, பல்ஆத் தழீஇய
விளிபடு பூசல் வெஞ்சுரத்து இரட்டும்...” (அகம்.239:3-6)

என்ற பாடலில், எயினந்தை மகன் இளங்கீரனார் என்னும் புலவர், பழங்காலப் போரில் தீப்பொறிகள் பற்றிய பந்தங்களோடு பொருளீட்டுவதற்காக வீரர்கள் பலர் வில் அம்பைப் பயன்படுத்தி வேற்று இனத்தவரின் ஆநிரைகளை கவர்ந்து பிறமொழி பேசும் நாட்டின் வழிகளைக் கடந்து இரவில் ஆரவாரித்துச் சென்றனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, வில்லும் அம்பும் பேரரசு தோன்றுவதற்கு முன், பழங்காலத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்ட தொன்மையான போர்க்கருவி எனலாம். மேலும், இரவில் போர்த்தொடுக்கும் வழக்கம் பண்டைத்தமிழர் மரபில் இல்லை எனக்கூறும் போரறமானது, நெறிப்படுத்தப்பட்ட அரசருவாக்கச்சூழல் தழைத்தோங்கிய காலத்தில் தான் பின்பற்றப்பட்டன. ஆநிரை கவரும் வேட்டைச்சமூகத்திலும், அதனோடு வரலாற்றுத் தொடர்புடைய இனக்குழுச் சமூத்திலும் நடந்த களவுச்சண்டையினை, படைகளும் படைக்கலன்களும் பல்கிப்பெரிய காலத்தில் நடைபெற்ற பெரும்போர் போன்றது எனக் கருத இயலாது. இக்களவுச் சண்டைகள் அல்லும் பகலும் நடைபெற்றுள்ளன எனலாம்.

மேற்குறிப்பிட்டவாறு வில் அம்பு, வேல் போன்ற கூர்மையான ஆயுதங்களால் இலக்கினை தகர்க்க அல்லது வீழ்த்த பண்டைத்தமிழர்கள் படைக்கலப் பயிற்சிகள் மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். அதற்காக அகன்ற இலைகளை உடைய முருக்க மரத்தாலான இலக்கையும், தோல் போன்ற இலக்கையும் அம்பு எய்யப் பயன்படுத்தினர் என புறநானூறு (169:9-11, 4:5-6) குறிப்பிடுகின்றன.

எனவே, இனக்குழுச் சமூகக்காலத்திற்கு முன்பிருந்தே வில்லும் அம்பும் ஆநிரை கவரும் போர்களில் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதனை உறுதியாகக் குறிப்பிடுகின்றன. அரசருவாக்கச் சூழல் மேம்படுத்தப்பட்ட பிற்காலத்தில் திறன் வாய்ந்த பல்வேறு படைகள் உருவாக்கப்பட்டன. அப்படை அணிவகுப்பில் யானைகள் மீதமர்ந்த வீரர்கள் அம்புமாரி பொழிந்தனர் என்றால், தொன்மையான வில்லும் அம்பும் அத்தனை பயன்பாடுடையது என்பதனை பிற்காலத்திலும் உணர்ந்திருக்கின்றனர். தற்காலத்திலும் திறமையாக வில்லெய்தும் வீரர்களை அடையாளங்கண்டு இன்றைய அரசு அமைப்புகள் விருதுகள் வழங்கிச் சிறப்பிக்கின்றன. இது சங்ககாலத்தின் நீட்சி எனலாம்.

9.3 வாள்

வாள் என்பது இரும்பால் செய்யப்பட்ட ஒரு போர்க்கருவியாகும். இது மிகவும் ஒளி பொருந்தியதாகக் காணப்படும். “உவணி, ஏதி, கடுந்தலை, துவட்டி, நவிர் (மட்டாயுதம், தூவத்தி), நாட்டம், வஞ்சம், வாள் (கட்கம், கரவாளம்), அவரிவாள் (கத்தி), கூர்வாள் (சிறுவாள்), கொடுவாள் (குயம், புள்ளம்), ஈர்வாள் (கரபத்திரம்), உடைவாள் (சூரிக, பத்திரம்), குத்துவாள், புல்லரிவாள்” என வாழ்வியற் களஞ்சியம் பத்துக்கும் மேற்பட்ட வாள் வகைகளைப் பற்றியும், அவற்றின் செயல்பாடுகள் பற்றியும் விளக்கியுள்ளன. எனவே, ஒவ்வொரு வாளும்தான் ஒவ்வொரு சிறப்புத் தன்மையைப் பெற்றிருந்தன எனலாம். தொல்காப்பியத்தில் ‘வாள்’ என்ற பொதுச்சொல் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளன. அதன் வேறுபெயர்கள் எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

“வேல் கெழுதானைச் செழியன் பாசறை

உறைகழி வாளின் மின்னி”

(நற்.387:8-9)

என்ற பாடலானது, உறையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட வாள் மின்னலுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும், உறுதித்தன்மைக்கு உதாரணமாகக் கருதப்படும் வாளினை உறையில் வைத்துப் பாதுகாப்பர். எனவே, பழங்காலப் போர்களில் ஆற்றல்மிகு படைக்கருவியாக வாள் சிறப்பிக்கப்பட்டன. வலிமையான வாளினைப் பயன்படுத்துவதில் சிறப்புற்றிருந்த பாண்டிய மன்னன் ‘கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழுதி’ (புறம்.3:13) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். மேலும், “வாய்வாள் வளவன்” (புறம்.60:10), “வாய்வாள் பன்னன்” (புறம்.181:6), “ஒங்குவாள் மாற (மாறனே)” (புறம்.56:21) என்ற தொடர்கள் வெற்றிதரும் வாளுடைய மன்னர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளன.

“நாத்தகம், கட்கம், நவிர், ஏதி, கண்டகம்

ஏய்த்த வேணு, வஞ்சம், நாட்டம்,

கடுத்தலை உவணி, கரவாளம், கோணமோ (டு)

அடுத்தன வசியே, வாளென வறைவர்”

(சேந்தன் திவாகரம்.ப.138))

என வாளின் பெயரைத் தொகுத்துரைப்பர். இச்சொல்லாடல்களில் ‘கோணம்’, ‘வசி’ என்னும் இரண்டு சொற்களே வாளைக் குறிக்கச் சங்கஇலக்கியத்தில்

இடம்பெற்றுள்ளன. வடுமுகம் ‘கோணம் தின்ற வடு ஆழ் முகம்’ (மதுரைக்.592) எனவும், வீரர்கள் மார்பில் வாளால் ஏற்பட்ட புண் ‘நெடுவசி விழுப்புண்’ (மலைபடு.303-304) எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. வலிமையுடைய வீரனின் கைகளால் ஏந்தப்படும் வாளானது, பகைவர்களை பணியவைக்கவும், போரில் வெற்றியைப் பெற்றத்தரவும் காரணமாக அமையும். வாள் படை வீரர்களின் தொழிலுக்கு இன்றியமையாததாக அமைவதால் வாளாகிய ஏரையுடைய உழவனே என்று “ஆள்அழிப் படுத்த வாள்ஏர் உழவ” (புறம்.368:13) என்ற வரியும், ‘வாள்தக வைகளும் உழக்கும்’ (புறம்.342:13-14) என்ற வரியும் வாட்படை வீரனை உழவனாகயெண்ணி வருணித்துள்ளன.

“ஒள்வாள்” (புறம்.3:13, 177:1, 259:7), “ஒளிறுவாள்” (புறம்.227:4), “ஒளிறுவாள் வியங்கு வினை” (புறம்.230:5), என்ற தொடர்கள் ஒளி பொருந்திய வாளின் தன்மையையும், “வாய்வாள்” (புறம்.26:15, 50:9), “வலம்படு வாய்வாள்” (புறம்.91:1) என்ற தொடர்கள் வெற்றி தரும் வாளின் கூர்மையையும், “வாள் வலம்தர மறுப்பட்டன” (புறம்.4:1), “புலவ்வாள்” (புறம்.16:11) என்ற தொடர்கள் போரில் பயன்படுத்தப்பட்ட வாள் குருதிக் கறைபடிந்து புலால் நாற்றம் வீசுவதையும், “திரிந்த வாய்வாள்” (புறம்.284:7) என்ற தொடர் வளைந்து உருவம் திரிந்த வாளின் அமைப்பையும் விளக்குகின்றன. இவையாவும் வாள் என்ற படைக்கலனின் தன்மை, அமைப்பு, பயன்பாடு ஆகியவற்றை நன்குணர்த்துகின்றன.

வாளின் பிடி என்பது திண்மையாக இருக்கும். (அகம்.338:13) “பழங்காலத்தில் வட்டக் கைப்பிடி வாள், நுனியில் வட்டத் தகடு வலிவு கொண்ட நேர்வாள், மிகக் கூரிய நீண்ட வாள் பழங்காலத்திலிருந்தன என்றும்., வாளின் பிடிகள் காண்டாமிருகம், எருமைக் கொம்புகள், யானைத் தந்தம், மரம், மூங்கில் வேர் ஆகியவற்றால் உருவாக்கப்பெற்றிருக்கும் என்பர்.”

வாள் என்பது பகைவர்களை வீழ்த்தும் ஆயுதம் என்பதால், அதனை ஆயுதச்சாலையில் இருந்து எடுப்பதற்கு ஒரு நல்லநாள் பார்த்து அதற்கு மங்கலசின்னம் அணிவித்து பின்னர் கையில் கொள்ளும் வழக்கமுறை பண்டைத் தமிழர்களிடையே இருந்துள்ளன. இதனை,

“இரும்பு சுவைக் கொண்ட விழுப்புண் நோய் தீர்ந்து” (புறம்.180:4)

“இரும்பு முகம் சிதைய நூறி, ஒன்னார்” (புறம்.309:1)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியலாம். மன்னன் போருக்குப் புறப்படும் முன் நல்லநாள் பார்த்து வெண்கொற்றக்குடையையும், வீரவாளினையும் புறவீடு (போர்ப் பாசறை) நோக்கிச் செலுத்துவது ‘வாள்நாள் கோள்’ எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். (தொல்.புறத்.1014:1) போரில் எதிரெதிரே நிற்போரை வெட்டுவதற்கும் குத்தி வீழ்த்துவதற்கும் கூரியவாள் பயன்பட்டன என்பதனை “வாள்வாய்த்து கவிழ்தல்” (தொல்.புறத்.1006:13) எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், மதில் போரில் வென்ற வீரனின் வாள் நன்னீராட்டிக் கொண்டாடப்பட்டன என்றும் (தொல்.புறத்.1014:11), பகை மன்னனையும், அவனது களிறுகளையும் போரில் வென்றதால் வாள்படை வீரர்கள் தங்கள் மகிழ்ச்சியை வாளுயர்த்திக் கொண்டாடினர் என்றும் (தொல்.புறத்.1018:9-11), வாள்படை வீரர்களின் பெருமூயற்சியால் வினை முடித்து வெற்றி கண்ட மன்னன் பறையிசை முழங்க தம் வீரர்களுக்கு வளமிக்க நாட்டைப் பரிசாக ஈந்தான் என “வாள்மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்து பறைதூங்க” (தொல்.புறத்.1006:17) என்ற தொடர்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

வாள்படை வீரர்களை மட்டுமல்லாது, வேறுசில படைக்கலன்களை ஏந்திய போர் வீரர்களும் தற்காப்புக்காக இடையில் வாளினை அணிந்திருப்பர். தற்காலத்தில் பகைவர்களை எதிர்த்து நிற்கும் போர் வீரர்கள் துப்பாக்கி, கைத்துப்பாக்கி போன்ற ஆயுதங்களை எவ்வாறு தன்னுடன் எப்போதும் வைத்திருக்கின்றனரோ, அதேபோல் சங்ககாலத்தில் ‘வாள், குறும்பிடி, சுரிகைக் கத்தி போன்ற போர் ஆயுதங்கள் அனைத்து வீரர்களிடத்திலும் இருந்துள்ளன எனலாம். மறக்குடியினர் தங்கள் இல்லத்தில் குலப்பெருமையுடைய வாளினை வைத்திருப்பர். எத்தனை இடர்பாடுகளிலும் அதனை இழக்கக் கருதமாட்டார்கள். அத்தகைய சிறப்புடைய வாளினையும் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு வீரன், தன்னை நாடி வந்த இரவலனை உபசரிப்பதற்காக வேறுவழியில்லாமல் பணயம் (அடமானம்) வைத்தான் என்ற செய்தியினை,

“நெருநை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்

இரும் புடைப் புழவாள் வைத்தனன்: இன்று இக்

கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணையம்...”

(புறம்.316:5-7)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் பதிவிட்டுள்ளது. இச்செயல் பண்டைத்தமிழ் வீரனின் சிறந்த பண்பிற்கு உதாரணமாக அமைந்துள்ளன. வணிகர்கள் தங்களுடைய உற்பத்திப் பொருட்களை நெடுவழிப்பயணத்தின் மூலம் கொண்டுசெல்லும்

பொழுது, ஆறலைக் கள்வர்கள் அதனை அபகரிக்கப் போரிடுவர். இதனையறிந்த வாளேந்திய வணிகர் படை வீரர்கள் பெரும் போரிட்டு காத்துநிற்பர் எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது.

9.3.1 ஈர்வாள்

சேந்தன் திவாகரம் ஈர்வாள் என்னும் கருவியினை “வேதினம், கரபத்திரம் என்னும் பெயரில் குறிப்பிடுகின்றன்.” (ப.139) பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் கரபத்திரம் என்னும் சொல்லாட்சி எங்கும் இடம்பெறவில்லை. “ஈர்வாள் என்பது முதுகுபோல் வளைந்தும், வாளின் கூர்மையான பகுதியில் சிறுசிறு பிளவுகளாக அமைந்திருக்கும் என்பர்.” (குறுந்.10:1) எனவேதான், இக்கலன் இப்பெயர் பெற்றன. பழங்கால மதுரை நகர் கடைவீதியில் ‘வேதினத்துப்பு’ எனப்படும் ஈர்வாள் விற்கப்பட்டதாக சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றன. (சிலம்பு.14:176) இவைதவிர விரிவான இலக்கியச் சான்றுகள் ஈர்வாள் குறித்து எங்கும் இடம்பெறவில்லை.

9.3.2 கொடுவாள்

“கொடுவாள் கதுவிய வடுஆழ் நோன்பகை என்னும் தொடர் பழங்காலத்தில் கொடுவாள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை உணர்த்துகின்றன.”¹⁰ போர்த்தெய்வமான கொற்றவை தனது வலது கரத்தில் சுடர் வீசும் கொடுவாளினை ஏந்தியவாறு காட்சியளிப்பாள் என்கிறது சிலப்பதிகாரம். (சிலம்பு.23:8)

9.3.3 உடைவாள்

உடைவாளினைச் சுரிகை என்றும், குறுகிய கைப்பிடியைக் கொண்டுள்ளதால் குறும்பிடி என்றும் குறிப்பிடுவர். (சேந்தன் திவாகரம்.ப.139, பிங்கல நிகண்டு.ப.1562) சங்ககாலப் போர்களில் இடம்பெற்ற வீரர்கள் தங்கள் உடையுடன் அணிந்திருப்பதால் உடைவாள் எனக் குறித்துள்ளனர். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் எடுத்துவிடும் அளவில் இருப்பதால் இதனை சுரிகை என்பர். அணிந்திருப்பவருக்கு பாதுகாப்பளிப்பதால் பத்திரம் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. “உடைவாள் உருவ, உறைகை வாங்கி” என்னும் தொடர்கள் உடைவாளுக்கு உறையுண்டு என்பதனைக் குறிப்பிடுகின்றன. உறையைக் கையில் பிடித்தக்கொண்டு உருவி எடுக்கும் வகையில் இவை இடையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

9.3.4 அரிவாள்

பண்டைத் தமிழர்கள் முற்றிய நெற்கதிர்களை அறுவடை செய்ய அரிவாள் (புறம்.224:15) என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தினார்கள். அரிவாளுக்குக் ‘குயம், குளிர், கூர்வாள்’ (பிங்கலநிகண்டு.பா.1556,1557,1558) ஆகிய பெயர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. பண்டைத் தமிழர்கள் அரிவாள் என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தியதை, “நெல்அரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கின்” (புறம்.379:3) என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

பாணர்கள் அரிவாளைக் கொண்டு மனைச் சீவிய செய்தியினை, “கள்ளரிக்கும் குயம் சிறுசின் மீன்சீவும் பாண்சேரி” (புறம்.348:3-4) என்ற புறநானூற்று பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, அரிவாள் என்பது பலவழிகளில் பயன்பட்டுள்ளன என்பதை அறியமுடிகின்றன.

எனவே, இரும்புத்தொழிலால் உருவான ‘வாள்’ என்பது சங்ககாலச் சமூகத்தின் சிறந்த கண்டுபிடிப்பாகவும், பாதுகாப்புக் கருவியாகவும், அகவாழ்க்கையின் பயன்பாட்டுக் கருவியாகவும் விளங்கியமையை அறியமுடிகின்றன. மேலும், பகைவர் படையை போரில் விரட்டிய வீரன் தனியாகவும், தன் மன்னனின் வெற்றியைக் கொண்டாடும் வீரர்கள் குழுவாகவும் தம் வாளினை உயர்த்தி ஆடி மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் என அறியமுடிகின்றன.

0.10 வேல் (வேற்படை)

எதிரெதிராத் தாக்கும் படைக்கலன்களில் பல வகைகள் உள்ளன. தாக்கும் முறைக்கும் தாங்கும் முறைக்கும் ஏற்றவாறு படைக்கலன்கள் வேறுபட்டு காணப்படும். போரின் முதன்மைப் படைக்கருவியாக வேல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வேலேந்திப் போரிடும் வீரர்கள் அடங்கியத் தொகுதி வேற்படை எனப்படும். ‘பெரும்பகை தாங்கும் வேல்’ (தொல்.புறத்.1022:6) எனத் தொல்காப்பியர் வேல் பற்றியக் குறிப்பினைத் தருகிறார். பகைவர்களை தவறாமல் வீழ்த்தும் படைக்கலனாக வேல் பயன்பட்டுள்ளன.

“வேலொடு நின்றான் இடுஎன் றதுபோலும்

கோலொடு நின்றான் இரவு.”

(குறள்.552)

என்ற குறளில், ‘அரசன் குடிமக்களிடம் முறைகடந்து பொருளைக் கேட்பது, கையில் வேலோடு வழிப்பறி செய்யும் கள்வனின் செயலுக்கு ஒப்பானது’ என்கிறார் வள்ளுவர். மேலும்,

“வேல்அன்று வென்றி தருவது மன்னவன்

கோல்அதூஉம் கோடாது எனின்.”

(குறள்.546)

என்ற குறளில், அரசனுக்கு வெற்றியைத் தருவது கரங்களில் இருக்கும் வேல் மட்டுமல்ல, ஆகச்சிறந்த செங்கோலாகும் என வள்ளுவர் நல்லாட்சியை வலியுறுத்த வேறுபாட்டினைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“சத்தி, எ.:கம், உடம்பாடி, வேல், விட்டேறு, அரணம், ஞாங்கர், அயில்” என்ற சொற்கள் வேலின் வேறுபெயர்களாகக் கையாளப்பட்டன என்கிறது சேந்தன் திவாகரம். (ப.138, பிங்கல நிகண்டு.பா.1573)

“பண்டைய தமிழ் இலக்கியத்தில் சத்தி, விட்டேறு, ஞாங்கர் எனும் சொற்கள் வேலினைக் குறிப்பனவாக இடம்பெறவில்லை. வெல்லப் பயன்படுவது வேல், கைக்கொண்டவருக்கு ஆற்றல் அளிப்பதால் சத்தி, எ.:காலானதால் எ.:கு, வேலின் உடம்பே பிடியாக விளங்குவதால் உடம்பிடி, குத்துவதற்கு ஏற்ற அழகிய வடிவுடையதால் குந்தம், பகைநோக்கி விட்டு எறிவதால் விட்டேறு, கைக்கொள்வாருக்குக் காப்பாக விளங்குவதால் அரணம், எவ்விடத்திற்கும் ஏற்ற கருவியாதலால் ஞாங்கர், கூர்மையாக விளங்குவதால் அயில் எனப் பெற்றது என்பர்.”¹¹

மேலும், வேலின் தன்மை குறித்து புறநானூறு கூறும் பொழுது, ‘வேல் உறுதியானது, நீளமானது, அழகாக வடிக்கப்பட்ட இலை போன்ற முனையை உடையது எனக் குறிப்பிடுகின்றன. (பெரும்பாண்.120) ‘சுரை, காழ், மடை என்பன வேலின் பகுதிகளாகும். வேலின் காம்பு திரட்சியும் வலிமையும் பொருந்தியது. இக்காம்பு உள் துளையுடையதாக இரும்பால் இயன்றது. இலை வடிவான முனை இக்காம்புடன் ஆணி வைத்துப் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் என்கிறது பதிற்றுப்பத்து.’ (90:27)

இரும்பின் கண்டுபிடிப்பால் உருவான கருவி என்பதால், வேலின் வடிவம், செயல் ஆகியவற்றை விளக்க எ.:கு, எ.:கம் என்ற இரு சொற்கள் புறநானூற்றில்

அடைமொழியோடு ஆங்காங்கே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவைகளாவன, “ஒளிறு இலைய எ.:கு ஏந்தி” (புறம்.26:5), “எ.:கு விளங்கு தடக்கை” (புறம். 61:13), “வடிமாண் எ.:கம்” (புறம்.275:5), “வெந்திறம் எ.:கம்” (புறம்.304:4), “சிறுஇலை எ.:கம்” (புறம்.308:4), “நீள்இலை எ.:கம்” (புறம்.341:13), “வடிவேல் எ.:கின் சிவந்தஉண்கண்” (புறம்.350:9), “நிலைகாழ் எ.:கம்” (புறம்.354:2) என்பனவாகும்.

பண்டைத்தமிழர்கள் வேல்களுக்கு சடங்குகளைச் செய்து அவற்றைத் தெய்வத் தன்மையுடையதாகக் கருதி வழிபட்டனர். வேலானது, உலைக்களத்திலே நன்கு வடித்துக் கூர்மையாகச் செய்யப்படும் போது மின்னலைப் போல ஒளிவிடும் தன்மையுடையதாக விளங்கியது. இதனை,

“தானையும் கடல் என முழங்கும், கூர் நுனை”

வேலும் மின்னின் விளங்கும் : உலகத்து” (புறம்.42:3-4)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் தொடர்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. “வேல் கையிலெடுத்து எறியப்படும் கருவியாதலால், உறுதியான இரும்பினால் காம்பு அமையுமாயின், அதன் பளு மிகுதியாகி அது செல்லும் தொலைவும் வேகமும் குறையும். எனவே, பளுவைக் குறைக்க, ஒள்துறையுடைய இரும்புக்குழலால் காம்பை அமைத்தனர். இதனால் வேகமாகவும் தொலைவாகவும் வேலைச் செலுத்த இயலும் என்ற நுட்பத்தை பண்டைத்தமிழர் அறிந்திருந்தனர் என்பர்.”¹²

‘வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லருக்குக் கடமையாகும்’ எனப் புறநானூற்றில் (312) பொன்முடியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிறந்த வேல்படையினைக் கொண்டு பல்வேறு போர்களில் வாகை சூடியவன் என்பதால், ‘வேற்ப.:றடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளி’ என்னும் சிறப்புப் பெயரினை ஒரு சோழ மன்னனுக்கு வழங்கியதாகப் புறநானூறு (62, 63, 368) குறிப்பிடுகின்றன.

போருக்குச் செல்வதற்கு முன்னர் வீரர்கள் தங்களை கூரிய வேலை நன்னீரில் நீராட்டி வழிபாடுகள் செய்துள்ளனர். மாலை அணிவிக்கப்பட்டு, மகளிர் மங்கலமொழிகளால் வாழ்த்துக் கூறுவர். யாழோடு பல்வேறு இசைக்கருவிகள் முழங்க ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்வர். உணர்ச்சியோடு கொண்டாடப்படும் இவ்விழாவிற்குப் பின்னர் வீரர்கள் இன்புற்று வேலைக் கையிலேந்தி அமர்புரிய அணிவகுத்துப் புறப்படுவர். இச்செய்தியினை,

“பிறர்வேல் போலாதாகி, இவ் ஊர்
மறவன் வோலோ பெருந்தகை உடைத்தே:
இரும்புறம் நீறும் ஆடி, கலந்து இடைக்
குரம்பைக் கூரை கிடக்கினும் கிடக்கும்:
மங்கல மகளிரொடு மாலை சூட்டி,
.....

இருங்கடல் தானை வேந்தர்

பெருங்களிற்று முகத்தினும் செலவு ஆனாதே.” (புறம்.332)

என்ற பாடல் விரிவாக விளக்கியுள்ளன. மேலும், போரில் வென்ற வேலிற்கு
நீராட்டி விழா எடுத்தல் ‘வாள் மங்கலம்’ என்ற துறையுள் அடங்கும். இதனை,
‘மாணார்ச் சுட்டிய வாள் மங்கலம்’ (புறத்.30) எனத் தொல்காப்பியம்
பாடாண்திணையிலும், ‘வென்ற வாளின் மண்ணல்’ (புறத்.13) என உழிஞைத்
திணையிலும் குறிப்பிட்டுள்ளன. இவ்வாறு தொல்காப்பியத்தில், தும்பைப்போர்,
வாகைப்போர், காஞ்சிப்போர் பற்றிய இடங்களிலெல்லாம் ‘வேல்’ என்ற சொல்லை
மிகுதியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கணையும் வேலுந் துணையுற மொய்த்தலின்” (தொல்.புறத்.1017:1)

“வேல்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன்” (தொல்.புறத்.1018:3)

“பெரும்பகை தாங்கும் வேலினாலும்” (தொல்.புறத்.1022:6)

“நீத்த கணவற் தீர்த்த வேலின்” (தொல்.புறத்.1025:12)

“வேலை நோக்கிய விளக்கு நிலையும்” (தொல்.புறத்.1036:7)

என்ற தொல்காப்பியத் தொடர்கள் அக்காலத்திலும், அதற்கு முற்காலத்திலும்
‘வேல்’ என்ற படைக்கருவி பெரும்பகையோடு மோதும் போர்க்களங்களில்
எதிரிகளை வீழ்த்தக் கையாளப்பட்டுள்ளன என அறியமுடிகின்றன.

பெருங்களிறுகள் பங்கேற்கும் போர்களில் அக்களிறுகளையும், அதுசார்ந்த
வீரர்களையும் வீழ்த்துவதற்கு நன்கு வடிமைக்கப்பட்ட வேலினை வீரர்கள்
பயன்படுத்தினர் என்பதனை,

“வெள்ளேல் ஆவம் ஆயின், ஒள்வாள்

கறையடி யானைக்கு அல்லது

உறைகழிப்பு அறியா வேலோன் ஊரே.”

(புறம்.323:5-7)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், பகைநாட்டு மன்னன் ஊர்ந்துவரும் பெருங்களிறுகளை வீழ்த்துவதில் போர் வீரர்கள் மிகுதியான விருப்பத்தைச் செலுத்துவர் என,

“வேந்துஊர் யானைக்கு அல்லது,

ஏந்துவான் போலான், தன் இலங்கு இலை வேலே”

(புறம்.301:15-16)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. வினை முடித்த வீரர்கள் வெற்றியின் அடையாளமாக தங்கள் வேலினை உயர்த்தியவாறு பெருங்குரல் எழுப்பி ஆரவாரிப்பர். எனவே, போர் வீரர்களின் முதன்மையான ஆயுதமாக வேல் விளங்கியது. மேலும், கூர்வேல் பட்டன், குறுகல் ஒம்புமின், தெவ்வீர் (அகம்.170) என்ற தொடர்கள் தானைத்தலைவன் சிலரும் வேலினைக் கையாள்வதில் சிறந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

0.11 திகிரி / சக்கரப்படை

திகிரி என்பதற்கு அழிப்படை, சக்கரப்படை என்பது பொருளாகும். சக்கரப்படையை சேந்தன் திவாகரம், “திகிரி, நேமி, ஆழி, வளை, எ.:கம், சுதரிசனம், பரிதி” (ப.137) ஆகிய பெயர்களில் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றோடு ஒளி, வட்டம் என்பவனவும் சக்கரத்தின் பெயர்களாகக் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றுள் வளை, பரிதி, ஒளி, வட்டம் என்பன பழங்காலத்தில் வழக்கில் இல்லை. சுழன்று திரிதலால் திகிரி என்றும், வட்ட வடிவனதால் நேமி, ஆழி, வளை, வட்டம் என்றும், இரும்பால் ஆனதால் எ.:கம் என்றும், உருளை வடிவத்தில் ஒளியுடன் திகழ்வதால் பரிதி, ஒளி என்றும் சக்கரப்படை பெயர் பெற்றுள்ளன. “அஞ்சத்தகும் ஆண்சிங்கம் போல் அமர்ந்திருக்கும் கொற்றவையின் கரங்களில் சங்கும் சக்கரமும் உள்ளன என்பார் இளங்கோவடிகள்.” (சிலம்பு.12:9:1)

மன்னர்களின் வலிமையைப் பற்றி பாடும் புறநானூற்றுப் புலவர்கள் திகிரி, நேமி ஆகிய சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். “அரண்அடு திகிரி ஏந்திய தோளே” (புறம்.99:14) என்ற பாடலடி அதியமான் திகிரிப்படை கொண்டு பகைவரின் கோவலூர் என்ற அரணை அழித்ததாக குறிப்பிடுகின்றன. அகுதை என்னும் மன்னனிடம் பொன்னால் வடிவமைக்கப்பட்ட திகிரி இருந்ததாக

புறநானூறு (233:4) குறிப்பிடுகின்றன. திகிரிப்படையானது எதிர்படும் பகைவர்களின் மார்பைப் பிளக்கும் தன்மையில் உருவாக்கப்பட்டிருந்தமையால், போர்க்களத்தில் அதனை உருட்டும் பொழுது பகைவர்கள் முன்னேறி வராமல் சிதறியோடினர். இதனை,

“பொன்அம் திகிரி முன்சமத்து உருட்டிப்

பொருநர்க் காணாச் செருமிகு முன்பின்” (புறம்.365:5-6)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. ‘செருமிகு சினவேல் செம்பியன்’ தனி ஒரு ஆளாக நின்று போர்க்களத்தில் ஆழி எனப்படும் சக்கரத்தை உருட்டுவதில் வல்லவன் என்பதனை (சிலம்பு.1:67-68) சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றன.

எனவே, அரசருக்குரிய திகிரிப்படையானது போர்க்காலங்களில் வீரர்களை வீழ்த்தவும், பகைவர்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து அவர்களை விரட்டவும், யானைகளை வருத்தவும், அரண்களை அழிக்கவும் பயன்பட்டன. பிற்காலங்களில் அரசரின் ஆணையை அறிவிக்கவும் இப்படை பயன்படுத்தப்பட்டன என்பர்.

0.12 கணிச்சி

கணிச்சி என்னும் போர்க்கருவி கோடாரியின் சாயலை ஒத்ததாக அமைந்திருக்கும். இதற்கு ‘மழு’ என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. மனிதர்கள், விலங்குகள், மரங்கள் போன்றவற்றின் உருவத்தைச் சிதைத்து மழுங்கடிக்கச் செய்யும் ஆற்றலில் சிறந்ததால் இக்கலன் இப்பெயர் பெற்றன என்பர். உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட மழுவை “பொலம்செய் மழு” (கலித்.86:3) எனக் குறிப்பிடுகின்றன. நிகண்டுகள் மழுவின் வேறுபெயர்களாக, “பரசு, கணிச்சி, நவியம், தண்ணம், பாலம்” (சேந்தன் திவாகரம்.நூ.1223, பிங்கல நிகண்டு.ப.228) எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

செந்தமிழ் அகராதி கணிச்சி என்பதற்கு, “குந்தாலி, மழு, யானைத்தோட்டி, உளி, கோடாரி” (ப.137, 198) கணிச்சி என்னும் கூர்மையான ஆயுதம் கூற்றுவனைப் போன்று மனித உயிர்களைப் பறிக்கும் ஆற்றல் உடையதாகும் என்பதனை,

“கணிச்சிக் கூர்ம் படைக் கடுந் திறல் ஒருவன்

பிணிக்கும் காலை, இரங்குவிர் மாதோ” (புறம்.195:4-5)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, கணிச்சி என்னும் கருவியானது உயிர்களைக் கொல்லும் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதால் போர்ப் படைக்கலன்களில் இவற்றின் பயன்பாடும் இருந்துள்ளன எனலாம்.

0.13 நவியம் (கோடாரி)

நவியம், எ.:கம், மழு ஆகிய பெயர்கள் சங்கஇலக்கியத்தில் கோடாரியைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கொல்லர்கள் கோடாரியை இரும்பில் வடித்தனர். அவ்வாறு மிகநேர்த்தியான முறையில் வடிவமைக்கப்பட்ட கோடாரியானது போரின் போது பகைவேந்தனின் காவல்மரத்தை வெட்டி வீழ்த்துவதற்காகப் பயன்பட்டுள்ளன என்பதனை,

“கருங் கைக் கொல்லன் அரம் செய் அவ் வாய்
நெடுங் கை நவியம் பாய்தலின், நிலை அழிந்து
வீ கமழ் நெடுஞ் சினை புலம்ப, காவுதொறும்
கடி மரம் தடியும் ஓசை தன் ஊர்” (புறம்.36:6-9)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அழகிய வாயையும் நெடிய கைப்பிடியும் உடைய கோடாரியின் செய்முறை, தன்மை ஆகியவை பற்றி “வடி நவில் நவியம் பாய்தலின், ஊர்தொறும்” (புறம்.23:8) என்னும் பாடலடிக் குறிப்பிடுகின்றன. கோடாரியின் கூர்மைத்தன்மையானது மரத்தில் பாய்ந்ததினால், “விழுநவி பாய்ந்த மரத்தின்” (புறம்.270:12) எனவும், இரும்பால் செய்யப்பட்டது என்பதால், “வடிநவில் எ.:கம் பாய்ந்தென” (புறம்.370:22) என்ற தொடரும் குறிப்பிடுகின்றன.

எனவே, கோடாரி என்பது போரின் போது தாக்கும் கருவியாக பயன்படுத்தப்பட்டன என்றும், பகைவர்களின் காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தவும், பல்வேறு தன்மைகளில் பழங்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என அறியமுடிகின்றன.

0.14 பரிசை வகைகள் (தடுக்கும் கருவிகள் அல்லது தற்காப்புக் கருவிகள்)

கேடகம், கிடுகு, கடகம், தட்டு, பரிசை, பலகை, மறை, வட்டம், வட்டணம், தோல், தோல்பரம் ஆகியவை பரிசை வகைகளாகும். இதுபோன்ற சங்கஇலக்கியச் சான்றுகளைத் தவிர்த்து ‘வண்டிப்பொறி, வளைவில்பொறி, கருவிரல் ஊகம், கல் உமிழ் கவண், பரிவுறு வெற்றெய், பாகு அடுகுமிழி, காய் பொன் உலை, கல்

இடு கூடை, தூண்டில், தொடக்கு, ஆண்டலை அடுப்பு, கவை, கழு, புதை, புழை, கைபெயர் ஊசி, சென்றெறி சிரல், பணை, கணையம், அரிநூற்பொறி, நூற்றுவரைக் கொல்லி, தள்ளிவெட்டி, களிற்றுப்பொறி, புலிப்பொறி, தகாப்பொறி, கழுகுப்பொறி, விழுங்கிபாம்பு, குடம்பாம்பு' போன்ற 27 வகையான கருவிகள் அல்லது பொறிகள் பற்றிய சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிட்டுள்ளன. சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும் இக்கருவிகள் யாவும், அடர்ந்த காடுகளுக்குள் வேட்டைச்சமூகமாகவும் அல்லது இனக்குழுச் சமூகமாகவும் வாழ்ந்த மனிதர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கருவிகளாகவும், உணவைப் பெறுவதற்காக அமைக்கப்பெற்ற பொறிகளுமாகப் பயன்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதஇடமுண்டு. ஆனால், அரசருவாக்கச் சூழலில் நிகழ்ந்த பெரும்போர்களில் பயன்பாடுடையதாக அமைந்திருக்க இயலாது எனலாம்.

பண்டைத்தமிழ் மன்னர்கள் போர் செய்வதற்குத் தாக்கும் கருவிகளைப் பயன்படுத்தியதைப் போலவே போரில் பகைவர்கள் தாக்க வரும்போது தம்மை பாதுகாப்பதற்கும் சில கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவை தற்காப்புக் கருவிகள் என்று அழைக்கப்பட்டன. அவற்றைத் தடுப்புக் கருவிகள், வாயிற்காப்புக் கருவிகள் என வகைப்படுத்தலாம்

0.15 தோல் / கேடயம்

தடுப்புக் கருவிகளில் தோல் எனும் கேடயம் மிக முக்கியமானது. இது தோலால் செய்யப்பட்டமையால் தோல் எனப்படும். போர்க்காலங்களில் வீரர்கள் பகைவர்களின் தாக்குதலிலிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்காக இடது கையில் பிடித்திருக்கும் ஒருவகைக் கருவி தோலாகும். இவை கிடுகு, பலகை என்னும் வேறு பெயர்களாலும் அழைக்கப்பட்டது. பொதுவாக எல்லா அகராதிகளிலும் கேடயம் என்பதற்கு 'பரிசை' என்றே பொருள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

தோல் என்னும் கேடயம் பெரும்பாலும் மதில் போரின் போது அதிகமாகப் பயன்படுத்துள்ளது. மதில் போரின் போது மேலிருந்து தாக்கும் கருவிகளைத் தடுக்கத் தோலைப் பயன்படுத்தியதை,

“தொல்எயிற்கு இவர்தலும் தோலின் பெருக்கமும்” (தொல்.புறத்.1013:3)

என தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார். இதன்மூலம் மதில் போராகிய உழிஞைப்போரில் தோல் என்னும் கேடயம் அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அறியலாம். இரும்பால் செய்யப்பட்ட தோல் பலகை என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

“விளங்குபொன் எறிந்த நலம்கிளர் பலகையொடு” (புறம்.15:12)

கேடயமானது தோலாலோ, இரும்பினாலோ செய்யப்பட்டு அதன் உட்புறத்தில் மூங்கில் கம்புகள் கைப்பிடிக்காக குறுக்காகவும் நெடுக்காகவும் பின்னப்பட்டிருந்ததை,

“கழிப்பிணிப் பலகையர் கதுவாய் வாளர்” (புறம்.345:15)

என்ற பாடலடி விளக்குகிறது. பகைவர் தாக்கும் போது தற்காப்பதற்காகப் பலகையொடு போர்க்களத்திற்குச் சென்றதையும், போரில் ஈடுபட்ட போது அப்பலகை துண்டு துண்டாகச் சிதறிக் களத்தில் கிடந்த நிலையையும்,

“அலகை போகிச் சிதைந்து வேறாகிய

பலகை அல்லது, களத்து ஒழியாதே

சேண் விளங்கு நல் இசை நிரீஇ” (புறம்.282:9-11)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. போர்க்களத்தில் பகைவர்கள் எறியும் படைகளைத் தோல் கொண்டு தடுக்கும் வலிமையை,

“சிறப்புடைச் செங்கண் புகைய, ஓர்

தோல்கொண்டு மறைக்கும் சால்பு உடையோனே” (புறம்.311:6-7)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. பழந்தமிழ் மன்னர்களிடையே காணப்பட்ட தோல்படையின் பெருக்கத்தை,

“மழை உருவின தோல் பரப்பி” (புறம்.16:2)

“மழை என மருளும் பல்தோல்” (புறம்.17:34)

என்ற தொடர்கள் புலப்படுத்துகின்றன. மேகமோ என மருளும் அளவிற்குத் திரளான தோற்படை உடையவர்களாகப் பழந்தமிழர் வாழ்ந்துள்ளனர். இவ்வாறாக, தொல்காப்பியரும் தோல் (கேடயம்) படையின் பயன்பாட்டை விளக்கியுள்ளார். புறநானூற்றில் கேடயத்தைக் குறிப்பதற்குத் தோல் மற்றும் பலகை என்ற சொற்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. தோல் மற்றும் இரும்பால்

செய்யப்பட்டுள்ள அக்கேடயம் பகைவர்கள் தாக்கும் பொழுது தடுப்பதற்குப் பயன்பட்டுள்ளது. எடுத்துச்செல்வதற்கு எளிமையாகவும் விரைந்து போர் செய்வதற்கும் தோல் என்னும் கேடயம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

போர்க்காலங்களில் எதிரியின் தாக்குதலில் இருந்து காத்துக் கொள்வதற்காகப் பயன்படுத்திய ஆயுதத்தின் பெயரே ‘கேடயம்’ எனப்படும். பண்டைத் தமிழர்கள் கேடயத்தைப் பெரும்பாலும் இடது கையால் பிடித்துப் பயன்படுத்தினார்கள். கேடயம் இரும்பால் செய்யப்பட்டு அதில் ஆணிகள் இடப்பட்டிருக்கும் என்பதனை, “விளங்கு பொன் எறிந்த நலம் கிளர் பலகையொடு” (புறம்.15:12) என்ற பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

15.1 கவசம்

உடலோடு போர்த்திக் கொள்ளும் கவசமும் தடுப்புக் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதாவது போர்க்காலங்களில் பகைவர்களின் தாக்குதல் தங்களது உடம்பைத் தாக்காதவாறு உடம்பை இரும்பு உறைகளால் மறைத்துக் கொள்ளக் ‘கவசம்’ என்னும் கருவி பயன்படுத்தப்பட்டது. பகைவர்கள் எய்யும் வில், வேல், அம்பு போன்ற கருவிகள் தம் உடம்பைத் தாக்காதவாறு உடம்பிற்கு ஏற்றவாறு கவசம் அணிந்து மறைத்துக் கொண்டனர். சேந்தன் திவாகரம் கவசத்தின் வேறு பெயர்களாக,

“அரணம் சாலிகை ஆசு பரணம்
கவசம் கண்டம் மெய்யுறை தம்பம்
கசையே சுரிழகை மெய்புகு கருவி
பாரமும் பரமும் அப்பெயர் பால்”

என்பவற்றைப் பட்டியலிட்டுள்ளது. இச்சொற்கள் எதுவும் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் புறநானூற்றில் கவசம், கசை(கச்சை) ஆகிய சொற்கள் மட்டுமே பாதுகாப்புக் கருவி என்ற பொருளில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

போர்க்களத்திற்கு களிற்றின் மேல் செல்லும் சோழமன்னன் புலி நிறத்தோலால் ஆன கவசத்தை தம் அழகிய மார்பின் மேல் அணிந்திருந்தான் என்பதை,

“புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய

எய்கணை கிழித்த பகட்டுஎழில் மார்பின்” (புறம்.13:2-3)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இவை தவிர பரம் (30:11), பாரம் (35:32,145:4), ஆசு (235:16,266:9) ஆகிய சொற்கள் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றாலும் இவை அனைத்தும் காப்பு. பாதுகாப்பு, பற்றுக்கோடு என்ற பொருளில் வேறு சூழலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

15.2 கச்சை

கச்சை என்பது கவசத்தின் வேறு பெயர்களில் ஒன்று. கச்சை என்னும் சொல்லிற்கு “கவசம்,தழும்பு, கயிறு, யானைக்கீழ் வயிற்றில் கட்டும் கயிறு, அரைக்கச்சு” என செந்தமிழ் அகராதி பொருள் விளக்கம் தந்துள்ளது.

பெருந்தன்மையைக் கொண்ட வீரன் ஒருவன், இடையில் நீலநிறக்கச்சையால் இறுகிய உடையையும் பூத்தொழில் செய்யப்பட்ட ஆடையையும் அணிந்த கொண்டு மயிற்றோகையாகிய கண்ணி சூடிப் போர்க்களம் சென்றதை,

“நீலக் கச்சை பூ ஆர் ஆடை,

பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்” (புறம்.274:1-2)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. குதிரைகளுக்குக் கச்சை அணிவிக்கப்பட்டதை, “கவர் பரிக் கச்சை நல்மான்” (புறம்:377:24) என்ற பாடலடி விளக்குகின்றது.

எனவே, கச்சையானது போர்க்காலங்களில் பாதகாப்புக் கருவியாக உடலோடு சேர்த்து இறுகி கட்டப் பயன்பட்டுள்ளது. வீரர்களுக்கு மட்டும் பயன்படாமல் போரில் ஈடுபடும் குதிரைகளுக்கும் இக்கச்சை பயன்பட்டுள்ளது. உடல் முழுவதும் மறைக்கும் கவசம் மற்றும் தோல், கிடுகு, போன்றவை முன்பு அங்காடி வீதியில் கிடைத்ததாக சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிட்டுள்ளன.

இவ்வாறாக கவசத்தை குறிக்கும் கவசம், கச்சை(கச்சை) ஆகிய சொற்கள் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. இறுதியாக பழந்தமிழ் மன்னர் மற்றும் வீரர்கள், பகைவர்கள் தாக்கும் போது தோலால் செய்யப்பட்ட தோல், பொன்னால் (இரும்பால்) செய்யப்பட்ட பலகை ஆகியவற்றைக் கொண்டு தம் கைகளால் தடுத்துள்ளனர். கவசம் எனும் தடுப்புக் கருவியைத் தம் உடலோடு போர்த்திக்

கொண்டு பயன்படுத்தியுள்ளனர். தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் கவசம் பற்றிய செய்தி எதுவும் இடம்பெறவில்லை.

0.16 வாயிற் காப்புக் கருவிகள்

பண்டைத்தமிழ் மன்னர்களின் அரண்மனை வாயில்கள் உயர்ந்த வெற்றிக் கொடிகளுடன் யானைகள் செல்வதற்கு ஏற்றவாற ஓங்கு நிலை வாயில்களாக இருந்தன. அவ்வாயிலில் சிறப்பு பொருந்திய இரண்டு கதவுகள் இருந்தன. அவை பருத்த இரும்புப் பட்டைகளால் வலிமையூட்டப் பட்டிருந்தன. அவை நெடுநாள் நிலைத்திருப்பதற்குப் பூச்சிக்கொல்லிகளான வெண்சிறு கடுகு அப்பியும் எண்ணெய் தடவியும் காத்துள்ளனர். நெடுநில வாயில் கதவுகளைக் கைத்தொழில் வல்ல தச்சர்கள் செய்துள்ளதாக நெடுநல்வாடை (80-107) குறிப்பிடுகிறது.

நெடுநிலை வாயில்கள் உள்வாயில், புறவாயில் எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாயிலில் உள்ள கதவுகளைப் பாதுகாக்க இரும்பு மற்றும் மரத்தாலான பாதுகாப்புக் கருவிகள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றைக் கீழ்க்கண்டவாறு பிரிக்கலாம்.

- ❖ உள்வாயிற் பாதுகாப்புக் கருவிகள்
- ❖ புறவாயிற் காப்புக் கருவிகள்
- ❖ கோட்டைக் காப்புக் கருவிகள்

16.1 உள்வாயிற் காப்புக் கருவிகள்

அரண்மனையின் உள்வாயில் கதவுகளை எழுவாகிய கணைய மரம், சீப்பு ஆகியவை காக்கின்றன. எழுவாகிய கணைய மரத்தை, “Gross Bar Wood” என்பர். (V.I.S.Purananuru.p.155) கணைய மரத்திற்கு “மதிற்கதவுக்குத் தடையாக குறுக்கிடும் மரம்” (செந்தமிழ் அகராதி.ப.290) எனவும் பொருளுரைப்பர். வாயிற் கதவானது கணையமரத்தைத் தாங்கி நிற்கும் தன்மையினை, “எழுஉ தாங்கிய கதவு” (புறம்.97:8) எனப் புறநானூறு சுட்டியுள்ளது. எழுவாகிய கணைய மரம் வாயிலைக் காக்கும் இயல்பினை,

“காப்பு உடைய எழு முருக்கி” (புறம்:14:2)

“மதிற் கதவம் எழுச் செல்லவம்” (புறம்:98:4)

எனும் தொடர்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. கணையமரத்தின் வலிமையானது மன்னன் மற்றும் வீரர்களின் தோள். கை அகியவற்றின் வலிமைக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“எழு சமம் கடந்த எழு உறழ் திணி தோள்” (புறம்.39:11)

“எழு உறழ் திணி தோள் வழு இன்று மலைந்தோர்” (புறம்.61:16)

“எழுமரம் கடுக்கும் தாள் தொய் தடக் கை” (புறம்.90:10)

சீப்பு என்பது மதில் போரின் போது பயன்பட்ட கருவியாகும். இவ்வாறு மதிலின் உள்வாயின் புறத்தே நிலத்திலிருந்து கதவின் உச்சி வரை உயர்ந்து எழுந்து நிற்கும் வலுவான மரம் ‘எழு’ என்பதும், இவை கனத்துத் திரண்டு உருண்டையான கதவுகளுக்கு வலிமையூட்டப் படுத்த நிலையில் குறுக்கிடும் மரம் என்பதும், கதவிற்கு வலிமையூட்ட நிலம் வரை அமைக்கப்பட்ட தாழ்களாக பயன்படும் மரம் சீப்பு என்பதும் புலனாகின்றன. தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் உள்வாயிற் காப்புக் கருவிகள் பற்றிய செய்தி எதுவும் இடம்பெறவில்லை.

16.2 புறவாயிற் காப்புக் கருவிகள்

ஒரு வேந்தனின் அரண்மனைக்குச் செல்லும் போது புறவாயிலைக் கடந்து தான் உள்வாயிலுக்குச் செல்ல முடியும். அவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட புறவாயிலில் பகைவர்கள் அணுகாதபடி அவர்கள் கடந்து உள்ளே சென்றுவிடாத படி தடுப்பதற்கு ‘ஐயவி’ எனும் துலாமரம் பயன்பட்டுள்ளதை பதிற்றுப்பத்து உரை விளக்குகின்றன. புறநானூற்றிலும் ‘ஐயவி’ எனும் சொல் நான்கு பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை அனைத்தும் ‘வெண்சிறு கடுகு’ எனும் பொருளிலேயே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் மற்றும் புறநானூறு ஆகியவற்றில், புறவாயிற் காப்புக் கருவிகள் பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை.

16.3 கோட்டைக் காப்புக் கருவிகள்

தம் கோட்டையைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள முயலும் பகைப்படையின் முன்னேற்றத்தைத் தடுப்பதற்கும் பகைவீரர்களைப் பிடித்துத் தள்ளவும் சில கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவை பற்றிய தகவல் அனைத்தையும் சிலப்பதிகாரம் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியப்

புறத்திணையியலிலும் புறநானூற்றிலும் கோட்டைக் காப்புக்கருவிகள் பற்றிய செய்திகள் எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

0.17 துணைமைக் கருவிகள்

17.1 கறுழ் / கடிவாளம்

கறுழ் என்பதன் பொருள் கடிவாளம் என்பதாகும். போர்க்குதிரைகளுக்கு முகக்கருவியாக இது அமைக்கப்பெற்றிருக்கும். குதிரையின் மனம்போன போக்கில் அதனை விடமால், அதன் மீதமாந்திருக்கும் வீரன் தன் எண்ணத்திற்கு ஏற்ற திசையில் தான் விரும்பும் வேகத்தில் அதனை அடக்கிச் செலுத்துவதற்கு கடிவாளம் பயன்படுகின்றன. இதனை,

“மாவே எறிபதத்தான் இடம் காட்டக்

கறுழ்பொருத செவ்வாயான்”

(புறம்.4:7-8)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

17.2 அங்குசம் / தோட்டி

பண்டைத் தமிழர்கள் கனமானப் பொருள்களைத் தூக்கவும், போர்களிலும், இன்னபிற வழிகளிலும் யானையைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். அவ்வாறு யானையை அடக்கிப் பழக்கப் பயன்படுத்திய கருவியே அங்குசம் எனப்படும். இதனைத் ‘தோட்டி’ எனவும் ‘கோணம்’ எனவும்,

“பொன் இயல் புனை தோட்டியால்

முன்பு துரந்து, சமம் தாங்கவும்”

(புறம்.14:3-4)

“நிற்ப் படைக்கு ஒல்கா யானை மேலோன்”

(புறம்.293:1)

என்ற பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இக்கருவியினை ‘பிங்கல நிகண்டு சரணம், கணிச்சி, அங்குசம், கோணம், குடாரி, யானை வணக்கி’ (பக்.228, 234) ஆகிய பெயர்களில் குறிப்பிடுகின்றன. சேந்தன் திவாகரம் ‘அங்குசம்’, ‘கோணம்’ (பா.1383) ஆகிய பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. வடமொழியில் ‘துரோட்டி’ என்பது பறவையின் அலகைக் குறிப்பதால், அச்சொல்லிலிருந்து ‘கோட்டி’ என்னும் சொல் உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்பர்.

17.3 ஏணி

ஏணி என்பது நேரிடையாக தாக்குவதற்கு அறிய உயரங்களை ஏறிக் கடப்பதற்கும், அங்கிருந்து பகைவர்களைத் தாக்குவதற்கும் போரில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை மதிற்போரில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அறியப்படுகின்றன. இதனைத் தொல்காப்பியர் “மடையமை ஏணிமிசை மயக்கமும்” (தொல்.புறத்.நா.1014:2) என்ற வரியில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்கஇலக்கியப் புறநானூறு பாடலொன்று, மதிற்போரில் ஏணியும், சீப்பும் பகைவரை எதிர்க்கும் பாதுகாப்பிற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த நிலையில், தூதுவர் இடைமறித்து நிகழ்விருந்த போரினை விலக்கியதாக,

“ஏணியும் சீப்பும் மாற்றி

மாண்வினை யானையும் மணிகளைத் தனவே” (புறம்.305:5-6)

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு ஏணி மற்றும் சீப்பு என்னும் துணைமைப் போர்க்கருவிகள் உயரமான இலக்கை ஏறிக்கடப்பதற்கும், மதிற்போரில் செயலாற்றுவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன எனலாம்.

சங்ககாலத்தில் நிலப்படைகளைப் போன்று கப்பற்படைக்கென்று தனியாகக் கருவிகள் எதுவும் உருவாக்கிப் பயன்படுத்தவில்லை. ஏனெனில், கப்பற்படை என்பது இருநிலங்களை கடக்கவே உருவாக்கப்பட்டன. வணிகப்பொருட்களை கொள்ளையடிக்கும் கடற்கொள்ளையர்கள் உருவான பின்பு பாதுகாப்புக் கருதி கப்பற்படையில் அதற்கேற்ற சிறந்த வீரர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். அங்கும் வில், வாள், வேல், ஈட்டி, கோடாரி போன்ற தாக்கும் கருவிகள் பயன்பட்டிருக்கின்றன என அறியமுடிகின்றன. தொடக்ககாலத்தில் கலம், தோணி, நாவாய் போன்ற மரத்தலான சிறியரக அளவிலும், பேரரசு உருவாகி துறைமுகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்ட காலங்களில் பாய்மரக்கப்பல், கரிமுக அம்பி, நரிமுக அம்பி எனப் பெரிய ரகக் கப்பல்களும் கடலில் செலுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவே கடற்படை என்பது இருநிலங்களை இணைத்து வாணிகம் செய்யவும், அங்குள்ள அரசுகளை வீழ்த்தி அங்கும் தமது அரசினை நிறுவி கோலோச்சவும், தமது ஆட்சிக்கீழ் திறைசெலுத்தும் நட்பு நாடுகளை உருவாக்கவும் போன்ற காரணங்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன என அறியமுடிகின்றன.

பழங்காலப் போரில் முக்கியச் செய்தியினை மக்களுக்கு அறிவிப்பதற்கும், மன்னர் வேந்தர் நிலையில் இருப்போரை மகிழ்விப்பதற்கும், களப்போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் வீரர்களுக்கு மேலும் செருக்குணர்ச்சியை ஊட்டுவதற்கும் முரசு, முழவு, பறை, தண்ணுமை, கிணை, துடி, தடாரி போன்ற பல்வேறு இசைக்கருவிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

0.18 இயல் முடிவுகள்

மிகப்பழங்காலத்தில் பண்டைத்தமிழரின் போர்க்கருவிகளாக, பெரிய பாறைகள், கூர்மையான கற்கள், கதை, கம்பு, கத்தி, ஈட்டி வாள், கோடாரி, வில் அம்பு ஆகியவை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தாக்கும் முறைக்கும் தாங்கும் முறைக்கும் ஏற்றவாறு படைக்கருவிகள் வேறுபட்டும் காணப்பட்டுள்ளன. படைக்கலப் பயிற்சியில் அகன்ற இலைகளை உடைய முள்ளு முருங்கை மரத்தால் செய்யப்பட்ட தூண் இலக்கை அம்பு எய்யப் பயன்படுத்தினர்

தொல்காப்பியம் இலக்கணநூல் ஆயினும் பொருள் அதிகாரத்தில் பண்டைத்தமிழ் மக்களிடையே நிலவிய தெய்வ வழிபாடுகள், நான்கு வகை நிலங்கள், அந்நிலத்து மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, நாடு, அரசு, ஒழுக்கம், கடல்வணிகம், போர்முறைகள், போருக்கான காரணங்கள், போர்கருவிகள் போன்ற செய்திகளை பரவலாக எடுத்துரைக்கின்றன. ஆனால், போர்க்கருவிகளையும், போருக்கான காரணங்களையும் தொல்காப்பியர் பட்டியலிட்டுக் காட்டவில்லை.

படைக்கலன்களை முதன்மைக் கருவிகள், துணைமைக் கருவிகள் எனப் பிரித்துக் கூறலாம். தாக்கும் படைக்கலன்கள், தடுக்கும் அல்லது தற்காக்கும் படைக்கலன்கள் எனவும் அவற்றை வகைப்படுத்தலாம்.

அடார், அம்பு, அரிவாள், அரம், அங்குசம், உலக்கை, ஏணி, கறுழ், கணிச்சி, கலப்பை, கவசம், கிளகடி கருவி, குறடு, கேடயம், கோடாரி, சக்கரம், சுளகு, சேறுகுத்தி, தடாரி, துடி, தேர், பதலை, பறை, மத்தளம், முரசு, யாழ், வாள், வில், வேல், குந்தம், முழவு, ஊசி, சம்மட்டி, சங்கிலி, உலைமூக்கு, கவண், கரும்பின் எந்திரம், தட்டை எனச் சங்கிலக்கியப் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் மட்டும், முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட கருவிகள் பற்றியக் குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

கொல்லர்த் தொழிலில் போருக்குப் பயன்படும் படைக்கலன்கள் மட்டுமின்றி, உற்பத்திப் பொருட்களை உருவாக்கத் தேவையான வேளாண் கருவிகளும்

இரும்பினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. வில் என்பது வேட்டுவர் காலத்திலிருந்து சமகாலம் வரை நீட்சி பெற்றிருப்பதால் இக்கருவியானது காலந்தோறும் பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. சேரநாட்டில் மிகுதியாக மலைப்பகுதிகள் இருப்பதால் அந்நிலத்தில் பிறவகைப் படைக்கலன்களை காட்டிலும் வில்லும் அம்பும் பொரும்பான்மையாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவேதான், வில்லையும் அம்பையும் சேரரர்கள் தங்களின் அடையாளச் சின்னமாக இடம்பெறச் செய்தனர்.

அம்பினைக் கொண்டு வெட்சி, கரந்தை என்ற களவுச் சண்டையிலும், பின்னர் பல்வேறு பெரும்படைகள் பெருகிய காலத்தில் அவற்றை அழிக்கவும் அவற்றைப் பயன்படுத்தினர். ஆநிறை கவரும் வேட்டைச்சமூகத்திலும், அதனோடு வரலாற்றுத் தொடர்புடைய இனக்குழுச் சமூத்திலும் நடந்த களவுச்சண்டையினை, படைகளும் படைக்கலன்களும் பல்கிப்பெரிய காலத்தில் நடைபெற்ற பெரும்போர் போன்றது எனக் கருத இயலாது.

இரும்புத்தொழிலால் உருவான ‘வாள்’ என்பது சங்ககாலச் சமூகத்தின் சிறந்த கண்டுபிடிப்பாகவும், பாதுகாப்புக் கருவியாகவும், அகவாழ்க்கையின் பயன்பாட்டுக் கருவியாகவும் இருந்துள்ளன. பகைவர் படையை போரில் விரட்டிய வீரன் தனியாகவும், தன் மன்னனின் வெற்றியைக் கொண்டாடும் வீரர்கள் குழுவாகவும் தம் வாளினை உயர்த்தி ஆடி மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

போர் வீரர்களின் முதன்மையான ஆயுதமாக வேல் விளங்கின. போருக்குச் செல்வதற்கு முன்னர் வீரர்கள் தங்களை கூரிய வேலை நன்னீரில் நீராட்டி வழிபாடுகள் செய்துள்ளனர். மாலை அணிவிக்கப்பட்டு, மகளிர் மங்கலமொழிகளால் வாழ்த்துக் கூறுவர். யாழோடு பல்வேறு இசைக்கருவிகள் முழங்க ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்வர். உணர்ச்சியோடு கொண்டாடப்படும் இவ்விழாவிற்குப் பின்னர் வீரர்கள் இன்புற்று வேலைக் கையிலேந்தி அமர்புரிய அணிவகுத்துப் புறப்படுவர்.

அரசருக்குரிய திகிரிப்படையானது போர்க்காலங்களில் வீரர்களை வீழ்த்தவும், பகைவர்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து அவர்களை விரட்டவும், யானைகளை வருத்தவும், அரண்களை அழிக்கவும் பயன்பட்டன. பிற்காலங்களில் அரசரின் ஆணையை அறிவிக்கவும் இப்படை பயன்படுத்தப்பட்டன. கோடாரி என்பது போரின் போது பகைவர்களைத் தாக்குவதற்கும், பகைவர்களின் காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்துவதற்கும், பல்வேறு நிலைகளில் பயன்பட்டுள்ளன.

பண்டைத்தமிழர்கள் போர்க்காலங்களில் பகைவர்கள் எய்யும் வில், வேல், அம்பு போன்ற கருவிகள் தம் உடம்பைத் தாக்காதவாறு உடம்பிற்கு ஏற்றவாறு கவசம் அணிந்து மறைத்துக் கொண்டனர். போர்க்களத்திற்கு களிற்றின் மேல் செல்லும் சோழமன்னன் புலி நிறத்தோலாலான கவசத்தை தம் அழகிய மார்பின் மேல் அணிந்திருந்தான்.

பழங்காலப் போரில் முக்கியச் செய்தியினை மக்களுக்கு அறிவிப்பதற்கும், மன்னர் வேந்தர் நிலையில் இருப்போரை மகிழ்விப்பதற்கும், களப்போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் வீரர்களுக்கு இன்னும் செருக்குணர்ச்சியை ஊட்டுவதற்கும் முரசு, முழவு, பறை, தண்ணுமை, கிணை, துடி, தடாரி போன்ற பல்வேறு இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலத்தில் நிலப்படைகளைப் போன்று கப்பற்படைக்கென்று தனியாகக் கருவிகள் எதுவும் உருவாக்கிப் பயன்படுத்தவில்லை. ஏனெனில், கப்பற்படை என்பது இருநிலங்களை இணைக்கவே அல்லது கடக்கவே உருவாக்கப்பட்டன. வணிகப்பொருட்களை கொள்ளையடிக்கும் கடற்கொள்ளையர்கள் உருவான பின்பு பாதுகாப்புக் கருதி கப்பற்படையில் அதற்கேற்ற சிறந்த வீரர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். கப்பற்படை உருவாக்கம் பிறநாட்டரசுகளை போரில் கைக்கொள்வதற்கும், நட்பு நாடுகளை கடல்கடந்து அமைத்துக் கொள்வதற்கும், தம் நில எல்லையை நாடுபல கடந்து பெருமளவில் ஆட்சிசெலுத்தவும் வழிவகுத்தன.

சங்ககாலத்தில் இரும்பின் கண்டுபிடிப்பினாலும், கொல்லர்த்தொழிலின் திறமையாலும் உருவாக்கப்பட்ட படைக்கலன் என்பது ஆதியில் மக்கள் பசியைப் போக்க வேட்டையாடிப் பிழைத்து வந்ததால் வேடருக்கும், பிற்கால அரசருவாக்கச் சூழலில் பல்வேறு பாதுகாப்புக் கருதிப் போரிட வேண்டியிருந்ததால் வீரருக்கும் அடிப்படைத் தேவையாக இருந்தது. போர்த்தொழிலின் வெற்றியென்பது கருவிகளின் தன்மையினையும், அவற்றை அவர்கள் கையாளுந்திறமையையும் பொருத்ததாயிருந்தது. இவ்வாறு தங்கள் உணவுக்கும் உயிருக்கும் அடிப்படையாகவுள்ள கருவிகளை பல்வேறு தொழில்நுணுக்கங்களுடன் மிகத்திறமையாகவும் நேர்த்தியாகவும் பண்டைத்தமிழர்கள் வடிவமைத்துள்ளனர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. .பிரடெரிக் ஏங்கெல்ஸ். குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம். ப.30
2. V.R.Ramachandra Dikshitar, War in Ancient India, P.98
3. R.Shamasastri, Kautilya's Arthasastra, pp.113-114
4. தங்ககந்தசாமி. போரியல் அன்றும் இன்றும்.ப.151
5. மேலது.ப.151
6. மேலது.ப.152-153
7. பெருஞ்சொல்லகராதி, தொகுதி.1, ப.259
8. Dr.R.Shamasastri, Kautilya's Arthasastra, P.114
9. மேலது. P.114
10. தங்ககந்தசாமி. போரியல் அன்றும் இன்றும்.ப.163
11. மேலது.ப.158
12. கி.பாண்டூரங்கன், பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும். ப.122

இயல் - 5

போர்க் காரணங்களும் அதன் விளைவுகளும்
தற்காலப் போர் நடவடிக்கைகளும்

இயல் - 5

போர்க் காரணங்களும் அதன் விளைவுகளும்

தற்காலப் போர் நடவடிக்கைகளும்

- 0.1 முன்னுரை
- 0.2 வீரயுகக் காலம்
- 0.3 போர் - சிந்தனை மரபு
- 0.4 தொல்காப்பியம் சுட்டும் போர்ப்புனைவுகளும் போர்க்காரணங்களும்
- 0.5 போர்க்காரணங்கள் குறித்த கருத்தாக்கங்கள்
- 0.6 போர்க்காரணங்களின் பல்வேறு பண்புகள்
- 0.7 சங்கஇலக்கியம் சுட்டும் முதன்மைப் போர்க்காரணங்கள்
 - 7.1 வீரவிருப்பம் / மறப்பணி
 - 7.2 போர் விருப்பம்
 - 7.3 பகை / மண்ணாசை
 - 7.4 பெருமை / புகழ்ச்சி
 - 7.5 பொறாமை
 - 7.6 தலைமை விருப்பம்
 - 7.7 உரிமைப் போராட்டம்
 - 7.8 மகள் மறுத்தல்
- 0.8 பொதுவான போர்க் காரணங்கள்
 - 8.1 பொருளாதாரத்திற்காக
 - 8.2 வீரத்திற்காக
 - 8.3 வீர சுவர்க்கத்திற்காக / விண்ணாசை
 - 8.4 அறத்திற்காக
 - 8.5 வாழ்வுக்காக
 - 8.6 இரவலர்க்காக
 - 8.7 புகழ்ச்சிக்காக
- 0.9 பொதுவான போர்க்குற்றங்கள்
- 0.10 பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டில் போர்க்குற்றங்கள்
 - 10.1 தோற்றவர்களை சிறைப்படுத்துதல்
 - 10.2 போரால் தோல்வியுற்ற நாட்டின் நிலையும் அந்நாட்டு மக்கள் நிலையும்
 - 10.3 தனிமனித ஒழுக்கமும் சமூக ஒழுக்கமும்
 - 10.4 தற்காலப் போர் நடவடிக்கைகள்
- 0.11 இயல் முடிவுகள்

இயல் - 5

போர்க்காரணங்களும் அதன் விளைவுகளும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கைகளும்

0.1 முன்னுரை

மக்களினம் ஆதிகாலத்தில் விலங்குகளுடன் காட்டில் வாழவேண்டிய நிலை இருந்தது. எனவே மனிதன் விலங்குகளிடமிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அவற்றுடன் போராட தற்காப்புக் கலையைக் கற்கத் தொடங்கினான். அதுவே அவனை வலிமையான விலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாத்துக்கொள்ள உதவியது. மனிதன் பகுத்தறிவின் மூலம் கருவிகளையும் கண்டுபிடித்து, இயற்கைச் சூழலையும் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர, காடுகளை அழித்து விளைநிலமாக மாற்றினான். கலப்பையைக் கண்டுபிடித்து வேளாண்மையில் பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தினான். நல்ல வளம்மிக்க பகுதியில் வேளாண்மை சிறப்பாக இருந்ததால் தானிய உற்பத்தியும் அதிகரித்தது. இப்படிப்பட்ட வளம்நிறைந்த நிலங்களையும், அந்நிலத்தில் விளையும் உணவுப் பொருட்களையும் கொள்ளையடிக்க வளங்குன்றிய பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் அப்பகுதிகளுக்குச் சென்றனர். திருட்டின் பொருட்டு இரு தரப்பினருக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்டன. இம்மோதலைத் தீவிரப்படுத்த இரண்டு பகுதிகளிலிருந்தும் அதற்காகப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். இதனையே தொல்காப்பியம் வெட்சிப்போர் கரந்தைப்போர் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த சண்டையில் ஈடுபட்டவர்களின் எண்ணம் முழுவதும் தாக்குவதும், பொருட்களைக் கொள்ளையடிப்பதும் மட்டுமே நோக்கமாக இருந்தன. இரு தரப்பினருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட சண்டையில் உயிரிழப்புகள் இருந்தாலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் இருதரப்பினரும் போராடியே பலகாலம் வாழ்ந்தனர். இப்போராட்டம் நிறுவனப்படுத்தப்பட்ட அரசு உருவாக வழி வகுத்துக்கொடுத்தன.

அரசு தோற்றம் பெற்ற பிறகு இதுபோன்ற மாடுபிடிச் சண்டைகளின் நிலைமாறி மண்ணைப் பிடிப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு போராக வலுப்பெறத் தொடங்கியது. எனவேதான், தொல்காப்பியர் கால அரசியலுக்கும் போருக்கும் வீரமே அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றது. அக்காலத் தனிமனிதனும் சமூகமும் வீரத்தை முதற்பொருளாகக் கொண்டே தங்கள் வாழ்க்கையை நிலைப்படுத்திக் கொண்டனர். இதனால் புறவொழுக்கம் என்றாலே போரும் போரின் வெற்றியால் உண்டாகும் புகழுமே என்ற கருத்துருவாக்கம்

தோன்றிற்று. போரின் வெற்றியாளர் தோற்றவரை சிறைப்படுத்துவதும் அடிமையாக்குவதும் திறைப்பொருளைக் கவருவதுமாகிய வன்கொடுமைச் செயல்களில் ஈடுபடுவது அக்கால அரசியல் அறமாகக் கருதப்பட்டது. எனவே, சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் பல்வேறு போர்க்காரணங்களையும் அதனால் உண்டாகும் பெரும் அழிவுகளையும், அவற்றினூடே இடம்பெற்ற பண்டைத்தமிழர் போரியல் சிந்தனை மரபையும் ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகின்றன.

0.2 வீரயுகக் காலம்

போர் புரிதல் இயற்கைப் பண்பென்றும், போர் என்பது மனித இனத்தின் ஒரு வாழ்வியல் கூறாக அமைந்துள்ளதாகவும் பொதுவாகக் கூறுவர். அவ்வாறு போர் உருவாகக் காரணம், மனிதன் உள்ளத்தில் உள்ள இருவகை இயற்கைப் பண்புகளே ஆகும். அவை தன்னைப் பாதுகாத்தல், தன் அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்துதல். வெளிநாட்டு அறிஞரான ‘நீட்சேயின்’ கருத்துப்படி ‘ஆதிக்கம் செலுத்தும் விருப்பம்’, பெர்க்சானின் கருத்துப்படி ‘வாழ்க்கையின் முதன்மை ஆர்வங்கள்’. “கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த எம்பெடோகிளிக் என்ற கிரேக்கச் சிந்தனையாளர் கூறுவது போல், அண்டம் முழுவதும் காணப்படுகின்ற அன்பும், வெறுப்பும், கவர்ச்சியும் தான் சமூகத்தின் மூலக்கூறுகள். இவை யாவற்றிற்கும் தந்தை போர்தான், அவையே எல்லாவற்றுக்கும் அரசன், போராட்டத்தின் மூலம் தான் எல்லாப் பெருட்களும் உயிர்த்தன்மை அடைகின்றன என்பார்.”¹

“இவர்களுக்கு ஒரு நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் வாழ்ந்த ஹெராக்கிலிடசு (Heraclitus) டார்வின் (Darwin) ஸ்பென்சர் (Spencer) ஆகிய கொள்கையாளர்களால் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் நிலைத்து நிற்கல் (Survival of the fittest) என்ற கருத்துப் பரப்பப்பட்டது. பிறகு அக்கருத்தையே நீட்சே (Nietzsche) ஏ.ஜி.கெல்லர் (A.G.Keller) போன்றோர் வலியுறுத்தினர். இவர்கள் ‘பூசல்’ சமூகத்திற்குத் தேவையான ஒன்று எனக் கூறினர். அத்துடன் பூசலும் போரும் சமூக முன்னேற்றத்திற்கு உதவுவன என்றும், தாழ்ந்த திறமையற்ற மனிதர்கள் ஒதுக்கப்பட்டுத் திறமையான உயர்ந்தவர்களைத் தக்கவைக்கும் ஓர் இயல்பான செயல்முறையாக அதனை எண்ணினர்.”²

கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ‘சாங்ட்செ’ என்ற சீன அறிஞர் போர் வேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவராக கருதப்படுகிறார். இவற்றை நோக்கினால் அன்றைய அறிஞர்கள் போரை எந்தளவு வற்புறுத்தினர் என்பது தெளிவாகும். தமிழகத்திலும் இந்தக் கொள்கையே மேம்பட்டுக் காணப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், ‘செருவேட்டுச் சிலைக்கும் செங்கண் ஆடவர்’ (அகம் - 157) என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் வரியானது, ஊரிலுள்ள பொது மன்றத்தில் தொங்கும் முழவு காற்றுப்பட்டு ஒலி எழுப்ப அதனைப் போர்ப்பறை ஒலியென கேட்டு பண்டைத்தமிழ் வீரர்கள் விரும்பி ஆர்ப்பரிக்கும் சிவந்த கண்ணினராக வாழ்ந்தனர் எனச் சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றன.

நெடுங்கால தமிழக வரலாற்றை பல்வேறு காலங்களாகப் பகுத்துக் கூறுவர். பண்டைத்தமிழகத்தில் வீரர்கள் முதன்மையாகப் போற்றப்பட்ட காலத்தை வீரயுகக் காலம் (Heroic Age) என்பர். இக்காலம் வீரத்திற்கு முதலிடம் தந்தது. வீரத்துடன் போரிட்டு வெற்றி பெற்ற வீரர்களுக்கு வேந்தன் நிலம் கொடுத்து சிறப்புச்செய்வது வழக்கமாயிருந்தது. வீரநிலைக் காலத்தில் போர்கள் பொருளாதாரக் காரணங்களை முன்வைத்து மட்டும் நடத்தப் பெறவில்லை. மாறாக, மேலாண்மை ஆதிக்கம், பழிவாங்குதல் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டும் நடைபெற்றன என்பர்.

“வெற்றியை விடவும் பழிவாங்குதல் உணர்வு மேலானதாகவும், வீரயுகக் காலத்தில் பெருமைப்படக் கூடியதாகவும் இருந்தது, மனித இன வரலாற்றின் ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் சிற்சில சிற்றியல்புகள் போற்றப்பட்டன. மிகப்பழங்காலத்தில் வீரமே மிகுதியாகப் போற்றப்பட்டது. அவ்வாறு வீரம் மட்டுமே போற்றப்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய புற இலக்கியமே புறநானூறு எனப்படும் சங்க இலக்கிய நூலாகும். மனிதன் தம் வீர இயல்பை முனைப்பாக்கிப் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களை வீரயுகக் கவிதை (Heroic poetry) என்பர். தமிழிலும் வீரயுகக் கவிதைக் காலம் என ஒன்று இருந்தது, அதுவே சங்ககாலம் என்பர் எஸ்.இராமகிருஷ்ணன்.”³

“சங்க காலத்தில் படை பாடப்பட்டதற்கிணையாகக் கொடையும் பாடப்பட்டுள்ளது. மறம் பாடப்பட்டதற்கிணையாகக் அறமும் பாடப்பட்டுள்ளது. எனவே, சங்ககாலத்தை வீரம் மட்டுமே செறிந்த வீரயுகக் காலம் என்பதை சிலர் மறுப்பர்.”⁴

புறத்திணைகள் ஏழினுள் காஞ்சி, பாடாண் என்பன முரட்டு வீரத்தினின்று பண்பட்ட பாதைக்கு அழைப்பவையாகும். காஞ்சி மறத்தினின்றும் வேறுபட்டு அறவழிக்கு அழைப்பது. பாடாண் மாந்தரின் கொடை நலனை உயர்த்திப் பாடுவதாகும். வாகையில் கூடப் பல துறைகள் வீரத்தோடு தொடர்பற்றவையாகவே அறிய முடிகின்றன. எஞ்சி இருக்கும் திணைகள் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை என்பனவாகும். இவற்றுள் வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை ஆகிய மூன்றும் எடுத்துச்செலவு, எயில் காத்தல், போர் நிகழ்த்தல் என முற்றிலுமாக அரசன் ஆணையைத்தழுவி அமைந்தனவாகும். இத்திணையில் இடம்பெற்றுள்ள புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் அனைத்தும் அரசனைத் தொடர்புபடுத்தி புகழ்பவையாக பாடப்பட்டுள்ளன.

முற்றிலுமாக தன்னிச்சையான வீரத்தை மட்டுமே வெளிப்படுத்தி நிற்பது வெட்சிப்போர் ஒன்றேயாகும். வெட்சி, கரந்தை என்பனவற்றுள் இடம் பெற்றுள்ள துறைப் பிரிவுகள் அனைத்தும் தனி மனித வீரத்தைப் போற்றுவையாக அமைந்துள்ளன. ஆநிரை கவர்தல் என்பது ஏறத்தாழ அயலவர் பசுக்கூட்டங்களை கொள்ளை கொள்ளுதல் ஆகும். கொள்ளையிடல் என்பது வீரயுகக் காலத்தில் இயல்பான நிகழ்ச்சியாகும். ஆழ்ந்து நோக்கினால் வெட்சிப்போர் என்பது பின்வரும் வஞ்சிப் போருக்கு முன்னோட்டம் அன்று, வெட்சிப்போரே தனிவகைப் போர் என்பது புலனாகும். எனவே, வீரயுகக் காலப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சி 'வாழ்நாள் குறியது வளன் புகழ் நெடியது' என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் அமைந்தது எனலாம்.

0.3 போர் - சிந்தனை மரபு

போர் என்றால் “பெரும் உயிர்ச் சேதத்தையும் அழிவையும் உண்டாக்கும் வகையில் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி நடத்தும் சண்டை என்பர் என்.ராமகிருஷ்ணன். (க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி. ப.1050) மனிதன் தன்னை மனிதனிடமிருந்தும் விலங்குகளிடமிருந்தும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்குத் தற்காப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். தற்காப்பு நடவடிக்கையில் ஈடுபடும் போது போராட வேண்டி இருக்கும் என்பதால் போராட்டக் குணத்தை வளர்த்துக் கொண்டான். இந்தக் குணம் அவனுக்கு அதிகாரச் சிந்தனைகளைக் கொடுத்ததோடு அரசு உருவாக்கத்திற்கும் அதை நிர்வாகம் செய்வதற்கும் உதவி செய்தது. சிறுசிறு குழுக்களும், அதன்பின் சிற்றரசுகளும் அதன்பின்பு பேரரசுகளும் தோற்றம் பெற்றன. ஏதோவொரு தேவை கருதியே போர்க்குணம்

மனிதனுக்குள் குடி கொண்டுள்ளது. “நாகரிகத் துவக்க காலத்தில் பாபிலோனியாவில் பலசிறு நகர ராஜ்யங்கள் இருந்தன. அவை ஒன்றோடு ஒன்று போரிட்டுக் கொண்டன. அந்த நகரங்களின் போர் வீரர்கள் செம்புக் கோடாரிகள், ஈட்டிகள், கத்திகள், தலைக்கவசங்களைப் பயன்படுத்தினர்.”⁵

எனவே, ஆரம்பநிலையில் சிற்றரசுகளே இருந்தன என்பதை அறியமுடிகிறது. இந்த அரசுகளின் ஆதிக்கமனம் பல அரசுகளை அடிமைப்படுத்தித் தனது அரசாட்சியின் கீழ்கொண்டு வந்தது. அதற்காக நடந்தபோரில் உயிர்ச்சேதம் ஏற்பட்டாலும் அதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் தொடர்ந்து போர் செய்வதையே அரசுகள் விரும்பின.

“போர் என்பது உலகின் பல சமூகத்தில் முறைப்படுத்தி அமைத்துப் போற்றிய உயிர்வருத்தல் என்றே கூறலாம். இருவேறு சமூகத்தினர் தம் வேறுபாட்டைச் சரிபடுத்த உண்டாக்கிய ஓர் அமைப்பு இது. இரு சிறுவர் தம்மிடையே உள்ள வேறுபாட்டைப் பொறுக்கமாட்டாமல், கலையவும் மாட்டாமல் கைகலந்து சண்டையிடுவதைப் போன்றதே அது. சிறுவர்களோ அல்லது ஒரு சமூகத்துள் சிலரோ ஒருவரையொருவர் தாக்கின் அவர்களை மூத்தவர்கள், சமூகத்துப் பெரியவர்கள் கண்டித்துத் தண்டனையும் தந்து சீர்படுத்துகிறார்கள். அப்படிச் சண்டையிடுவதைக் குற்றமாகக் கருதுகிறார்கள் என்றாலும் தம் மதத்தைப் பரவச் செய்யவோ, தம் ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கவோ இப்படிப் பல காரணங்களால் போர் தொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் உண்மையான போர் அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட படை அணிவகுப்பில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. இரு பண்பாடுகள் ஏறத்தாழ ஒன்றிருப்பின் அவற்றைப் பிணைக்கவோ அல்லது வெற்றியில் காணவோ நிகழ்த்தப்படுவதே போர். எனவே, சமூகம் இயங்க இப்போர் ஒரு கருவியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. மேலும், ஒரு சமூகத்தை வீழ்த்தி இன்னொரு சமூகத்தை உண்டாக்கி வந்திருக்கிறது. போரால் எத்தனைப் பண்பாடுகள் கலந்திருக்கின்றன. போரால் எத்தனைக் கருவிகளும், புது மாறுதல்களும் புதுக் கண்டுபிடிப்புகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பர்.”⁶

எனவே, சமூக வளர்ச்சிக்கும், வீழ்ச்சிக்கும் போர்ச்சிந்தனை மரபே அடிப்படைக் காரணமாக இருந்து வந்துள்ளது எனலாம். ‘போர்க்கலத்தல்’ என்பதனை ‘போர்நடத்துதல்’ என்று மதுரைத்தமிழ் பேரகராதி கூறுகின்றன. மக்கள் சிறுசிறு குழுக்களாக இருந்தபொழுது ஏதோவொரு காரணத்திற்காகத்

திடீரென ஒரு குழு இன்னொரு குழுவைத் தாக்கும். கால வளர்ச்சியில் அரசுத் தோற்றம் பெறுகின்ற போது நிர்ணயிக்கப்பட்ட போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டால் அதற்குக் காரணம், தான்தான் என்று ஒப்புக்கொள்ளும். ஓர் அரசு போருக்காக ஆயத்தமாகும் போது மற்ற அரசுகள் சரணடைந்துவிட்டால் போர் தவிர்க்கப்படும். அவ்வாறு இல்லையெனில் இரு அரசுகளுக்கும் இழப்பு அதிகமாகும். எனவே ஒவ்வொரு அரசும் போரைச் சிறப்பாக நடத்தவும் போரில் வெற்றியடையும் படைபலத்தை அதிகரிப்பதுடன் அவற்றிற்கு நல்ல பயிற்சியும் அளிக்கின்றன. இதன் மூலம் ‘அரசைக் காத்தல்’ ‘மற்றொரு அரசை அழித்தல், போர் நடத்துதலில் அடிப்படையாக அமைகின்றன.

0.4 தொல்காப்பியம் சுட்டும் போர்ப்புனைவுகளும் இனக்குழுச்சமூகத்தின் போர்க்காரணங்களும்

தொல்காப்பியம் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு உட்பட்ட போர் இயங்கியலைப் புறத்தினையியல் வழியாக வெளிப்படுத்துகிறது. ‘வேந்து’ என்ற பேரரசு உருவாக்கத்தின் தன்மைகளையும், அதன் ஆளுமைகளையும் குறிப்பிட்ட விதிமுறைகளுக்குள் இருந்து சொல்கிறது. தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்ட இலக்கிய மரபுகளையும், வாழ்க்கை, வாழ்க்கை சார்ந்த சமுதாய இயக்கத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு அரசு உருவாவதற்கு முன் இருந்த மாடுபிடிச் சண்டைகளையும் போர் அமைவுகளாகக் கூறுகிறது. தொல்காப்பியம் சொல்லும் வெட்சித்திணை மாடுபிடிச் சண்டையேயாகும். உலகெங்கிலும் மாடுபிடிச் சண்டையே இருதரப்பினர் அடித்துக் கொள்ளும் முதல் சண்டையாக இருந்துள்ளன. “தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் முதல்வகைப் போர் வெட்சி ஆகும். மாடு, மண், மதில், வலிமை என்றிவை காரணமாக எழுந்த போர்களுள் மாடு காரணமாக நடந்தப் போர் உலகெங்கும் நிகழ்ந்திருக்கிறது.”⁷

“அக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கிய விதிமுறைகளுக்குள் கட்டுப்பட்டு நடப்பதால் இப்பாடல்களைச் ‘செந்நெறிக் கவிதைகள்’ என்று குறிப்பிடுவர். இத்தகைய விதிமுறைகள் இப்பாடல்களுக்கு அழகிய புறவடிவம் அமைவதற்கும், அவற்றின் ஒழுங்கு முறை சிறப்பதற்கும் உறுதுணை செய்கின்றன. நியதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுச் செல்லாத வாழ்வியல் கூறுகளை ஒழுங்குபடுத்திப் புலநெறி வழக்கம் செய்வதற்கும் இலக்கிய மரபுகளும் விதிமுறைகளும் துணை செய்கின்றன.”⁸

இந்நிலையில் தான் மரபுகளையும், விதிமுறைகளையும் கட்டமைக்கின்ற வேலையைத் தொல்காப்பியம் செய்துள்ளன. மேலும், புறத்திணை இயங்கியல், அந்தந்த நிலத்தின் இயல்பினதாகவே இருக்கிறது. தொல்காப்பியம் கூறும் போர் பற்றிய ஐந்து நிலைகள் தனித்தனிப்போர் முறைகள் ஆகுமேயன்றி ஒவ்வொரு போரும் முன்னதின் தொடர்ச்சி என்று கொள்வதற்கு முடியாது. “வெட்சியின் துறைகளை ஆராயுங்கால் இஃது ஒரு தனிவகைப் போரென்பது விளங்கும்.”⁹

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள போர்முறைகள், ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கேற்றவாறு அமைந்த தனித்தனிப் போர்முறைகளாக உள்ளன.”¹⁰

இதுபோன்ற கருத்துக்கள் ஒவ்வொரு போரும் தனித்த போர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. “வெட்சிப்போர் தொல்காப்பியக் காலத்திற்கு முற்பட்ட இனக்குழு மக்களுக்குள் இருந்த, ‘ஆநிரை கவர்தல்’ ‘ஆநிரை மீட்டல்’ என்பதையே காட்டுகிறது. அதாவது மக்களின் தொடக்கநிலை வாழ்க்கை முறைகளைத் தனது காலத்துப் போர் முறைகளோடு இணைத்துப் பார்த்தலாகும். “வரலாற்று முற்காலத்து வேடர் தலைவர்களுடைய செயல்பாடுகளின் பரிணாமமே போர் ஆயிற்று.”¹¹

இக்கருத்து தொடக்ககாலப் போருக்குரிய மக்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. தொல்காப்பியர் போர்த்திணைகளாக ஏழையும் (7), துறைகளாக மொத்தம் 109 ஐயும் குறிப்பிடுகிறார். இத்துறைகளின் வழியே வேந்தனின் செயல்பாடுகளையும், வீரனின் செயல்பாடுகளையும் அறியமுடிகின்றன. வெட்சிப் போரின் இயக்கம் மலைகளில் வாழும் கொள்ளையர்கள் மாடுகளைப் பிடிப்பதையும், எதிர்த்தரப்பினர் (கரந்தை) அவற்றை மீட்பதையும் கூறுகிறது. எனவேதான் “மலை நிலத்தின் பக்கத்தே உள்ள பாலை நிலங்களில் வாழும் வலிமைமிக்க முரட்டுக் கொள்ளையர் எல்லைப்புற ஊர்களிலிருந்து ஆநிரைக் கவர்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.”¹²

“எல்லையும் இரவும் எண்ணாய், பகைவர்
 ஊர் சுடு விளக்கத்து அழு விளிக் கம்பலைக்
 கொள்ளை மேவலை ஆகலின், நல்ல” (புறம்.7:7-9)

என்ற பாடல் வரிகள், ஊரில் உள்ளோரை அழித்துக் கொள்ளையிட்டனர் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன. வெட்சிப் போர் முறைகளைத் தொல்காப்பியர் நிரை கவர்தலும் நிரை மீட்டலுமாகக் கூறுகின்றன. நிரை கவர்தலுக்கான துறைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது,

“படை இயங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி

.....

வந்த ஈரேழ் வகையிற் றாகும்.” (தொல்.நா.1004)

என்று நூற்பாவில், சுட்டப்படும் படை இயங்கு அரவம் முதலான 14 செயல் துறைகளையும் மாடு பிடிக்கச் செல்வோரின் பண்புகளாகவே அறியமுடிகின்றன. இதன்மூலம் தொல்காப்பியம் திணைமரபு சார்ந்த கட்டமைப்புச் சூழலை தன்னிலைப்படுத்திய நிலையை உணர்த்துகின்றன. மேலும், திணை அமைப்புக்கான அடிப்படையாகச் சமுதாய இயக்கமுறைகளும் இருந்திருக்கின்றன என்பதும் இங்கு சுட்டத்தக்கன.

“ஒவ்வொரு நிலப்பகுதியும் தத்தமது வளர்ச்சி நிலைக்கு ஏற்பச் சமூக நிறுவனங்களையும் நிர்வாக வடிவங்களையும் தோற்றுவித்து அவ்வவற்றின் தேவை மற்றும் இயல்புக்குரிய வகையில் அவற்றைத் தன் சமூகக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக் கொள்வது மிக இயல்பாகத் திகழக்கூடியதே என்பர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி.”¹³

எனவேதான், இனக்குழுச் சமுதாய உருவாக்கத்திற்குப் பின் மக்களின் நடவடிக்கைகள், ஒரு தலைமையின் கீழ் இருந்து செயலாக்கம் பெற்றன. நிர்வாக முறையின் காரணமாக அவற்றை விரிவுபடுத்துதலில் இறங்கிய தலைமை, அருகில் உள்ள வளம்நிறைந்த அனைத்துப் பகுதிகளையும் கையகப்படுத்தி தன் ஆளுகைக்குள் கொண்டுவர நினைத்தது. ‘வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே’ என்ற தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி வெட்சிப்போரும் கரந்தைப்போரும் ஒரே நிலத்திற்குள் இருப்பவர்களிடையே நடந்தது என்பதாகிறது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு திணையும் இதற்கு இது புறனே எனும்போது இவ்வகைப் போர்கள் ஒரே நிலத்திற்குள்ளேயே நிகழ்ந்திருக்குமோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றன. இதிலிருந்து அக்காலப் போர் முறைகளைத் தொல்காப்பியர் ஒரு புனைவியலோடும் புலனெறி வழக்கத்தோடும் ஆவணப்படுத்தியுள்ளார் என அறியமுடிகின்றன.

குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்ற நானிலப் பகுப்பும், அவற்றின் பண்பாட்டு வடிவங்களும் வாழ்க்கை முறைகளைத் தீர்மானிக்கின்ற போது தலைமைத்துவம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. இது சங்ககாலப் பதிவுகளுக்கு முன்பான வாழ்க்கை அமைப்பாகும். வேட்டையாடுதலும் உணவு சேகரித்தலுமாக இருந்த வாழ்க்கைமுறை ஆநிறைகளைப் பாதுகாத்தல் என்ற நிலைக்கு வரும்போது இருவேறு தலைமைத்துவம் ஏற்படுவதற்கு வழிகோலுகிறது. காட்டெரிப்பு வேளாண்மையும், அதனைத் தொடர்ந்த மருதநில வேளாண்மைச் செயல்பாடுகளும், ‘உபரி’ என்னும் சிந்தனை மரபை உருவாக்குகின்றன. இந்த அறிவுப்புரட்சி நாடுபிடிக்கும் ஆசையை ஏற்படுத்தியதால் வேந்தனைத் தலைமையாகக் கொண்ட அரசு உருவாகியது. முல்லைப் பகுதிகளுக்குத் தலைமையாக குறுநில மன்னர்களையும், காட்டெரிப்பு வேளாண்மைக்கு உரியவர்களான சீறூர் மன்னர்களையும், மருதநில முதுகுடித் தலைவர்களையும் அரசு என்ற நிறுவனம் தனது ஆளுகையின் கீழ்க்கொண்டு வந்தது.

“அரசு உருவாகிய காலத்தில்தான் போர் நடைபெற்றது என்பதாகத் தொல்காப்பியர் ‘வேந்துவிடு முனைஞர்’ என்று குறிப்பதால் மாடுபிடிச் சண்டைகளைக் குறுநில மன்னர்களும், சீறூர் மன்னர்களும் நடந்தியிருப்பர் என்று கருதியிருக்கலாம். சங்ககால நிலப்பகுதிகளைப் பற்றிய குறிப்புகளைத் தொகுத்து ஆராயும்போது நிலத்தலைமை ஒரு புறமும், இத்தலைமைகளைத் தனது கட்டுப்பாட்டுக்கள் கொண்டு வந்த அரசின் ஆதிக்கநிலை ஒருபுறமும் காணக்கிடைக்கின்றன. எனவே வரலாற்றுக்கு உட்பட்ட பழந்தமிழ்ச் சமுதாயம் இனக்குழுவின் தேய்வையும் அரசுருவாக்கத்தின் தொடக்கத்தையும் அல்லது பரவலாக்கத்தையும் கொண்டதாக இருந்தது. ஆதிக்க நிலையிலுள்ள வேந்தர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் குறுநில மன்னர்களும், சீறூர் மன்னர்களும் வரும்போது அரசின் வலிமை கூடுகிறது. “வேந்து அல்லது வேந்தனின் வருகையோடு ஆளுவோரிடையே ஆற்றல்மிக்க போர்த் தன்மையுள்ள ஆட்சியாளர் தோன்றுவதைக் காண்கிறோம்.”¹⁴

இயற்கையின் ஆற்றலைக்கூட தன் வலிமையினால் மாற்றும் வல்லமை படைத்தவன் என்பதாக புறநானூற்று 381 வது பாடலில் ஆவூர் மூலங்கிழார் பெருவேந்தனைப் புகழ்ந்து பாடுவதாக அவனது ஆட்சிப் பலத்தையும், அதிகாரத்தையும் பாராட்டுகின்றார். ஏனெனில், அரசின் தோற்றம் ஒரு நிலையான அதிகாரம் வாய்ந்த சமூகஅமைப்பை உருவாக்கின. அதிகாரம் முழுவதும்

வேந்தனிடமே இருந்ததால் சமுதாயம் அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு நின்றது. இச்சூழலில் வேந்தன் நினைப்பது அனைத்தும் உறுதியாக நடந்தேறுதல் வேண்டும் என்ற நிலையும் ஏற்பட்டது. இனக்குழுச் சமூகத்திலிருந்து விடுபட்ட இச்சமூகம் பேரரசு தோற்றம் பெற்ற காலகட்டங்களில் ஆநிரை காத்தலும் மீட்டலுமான சண்டைகள் வலுவிழந்து நாடுபிடிக்கும் நோக்கத்தில் பெரும்போர்கள் நிகழத்தொடங்கின. இச்சூழலில் புலவர்கள் வேந்தனுக்கு ‘ஏர்த்தொழிலைக் காத்தால் உன் பகைவரும் உன்னை தலைவணங்குவர்’ என அறிவுரை வழங்கினர். எனவே, சங்ககாலத் தமிழக வரலாற்றில் பேரரசு தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்னர் ஆநிரைக்காக நிகழ்ந்த இனக்குழுச் சண்டைகளை முதல் போர்க்காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

0.5 போர்க்காரணங்கள் குறித்த கருத்தாக்கங்கள்

“வேந்தர்களுக்குள் ஏற்படும் போர்க்காரணங்களை ஆசை, பாதுகாப்பு, பகை, தண்டனை, மறம், அருள் என ஆறு நிலைகளாக வகுத்துக் கூறுவர் ஞா.தேவநேயப்பாவாணர்.

(அ) ஆசை

- ❖ மண்ணாசை
- ❖ பெண்ணாசை
- ❖ பொண்ணாசை
- ❖ புகழாசை
- ❖ விண்ணாசை ஆகிய ஐவகை ஆசைகளாலும்,

(ஆ) பாதுகாப்பு

- ❖ தற்காப்பு
- ❖ நாட்டுக்காப்பு
- ❖ மதக்காப்பு ஆகிய மூவகை பாதுகாப்புக்காகவும்,

(இ) பகை

- ❖ பழிதீர்ப்பு
- ❖ பழம்பகை
- ❖ பொறாமை ஆகிய மூவகை பகையாலும்,

(ஈ) தண்டனை

- ❖ இகழ்ச்சி
- ❖ துறையிறாமை
- ❖ படையெடுப்பு ஆகிய மூவகை தண்டனைக்காகவும்,

(உ) மறம்

- ❖ கடுமறம்

(ஊ) அருள்

- ❖ தன்குடி
- ❖ பிறர்குடி மேல் கொண்ட இருவகை அருள் ஆகிய அறுவகைக் காரணமாகப் போர்கள் தோன்றியிருக்கலாம் என்பர்.”¹⁵

0.6 போர்க்காரணங்களின் பல்வேறு பண்புகள்

மன்னர்கள் தம் நகரில் இருப்பதைவிட, போர்ப்பாசறையில் இருத்தலையே மிகுதியாக விரும்புவர் என்று புறநானூறு 31 வது பாடல் குறிப்பிடுகின்றன. போருக்காகத் தங்கிக் காத்திருப்பதால் அரசர் இரவிலும் உறங்காமல் பாசறையில் விழித்திருப்பார் என முல்லைப்பாட்டு 67 வது பாடல் உணர்த்துகின்றன. விழுப்புண் பெறாத நாட்களையெல்லாம் பண்டைத்தமிழர்கள் வீணாகி விட்ட நாட்களாகக் கருதுவர் என்று 776 வது திருக்குறள் எடுத்துரைக்கின்றன. “போர்புரிதலுக்குக் காரணமான 7 வகைப் பண்புகளை எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை கட்டமைக்கிறார். அவைகளாவன,

1. புகழ்ச்சி, விருப்பம்
2. தாமே தனித்து நின்று போர்புரியும் தனிச்சேவகம்,
3. தம் முந்தையோர் வீரத்தில் வியந்து தம் உயர்குடி குறித்த பெருமிதம்,
4. மன்னரும் படைத்தலைவரும் படைஞர்களை ஊக்கப்படுத்துதல்,
5. நாட்டுக்காக மட்டுமின்றி மன்னர் குடிக்காகப் போரிடுதல்,
6. காதல் மற்றும் பழிவாங்குதல் உணர்ச்சியால் போரிடுதல்,
7. வீரத்தை புலப்படுத்தும் தினவு ஆகிய காரணங்களுக்காகப் போர்புரிதல் என ஏழுவகைப் பண்புகளை வரையறுப்பர்”¹⁶

0.7 சங்கஇலக்கியம் சுட்டும் முதன்மைப் போர்க்காரணங்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் போருக்குரிய முதன்மைக் காரணங்களாக பின்வருவனவற்றை வரிசைப்படுத்தலாம். அவைகளாவன,

- வீரவிருப்பம் / மறப்பணி
- போர் விருப்பம்
- பகை / மண்ணாசை
- பெருமை / புகழ்ச்சி
- பொறாமை
- தலைமை விருப்பம்
- உரிமைப்போராட்டம்
- மகளிரை மணத்தல் / மகள்மறுத்தல் ஆகியனவாகும்.

7.1 வீரவிருப்பம் / மறப்பணி

தம் வீரவுணர்வை உலகினருக்கு வெளிப்படுத்திக் காட்ட வேண்டும் என்ற உயரிய விருப்பம் போருக்குரிய முதன்மைக் காரணமாகும். போர்க்களம் என்பது தனிமனித விழைவிற்கு ஏற்ற இடமாக முதலில் அமைகின்றன. வீரயுகக்காலத்து மக்களெல்லாம் இத்தகையோரே ஆவர். பன்னிருபடலம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நூலாசிரியரால் காட்டப்படும் ‘தன்னுறுதொழில்’ என்பது வீரவிருப்பத்தினால் உண்டாகும் விளைவே எனலாம். தன் வீரத்தையும் ஆண்மையையும் நிலை நாட்டிக் காட்டவேண்டும் என விரும்பிய போர் மறவர்களின் முதன்மைச்செயலே வீரவிருப்பம் என்பதாகக் கூறலாம்.

ஏனெனில், வீரர்கள் போர் என்று கேட்டவுடன் கிளர்ந்தெழுவர், பறவைகள் தீ நிமித்தம் உணர்ந்த மன்னன் போரைத் தவிர்ப்பான், வந்த போர் தவறியதே என்று வீரர்கள் மனமுடைந்து போவர், மனமுடைந்த வீரர்கள் தம்முடைய பூரித்தத் தோள்களைத் தட்டி ஒருவரோடொருவர் பொருது மடிய வேண்டும் என்னும் மறப்பண்புடையவர்களாக விளங்கினர் என்று புறநானூற்று 68 வது பாடல் உணர்த்துகின்றன. எனவே, மறப்பணியைக் காட்டுவதற்காகக்கூட விருப்பத்தோடு போர் நிகழ்தல் உண்டு என்பதை,

“மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச்

சென்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பற் றென்ப.” (தொல்.பொருள்.புறத்.நூ.70)

என்னும் மேற்கண்ட தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் நூற்பா சுட்டுகிறது. தான் வலிய போருக்குப் போகாது இருக்க, பகைவர் தாமே வலிந்து போருக்கு அழைக்கும் போது விருப்பத்தோடு வேந்தர்களும் படைஞர்களும் போராற்றுதல் உண்டு. இதனை,

“பெரும்பகை தாங்கு வேலி னானு

மரும்பகை தாங்கு மாற்ற லானும்...” (தொல்.பொருள்.புறத்.நூ.76)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா, பகைவர் தாமாக போருக்கு அழைக்கும் பொழுது கூதிர் வேனிற் காலமானாலும் வீரவிருப்பத்தோடு பாசறை அமைத்துப் போர் புரியும் பண்புடையவனாக வேந்தர்கள் இருக்கவேண்டும் என்கின்றன.

7.2 போர் விருப்பம்

பழங்காலத்தில் வீரச்செயல்களே முதன்மை பெற்றிருந்தன எனலாம். “கிரேக்க வீரன் அசில்லிசு (Achilles) என்பவன் தன் முன்னோர்கள் பலரைக் கொன்று வீழ்த்துவதில் ஆற்றல் மிகுந்தவனாக இருந்தான் எனக்கூறுவர். பிறரைக் கொன்று வெல்வது அவன் குடும்பத்தொழில் என்றும் பெருமை பேசியதாக க.கைலாசபதி கூறுகிறார்”¹⁷

“வெஞ்சினம் கூறுவதாய் அமையும் புறத்திணைத் துறைகளும், புறநானூற்றுப் பாடல்களும் போர் விருப்பங்களை மிகுதியாகப் புலப்படுத்துகின்றன”¹⁸

சங்கஇலக்கியப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் அனைத்தும் வீரப்போர் புரிந்து உயிர் துறத்தலேயே உயர்வு எனப் பண்டைத்தமிழர்கள் கருதியதாக கூறுகின்றன. இவற்றால் போர் விருப்பமும் போருக்குரியக் காரணங்களாகத் திகழ்கிறதை அறிய முடிகின்றன. மேலும், “மக்களை யார் மிகுதியாகக் கொன்று குவிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு மிக உயர்வான பரிசுகள் கிடைக்கின்றன எனப் போரைப் பற்றி லியோ டால்ஸ்டாய் கருத்துரைக்கிறார்.”¹⁹

“போர் நெறியெல்லாம் கொலை வெறியேயாம் என்று கூறுதல் சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாட்டிற்கு சற்றும் ஒவ்வாததாகும் என்பர்”²⁰ இக்கருத்து ஏற்படையதன்று என மறுப்பர் தமிழ்ச்சான்றோர்கள்.

“போர் என்பது தற்காப்புக்காகவும் முறை தவறி நாடு பிடிக்கும் விருப்பத்திலும், வலிமையை நிலைநாட்டும் நோக்கத்திலும் வரும் வேந்தர்களை அடக்கிச் செந்நெறிப்படுத்துதற்காகவும் போர் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றென தொல்காப்பியர் தன் காலத்திலேயே தெளிவுற வரையறுத்துள்ளார். இன்று கூறப்படும் கொள்கையை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே சங்ககாலத் தமிழ் நாட்டுப் பெரியோர் கூறியுள்ளனர் என்பது அறிந்து மகிழத்தக்கது என்பர்.”²¹

சங்ககாலத் தமிழர்கள் ஆள்வினையுடைமை, அறநம்பிக்கை, கலையுணர்ச்சி, அஞ்சாமை ஆகிய பண்புகளில் தனிமனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு அங்கங்களிலும் உயர் பேறுகளைப் பெற்றிருந்தனர். புகழ் வேட்கையின் காரணமாக மறம் மிக்க கொடைகளையும், அறம் மிக்க கொடைகளையும் ஆற்றினர். சங்ககாலச் சமூகம் போர் விருப்பச் சமூகமாகவும் இருந்துள்ளது. “ஒரு சமுதாயத்தினரின் நன்மை தீமைகளை எண்ணியே போர் நிகழ்கிறது.”²²

எனவே, இச்சமூகத் தலைவர்களான மன்னர்களும் மக்களும் இயல்பாகவே வீரக்குடியினைச் சார்ந்தவர்களாக விளங்கினர் என்பது புலனாகின்றன.

7.3 பகை / மண்ணாசை

ஆசைக்கு அலைபவர்களே மனிதர்கள் எனலாம். இது உயிரினங்கள் படைக்கப்பட்ட காலம் முதல் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு செயலாகும். அந்த வகையில் மண்ணின்மீது மனிதஇனம் பெருகப்பெருக ஆசை என்பது வாழும் எந்த உயிரையும் விட்டு வைக்காது. இந்நிலை தமிழக மண்ணில் வாழ்ந்தொழிந்த சங்ககாலத்தவர் முதல் சமகாலத்தவர்கள் வரை நீடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றில், உயிர்களெல்லாம் அடங்கப்போகும் இம்மண்ணின் மீது கொண்ட பேராசையே அனைவர் மனதிலும் மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றது. இவற்றை அடையவே அதிகார பலமும், ஆயுதங்கள் ஏந்திய படை பலமும் இன்றியமையாததாக அமைகின்றன. இவ்வெண்ணத்தில் தமிழக மண்ணில் வாழ்ந்த மூவேந்தர்களும், குறநில மன்னர்களும் தாம் ஆளும் பகுதி மட்டுமின்றித் தன்னரசை மேலும் விரிவுபடுத்த வேண்டி மாற்றரசர்கள் நிலத்தைத் தன்

நிலத்தோடு சேர்த்துக் கொள்ளும் ஆசையில் தம்முள் விரும்பிப் போரிடுவர், இந்நிலை வேந்தர்களுக்குள் பகைமையை உருவாக்கிவிடுகிறது. இதற்காக தமிழ் மன்னர்களும் மக்களும் நாளோயாது போரிட்டுக் கொண்டே இருந்தனர். இதனை,

“எஞ்சா மண்ணை வேந்தனை வேந்த

னஞ்சுதகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே” (தொல்.பொருள். புறத்.62)

என்னும் மேற்கண்ட தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் நூற்பா உணர்த்துகின்றன. இவ்வுலகம் அனைத்து அரசர்களுக்கும் பொது என்னும் நிலையை ஏற்றுக்கொள்ளாது தன்நாடு, தன் இடம் சிறிது என்னும் மனவுணர்ச்சி உந்துதலால் அதனை விரிவுபடுத்த போர்புரியும் மனப்போக்கையே வேந்தர்கள் அனைவரும் விரும்பினர். சேரமான் கடுங்கோவாழியாதன் என்னும் மன்னன் தன்னரசை விரிவுபடுத்த மண்ணாசையால் பிற அரசர்களோடு போரிட்டான் என்னும் செய்தியினை புறநானூறு 8 வது பாடல் பதிவு செய்துள்ளன. மேலும், பகைமையும் போருக்குக் காரணம் என்பதை ‘வேற்றுப்புலம்’ ‘உறுபகை வேந்து’ ‘உல்கு வேந்து’ என்னும் சொல்லாட்சிகள் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் இடம் பெறுவதைக் கொண்டு அறியலாம்.

“கொள்ளார் தேளங் குறித்த கொற்றமு

முள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பிந்

தோல்லெயிற் கிவர்தலுந் தோலின் பெருக்கமு

மகத்தோன் செல்வமு மன்றி முரணிய

புறத்தோ னணங்கிய பக்கமுந் திறப்பட

வொருதான் மண்டிய குறுமையு முடனறோர்

வருபகை பேணா ராரெயி லுளப்படச்

சொல்லப் பட்ட நாலிரு வகைத்தே.” (தொல்.பொருள்.புறத்.67)

என்னும் மேற்கண்ட தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்தும் பொருண்மையாவது, பொருள் வேண்டி நின்றவர்களுக்கு வேந்தன் தன் பகைவர் நாட்டினைத் தான் வெற்றிபெறும் முன்பே வேண்டியவர்களுக்கு கொடையளித்து சிறப்பித்துள்ளான். இதன் உள்ளார்ந்த செய்தியாவது தன்னை இகழ்ந்தோரையும் தான் இகழ்ந்தோரையும் உறுதியாக வென்று வீழ்த்துவேன் என்பதாகும். எனவே, பகைமை உணர்வு போருக்குரிய முக்கியக்காரணமாகும்.

7.4 பெருமை / புகழ்ச்சி

பெருமை அல்லது புகழ்ச்சிக்கு மயங்காதவர்கள் இவ்வையகத்தில் வாழ்வது மிக அரிது எனலாம். எனவே புகழ்ச்சிக்காகப் போர்புரிதல் உண்டு. இதனையே,

“வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல

வொருவன் றாங்கிய பெருமை யானும்...” (தொல்.பொருள்.புறத்.நூ.63)

என்னும் மேற்கண்ட தொல்காப்பியப் புறத்தினையியல் நூற்பா, வருகின்ற பகைவர்களை கற்சிறை போல எதிர்த்து நின்று தனியொருவனாக வீழ்த்திய வீரனின் பெருமையை அனைவருக்கும் உணர்த்த வேண்டுமென்று கூறுவதாக அமைந்திருக்கின்றன. எனவே, புகழ்ச்சிக்காக போரிடுதல் தமிழர் மரபில் மிகுதியாக இருந்திருக்கிறது எனலாம்.

7.5 பொறாமை

பெருமையோடு மற்றவர்கள் இன்புற்று வாழ்தலை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத இவ்வுலகத்து மனிதர்கள் அதனைப் பல்வேறு கோணங்களில் நேர்முகமாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தன் மனநிலைக்கு ஏற்றவாறு வெளிப்படுத்திக் காட்டுவார்கள். இம்மனநிலையில் மன்னர்களும் மக்களும் பழங்காலத்தில் இருந்தே பாதிப்புக்குள்ளாகி வருகின்றனர். அரசுகளுக்கிடையேயும் அரசர்களுக்கிடையேயும் புகைச்சல் ஏற்படும் பொழுது அதனைத் தீர்த்துக் கொள்ள வன்கொடுமைச் செயல்களில் ஈடுபடுகின்றனர். இந்நிலையே காலப்போக்கில் தவிர்க்க இயலாத பெரும்போராக வலுப்பெற்றுள்ளன.

பாரி வள்ளலின் புகழ் வானளவு பரந்து விரிந்து காணப்பட்டது என்பதனை சங்க இலக்கியச் சான்று நமக்கு உணர்த்துகின்றன. இதனைக் காணவோ கேட்கவோ மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளவோ விரும்பாத மூவேந்தர்கள் தன் படைகளோடு பாரியின் மகளை மணமுடித்து பறம்புமலையை கைப்பற்றும் எண்ணத்தோடு முற்றுகையிட்டனர் எனச் சங்க இலக்கியச் சான்று பொறாமையால் விரிந்த போர்நிகழ்வுதனைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் கூட இதுபோன்ற போர் நிகழ்வுகளைக் காணமுடிகின்றன. பாண்டவர்கள் தம் செல்வாக்கினையும் சொல்வாக்கினையும் மக்கள் மனமுவந்து மதிப்பது கண்டு கௌரவர்கள் தம் கண்களால்

ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது அவ்வாழ்க்கையையும் மரியாதையையும் தாங்கள் பெறவேண்டுமென பொறாமையால் போர் தொடுத்தனர் என்ற செய்தி இலக்கியங்களில் பாரதப்போராக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆதலால் பொறாமையும் போருக்குரிய காரணங்களுள் ஒன்றெனக் கருதப்படுகின்றன.

7.6 தலைமை விருப்பம்

அ.:றிணை நிலையிலிருந்து தன்னை உயர்திணையாக அடையாளம் கண்ட நாளிலிருந்து தன் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் ஊரும் உறவும் மேலாக இவ்வுலகமும் தலைவணங்க வேண்டுமென்ற தலைமை விருப்பம் உடையவர்களாகவும் மனிதர்கள் அறியப்படுகின்றனர். இந்நிலை வீரயுகக் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே தமிழ் மண்ணில் வாழ்ந்த மன்னர்களுக்குள் விழைந்த போட்டியும் பொறாமையும் பேராசையாக மேலோங்கும் பொழுது வலிமையில் தங்களில் எவர் பெரியவரென போரில் வென்று தலைமை நிலையை அடைய வேண்டுமென்ற ஆசை கொண்டவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். எனவே, தலைமை விருப்பம் என்னும் செயலும் கருத்துருவாக்கமும் கூட பல பெரும்போர்களுக்கு அடித்தளமிட்டுள்ளன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே போர்கள் இக்காரணங்களாலும் மூண்டன என்பதனை மூவேந்தர்களுக்கிடையே நிகழ்ந்தனவாக,

“போந்தை வேம்பே யாரென வருஉ

மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்” (தொல்.பொருள்.புறத்.நா.4)

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகின்றன.

7.7 உரிமைப் போராட்டம்

இயற்கைக்கும் மனிதர்களுக்கும் நிகழ்ந்த போர்களை விடுத்து மற்றவை அனைத்தும் இவ்வுலக வரலாற்றின் உரிமைப்போராட்டமாகவே அமைந்திருக்கின்றன எனலாம். இந்நிலை இன்று நேற்றல்ல இயற்கையாக அமைந்த இப்புவிப்பரப்பில் மனிதர்கள் காலூன்றி செம்மைப்படுத்திய காலம் முதல் நீடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. எந்த ஒரு மனிதனும் தன்னுரிமையை சிறிதளவும் அந்நியர்களுக்கு விட்டுக்கொடுக்கத் தொடங்கினால், அதன் விளைவு அடிமைத்தனத்தில் தான் கட்டாயம் முடியும் என்பதற்கு இந்தியத் திருநாட்டின் விடுதலைக்காக நிகழ்ந்த சுதந்திரப் போராட்டம் மிகச்சரியான உதாரணமெனலாம்.

உரிமைப்போராட்டம் என்னும் இந்நிலை இருநாட்டிற்கிடையில் மட்டுமல்ல, ஒரே குடியில் பிறந்த குடும்பத்திற்கிடையேயும் ஏற்படலாம். ஒரு வேந்தனுக்கும், மற்றொரு வேந்தனுக்கும் இடையே போர் முளுதல் இவ்வுலகத்து இயற்கையெனக் கருதினாலும், இதற்கு மாறாக, ஒரு குலத்து வேந்தர்களுக்குள்ளேயே போர் ஏற்படுதலும் உண்டு.

அரசுக் கட்டில் உரிமைக்காக தாயாதியரிடையே போர்கள் நிகழ்ந்தமையை உலகவரலாறுகள் நமக்குச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கரிகாலனுக்கு உரிய அரசுரிமையை மாற்றார் கைப்பற்ற முன்வரும் போது அதனை மீட்பதற்காகக் கரிகாலன் நடத்திய போர் நிகழ்வுகளை பட்டினப்பாலையும், பொருநராற்றுப்படையும் நமக்கு எடுத்தியம்புகின்றன. அரசுரிமை காரணமாக ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்த சோழன் நலங்கிள்ளிக்கும் சோழன் நெடுங்கிள்ளிக்கும் போர் மூண்டதனை சங்க இலக்கியப் புறநானூற்று 45 வது பாடல் பதிவுசெய்துள்ளன.

மேலும், அரசகுலத்தில் வழிவழியாகத் தொடரும் அரசுரிமை அதிகாரத்தை தந்தைப் புதல்வர்களுக்கு வாரிசுரிமை காரணமாக வழங்குவதற்குள் தாமாக முன்வந்து தந்தையைரோடு போரிடுதலும், பிறப்பால் மூத்தோரை வென்று இளையோர் ஆட்சிப்பொறுப்பேற்க முயற்சிப்பதும் உண்டு. எனவே, உரிமைப் போராட்டமும் போருக்குரிய முக்கியக் காரணமாகக் கருதப்படுகின்றன.

7.8 மகள் மறுத்தல்

விரும்புதல் அல்லது ஆசைப்படுதல் என்பது இவ்வுலகமக்கள் யாவருக்கும் பொது, ஆனால் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துவதும் ஆசைக்கு இணங்கியதை அடைய முயற்சிப்பதிலும் தான் வீரமும் கலாச்சாரமும் பண்பாடும் முன்னின்று ஒருவனை நல்லவனாகவும் தீயவனாகவும் வழிநடத்துகின்றன. மண்ணுலகில் பிறந்த எவரும் ஏதேனும் ஒரு இச்சைக்குள் எப்படியும் தங்களை ஆட்படுத்தி விடுகின்றனர். இதில் கட்டாயம் எவரும் விதிவிலக்கல்ல. இதனைப் பெண்கள் மீது கொண்ட பேரன்பு என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஏனென்றால், பெண் என்பவள் பூமியைப் போன்றவள், மனித உயிர்களை அழியவிடாமல் பேணிப் பாதுகாத்து உருவாக்குபவள் என்பதற்கு மாறாக அவளை தங்கள் ஆசைக்கு இணங்கும் ஒரு போதைப் பொருளாகவே பெரும்பான்மையான ஆடவர்கள் கருதுகின்றனர். போருக்கு பல்வேறு காரணங்களை முதன்மைப்படுத்தினாலும், தான் ஆசை கொண்டவனை அடைவதற்கு விருப்பம் இல்லாத பெண் வீட்டாரை எதிர்த்து பெரும்படையோடு போரிட்டு வென்றாவது மணமுடிக்க வேண்டுமென்று

பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்கள் பலர் முயன்றுள்ளனர். இச்செயல்களை ஆழ்ந்து நோக்கினால் பெண்வீட்டாரின் செல்வ வளங்களின் மீது கொண்ட பேராசையாகவும் இருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் மகள்மறுத்தல் தொடர்பாக எழுந்த செய்தியினை,

“நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி

மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பால்...” (தொல்.பொருள்.இளம். நூ.77)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மகட்பாற்காஞ்சித் துறைப் பாடல்களும் நன்குணர்த்துகின்றன. மேலும், புறநானூற்றில் 54, 109, 110, 111, 336, 351, 356 ஆகிய மகட்பாற்காஞ்சித் துறையில் அமையப்பெற்ற பாடல்கள் மகள் மறுத்தல் பற்றிப் பேசுவதாக அமைந்துள்ளன. வேந்தர்கள் பெண் வேண்டி நின்றமைக்குத் தலைவியின் பேரழகு காரணமாக அமைந்திருக்கலாம் எனப் புறநானூறு 338, 351 ஆகிய பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. “வேந்தன் குறையுற்று நின்ற செய்தியை அடுத்துத் தொடர்பின்றியும், தலைவியின் அழகு இணைத்துப் பேசப்படுதற்கு வேந்தன் தலைவியின் அழகில் நெஞ்சம் பறி கொடுத்தமை காரணமாகலாம் என ஆ.இராமகிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகிறார்.”²³

ஓர் அரசன் ஒரு குறிப்பிட்ட பெண்ணை அடைந்தே தீருவேன், இல்லையென்றால் போரிட்டு வீரமரணம் அடைவேன் என்று நெடுமொழி கூறுகின்றான். இதனை,

“கணங்கு அணி வனமுலை, அவளொடு நாளை

மணம்புகு வைகல் ஆகுதல் ஒன்றோ -

ஆர்அமர் உழக்கிய மறம்கிளர் முன்பின்,

நீள்இலை எ.கம் மறுத்த உடம்பொடு

வாரா உலகம் புகுதல் ஒன்று - எனப்

படை தொட்டனனே குருசில்...” (புறம்.341:11-16)

என்ற பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒரு வேந்தன் தன் பகையரசனின் மகளை விரும்பிக் குறையுற்றுக் கேட்டும் அவ்விளம்பெண்ணின் தந்தை அவனுக்கு மணமுடிக்க உடன்படாததால், அந்நிலத்தின் மீது போர்தொடுத்து தம் வலிமையால் வென்று முடிப்பேன், இல்லையேல் மீண்டு வராத வீரசுவர்க்கம்

புகுவேன் என தன் படைக்கருவியைக் கையிலேந்தி போர்க்களம் புகுந்தான் என்பதனை பரணர் மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே ஒரு பெண்ணின் மீது கொண்ட பெருவிருப்பமும் ஒரு வீரனின் மனதில் போராற்றலை உருவாக்கியுள்ளன.

பாரியின் பறம்புமலையை கைப்பற்றுவதற்காக நாற்படைகளோடு அவன் நிலப்பகுதியை முற்றுகையிட்டு மூவேந்தர்கள் காத்திருப்பதாகப் சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் சில விளக்குகின்றன. இந்நிலையில் பெண்ணின் தந்தை கூறுவதாக,

“நெடுவேள் ஆதன் போந்தை அன்ன,
பெருஞ்சீர் அருங் கொண்டியளே: கருஞ்சினை
வேம்பும் ஆரும் போந்தையும் மூன்றும்
மலைந்த சென்னியர், அணிந்த வில்லர்,
கொற்ற வேந்தர் வரினும், தன்தக
வணங்கார்க்கு ஈகுவன் அல்லன் - வண் தோட்டுப்
பிணங்கு கதிர்க் கழனி நாப்பண், ஏழுற்று
உணங்கு கலன் ஆழியின் தோன்றும்
ஓர்ளயில் மன்னன் ஒருமட மகளே.” (புறம்.338:4-13)

என்ற பாடலானது, கரிய கொம்புகளுடைய வேம்பும், ஆத்தியும், பணையுமாகிய பூக்களைத் தங்கள் தலையில் சூடியவரும், வில்லினைப் பொலிவு பெற ஏந்தியவரும் ஆகிய, மூவேந்தர்களும் மகள் வேண்டித் தன்னிடம் வந்தபோதிலும், தன்னுடைய தகுதிக்குத் தக்கவாறு தன்னை வணங்காதவர்க்குத் தம்மகளை கொடையளிக்க முடியாது என பாரி மறுத்துநின்றான் என்ற வரலாற்றினை ‘குன்றுர் கிழார்’ என்னும் புலவர் மேற்கண்ட பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பேரரசர்கள் பெண்கேட்டும் மகள்மறுத்த குறுநில மன்னன் பாரியின் செயலுக்குப் பின்னால் இருக்கும் பெருங்காரணம் பற்றிய அறிதலை காலந்தோறும் அறிஞர்கள் விவாதித்துக்கொண்டிருந்தாலும், மரபார்ந்த தம்குடிப்பெருமையை விட்டுவிலகாது திடீரென ஏற்பட்ட பேரரசு உருவாக்கத்தின் மீது தாம் கொண்ட அவநம்பிக்கையை காரணமெனலாம்.

“பாரி பறம்பின் பனிச்சுனை போல,
காண்டற்கு அரியன் ஆகி, மாண்ட
பெண்மை நிறைந்த பொலிவொடு, மண்ணிய

துகில்விரி கடுப்ப நுடங்கி, தண்ணென
அகில்ஆர் நறும்புகை ஐதுசென்று அடங்கிய
கபில நெடுநகர்க் கமழும் நாற்றமொடு,
மனைச்செறிந்தனளே, வாணுதல், இனியே,
அற்றன்று ஆகலின், தெற்றெனப் போற்றி

.....

யார் ஆகுவர் கொல் தாமே - நேரிழை
உருத்த பலசுணங்கு அணிந்த

மருப்பு வனமுலை ஞெழுக்கு வோரே?” (புறம்.337:6-22)

என்னும் பாடலானது, பாரியின் பெண்ணின் வளர்ப்பும், வனப்பும், கண்டோர் வியக்கும் வண்ணம் அமைந்திருந்ததோடு, தம் இல்லத்தைவிட்டு நீங்காதவளாகப் பகைவரும் காணுதற்கு அரியவளாக, மாட்சிமையுடைய பெண்ணியல்புகளால் நிறைந்து காணப்பட்டாள். எனவே, ‘இத்தகு பெருமைக்குரிய பேரழகைப் பெறப் போகிறவர் யாரோ’ என வியக்கும் விதமாக இனக்குழு மக்களின் குறைவுபடாப் பெருமிதம் மேற்கண்ட புறநானூற்றுப் பாடலில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. மாற்றரசர்களின் மனதைக் கவரும் பாரியின் வளம் மிகுந்த நாடும், காணத்தவம் கிடக்கும் அவன் மகளின் பேரழகம் மூவேந்தர்கள் பறம்புமலையை முற்றுகையிடக் காரணமாக அமைந்ததைக் கபிலர் தம் பாடல் வரிகளால் பதிவுசெய்துள்ளார்.

மற்றுமொரு பாடலில், இந்தப் பெண்ணின் பேரழகே இந்த வளமான ஊர்க்குப் பகையானது என்று எதிர் மறையில் பெண்ணின் பெருமை பேசுவதும் காணப்படுகிறது.

“அளியர் தாமே: இவள் தன்னைமாரே

செல்வம் வேண்டார், செருப்புகல் வேண்டி,

நிரல் அல்லோர்க்குத் தரலோ இல் என:

கழிப்பிணிப் பலகையர், கதுவாய் வாளர்,

கழாஅத் தலையர், கருங்கடை நெடுவேல்

இன்ன மறவர்த்து ஆயினும், அன்னோ!

என் ஆவதுகொல் தானே -

பன்னல் வேலி இப்பணை நல் ஊரே!” (புறம்.345:12-20)

என்ற பாடலானது, ஒரு பெண்ணின் தமையன்மார்கள், வேந்தர்கள் தரும் செல்வத்தை விரும்பாதவர்களாகவும், ஆனால் போரை பெரிதும் விரும்புவர்களாக இருந்தனர் என்றும், தகுதியுடையோர்க்கு அல்லாது தம் கன்னியைத் தருதல் இல்லை என வாளினைக் கையிலேந்தி மகள்மறுத்து நின்றனர் எனவும் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே சங்ககாலத்தில் பேரழகுடைய பெண் என்பவள் போர் வீரர்களுக்கின்றி பிறரால் அடைவதற்கு உரியதன்று எனவும், வளமான ஊரானது ஒரு பெண்ணின் பேரழகால் போருக்கு இரையாகும் எனவும் அன்றைய புலவர்களால் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

“வென்றுஎறி முரசின் வேந்தர், என்றும்,
வண்கை எயினன் வாகை அன்ன
இவள் நலம் தாராது அமைகுவர் அல்லர்:
என்ஆ வது கொல் தானே - தெண்ணீர்ப்
பொய்கை மேய்ந்த செல்வரி நாரை
தேம்கொள் மருதின் பூஞ்சினை முனையின்
காமரு காஞ்சி துஞ்சம்
ஏமம்சால் சிறப்பின், இப் பணைநல் ஊரே?” (புறம்.351)

என்ற பாடலானது, பெண் வேண்டி நின்ற வேந்தர்க்கு தம் மகளைத் தராத தந்தையின் வளம்நிறைந்த இவ்வூர் இனி என்னாகுமோ தெரியவில்லையே என ‘மதுரைப் படைமங்க மன்னியார்’ என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார்.

“நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையா,
கடிய கூறும் வேந்தே: தந்தையும்,
நெடிய அல்லது, பணிந்து மொழியலனே:
இஃது இவர் படிவம், ஆயின், வைஎயிற்று
அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை,
மரம்படு சிறுதீப் போல
அணங்கு ஆயின், தான் பிறந்த ஊர்க்கே” (புறம்.349:5-12)

என்ற பாடலானது, சங்ககாலத்தில் மகள்மறுத்தலால் பெண்ணை மையமாக வைத்து தமிழ்ச் சீறூர் மன்னனுக்கும், தமிழ் நிலத்தையாண்ட பேரரசனுக்கும் போர் நிகழ்ந்ததைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. 300 ஊர்களை ஆண்டுவந்த பாரி போன்ற பெரும் செல்வாக்குமிருந்த குறுநில மன்னனிடம் பெண்கேட்டு

மூவேந்தர்கள் முறையிட்டது அவன் வளங்களை கையகப்படுத்தும் நோக்கம் உள்ளார்ந்தாக இருந்திருக்கிறது என்றாலும், தமிழ்நிலத்தில் பெண்ணின் பேரழகிற்காக போர் நிகழ்ந்ததன் சான்றுகளும் ஆங்காங்கே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

சங்கப்பாடல்களில் கூறப்படும் புறத்திணையின் அடிப்படை நிலையானது ஒரு வீரயுக வாழ்வாகும். அவை தனித்தனிப் பாடல்களாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. அதற்கு இணையாகப் பல்வேறு கூறுகளும் அகப்பாடல்களில் முறையாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. இவற்றை மேலைநாட்டு இலக்கியங்களின் தனிப்பாடல்களோடு ஒப்பிட்டுக் கூறினால், புறவாழ்வின் முழுமையை அவற்றின் காப்பியங்களில்தாம் பெரிதும் காணமுடியும். இவை கூறும் வாழ்வு நெறிக்கும் சங்கஇலக்கிய வாழ்வு நெறிக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை கைலாசபதி, கதிர் மகாதேவன், ராஜகோபால் போன்ற பலரும் தங்கள் படைப்புகளில் விளக்கியுள்ளனர். இவற்றை இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற காப்பியங்களின் வாழ்வு நெறிகளோடும் ஒப்பிடலாம். ஆனால் ஒரு வேறுபாடு, சங்கப்பாடல்களில் அகவாழ்வு, தமிழர்தம் போரின் மூலமாக பெரிதும் அமையவில்லை. தமிழர்தம் அகவாழ்வுக்கிடையே போரின் முரசொலி மிகுதியாகக் கேட்கவும் இல்லை. அப்படியே போர் நடந்தாலும், அது மண்ணாசையின் காரணமாகவும், தனது மறமாட்சியைக் காட்டுவதற்காகவும், புகழை நிலைநாட்டுவதற்காகவும் நடக்கின்ற போரே தவிர, அவை பெண்ணை மையமாக வைத்து நடக்கின்ற போர்கள் அல்ல. தமிழ்ச்சூழலில் இதுபோன்ற நிகழ்வுகளை இங்கு சுட்டிக்காட்ட வேண்டுமெனில், சான்றாக,

“அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே! -

நளி கொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்,

உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே:

ஒன்றே சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும்மே:

இரண்டே தீம் சுளைப் பலவின் பழம் ஊழ்க்கும்மே:

மூன்றே கொழுங் கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே:

நான்கே அணி நிற ஓரி பாய்தலின், மீது அழிந்து,

திணி நெடுங் குன்றம் தேன் சொரியும்மே.” (புறம்.109:1-8)

என வரும் பாடல், பேரரசினை உடைய தமிழ் மூவேந்தர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டியர்கள், குறுநிலவேந்தனும் கடையெழு வள்ளலுமான பாரியின் பறம்பு மலையை முற்றுகையிட்டு போருக்கு முன்மொழிந்து அழைத்தமையை

இலக்கியங்கள் பெண்ணாசையென்று நேரிடையாகக் குறிப்பிட்டாலும், ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தியாக வாழமுற்படாத அல்லது ஒருத்தியிடம் மட்டுமே கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபடாத தமிழ் மன்னர்களின் உள்மன வெளிப்பாடு மண்ணாசை காரணமாகவோ செல்வ வளமிக்க ஒரு நாட்டிலுள்ள பொருளைத் திரட்டும் நோக்கமாகவே இருந்திருக்கிறது. தமிழ்ச்சூழலில் ஏற்பட்ட பல போர்களை இலக்கியங்கள் இப்படியே காட்சிப்படுத்தியுள்ளன. இராமாயண பாரதக் கதைகளில் உணர்த்தப்பட்ட பெண்ணாசைப் போர்களெல்லாம் ஆரியக் கட்டமைப்புக்குள் தமிழர்களையும் தமிழ்மரபையும் உள்ளிழுக்கும் ஒருவகை சமுதாய மாற்ற நிகழ்வாகும். அவை தமிழரின் மரபார்ந்த உண்மை நிலையை பறைசாற்றுவனவல்ல. அல்லது இதுவும், காதலால் உந்தப்பட்ட போர் என்பதைவிட, கௌரவத்திற்காக நடத்தப்பட்ட போர் என்றுதான் சொல்வர். எவ்வாறாயினும் வீரர்களுக்கு அடிமனதில் பெண்மையே உந்து சக்தியாக இருந்திருக்கிறது. இதன் அப்பட்ட பிரதிபலிப்புதான் இராமாயணத்தில் இராவணன் சீதையின் மீது கொண்ட முறையற்ற காதலால் வலுவிழுந்த ஆண்மை அங்கே வெளிப்பட்டுள்ளது. இங்கே அறம் வழுவிய காதல், புறவாழ்வின் சிதைவுக்குக் காரணமாக அமைகிறது. இந்தப் பெருங்காவியத்தில் வீரம், காதலுக்கு துணைநின்ற வரலாறு, அதன் வீழ்ச்சியைத்தான் கூறித் துவங்குகிறது. இங்கே வீரர்களை வீழ்த்திய மறமாண்பு, மங்கையொருத்திக்காக மதியிழந்து நின்றதையும் காணமுடிகிறது.

கம்பனது இராமாயண ஆற்றலை ஒருவகைப் பெண்மையாகவும், பெண்மை ஆற்றலின் உருவகமாகவும் கூறலாம். இதனால்தான் வையாபுரிப்பிள்ளை வால்மீகியின் இராமகாதையை ஆணியல் காப்பியமென்றும், கம்பராமாயணத்தை பெண்ணியல் காப்பியமென்றும் கூறுவார். சீதையின் பெண்மை இராமனது வீரத்தால் முழுமை பெறுகிறது. அதே சமயத்தில் இராமனது வீரத்தின் விளைநிலமாகவும், அதனை வெளிப்படுத்தும் சக்தியாகவும் சீதை விளங்குகிறாள். சிலப்பதிகாரம் வீர வாழ்வைப் பெண்மைக்குரியதாக்குவது தமிழ் மரபில் பெண்ணுரிமைக்கான துவக்கம் எனக்கூறலாம். ஏனெனில், கண்ணகியின் கற்புக்கு, பாண்டிய மன்னர்தம் வீரம் பணிந்து வீரவழிபாடு செய்வது இக்காப்பியத்தில்தாம். புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசனிடம் இந்தப் பழமையின் புதுவடிவத்தை தமிழ்ச்சி கத்தி எடுப்பது தன் கற்பைக் காப்பதற்கு என்பதிலிருந்தும் புரிந்துகொள்ளலாம். 'கண்ணின் கடைப்பார்வை காரிகையும் காட்டிவிட்டால் மண்ணில் ஆடவர்க்கு

மாமலையும் ஓர் கடுகாம்' என்று பாரதிதாசன் பாடும் போது, காதல் வாழ்வு வீர வாழ்வின் களம் என்பதை சுட்டுக்காட்டுகிறது.

கபிலரின் 109 முதல் 111 வரையிலான மூன்று பாடல்கள் மகள் மறுத்தல் துறைக்குரியனவாகவும் நொச்சித் திணைக்கு உரியனவாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளன. பாரியின் பறம்பு மலையை முற்றுகையிட்டுக் காத்திருந்த மூவேந்தர்க்குக் கூறுவது போலப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. எயில் வளைத்தமையால் நொச்சித்திணை பொருத்தமாக உள்ளது. ஆனால் மகள் மறுத்தலுக்கு உரிய எந்தக் குறிப்பும் அப்பாடல்களில் இடம்பெறவில்லை. எனவே, துறைக் குறிப்பு எப்பொருத்தப்பாடுமின்றி உள்ளன.

”கடந்து அடு தானை மூவிரும் கூடி

உடன்றனிர் ஆயினும், பறம்பு கொளற்கு அரிதே

முந்நூறு ஊர்த்தே தண் பறம்பு நல்நாடு:

முந்நூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்:

யாமும் பாரியும் உளமே:

குன்றும் உண்டு - நீர் பாடினிர் செலினே.”

(புறம்.110)

என்ற பாடலானது, வஞ்சனையின்பால் அடைய நினையாது எதிர்நின்று கொல்லும் படைகளை உடைய தமிழ் மூவேந்தர்கள் ஒன்றுகூடிப் போர் செய்தீராயினும் பறம்புமலையை உங்களால் கைப்பற்ற முடியாது. ஏனென்றால், பறம்பு நாடானது குளிர்ச்சி பொருந்திய முந்நூறு ஊர்களை உடையது. இவையனைத்தையும் பாரி வள்ளல் தற்போது இரவலர்களுக்கு ஈந்து விட்டதனால், நானும் பாரியும் பறம்புமலையும் மட்டுமே தற்போது உள்ளோம், இதனையும் பெறவிரும்பினால் நீவிர் பாடி பரிசிலராக வந்தால் தவறாமல் உனக்கு கிடைக்கும் என்கிறார் கபிலர். தம் அன்பிற்கினிய பாரி வள்ளலின் கொடைத்தன்மையை இவ்வுலகிற்கு பறைசாற்றியதோடல்லாமல், தம்மையும் பாரியின் உடைமைப் பொருளாகப் பாவித்த புலவரின் மாண்பையும் மேற்கண்ட பாடலின் வழி அறியமுடிகின்றன.

மேலும், கபிலரால் பாடப்பட்ட மூன்று பாடல்கள் (200 - 202) பரிசில் துறையில் அமைந்துள்ளன. ‘நான் நினைத்து வந்த பேறு இது’ என்பது பரிசில் துறைக்கான விளக்கமாகும். கபிலர் பாரி மகளிரை விச்சிக்கோ என்னும் குறுநிலத் தலைவனிடமும் இருங்கோ வேள் என்னும் குறுநிலத் தலைவனிடமும் அழைத்துச் சென்று அவர்களை மணந்து கொள்ளுமாறு வேண்டுவதாக இரு பாடல்கள்

உள்ளன. விச்சிக்கோ போன்றே இருங்கோ வேளும் மறுத்துவிட வருத்தத்தோடும் கோபத்தோடும் பாடுவதாக மூன்றாம் பாடல் உள்ளது.

”களம் கொண்டு கனலும் கடுங்கண் யானை,
விளங்கு மணிக் கொடும்பூண், விச்சிக் கோவே!
இவரே, பூத் தலை அறாஅப் புனை கொடி முல்லை
நாத் தழும்பு இருப்பப் பாடாது ஆயினும்,
கறங்கு மணி நெடுந்தேர் கொள்க! எனக் கொடுத்த
பரந்து ஓங்கு சிறப்பின் பாரி மகளிர்:
யானே பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன் நீயே
வரிசையில் வணக்கும் வாள்மேம் படுநன்
நினக்கு யான்கொடுப்பக் கொண்மதி...” (புறம்.200:7-15)

என்ற பாடலானது, பாரி மகளிரை மணந்துகொள்ள கபிலர் வேண்டியதனையும் விச்சிக்கோ மறுத்துள்ளான் என்ற வரலாற்றுக் குறிப்பினையும் விளக்குகிறது.

“இவர் யார்?” என்குவை ஆயின், இவரே
ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளி, தேருடன்
முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல் இசை,
படுமணி யானை, பறம்பின் கோமான்
நெடுமாப் பாரி மகளிர்: யானே
தந்தை தோழன் இவரென் மகளிர்
அந்தணன் புலவன், கொண்டு வந்தனனே,
நீயே, வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றி,
செம்பு புனைந்து இயற்றிய சேண் நெடும் புரிசை,
உவரா ஈகை, துவரை ஆண்டு,
நாற்பத்தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே! விறந் போர் அண்ணல்!
தார் அணி யானைச் சேட்டு இருங்கோவே!
ஆண் கடன் உடைமையின், பாண் கடன் ஆற்றிய
ஒலியற் கண்ணிப் புலிகடிமாஅல்!
யான் தர, இவரைக் கொண்மதி!” (புறம்.201:1-16)

என்ற பாடலானது, பச்சிளம் கொடி படர்ந்து உயிர்வாழ்வதற்கு பல்வேறு வேலைப்பாடுடைய தம் நெடுந்தேரினை கொடை வழங்கிய பற்புமலையின் மன்னன் பாரியின் மகளை இருங்கோவேளிடம் அழைத்துச்சென்ற கபிலர், வாளேந்தி வலிமையுடன் பகைவரோடு போர்செய்து பணியவைக்கும் பெருவீரமுடையவனே போன்ற பல்வேறு உயர்வுமொழிகளால் தம் மன்னனும் நண்பனுமாகிய பாரியின் மகளை மணமுடிக்க வேண்டுகிறார். அவனும் மறுத்துவிட, சினமும் வருத்தமும் கொண்டு,

“எவ்விதொல் குடிப் படிஇயர் மற்று, ‘இவர்

கைவண் பாரி மகளிர்’ என்ற என்

தேற்றாப் புன்சொல் நோற்றிசின்: பெரும!

விடுத்தனென்: வெலீஇயர், நின்வேலே!”

(புறம்.202:14-17)

என்று பாடுகிறார். அதாவது, எவ்வித முயற்சியும் இன்றி இயல்பாகவே அமையப்பெற்ற பெருகிய செல்வவளங்களுக்கு ‘அரையம்’ என்று பெயர். அவ்வாறான மலைநிலத்தையாளும் ஒருவனை, அவன் வேண்டாமல் தானாக மகளிர்கள் அவனை வந்துசேரும் வாய்ப்புக்கிடும். இப்படியான சிற்றரையம், பேரரையம் என்ற வளமிகுந்த இரு ஊர்களை உன் முன்னோர்கள் பெற்றிருந்தனர். உன் குடியில் பிறந்த உன்னைப்போல் ஒருவன் ‘கழா அத்தலையார்’ என்னும் புலவரை அவமதித்ததனால் அவ்வரையம் கெட்டது. நீயும் மூவேந்தர்களுக்கு அஞ்சி இப்பாரியின் மகளிரை ஏற்க உடன்படவில்லை. எனவே, உன் காலத்திலும் உன் தந்தை வழங்கிய உரிமையான அரையமானது கெடுமென்றார் கபிலர். பழமையான குடிக்குரிய கைவலிமையுடைய பாரி வள்ளலின் புகழை தெளிவற்ற சொற்களால் உன்னிடம் உரைத்ததற்கு என்னைப் பொறுத்துக் கொள்வாயாக! நான் உன்னிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன். உன்னுடைய வேல் வெற்றி பெறுவதாக என இகழ்ச்சிக் குறிப்பால் இருங்கோவேள் என்ற மன்னனை கபிலர் உணர்த்திச் சென்ற செய்தியினை மேற்கண்ட பாடலின் வழி அறியமுடிகிறது.

மேற்கண்ட மன்னர்கள் இருவரும் மணக்க மறுத்தமைக்கான காரணம் எங்கும் நேரிடையாக சுட்டிக்காட்டப்படவில்லை எனினும், பண்டைத் தமிழகத்தை ஆண்ட மூவேந்தர்கள் பகைக்கு அஞ்சி மறுத்திருக்கலாம் எனக்கருத இடமிருக்கின்றது. நண்பனின் மகள்களை தம் மகள்களாக எண்ணி மரபார்ந்த வீரமிக்க மன்னர்களுக்கு மணமுடித்தால், அவர்களின் பாதுகாப்பு உறுதிசெய்யப்படும் என்ற உயர்வான நோக்கத்தில் கபிலர் அன்புமொழியால்

அரசர்களின் மனமுருக வேண்டியும், தன்னிலை கருதி மறுத்துவிட்ட இளவிச்சிக்கோன், இருங்கோவேளின் நிலைப்பாடுகள் வரலாற்றில் அறியவியலா செய்தியாக இன்றளவும் இருந்துவருகிறது.

பெண்கள் மீது கொண்ட பேரன்பினை போர்க்காரணத்தினுள் ஒன்றாகக் கூறினால், பல பெண்களை மணமுடிப்பதும் பரத்தையர் ஒழுக்கம் மேற்கொள்வதுமான அந்தப்புரச் செயல்களில் ஆடவர்கள் ஈடுபடுவது ஏன் எதற்கு என்ற கேள்விகளோடு நின்றுவிடாமல் ‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தியென்ற’ மரபுநிலை எக்காலத்திலும் கடைபிடிக்கப்பட்டதாக தெரியவில்லை என்பதையும் உணர்த்துகின்றன. எனவே, அகம், புறம் என்ற இரு நிலைகளில் தலைவன் தலைவியை மையமாகக் கொண்ட சங்கஇலக்கியப் பாடல்களில் பெரும்பான்மையாக இடம்பெற்ற அகப்பாடல் சான்றுகளை உற்றுநோக்கும் பொழுது ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற கொள்கையே நமது மரபிற்கு பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. ஏனெனில், கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட எந்தப் பெண்களும் தத்தம் நிலைப்பாடுகளில் இருந்து தவறிழைத்ததாகச் சங்கப்பாடல்களில் ஒரு சான்று கூட இடம்பெறவில்லை. அவர்களின் ஒழுக்கக் குறைபாட்டிற்குக்குரிய தண்டனைகள் மட்டுமே வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. பாரதக்கதைகளில் ஐவரை மணந்த குந்தியின் இல்லற ஒழுக்கமெல்லாம் ஆரியர்கள் வலியுறுத்திய கருத்தாகத் தெரிகிறதே தவிர பண்டைத்தமிழர்கள் பின்பற்றிய கற்பொழுக்கமாகத் தெரியவில்லை.

மேலும், பண்பாட்டு நோக்கில் எதிர்கால தமிழ் மரபின் முக்கியத்துவம் கருதி புலவர்கள் இதுபோன்ற சில கருத்தாக்கங்களை ஒட்டு மொத்தமாக தவிர்த்திருக்கலாம் எனவும் தோன்றுகிறது. மேலும், காலத்தால் வேறுபட்ட பல நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புலவர்கள் அனைவரும் அகப்புறப் பாடல்களை ஒரே மாதிரியான ஒற்றுமை வடிவச் செய்திகளில் பதிவு செய்திருப்பது சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த வரலாற்று உண்மையை இவ்வுலகிற்கு பறைசாற்றுகிறது.

மேற்கண்ட போர்க்காரணங்களை உற்றுநோக்கும் பொழுது வேந்தர்களுக்கிடையேயும் மாந்தர்களுக்கிடையேயும் போர் தோன்றுவது இவ்வுலகத்து இயற்கை என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால், போர் எழுவதற்கான காரணங்களைத் தொல்காப்பியம் பட்டியல் இடவில்லை. தொல்காப்பிய உரைகளும் வரையறை செய்யவில்லை. ஆனால், தொல்காப்பிய மூலமும் உரைகளும் ஆங்காங்கே புறத்திணையியலில் போருக்கான காரணங்களை மட்டும்

மேலோட்டமாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. பெண் என்பவள் போருக்கான மையமாக இல்லாவிட்டாலும் போருக்கான உந்துதலாக இருந்த செய்தியினை மட்டும் சங்கஇலக்கியக் குறிப்பின் வழி அறியமுடிகின்றன.

0.8 பொதுவான போர்க் காரணங்கள்

8.1 பொருளாதாரத்திற்காக

போட்டி, பொறாமை, ஆதிக்க விரிவாக்கம், பிறர்நாட்டை ஆக்கிரமித்தல், புகழ் விரும்பி போரிடுதல் ஆகிய பல காரணங்களால் பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் இடைவிடாமல் போர் புரிந்தனர் என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால், போருக்கான இன்னும் சில காரணங்களை வரையறுக்க முடிகின்றன.

ஏனெனில், 1853 இல் கார்ல் மார்க்ஸ் பண்டைய இந்தியப் பொருளாதாரத்தைப் பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது, 'பண்டைக்காலத்திலிருந்து ஆசியாவில் (ஆசியாவில் என்று மார்க்ஸ் குறிப்பிடுவது இந்தியாவைத்தான்) மூன்று அரசாங்கத் துறைகள் இருந்து வந்திருக்கின்றன. ஒன்று நிதித் துறை, அதாவது உள்நாட்டுக் கொள்ளை. இரண்டாவது போர், அதாவது வெளிநாட்டுக் கொள்ளை. மூன்றாவது பொதுப்பணித் துறை. பாசனவசதிகள் முதலியவற்றை அமைத்துத் தருதல். இந்தியாவின் கடந்த காலத்தின் அரசியல் தோற்றங்கள் மாறியிருப்பதாகத் தோன்றினாலும் அதன் சமூக நிலைமை மிகப்பழங்காலத்திலிருந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பத்தாண்டு வரை மாறாமலே இருந்துவந்துள்ளது' என்பர். ஆக, போர் என்பதை வெளிநாட்டுக் கொள்ளை என்றே கார்ல்மார்க்ஸ் குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. கோப்பெருஞ்சிங்கனும் இரண்டாம் ராஜராஜனும் போரிடும் சிறிய சண்டையானாலும், அணுகுண்டினால் இருபெரு நகரங்களையே அழித்து இறுதிகண்ட உலகப் போரானாலும், அடிப்படை நோக்கம் பொருளாதாரம் தான் என்பதை இது எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இந்தப் பொது மானிடநிலைக்குத் தமிழகத்தின் நிலையும் வேறாக அல்லது விதிவிலக்காக இருந்திருக்க இயலாது.

8.2 வீரத்திற்காக

போர்க்களம் புகும் வீரர்கள் யாவரும் வீரனாக மட்டும் இருந்தால் போதாது வீரச்சான்றோனாகவும் இருக்க வேண்டும். அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம்,

வாய்மை ஆகிய ஐந்து பண்புகளும் இணைந்து விளங்குவோரே சான்றோர் எனப்படுவர். இதனை,

“அன்புநாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையொடு
ஐந்துசால்பு ஊன்றிய தூண்” (குறள்.983)

எனத் திருக்குறள் விளக்குகின்றன. மேலும்,

“தேர்தர வந்த சான்றோர் எல்லாம்,
தோல் கண், மறைப்ப, ஒருங்கு மாய்ந்தனரே” (புறம்.63:5-6)
“நோன்புரித் தடக்கைச் சான்றோர் மெய்ம்மறை” (பதிற்று.14:12)

என்ற புறநானூறுப் பாடல்கள், போர் வீரர்கள் சால்புடையோராய்த் திகழ்ந்தனர் என்பதை விளக்குகிறதெனலாம். எனவே, போர்வீரர்கள் தன்னாட்டு வெற்றிக்கு இடம்பொருள் கருதி செயல்படும் வீரச்சான்றோனாகவும் நற்பண்புகளை உடையவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

வீரநிலைக்காலப் படைகளில் சேர்ந்தோர், ஊதியம் பெற்றுச் செருக்களம் செல்லும் முறை இல்லை. அன்றைய காலத்தில் ‘வீரம் வீரத்திற்காகவே’ என்னும் கொள்கையுடையவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். ஆனால், அக்காலத்தில் நல்லமர் புரியும் வீரர்களுக்குப் பரிசு வழங்கி அவர்களை ஊக்கப்படுத்தியுள்ளனர் என பதிற்றுப்பத்து 9 வது பாடல் விளக்குகின்றன.

“ஒளிறு வாள் அருஞ்சமம் மருக்கி
களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே...” (புறம்.312:5-6)

என்ற பொன்முடியார் பாடல் அக்கால மக்களுக்கு இருந்த கடமையுணர்ச்சியை உணர்த்துகின்றன. மேற்கண்ட பாடல் “யானையைக் கொல்லுதல் காளையின் கடன் எனவும், அதற்கு யார் யார் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் எனவும் கூறுகின்றன. ஒவ்வொரு துணையும் வீரக்குறிப்பு உடையதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பர் வ.சு.ப.மாணிக்கம்.”²⁴

எனவே, வீரத்தை மட்டுமே முதன்மைக் காரணமாகக் கொண்டு போருக்குச் செல்லும் வழக்கமும் பண்டைத்தமிழர்ப் பண்பாட்டில் இருந்துள்ளன.

8.3 வீர சுவர்க்கத்திற்காக / விண்ணாசை

சங்ககால வீரர்கள் பெருவிருப்பத்துடன் போர்களில் பங்குபெற்றமைக்கு அடிப்படைக்காரணங்களாக கடமையுணர்வும், புகழ்ச்சியின் மீது கொண்ட நாட்டமுமே எனக்கருதினாலும், போர்க்களம் சென்று விழுப்புண் பெற்று வீரமரணம் அடைவதால் வீரசுவர்க்கம் அடையலாம் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையும், நாட்டுக்காகவும் மன்னனுக்காகவும் தன்னுயிரையும் உடலையும் முழுமையான தியாகச்செயலில் ஈடுபடுத்தி இறந்தால் தாம் தெய்வநிலைக்கு உயர்வோம் என்ற மேலான எண்ணங்களுமே வீரர்களின் மனதில் பெரும் போர் உந்துதலை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. எனவே ‘வீரசுவர்க்கம்’ அடையும் பேற்றினைப் பெறுவதற்கான உந்துதலும் போர்க்காரணங்களாக அறியப்படுகின்றன.

8.4 அறத்திற்காக

இவ்வுலகம் தோன்றிய காலம் முதலே மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் போட்டியும் பொறாமையும் கொண்டிருந்தனர். உடல் வலிமையுடையோர் வல்லாங்கு வாழ்தலும், மற்றவர்கள் அவர்களுக்குப் பணிந்தும் வாழ்ந்து வந்ததாக வரலாறு கூறுகின்றன. எனவே, போர் உலகத்திற்றுப் புதிதல்ல.

எனவேதான், ‘ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும் புதிதல்ல இவ்வுலகத்து இயற்கை’ என்பர் இடைக்குன்றார் கிழார். சமுதாயத்தில் கூற்றுவன் (எமன்) உருவில் வரும் போரால் பாதிக்கப்படுபவர்கள் மக்களே, ஆதலால், போர் மனித முடிவிற்கே காரணம் என்கிறார் கவி தாகூர். (Once a war is started, rightly or wrongly, it is our man's pride that must carry it on to the end – Tagore) சமுதாயச் சீர்கேட்டிற்குப் போர் பெருந்துணைச் செய்வதால் யாவரும் அதனை வெறுத்தனர்.

போர் பொதுவாக நான்கு காரணங்களின் அடிப்படையில் நிகழ்கின்றன. தம் படை வலிமை, செங்கோல், தம் ஆணை இவற்றை எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டு தம் ஒரு குடைக்குக் கீழ் பிற நாட்டவர்கள் அடங்கியிருக்கத் தாம் மன்னர் மன்னனாகத் நிகழ வேண்டுமென்ற பெருமிதக்கொற்றமும், மாற்றுவேந்தர் கொடுங்கோலாராயின் அந்நாட்டு மக்களைக் காத்து நிற்க வேண்டியும், குடிமக்கள் வாழ்விற்காக தேவையான பொருள் வேண்டியும் போர் நிகழ்வதுண்டு.

மேற்கண்ட காரணங்களால் போர் எழுந்தாலும் அவை யாவற்றிற்கும் குடிமக்களை வளமுடன் வாழச்செய்தலும், இரந்தோர்க்கு இல்லையெனாது ஈதலும் ஆகிய இரண்டு அடிப்படைக் காரணங்களே முன்வைக்கப்படுகின்றன. நாள்தோறும் இரப்போருக்கு அவர் தம் வருங்காலம் கருதி வாரிவழங்குவதால் நாட்டுப் பொருளாதாரம் குன்றும், அதனைச் சீர்படுத்தவும் போர் தொடுத்தனர். மேலும், அயலவர்களிடம் இருந்து கவர்ந்த பொருளை பெரிதும் இரப்போர்க்கே ஈந்தனர்.

பிறநாட்டுச் செல்வத்தைக் கவர்ந்து இரவலருக்கு வழங்குவது எவ்வாறு போர் அறமாகும் எனத் தோன்றலாம். “நல்லோர்க்கு உதவுவது நற்செயலாவது போல தீயோரைத் திருத்துவதும் நற்செயலே. முருகன் சூரபதுமனைக் கொன்றதும், இராமன் இராவணனைக் கொன்றதும், நரசிம்மன் இரணியனைக் கொன்றதும் அறச்செயலே. கொடுங்கோல் மன்னரையும் தம்மை மதியாத வேந்தரையும் திருத்தியவர், பகைவர் நாட்டிலுள்ள செல்வத்தைக் கவர்ந்து தனக்கோ தன் புதல்வர்க்கோ பயன்படுத்தாது ஏழை எளியவர்களுக்கும், கலைஞர் புலவர் போன்ற உயர் சான்றோருக்கும் வழங்கினால் அச்செயல் அறச்செயலே என்பர்”²⁵ ஆனால், இக்கருத்தியல் எல்லா காலத்திற்கும் ஏற்புடையதல்ல.

பண்டைத்தமிழர் போர்நெறிகளில் அறச்செயல்கள் மிகுந்து காணப்படுவதால் அறப்போர் என்றே கூறுவர். கலங்கிய குட்டைத் தெளிவது போல போர் நிகழ்ந்ததன் பிறகு நாட்டிலோர் அமைதியான சூழ்நிலை உண்டாகும். “நாடும் மக்களும் அமைதி அடைய வேண்டுமானால் போருக்குத் தயாராகுங்கள் என்றார் ஓர் அறிஞர். அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கே போர் மேற்கொள்வதாகச் சொல்பவர்களும் உண்டு”²⁶

இவர் தம் கூற்றுக்களை ஆராய்கின்ற பொழுது வீரமாகத் தோன்றும் போர்களில் அறவுணர்வு இழையோடிருப்பதையும் அறியமுடிகிறது. சங்கஇலக்கியப் புறநானூறு உணர்த்தும் போர் பெரிதும்,

“அறத்திற்கே அன்புசார்பு என்ப அறியார்

மறத்திற்கும் அ.தே துணை.”

(குறள்.76)

என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழிக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்கின்றன. இதனை ‘நல்லமர் அறத்தின் மண்டிய மறப்போர்’ முதலான தொடர்களாலும் குறிப்பிடலாம்.

எனவே, அறத்தை நிலைநாட்டவும் பெரும்பான்மையான போர்கள் இம்மண்ணில் நடந்தேறியுள்ளன என்பதும் தவிர்க்க முடியாத உண்மையாகின்றன.

8.5 வாழ்வுக்காக

எந்த செயலுக்கும் துணிச்சலுடன் செல்வது முக்கியமல்ல, அச்செயல் தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் அமைதியான வாழ்வளிப்பதாக அமைய வேண்டும். வீரத்திற்கும் விவேகத்திற்கும் நிறைய வேறுபாடுண்டு என்பதனை அறிந்து செயலாற்றுதல் வெற்றியின் இலக்கை விரைவில் எட்டச்செய்யும். வீரயுகக்காலத்து போர் வெறிச்செயல் வாழ்வளிப்பதாக இருந்துள்ளன. தம் மக்களை வாழ்விப்பதற்காக போர் தொடுத்த வேந்தர்கள் பகைவர்கள் வருந்தாது அவர் நாட்டு கழனிகளையே கவர்ந்தனர் எனக்கூறுவாரும் உள். இதனை,

“நீயே பிறர் நாடு கொள்ளும் காலை, அவர் நாட்டு

இறங்கு கதிர்க் கழனி நின் இளையரும் கவர்க” (புறம்.57:5-6)

என்ற அடிகளாலும், “வினை வயல் கவர் பூட்டி” (புறம்.16:4) என்ற தொடராலும் இவ்வுண்மையை அறியமுடிகின்றன. மேலும், வென்ற வேந்தனின் நாட்டு மக்களையே போர்ச்செயல்கள் அனைத்தும் வாழ்வளிக்க வைப்பதாக அறியமுடிகிறதே தவிர, தோற்றவர் நிலையை எண்ணி ஆராயும் பொழுது இக்கருத்து முற்றிலுமாக ஏற்கத்தக்கதல்ல. எனவே, பழைய இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு பாடற்கருத்தும் அன்றைய மக்களின் ஒவ்வொரு பண்பாட்டையும், பழக்கவழக்கங்களையும் குறிப்பிடுகிறதே தவிர, அவை ஒட்டுமொத்த காலத்திற்கும் ஏற்புடையதல்ல என்றே கருதமுடிகின்றன.

8.6 இரவலர்க்காக

பகைவர் நாட்டில் கவர்ந்த பொருட்களைத் தாங்களே பயன்படுத்தாது இரவலர்க்கு ஈந்த உண்மையை சில சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. வெற்றி பெற்ற பெருவீரனொருவன் களத்திலே தன்னால் தாக்கப்பட்ட அண்ணல் யானைகளின் மத்தகத்தை அலங்கரித்திருந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட நெற்றிப் பட்டங்களைத் தன் நாட்டிற்கு கொண்டுவந்து இரவலர்க்கு வழங்கிய செய்தியை, தட தங்காற் பொற்கொல்லனார் எனும் புலவர் புறநானூற்று 326 வது பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

மறக்குடி மகளிரும் போருக்குச் சென்ற தம் கணவர் வெற்றி பெற்று நிறையப் பொன்னும் பொருளும் மீட்டு வருவார், அதனைத் தாங்கள் துய்க்காது தங்களிடம் இரந்து நின்ற பானர்களுக்கும் பாடினிக்கும் வழங்கி விடுவர் எனக் கூறுவதிலிருந்தும் இவ்வுண்மையை உணரமுடிகின்றன.

“சீறூர் மன்னன் நெருநை ஞாங்கர்,
வேந்துவிடு தொழிலோடு சென்றனன் வந்து, நின்
பாடினி மாலை அணிய,
வாடாத் தாமரை குட்டுவன் நினைங்கே” (புறம்.319:12-15)

என்ற பாடலடிகள் வாயிலாக பகைவர்களிடம் கவர்ந்தப் பொருட்களை இரவலர்க்கு ஈந்த செய்தியினை அறியமுடிகின்றன. அன்றைய காலத்தில் பரிசில் வாழ்க்கை என்பது மிகப்பெரும் வாழ்வியல் அறமாகவும், அரசியல் அறமாகவும் இருந்துள்ளன என்பதையே இக்கருத்தியல்கள் உணர்த்துகின்றன.

ஒரு மறக்குடி மகள் ‘பீலிகுட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்லே’ போர்புரிய பகைவேந்தர் வேண்டும், அதனால் தன் கொழுநன் பகைவர்களை வென்று பொருள் நிறையக் கொணர்தல் வேண்டும், யான் அதனை இல்லையென இரப்போர்க்கு வாரிவழங்குதல் வேண்டும் என வணங்கி நிற்பதிலிருந்து போரின் பயனும் அறத்திற்கே என்ற உண்மையை புறநானூற்று 306 வது பாடல் விளக்குகின்றன.

இரவலர் தம்மை இரந்து நிற்கின்ற பொழுது அவர்கள் குறைகளை நிரப்ப செல்வமில்லாத வேந்தன், உண்ணாத அவர்தம் கொல்லனிடம் எம்போலும் பகைவேந்தரை வென்று பெற்ற பொருளை இரவலர்க்கு ஈதல் வேண்டும். எனவே, ‘வேல் வடித்துக் கொடுப்பாயாக’ என வேண்டி நிற்கின்றான். இரவலர்கள் துன்பம் தீர்த்தலையே கடமையாகக் கொண்ட வேந்தர் போர் தொடுப்பதற்காக அன்றி செல்வமிக்க மண்ணாசை கொண்டு மதியிழக்கின்ற தன்மையினையும் இங்கு காணமுடிகின்றன. இதனையே,

“யாம் தன் இரக்கும் காலை, தான் எம்
உண்ணா மருங்குல் காட்டி, தன் ஊர்க்
கருங் கைக் கொல்லனை இரக்கும்,
‘திருந்து இலை நெடு வேல் வடித்திசின்’ எனவே.” (புறம்.180:10-13)

என்னும் பாடலடிகள், துன்பத்தால் வருந்திய இரவலர் பொருள் பெற வேண்டி மன்னன் முகம் நோக்க, அது பொறுக்க ஆற்றாத வேந்தன் கொடிய கணிச்சியெனும் படைக்கலத்தையேந்தி கூற்றுவன் சினந்தாற்போலப் பகைவேந்தர் மண் நோக்கி விரைந்தான் என விளக்குகின்றன.

புலவர்கள் மன்னன் முகம் நோக்க, மன்னன் மாற்றான் மண் நோக்க வேண்டியது ஏன் என்றால், நாள்தோறும் வருந்திவரும் இரவலரின் இன்முகம் நிரப்பாது தன்முகம் மகிழாது எனச் சினந்து பகைவர்களை வென்று வீழ்த்துவதே கடமையாகக் கொண்டிருந்தான். மேலும், ஒரு நாட்டு மன்னரிடம் வருந்தி வரும் யாவரின் வறுமையினை போக்கும் போர் நிகழ்ச்சி அறத்தோடு தொடர்புடையது என்றாலும், தன்னிடம் இரந்து நிற்கும் புலவர்களின் புகழ்ச்சிக்காக பகைமையை மாற்றரசனிடம் தானாக முன்வந்து ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடும் எனலாம். எனவே, சங்ககாலத் தமிழக வரலாற்றில் இரவலர்க்காகவும் பல பெரும்போர்கள் அரங்கேறியுள்ளனர்.

8.7 புகழ்ச்சிக்காக

அறவினையை அது எய்தும் இடமெல்லாம் செய்தல் வேண்டும் என்ற கூற்றினை,

“ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே

செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல்”

(குறள்.33)

என்ற குறள் உணர்த்துகின்றன. போர்க் காரணமாகப் பகைநாட்டுப் பாசறையில் இருந்தாலும் தம்மை நாடி வந்த இரவலர்களை வருகவென வரவேற்று காலம் தாழ்த்தாமல் அவர்களின் வறுமையை நீக்கும் அருளுள்ளம் நிறைந்தவராக மன்னர் திகழவேண்டும் என்பதனை வள்ளுவர் வலியுறுத்தியுள்ளார். இக்காரணங்கள் கொடுக்கும் தன்மையில் ஆள்வோரும், கொடுக்கும் போது பெற்றுக்கொள்ளும் தன்மையில் இரவலர்களும் இருந்துள்ள நிலையை உணர்த்துகின்றன. அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களிடம் பொருள் வேண்டியே பலகாலம் இரவலர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தியதன் பின்னணிதான் சிந்தனைக்குரியதாகப் பார்க்கப்படுகின்றன. ஏனெனில், உழைப்பவர்களும், பொருளை உற்பத்தி செய்பவர்களும் வாழும் நாடு போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டால் அவ்வளங்கள் யாவும் கொள்ளையடிக்கப்படுகின்றன. தோற்றவர்கள் தம் நிலத்தினின்றும் அகலாமல் தம்மை வெற்றி கொண்டவர்களை நோக்கி

நாளெல்லாம் தம் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். நிலத்தையும் வளத்தையும் இழந்தவர்கள் அதனை மீண்டும் உருவாக்கவே முனைந்துள்ளனர். அங்கே இரவலர்களாக குடிமக்கள் அனைவரும் மாறவில்லை. கலைஞர்களும், புலவர்களும் தான் மிகுதியாக பரிசில் வாழ்க்கையில் இடம்பெறுகின்றனர்.

பகை வேந்தரது நாட்டில் பாசறை அமைத்துத் தங்கியிருக்கும் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப்பெருவழுதியிடம் பொருளுதவி வேண்ட விறலி ஒருத்தியை மற்றொரு விறலி ஆற்றுப்படுத்துகிறாள். அங்கு சென்றால் காலந் தாழ்த்தாமல் வேந்தன் வேண்டிய பொருளை வழங்குவான் எனக்கூறும், அவர்தம் உறுதியான நம்பிக்கையால் வேந்தன் புகழை சொல்லாமல் சொல்வதாக புறநானூறு 64 வது பாடல் உணர்த்துகின்றன. எனவே, இதுபோன்ற புகழ்ச்சியைப் பெறுவதற்கும் பல்வேறு நிலைகளில் குறுநில மன்னர்களும், பெருநில வேந்தர்களும் பல பெரும்போர்களை இம்மண்ணில் நிகழ்த்தியுள்ளனர் எனச் சங்கஇலக்கியத்தின் வழி அறியமுடிகின்றன.

0.9 பொதுவான போர்க்குற்றங்கள்

போர்க் குற்றங்கள் என்பன போரின் சட்டங்கள் அல்லது மரபுகளை மீறுதல் என்று வரையறுக்கப்படுகின்றன. அவை சாதாரண மக்களைக் கொலை செய்வது, அடித்துத் துன்புறுத்துவது, ஆக்கிரமித்த இடத்தில் வாழும் குடிமக்களைக் கீழ்த்தரமாக நடத்துவது, அடிமை முகாம்களுக்கு மக்களை இடம்பெயர்ப்பது போன்றவை. போர்க்கைதிகளைக் கொலைசெய்தலும் தரக்குறைவாக நடத்துதலும், பிணைக்கைதிகளைக் கொலைசெய்தல், தேவையின்றிப் பெருநகரங்களையும் ஊர்களையும் அழித்தல் போன்ற பல வகையான போர்க்குற்றங்களும் இதில் அடங்கும். தமிழ்மண்ணில் ஆட்சிசெலுத்திய வேந்தர்கள் இவற்றில் குறைந்தபட்சம் இரண்டு மூன்று குற்றங்களையேனும் செய்தனர் என்பதனை இலக்கியத்தின் வாயிலாகத் அறியமுடிகின்றன. ஏற்கனவே ஆக்கிரமித்த இடங்களில் வாழும் அரசர்களையும், அவற்றில் வாழும் குடிமக்களையும் துன்புறுத்தி கீழ்த்தரமாக நடத்தி விரட்டுதல், மற்றொன்று, நகரங்களையும் ஊர்களையும் அழித்தலாகும். இக்குற்றங்களை அக்காலப் புலவர்கள் பெரும்பாலும் கண்டிக்கவில்லை, மாறாக, பலரும் ஆதரிக்கவே செய்தார்கள், புலவர்களில் சிலர் இச்செயல்களை தவறென உணர்த்தினாலும் அக்காலச்சூழலில் இவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்றே கூறலாம். ஏனெனில், போரில் வென்ற வேந்தனின் கொடையால்தான் புலவர்களும் தங்கள் வாழ்க்கைச் சூழலை வடிவமைத்துள்ளனர்.

0.10 பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டில் போர்க்குற்றங்கள்

தோற்ற நாட்டின் நன்செய் நிலப்பகுதிகளை ஏர்பூட்டி உழுது அதில் எருக்கு, கொள் போன்றவற்றை விதைத்து, தன் வெற்றியைப் பறைசாற்றுவது பண்டைத்தமிழர் போரியல் வழக்கம். இதனை, பதிற்றுப்பத்துப் பாடலொன்றில் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனை குமட்டுர்க் கண்ணனார்,

“கூற்று அடுஉ நின்ற யாக்கைபோல

.....

பூத்தன்று பெரும நீ காத்த நாடே” (பதிற்றுப்.13:12-28)

என்ற வரிகளால் பாராட்டுகின்றார். அதாவது, ‘உன் பகை நாடுகள் உயிரைக் கவர வந்த எமன் என உன்னை நினைத்ததால், கண்ணீர் விடக் கூடிய காடுகள் ஆயின. ஆனால், நீ காக்கும் நாடு மட்டும் பூத்து வளத்தோடு இருக்கிறது’ என வேறுபாடுடைய இருவேறு நிலையைப் பதிவுசெய்துள்ளார். மேலும், ‘பிறருடைய நாட்டை எரிக்கின்ற புகையினால் உன் மாலை வாட்டும்’ எனப் பாண்டியன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை ‘வாடுக இறைவ நின் கண்ணி, ஒன்னார் நாடுசுடு கமழ்புகை எறித்தலானே’ (புறநானூறு.6) என்ற வரிகளால் புலவர் காரிக்கிழார் கூறும் செய்தியாவது, இவ்வேந்தன் செயலை ஏற்றுக்கொள்வதைப் போல மாற்றார் மண்ணின் வளம் அழிந்த நிலையையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

‘நீ பிறர் நாட்டைக் கைப்பற்றும்போது, உன் வீரர்கள் அவர் நாட்டுக் கழனிகளைக் கொள்ளையடிக்கட்டும். பெரிய ஊர்களைக் கொளுத்தினாலும் கொளுத்தட்டும். உன் வேலும் பகைவரைக் கொன்றாலும் கொல்லட்டும், அவர்தம் காவல்மரத்தை மட்டும் வெட்டாமல் தவிர்ப்பாயாக’ எனப் பாண்டியன் நன்மாறனின் போர்க்குற்றங்களை பொருட்படுத்தாது பாராட்டியிருப்பது போல் புலவர் காரிக்கண்ணனார் மாற்றரசன் உனக்கு நிகரானவனல்லன். எனவே, நீ பிறசெயலையும் தவிர்ப்பாயாக என மறைமுகமாக வேண்டியுள்ளார். இச்செய்தியினை, “நீயே, பிறர்நாடு கொள்ளும் காலை அவர்நாட்டு இறங்குகதிர்க் கழனிநின் இளையரும் கவர்க” எனப் புறநானூறு 57 வது பாடல் குறிப்பிடுகின்றன..

“தாய் இல் தூவாக் குழவிபோல ஓவாது கூஉம் நின் உடற்றியோர் நாடே” என்னும் புறநானூறு 4 வது பாடலில் ‘சிவந்த சூரியன் போல் அழகுடன் தோன்றும் சோழன் உருவப்பல்தேர் இளஞ்சேட்சென்னியைப் பகைத்தவர் நாடுகளெல்லாம் தாயில்லாததால் உணவுண்ணாமல் அழும் குழந்தை போல் ஓயாமல் அழுதுகொண்டிருக்கின்றன.’ எனப் புலவர் பரணர் பாடியிருப்பது அவ்வேந்தனைப் புகழ்வது போல் மிகுதியான போர்க்குற்றங்களால் ஏற்படும் மானுட அழிவையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். ‘பாணர் தாமரை மலையவும், புலவர் பூநுதல் யானையடு புனைதேர் பண்ணவும் அறனோ’ எனப் புறநானூறு 12 வது பாடலைப்பாடிய நெட்டிமையார் என்னும் புலவர், ‘பிறரைக் கொடுமைப்படுத்தி, உனக்கு வேண்டிய புலவர் பாணர் போன்றோருக்கு நன்மை செய்கின்றாயே, இது நியாயமா” என்று பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை கேட்பதிலிருந்து அக்கால மானுடநிலையை அறியமுடிகின்றன.

சங்கஇலக்கியம் பகைவர்களை வட்கார் என்று அதாவது வணங்காதவர்கள் அல்லது தனக்கு அடங்காதவர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றன. வணங்காதவர்களை வணங்கவைப்பது வீரம் சார்ந்த போர் ஆளுமைகளில் முக்கிய நோக்கமாக இருந்துள்ளன. இன்றைய மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையில் இச்செயலும் தவறானதுதான். ஏனெனில், மற்றொரு நாட்டின் அரசன் மானத்தோடு தலை நிமிர்ந்து வாழ்வதை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத வேந்தர்களும் தமிழ்ச் சூழலில் வாழ்ந்துள்ளனர். அதே நேரத்தில், பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்களின் போர்பண்பாடு என்னவென்றால், எக்காலத்திலும் போரில் வென்ற நாட்டைத் தாங்களே வைத்துக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. எதிர்த்துநின்ற வீரனை தோற்கடித்து அவமானப்படுத்தினாலே போதும் என்றே கருதினார்கள். “வந்துஅடி பொருந்தி முந்தை நிற்பின் தண்டமும் தணிதி” என்ற புறநானூறு 10 வது பாடலில் சோழன் இளஞ்சேட்சென்னியை ஊன்பொதி பசங்குடையார் பாடியிருப்பது மேற்கண்ட தமிழர் போர்ப் பண்பாட்டிற்கு உகந்த சான்றாக அமைகின்றன.

10.1 தோற்றவர்களை சிறைப்படுத்துதல்

போர்க்களத்திலே ஒருவரை ஒருவர் மாய்த்துக் கொண்டாலும் போரின் இறுதியில் சரணடைபவர்களையோ அல்லது தோல்வி கண்ட மன்னனையோ வென்ற வேந்தன் சிறைப்படுத்தினான். அவ்வாறு சிறைப்பிடிப்பது தோல்வி கண்ட மன்னனுக்குத் தோல்வியால் ஏற்பட்ட அவமானத்தைவிட அதிக அவமானத்தைத்

தந்தது. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை சோழன் செங்கணானோடு திருப்போர்ப் புறத்துப் போரில் தோல்வியுற்று சிறைப்பட்டு குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையில் கிடந்து தண்ணீர் தாவென்று கேட்க, பணியாளன் தராது தாமதித்து தந்ததை பெறாது பண்டைத்தமிழரின் தன்மான உணர்விற்கு உதாரணமாக நின்று உயிர்விட்டான் என்ற வரலாறு புறநானூறு உணர்த்தும் செய்தியாகும். அதேபோல், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையை வென்று சிறையில் அடைத்த வரலாறும் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லாமல் இல்லை.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், மலையமான் திருமுடிக்காரியை வென்றதுடன் நிற்காமல், அவனுடைய புதல்வர்களை யானைக்காலில் இட்டு இடற நினைத்தான். இச்செயலை போர்க்குற்றமாகக் கருதிய புலவர் கோவூர்கிழார், மலையமானின் பெருமையை எடுத்துக்கூறி அச்சமயத்தில் அந்த இளஞ்சிறுவர்களைக் காப்பாற்றிய வரலாற்றினை புறநானூறு 46 வது பாடல் தெரிவிக்கின்றன. மேலும், எதிரிநாட்டு ஒற்றர்கள் பிடிபட்டால் மரணதண்டனை வழங்குவதும் அக்காலத்திய வழக்கமாக இருந்ததால், நலங்கிள்ளியிடமிருந்து வந்த ‘இளந்தத்தன்’ என்னும் புலவனை ஒற்றன் எனக் கருதி நெடுங்கிள்ளி கொல்லப்புகுந்ததில் தவறில்லை என்றாலும், அவன் கோவூர்கிழாரின் அறிவுரையை ஏற்று அப்புலவனைக் கொல்லாமல் விட்டான் என்ற செயல், கற்றவனின் சொல்லுக்கு இருந்த நன்மதிப்பை உணர்த்துகின்றன.

பெரிய நிலப்படைகள் இருந்தால்தான் மற்ற நாடுகளைக் கைப்பற்றித் தாங்களே வைத்துக்கொள்வது சாத்தியம். அதனால் தான் சங்ககால அரசர்கள் கொள்ளையோடு நிறுத்திக்கொண்டார்கள் எனக் கூறுபவரும் உள். ஆனால், இதனை முடிந்த முடிபு எனக் கூறியலாது. ஏனெனில், பல நிலப்படைகள் வைத்திருந்த பிற்கால வேந்தர்களும் காலனி ஆதிக்கத்தில் ஈடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக, வஞ்சினத்திற்கென சாளுக்கிய அரசன் புலிகேசியை வென்ற மாமல்ல பல்லவனும் அந்நாட்டைத் தன் வசம் ஆக்கிக்கொள்ளவில்லை. வணிக நோக்கில் ஸ்ரீ விஜயநகர அரசைக் கைப்பற்றிய இராசேந்திர சோழனும், அதனைத் தனது காலனியாக ஆக்கிக் கொள்ளவில்லை. எனவே, பிறர் நாட்டைக் கைப்பற்றித் தான் ஆள்வது சங்ககாலத் தமிழர்களின் இலட்சியமாக இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இவையனைத்தும் வீரம் சார்ந்த தமது ஆளுமையை உலகறியச் செய்யும் செயல் என்றே கூறலாம்.

தோற்றநாட்டின் போர்க்கைதிகளை மட்டுமல்லாமல், போர் வீரர்களின் மனைவியரையும், பகைமன்னர்களின் அந்தப்புரப் பெண்களையும் கைப்பற்றி அவர்களைத் தன்னரசின் ஏவல் மகளிராக ஆக்கிக்கொள்வதும் அக்கால வழக்கமாக இருந்துள்ளது. இவர்களைக் கொண்டிமகளிர் என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தோல்வியுற்ற மன்னர் மற்றும், மன்னர் வம்ச மகளிருக்கு அவர்களுக்கான மரியாதையை தகுந்தமுறையில் வழங்கவேண்டும் என்பது போர்நெறி. ஆனால், பகைநாட்டுப் பெண்களைப் போர்க்கைதிகளாகச் சிறைப்படுத்தி தம் நாட்டுக்கு அழைத்து வந்து சிறைப்பணியில் ஈடுபடுத்தினர் என “கொண்டி மகளிர் உண்துறை மூழ்கி அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்” (246-249) என்ற பட்டினப்பாலை பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

10.2 போரால் தோல்வியுற்ற நாட்டின் நிலையும் அந்நாட்டு மக்கள்நிலையும்

சங்ககாலப் போர் நிகழ்வுகள் தோற்றோரின் பேரழிவினையும் வென்றோரின் வெற்றிப் பெருமிதத்தையும் புலப்படுத்தும் பெருநிகழ்வுகளாகத் தோன்றுகின்றன. போரில் தோற்ற நாட்டு வளங்களை வென்றோர் அழித்தல் போர் உத்திகளுள் ஒன்று எனக்குறிப்பிடுவதன் காரணம், பொருளாதார அடிப்படையில் சிதைவுற்ற ஒரு நாடு பகை கொண்டு மாற்றரசருடன் உடனடியாக போரிட முடியாது. ஏனெனில், அந்நாடு தன் பொருளாதார வளத்தினைச் சீாசெய்யவே பலகாலமாகும். ஆனால் தோற்றவரின் மனநிலை எப்போதும் பகைமையை வெல்லவேண்டுமென்ற துடிப்புடன் இயங்குவதாகும். எனவேதான் வென்றோர் பகைவரின் நாட்டினை அழித்ததோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்கள் பல ஆண்டுகள் போர் பற்றிய சிந்தனை அற்றவராய், தம்மை எதிர்க்கும் ஆற்றலற்றவராய் அடங்கி இருப்பர் எனக்கருதி தோல்வியுற்றவரையும் அந்நாட்டவரையும் மிகுந்த அவலநிலைக்கு உள்ளாக்கினர். “தோல்வியுற்ற நாட்டு மக்கள் தம் நாட்டை விட்டு வெளியேறாது அங்கேயே இருப்பதும் உண்டு. அவ்வாறு இருப்போர் தம் நாட்டை வென்ற பகை மன்னனுக்குத் தங்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துள்ளனர். ஓரியைக் கொன்ற காரி ஓரியின் நகருக்குள் புகுந்தபோது அந்நகரத்தார் காரியை எதிர்த்துப் பேரிரைச்சல் இட்டனர் என்பர்.”²⁷

போரில் மாண்ட வீரர்களின் மனைவியர் சிலர் தம் கணவருடன் தாமும் இறந்தனர். சிலர் பசியால் பச்சை இலையை உண்டவராக கைம்மை நோன்பினை மேற்கொண்டனர் என புறநானூறு 62 வது பாடல் எடுத்துரைக்கின்றன. எனவேதான், உயிர்கள் வாழ்வதற்கு அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, நீர்

போன்றவை இல்லாமல் போனால் ஒரு நாடும், நாட்டு மக்களும் கதியற்றுப் போவார்கள். எனவே, நீர்நிலைகளைப் பெருக்கவேண்டும், விவசாய மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என அக்காலப்புவர் பெருமக்கள் தம்அரசை வேண்டியுள்ளனர். இதனை, “பொருபடை தருஉம் கொற்றமும் உழுபடை ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே...” எனப் புறநானூறு 35 வது பாடல் வரிகளால் விவசாயமும் அதனைச்சார்ந்த மனிதர்களும் அழிந்துவிட்டால் போர் என்பது எக்காலமும் எத்தருணமும் நடைபெற இயலாது என்பதை அக்கால அரசுக்கு வெள்ளைக்குடி நாகனார் கிள்ளிவளவனுக்குக் கூறும் அறிவுரையினால் அறியமுடிகிறது. எனவேதான் ‘ஏரும் போரும் எம்குலத்தொழில்’ என்ற சொல்லாடலை மள்ளர்குடி வழித்தோன்றல்கள் இன்றும் தம் அடையாளமாகப் பெரிதும் போற்றுகின்றனர்.

“அரசர்கள் பகைவீரர்களைக் கைப்பற்றிப் போர்க்கைதிகளாக மட்டுமே பழங்காலத்தில் வைத்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. மாறாக, அவர்களைத் தம் நாட்டுக்கு அழைத்துவந்து பலவித உள்நாட்டுப் பணிகளுக்காக குடியமர்த்தப் பட்டிருக்கிறார்கள். அசோகன் கலிங்கத்துப் போரில் ஒன்றரை லட்சம் போர் வீரர்களை அடிமையாக்கிக் கொணர்ந்தான் என்று அவனுடைய சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தரிசு நிலங்களில் விவசாயத்திற்கென அவர்கள் குடியேற்றப் பட்டனர் என்பார் ரொமிலா தாப்பர்.”²⁸

இதேபோல் கரிகாலசோழனும் இலங்கைமீது படையெடுத்துப் பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களைக் கொண்டு வந்து காவிரிக்குக் கரைகட்டினான் எனச் சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றன. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் தோற்றுப்போன யவனவீரர்களைப் பின்கட்டாகக் கட்டி தலையில் எண்ணெய் ஊற்றி தன் நாட்டுக்கு அழைத்துவந்தான் என்ற வரலாற்றை சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, போர்க்கைதிகளை அடிமையாக்கி தன்னரசின் புகழை வருங்காலம் போற்றவேண்டும் எனக்கருதி அரசர்கள் பலரும் பல்வேறு வேலைப்பாடுகளில் அவர்களை ஈடுபடுத்தியுள்ளனர். இதுபோன்ற அரசர்களின் செயலானது மனிதவிரோதமாகக் கொண்டாலும், அவர்களின் சிந்தனை உயர்வானதாகவே இருந்திருக்கின்றன. எனவேதான், உலகம் வியக்கும் அதிசயங்கள் பலவும், உயர்ந்த கோபுரங்களைக் கொண்ட கோயில்கள் பலவும், பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்களை வாழ்விக்கும் அணைகள் போன்ற பலவும் இம்மண்ணில் இன்றும் காலம்கடந்து தனித்தொளிர்வனவாக அமைந்து

சிறக்கின்றன. போர்க்கைதிகளை இவ்வாறு பணியமர்த்தியது அறத்திற்கு புறம்பானதாக இருந்தாலும், அறமற்றச் செயல் இழைத்து பகைவர்கள் தோற்றிருந்தால் வென்றவரின் நிலையில் ஏற்படையதாகத் தெரிந்திருக்கலாம். போரில் வென்றவர்களால் இதுபோன்ற பல இன்னல்கள் தோற்றவர்களின் சார்பில் இழைக்கப்பட்டிருந்தாலும் வெற்றியையும் அதன் நோக்கத்தையும் மட்டுமே இவ்வையகம் நினைவில் கொண்டு பாராட்ட வேண்டுமென புலவர்களும், அறிஞர்களும் அக்கால புறநிகழ்வுகளின் போக்குகளை முழுமையை பேசாமல் விட்டிருக்கலாம். ஏனெனில், சங்கஇலக்கியங்களில் புறம் சார்ந்த முழுமையான ஆய்வுகளுக்கு எதிர்மரபுக்கூறுகள் சற்று குறைவாகத்தான் கிடைத்திருக்கின்றன.

சங்ககாலத் தமிழர்கள் வரையறுத்து வாழ்ந்த போர்நெறி முறைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுது போருக்குப் பின் செய்த பல்வேறு நிகழ்வுகள் மனிதநேயமற்றது அல்லது மிருகத்தனமானது. ஆனால், பெருங்கற்கால நாகரிக முதிர்ச்சியில் அரசு என்ற அமைப்புத் தோன்றி பல நூற்றாண்டுகள் ஆனாலும் சங்ககாலத் தமிழர்களின் வாழ்வினை அவ்வாறு முடிவு செய்துவிட முடியாது. ஏனென்றால், அவர்கள் கால போர்நெறிமுறைகள் எல்லாம் பின்பற்ற வேண்டும் என்று நெறிமுறைகள் இருந்தாலும், அதனை மீறினால் தகுந்த தண்டனை ஏதும் வரையறுக்கப்படவில்லை. வெவ்வேறு காலச்சூழலில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அறங்களும் போர்நெறிமுறைகளும் ஒட்டுமொத்த சங்க இலக்கியத்திற்கும் ஏற்படையதல்ல. எனவே, பண்டைத்தமிழ்ச்சூழலில் போருக்கு முன்னும் பின்னும் நிகழ்ந்த அறங்களும் அறமற்ற செயல்களும் பல சான்றோர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் காலந்தோறும் கருத்துரைக்க இடமளித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

10.3 தனிமனித ஒழுக்கமும் சமூக ஒழுக்கமும்

இந்திய ஒழுக்க மரபுகள் யாவும் தனிமனித ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்துவனவாகவே உள்ளனவேயன்றி, சமூக ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்துவனவாக இல்லை. எனவேதான், புலவர்கள் அரசர்களுக்கு அறிவுரை கூறும்பொழுது தனிமனித நிலையில் நின்று ஒழுக்கத்திற்கான அறிவுரைகளை வழங்கினர். ஆனால், மக்களை பாதிக்கின்ற சமூக ஒழுக்கங்கள் பற்றி சங்ககாலப் புலவர்களும், அறிஞர்களும் பெரிய அளவில் எடுத்துரைக்கவில்லை. போர் தொடர்பான திட்டவட்டமான நெறிமுறைகளை வரையறுத்துச் சொல்லப்படாமைக்கு நம் நாட்டின் இந்த மரபுக்கூட ஒரு காரணமெனலாம்.

அக இலக்கியத்திற்கு மட்டும் அறநோக்கு வகுக்கப்பட்டமையும், புற இலக்கியத்திற்கு அறநோக்கு வகுக்கப்படாமையும் தமிழர்களின் பண்பினை இன்றுவரை பாதித்துள்ளன. இன்றும் நாம் தனிப்பட்ட ஒழுக்கத்தை மட்டுமே மதிக்கிறோம். ஒருவன் குடிப்பதில்லை, புகைப்பிடிப்பதில்லை, பிறபெண்களை நோக்குவதில்லை என்பதைப் பாராட்டுகிறோம். ஆனால் அவன் கையூட்டுப் பெறுகிறானா, பிறர் வளங்களை கொள்ளையடிக்கிறானா, பிறரது நிலங்களைக் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக கையகப்படுத்துகின்றனா, சட்டவிரோதமாக தவறான வழிகளில் சொத்து சேர்க்கிறானா என்பதையெல்லாம் கவனிப்பதில்லை. மேலும், தவறான வழிகளில் சொத்து சேர்ப்பதையும் வரிகொடுக்காமல் ஏய்ப்பதையும், பொதுச்சொத்தைச் சுரண்டி கோடிக்கணக்கில் செல்வம் சேர்ப்பதையுமே நம் சமூகம் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ பாராட்டுகின்றன. சமூக ஒழுக்கம் என்பது மனிதனின் இம்மண்ணில் வேருன்றி இத்தனை ஆண்டுகள் காலமாகியும் கற்பிக்கும் ஒரு கல்வியாகவே இன்றளவும் இருந்து வருகின்றன. ஆறிவைப் பெற்றிருந்தும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் பின்பற்றுவதென்பது நமக்கு அறவே கிடையாது. இதுபோன்ற செயல்களை எடுத்துரைப்பதை விட சாலை விதிகளைக் கடைப்பிடிப்பது, போக்குவரத்து நெரிசலில் வரிசையில் செல்வது, பொதுக் கழிப்பறைகளைப் பயன்படுத்துவது, பொதுவெளியையும் சுகாதாரமான முறையில் அமைத்துக்கொள்வது போன்ற மனிதர்களுக்கென உருவாக்கப்பட்ட எந்தவொரு பொதுவிதிகளையும் மனிதர்கள் பெரும்பாலும் பின்பற்றுவதே இல்லை. தமிழர்தம் சங்கஇலக்கியம்கூட தனிப்பட்ட ஒழுக்கம்பேணும் மரபையும், சமூகஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றத்தவறிய நிலையை மட்டுமே எடுத்துரைக்கின்றன. இந்நிலைதான் சங்ககாலம் தொட்டு சமகாலம் வரை நீடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், சங்ககால மனிதர்களுக்கும் சமகால மனிதர்களுக்குமான ஒரேயொரு வேறுபாடு என்னவென்றால் குற்றங்கள் நவீன வடிவம் பெற்றுள்ளன என்பதேயாகும்.

போர் என்பது கொடிய செயல். எந்தக் காலப்போராயினும் மனிதர்களை அழித்தலும், கொள்ளையிடுதலும், மகளிர் - சிறார் - முதியோர் போன்றவர்களைத் துன்புறுத்தலும் இயல்பாக நடப்பவையே. தனிமனித சுதந்திரத்தை வலியுறுத்துகின்ற, தனிமனிதக் கொலையைக் கேவலமாக நினைக்கின்ற இக்காலப் பண்பட்ட சமூகங்கள், ஒட்டுமொத்தமான மனிதப் பேரழிவைப் போர் என்ற பெயரில் வரவேற்கின்றன. இக்காலத்தில் போருக்கென ஐக்கியநாடுகள் சபைகளிலுள்ள அமைப்புகள் துல்லியமான விதிகளை வரையறுத்து வைத்திருந்தபோதிலும் போரில் ஈடுபடும் எந்த நாடும் அவற்றைச் பின்பற்றுவதே

இல்லை. பெரும் வல்லரசுகள் இவ்வுலகத்தைப் பலமுறை அழிக்கக்கூடிய ஆயுதங்கள் பலவற்றைத் தம்மிடம் வைத்துள்ள அதிகாரத்தில் போர் என்ற பெயரில் தனிமனிதனை அழித்து நிறைவடைந்து வருகின்றன. மேலும், இக்காலப் போர்கள் வெகுஜன மக்களை அழிப்பதோடு இயற்கைவளம் மற்றும் பொருளாதாரநிலை உள்ளிட்ட பல பின்னடைவையும் சந்திக்க வைக்கின்றன. போரினால் ஏற்படும் நாடழிவு தொழிலழிவு முதலியவை அவ்வக்காலப் போர்க் கருவிகளுக்கேற்ப மாறுபடுகின்றன. போரே இல்லாத சமுதாயம் தான் மிகவும் மேம்பட்ட சமுதாயம் ஆகும். அதுவே, மனிதன் பண்பட்டவன் என்பதைக் காட்டுவதற்கும் உகந்தது. போரினால் ஏற்படும் அழிவு ஒருபுறம் இருக்க, உலக நாடுகள் இராணுவத்திற்கெனச் செலவிடும் தொகையினை ஆக்கப்பூர்வமான செயல்களுக்குச் செலவிட்டால் உலகமெங்கும் வறுமை கல்வியறிவின்மை வேலையின்மை போன்ற பல்வேறு கொடுமைகள் இருக்காது. இதனையே சான்றோர்கள் பலரும் அறிவுறுத்தி வருகின்றனர். போர்விதிகள், ஒழுங்குமுறைகள் பற்றிய ஆய்வெல்லாம் இறுதியில் போரற்ற ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குவதற்கே பயன்படவேண்டும். ஆனால், இதுபோன்ற அருகதைகளையும், தகுதிகளையும் இவ்வுலகம் பெறுவதற்குள் இம்மண்ணில் வியாபித்துள்ள அத்தனையும் அழிவைச் சந்தித்து விடுமோ என்ற அச்சத்தைத்தான் தொடரும் உலகப் போர்கள் அனைத்தும் நமக்கு நினைவுப்படுத்துகின்றன. இந்நிலை மாறவேண்டும். மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது.

10.4 தற்காலப் போர் நடவடிக்கைகள்

நிலத்திலும் நீரிலும் வாழும் எந்தவொரு உயிரினத்திற்கும் அடிப்படைத் தேவையாகக் கருதப்படுவது உணவாகும். இதனைப் பெறுவதற்கான போராட்டம்தான் உயிரினங்கள் அனைத்திற்குமான வாழ்வியலாக இருக்கின்றன. இதில் மனிதஇனம் மட்டுமே தனக்கான உணவினை இயற்கையிடம் இருந்து பெறுவதோடு, அதனை மீண்டும் தன்தேவைக்கு ஏற்ப உருவாக்கத் தெரிந்த வல்லமை படைத்தவனாக இவ்வையகத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வருகிறான்.

இவ்வுணவுத் தேவையில் தொடங்கிய மனிதஇனத்தின் தேடல் இயற்கைக்கு எதிராகத் திரும்பும் காலம் இத்தனை விரைவில் வந்துவிட்டது என்பதுதான் மனிதசமூகத்திற்குள்ளேயே எழுந்துள்ள மிகமுக்கிய வினாவாகப் பார்க்கப்படுகின்றன. ஆண்டாண்டு காலம் நம் முன்னோர்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்து விட்டுவைத்த காடுகளையும், மலைகளையும், நீர்ப்பிடிப்பு

பகுதிகளையும், அரியபல தாவரங்களையும், விலங்குகளையும், பறவைகளையும் நமக்குப் பின்னால் வரும் தலைமுறையினர் பார்த்து இன்புறவும், பயன்படுத்தி மகிழவும் இருக்குமா என்ற பெருத்த ஐயம்தான், சமூகத்தை அச்சுறுத்தும் வினாவாக சமகாலத்தின்முன் நிற்கின்றன. ஏனெனில், இயற்கையில் கிடைத்த வாழ்வாதாரங்களை பயன்படுத்தி மகிழ்ந்த மனிதசிந்தனை தற்போது மிக ஆபத்தான உச்சத்தைத் தொட்டுள்ளன. இச்சிந்தனை நாடு அழிவு, தொழில் அழிவு, வளங்கள் அழிவு, உயிர்கள் அழிவு என வியாபார நோக்கில் பற்றாக்குறையை ஏற்படுத்தி மிகுதியாகப் பணம்பெறும் பொருளாதார பின்னடைவை சகநாடுகளுக்குள் ஏற்படுத்திவிட்டன. உயர்ந்துநிற்கும் உலகவல்லரசுகளும், வளரும் நாடுகளும் தனது வாழ்வின் அத்தனையுமாக இருக்கின்ற இயற்கையை தன் கட்டுக்குள் கொண்டுவந்து மனம்போன போக்கில் ஆக்கவும் அழிக்கவும் செய்கின்றன.

“ஏகாதிபத்திய நாடுகள் பேரழிவுப் போர்க்கருவிகளைப் பயன்படுத்தி நாடு பிடித்ததெல்லாம் பழங்கதை. இப்போது அதன் ஆயுதம் உணவு. ஒரு நாட்டின் உணவுப் பொருளாதாரத்தை தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்துவிட்டால் அந்நாட்டை தொடர்ந்து அகிம்சா முறையில் தன் அடிமையாக வைத்திருக்க முடியும் என்பதே அதன் தற்போதைய சித்தாந்தம். இந்த மறுகாலனிய முறைக்கு அது முதலில் வைத்திருந்த பெயர்தான் ‘பசுமைப்புரட்சி.’ ஆனால் அத்திட்டம் 40 ஆண்டுகளுக்குள் தோல்வி அடைந்துவிட்டது. எனவேதான் மறுமுயற்சியாக இந்த மரபீனி மாற்ற விதைகளை கொண்டு வர அவை துடிக்கின்றன.”²⁹

எனவே, தற்காலப் போரியல் கண்ணோட்டம் என்பது ஒரு நாட்டின் படைத்துறையினர் கொண்டிருக்கக்கூடிய படைகளையும், படைக்கலன்களையும் மட்டும் வைத்துக்கொண்டு முடிவுசெய்துவிட முடியாது. அதைத்தாண்டிய உணவுப் பொருளாதாரம், மருத்துவம், கனிமவளங்கள் பாதுகாப்பு, ஏற்றுமதி இறக்குமதி வணிகநிலைப்பாடுகள், நாட்டிற்குள் நிகழும் நீர்வழி, நிலவழி, வான்வழி தொழில்முறை ஒப்பந்தங்கள், அறிவியல் வளர்ச்சி நிலைகள், மேம்பட்ட கல்வித்திட்டங்கள், அணுஆயுதத்திறன்கள் போன்ற காலத்தின் புதுவடிவப் பொருள்கள் அனைத்தின் மீதான நன்மை, தீமையை இருவேறு கோணங்களில் சிந்தித்தறியும் தகுதியினை கணிணி மயமாக்கப்பட்ட இன்றைய காலத்தில் அனைவரும் அறிந்திருப்பது மிகவும் அவசியமானதாகும்.

உணவுப் பொருளதாரத்தை பொறுத்தவரை “உலக அளவில் உழவர்களின் கையிலிருந்த விதைகளை பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் தட்டிப்பறித்து 100 ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன. உலகின் முதல் பத்து வேளாண் வர்த்தக நிறுவனங்கள் உலக விதைச்சந்தையில் 55 விழுக்காட்டை ஏற்கனவே கைக்கொண்டுவிட்டன. மீதி சந்தையையும் முழுமையாகக் கைப்பற்றுவதே இப்போது அதன் நோக்கம். அதனால்தான் திரும்பவும் முளைக்காத தன்மையுடைய இந்த மலட்டு விதைகளை அது அறிமுகப்படுத்தத் துடிக்கிறது. திரும்ப திரும்ப விதைகளை தன்னிடமே வாங்க வைப்பதன் மூலம் முழு விதைச் சந்தையையும் அவை தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்துவிட திட்டமிடுகிறது. இந்தியாவில் 2007 – ம் வருடத்தைய விதைச் சந்தையின் மதிப்பே 6000 கோடி என்று அறிந்து கொண்டுவிட்ட மான்சாண்டோ நிறுவனம் அதை வரும் காலங்களில் இன்னும் விரிவாக்கத் துடிக்கிறது. இதற்கான தொடக்கம் கடந்த 2005-ல் முன்னாள் அமெரிக்க அதிபர் ஜார்ஜ் புஷ் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது நிகழ்ந்து விட்டது. அப்போது அமெரிக்காவோடு இந்தியா அணுசக்தி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட போது கிளம்பிய பரபரப்பில் அப்போது கையெழுத்தான மூன்று ஒப்பந்தங்களுள் ஒன்று அப்படியே அமுங்கி விட்டது. அதில் ஒன்றுதான் இன்று இந்திய வேளாண் நலனுக்கு எதிராக வளர்ந்து நிற்கிறது என்பர்.”³⁰

தம் சொந்த மக்கள் நலன் மீது அக்கறையாய் இருக்கவேண்டிய நமது ஆட்சியாளர்களோ மரபீனி மாற்ற விதை தயாரிப்பு நிறுவனங்களுக்கு சார்பாகவே செயல்படுகின்றனர். இது எல்லாமே முறையாக முன்திட்டமிட்ட முடிவுகளின்படியே நடைபெறுகின்றன. இதனை எந்த ஆட்சியாளர்களும் மறுக்கமுடியாத அளவுக்கு உண்மைதன்மை உள்ளது என்பதுதான் நிதிர்சனம்.

இந்திய விவசாயிகள் பலரும் விவசாயக்கடனால் தற்கொலை செய்துகொள்ளும் அவலம் நாளெல்லாம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்நிலைக்குக் காரணம் சொந்த தேசத்தாரே தங்களை சுரண்டுவதுதான் என்பதனை பத்திரிக்கை மற்றும் செய்தி ஊடகங்கள் வழி நாம் அறிந்ததாகும். ஒரு விவசாயி தனது நிலத்தில் எதை விதைக்கவேண்டும், தாம் என்ன வகையான உணவை உண்ணவேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்கும் உரிமை அவனுக்குத்தான் இருக்கவேண்டும். ஆனால் நாம் எதை விதைக்கவேண்டும், எதை உண்ணவேண்டும் என்பதை இங்கு ஒரு அந்நியன்தான் தீர்மானிக்கிறான் என்றால் நாட்டின் இறையாண்மை எவ்வாறு வளர்ச்சியை நோக்கியதாய் இருக்கமுடியும்.

சோளம் தோன்றிய மெக்சிகோ நாட்டில் மரபணு மாற்ற சோளம் பயிரிட அனுமதி கிடையாது. அதுபோல் உருளைக்கிழங்கு தோன்றிய பெருநாட்டில் மரபீனி மாற்ற உருளைப் பயிரிடப்படுவதில்லை. ஆனால், கத்திரி தோன்றிய நம் இந்தியாவில் மட்டும் மரபீனி மாற்றக் கத்திரிக்காயை பயிரிட இந்திய அரசு அனுமதித்துள்ளது. உலகில் 11 விதைத் தாயகங்கள் இருக்கிறது. இவற்றில் இந்தியாவும் ஒன்று. (ஆனால் இதில் ஒன்றுகூட அமெரிக்கா கிடையாது) ஒரு குறிப்பிட்ட இனப்பயிர் எந்த தாயகத்தை சேர்ந்ததோ அந்நாட்டில் அதே இனத்தைச் சேர்ந்த பல்வேறு வகைப்பயிர்கள் இருக்கும். அதே இனத்தைச் சார்ந்த காட்டுப் பயிர்களும் இருக்கும். ஒருவேளை எதிர்காலத்தில் ஒருவகைப் பயிர் அழிவுக்குள்ளானால் அக்காட்டு பயிரிலிருந்து அந்த குறிப்பிட்ட வகைப்பயிரை மீள்உருவாக்கம் செய்துகொள்ளலாம். இவ்வகையில் பார்த்தால் கத்திரிக்காயின் தாயகம் இந்தியா. சுமார் 4000 ஆண்டு பாரம்பரியம் இதற்குண்டு. நமது தேசிய தாவர மரபணு வள அமைப்பின் (NVPGR) சேமிப்பில் 24 இனங்களை சேர்ந்த 3531 வகையான பயிரிடும் கத்திரி இரகங்களும் 337 வகையான காட்டுக்கத்திரி இரகங்களும் உள்ளன. இத்தகைய ஒரு விதைத்தாயக நாட்டில் மரபணு மாற்ற தொழில்நுட்பத்தை அனுமதிப்பது எந்தவகையில் ஏற்படையது என்பது சூழலியலாளர் பலரின் வாதம். ஏனெனில், மரபணு மாற்ற பயிரால் இதர பயிர்களில் ஏற்படும் எதிர்மகரந்த சேர்க்கையால் கலப்படம் ஏற்பட்டு அந்த பயிர்களே அழிந்து போகும் வாய்ப்பிருக்கிறது என்பதுதான் உண்மை. இதனையே அறிஞர்கள் பலரும் முன்மொழிகின்றனர்.

மரபணு மாற்ற விதைகளை மிக எளிமையாகப் பயன்படுத்திவிட முடியாதபடிக்கு சில விதிமுறைகள் இருக்கின்றன. இதை ஆய்வு செய்து அனுமதி தரும் அமைப்புக்களாக RDAC, RCGM, IBSC போன்ற அமைப்புகள் உள்ளன. இறுதி முடிவு எடுக்க GEAC என்ற அமைப்பும் இருக்கின்றன. இவற்றில் முதல் இரண்டு அமைப்புகளின் அனுமதியை எளிதில் பெற்றுவிட்டாலும், இறுதி அமைப்பான GEAC தரும் அறிக்கையில் பல்வேறு சந்தேகங்களும், சமூக ஆர்வலர்களின் தலையீடும் இருப்பதால் பல்வேறு போராட்டங்களும் இழுத்தடிப்புகளும் இதனில் நிகழும். மரபணு மாற்ற விதைகளுக்கு விதிக்கும் தற்காலிகமான தடைகள் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் தொடர்ந்த முயற்சிகளால் தோற்கடிக்கப் பட்டுவிடுகின்றன. இதுபோன்ற தொழில்நுட்பத்தை அங்கீகரிக்கவும், முழுமையாக தடைவிதிக்கவும் ஒற்றை அதிகார அமைப்பை கொண்டுவர வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நாடெங்கும் உள்ள சூழலியலாளர்களால்

எழுப்பப்பட்டது. இதன்படி மத்திய அரசும் இவ்வொற்றை அமைப்பை ஏற்படுத்தி (NBRA) இவ்வாணையம் எடுக்கும் முடிவை ஏற்றுதான் ஆகவேண்டும் என்ற நிபந்தனையும் விதித்துள்ளது. இவ்வமைப்பின் செயல்பாடுகளில் பல்வேறு கள்ளச்சந்தைகள் ஊடுருவி இயல்பைவிட மரபணு மாற்ற விதைகளின் பயன்பாடு நாடெங்கும் மிகுதியாக நடந்தேறுகிறது என்பதுதான் நடப்பு நிகழ்வு. உலகெங்கும் உள்ள சூழலியலாளர்களால் இதுபோன்ற மரபணு மாற்ற விதை உருவாக்க நிறுவனங்களின் மீது நூற்றுக்கணக்கான வழக்குகள் தொடரப்பட்டுள்ளன. கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த மேற்கத்திய நாடுகளாலேயே இந்நிறுவனங்களை முடக்க முடியவில்லை என்ற நிலையில், இந்தியா போன்ற வளரும் நாடுகளில் இது மிகக்கடினம் என்பர்.

இந்தியா போன்ற பன்மயமிக்க உயிரினங்கள் நிறைந்த நாட்டில் அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்காக செய்யும் ஆய்வுகள் எதுவும் இங்கு ஏற்படையதல்ல என்ற காரணங்களை அறிவியலாளர்கள் அறிந்திருந்தும் இத்தொழில்நுட்பத்தை வியாபார நோக்கில் ஆதரிக்கவே செய்கின்றனர். அவ்வப்போது சூழலியலாளர்களின் பலத்த போராட்டத்திற்கு பின்னர் அரசு நடவடிக்கை எடுப்பதுபோன்ற நாடகங்களும் இப்பிரச்சனைகளில் அவ்வப்போது அரங்கேறிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன.

இந்திய விவசாயிகள் தனது விளைநிலத்தில் இயற்கையான முறையில் உருவான சாதாரண விதைகளைப் பயன்படுத்துவதில் இருந்து மாறுபட்டு அதிகவிளைச்சலைத் தருகிறது என்ற காரணத்தால் மரபணு மாற்ற விதைகளை பயன்படுத்தத் தொடங்கியதன் பின்னணியில் பல்வேறு உலக நிறுவனங்களின் தலையீடும், இந்திய ஆட்சியாளர்களின் அலட்சியமும் அடங்கியிருப்பதனை நிச்சயம் நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

அமெரிக்காவின் மான்சாண்டோ நிறுவனம் மரபணு மாற்ற விதைகளை இந்தியாவில் விற்பனை செய்வதற்கு பல்வேறு முயற்சிகள் எடுத்தபோது இந்தியத் தரப்பில் இயற்கையின் மீது பற்றுள்ள பலரும் இது ஒரு அறிவியல் ஆபத்தென எதிர்ப்புக் குரலை நாடெங்கும் எழுப்பினர். ஏற்கனவே பி.டி.பருத்தி மூலம் பாடம் கற்றுக் கொண்டிருப்பதால்தான் இந்த அளவுக்கு கடுமையான எதிர்ப்புக் குரல்கள் எழுந்திருக்கின்றன. பருத்தி என்பது பண்ப்பயிர். ஆனால் நெல், கத்திரி, தக்காளி, கோதுமை, உருளை, நிலக்கடலை, வரகு, சாமை, பப்பாளி, தென்னை, மா எனத்

தொடர்ந்து 41 வகையான உணவுப் பயிர்கள் உட்பட 656 வகையான விவசாயப் பயிர்களை மரபணு மாற்றத்தோடு உருவாக்கி வருகிறது மான்சாண்டோ நிறுவனம்.

இந்தியாவில் ஒரு ஏக்கருக்கும் (2.5 ஏக்கர்) குறைவான நிலம் வைத்திருக்கும் உழவர்களின் எண்ணிக்கை 59 கோடி பேர் என்பது ஆய்வாளர்கள் தரும் கருத்தாகும். இந்திய விவசாயிகள் மரபணு மாற்ற விதைகளை பயன்படுத்துவதற்கு முன்வந்த காரணங்கள் எவையென எண்ணினால், சாதாரண விதைகளைவிட மரபணு மாற்ற விதைகள் அதிக விளைச்சலைத் தருகிறது என்கிற வாதமும், ஒருங்கிணைந்த பூச்சிக் கட்டுப்பாட்டு முறையில் உருவாக்கப்பட்ட மரபீனி மாற்ற விதைகளை பயன்படுத்துவதால் இயல்பைவிட மிகக்கூடுதலான விளைச்சலைப் பெறுவதோடு, விளைபொருட்கள் எதுவும் விரைவில் கெட்டுப்போகாது என்பதும், நீண்டகாலம் இவ்விளைபொருட்களை வைத்து மிகுதியான வியாபார பலனைப் பெறமுடியும் என்ற எண்ணங்களுமே ஆகும். ஆனால், வியாபாரச் சந்தையில் இவ்விளைபொருட்களின் மூலம் கொள்ளை இலாபம் பெறுவது இவர்களை பின்னிருந்து இயக்கும் பல உலகநிறுவன முதலாளிகள்தான் என்பதை விவசாயிகளும் நுகர்வோரும் மறந்துவிடுகிறோம்.

எனவே, உலகநாடுகள் உறுதியான போர்க்கருவிகளைக் கொண்டு தம் அண்டை நாடுகளை அடக்கிய காலத்தை விடவும், உணவுப் பொருளாதாரப் பின்னடைவை ஏற்படுத்தி தம் கட்டுப்பாடுகளுக்குள் பிறநாடுகளை இணங்க வைப்பதுதான் தற்காலப் போரியல் நடவடிக்கையின் புதுவடிவமாகப் பார்க்கப்படுகின்றன. இவை உணவுப்பொருள் தொடங்கி மருத்துவம், கல்வி, கனிமவளம், வணிகம் போன்ற ஒரு நாட்டின் செல்வமிகுதிக்கு வாய்ப்புள்ள அனைத்துத் துறைகளிலும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. எனவே, இன்றைய உலகமயமாதல் சூழலில் ஆக்கப்பாதையையும், அழிவுப்பாதையையும் சீர்தூக்கி அறிந்து செயலாற்றுபவர்களாக ஒரு நாட்டை ஆள்வோரும், அந்த ஆளுகைக்கு கீழ் வாழ்வோரும் இருக்கவேண்டும்.

0.11 இயல் முடிவுகள்

அரசு தோற்றம் பெற்ற பிறகு மரபார்ந்த மாடுபிடிச் சண்டைகளின் நிலைமாறி மண்ணைப் பிடிக்கும் நோக்கத்திற்காக சங்ககால அரசுகளுக்கிடையே போர் நடைபெற்றன. தொல்காப்பியர் கால அரசியலுக்கும் போருக்கும் வீரமே அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்துள்ளன. போர் புரிதல் இயற்கைப் பண்பென்றும், போர் என்பது மனித இனத்தின் ஒரு வாழ்வியல் கூறாக அமைந்துள்ளதாகவும் பொதுவாகக் கூறும் கருத்து அன்றைய அரசுகளுக்குச் சாதகமாக இயற்றப்பட்டதாகும்.

பூசலும் போரும் சமூக முன்னேற்றத்திற்கு உதவுவன என்றும், தாழ்ந்த திறமையற்ற மனிதர்கள் ஒதுக்கப்பட்டுத் திறமையான உயர்ந்தவர்களைத் தக்கவைக்கும் ஓர் இயல்பான செயல்முறையாகும் என்ற அறிஞரின் கருத்து வீரநிலைக்காலத்திற்கும், இக்காலப் படைத்துறையினருக்கும் ஏற்புடையதாகும். பண்டைத்தமிழகத்தில் வீரர்கள் முதன்மையாகப் போற்றப்பட்ட காலம் வீரயுகக் காலமாகும். வெற்றியை விடவும் பழிவாங்குதல் உணர்வு மேலானதாகவும், வீரயுகக் காலத்தில் பெருமைப்படக் கூடியதாகவும் இருந்தன.

போர் என்பது இரு நாட்டவருடன் அல்லது இருநாட்டு குழுவினருடன் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி பெரும் உயிர்ச்சேதத்தையும் அழிவையும் உண்டாக்கும் வகையில் நடத்தும் பெருஞ்சண்டையாகும். மனிதன் தன்னை வலிமையான மனிதனிடமிருந்தும் விலங்குகளிடமிருந்தும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவே தற்காப்பு நடவடிக்கைகளையும், போராட்டக் குணத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டான். போர்க்கலை அதிகாரச் சிந்தனைகளை கற்றுக்கொடுத்ததோடு அரசு உருவாக்கத்திற்கும் அதை நிர்வாகம் செய்வதற்கும் வழியமைத்துக் கொடுத்துள்ளன.

எல்லாநிலையிலும் ஏதோவொரு தேவை கருதியே போர்க்குணம் மனிதமனத்திற்குள் குடி கொண்டுள்ளன. போரானது ஒரு சமூகத்தை வீழ்த்தி இன்னொரு சமூகத்தை உண்டாக்கவல்லது. போரால் எண்ணற்ற பண்பாடுகள் கலந்திருக்கின்றன. போரால் எண்ணற்ற கருவிகளும், புது மாறுதல்களும் புதிய கண்டுபிடிப்புகளும் காலந்தோறும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு சமூக வளர்ச்சிக்கும், வீழ்ச்சிக்கும் போர்ச்சிந்தனை மரபே அடிப்படைக் காரணமாக இருந்துள்ளன.

உலகெங்கிலும் மாடுபிடிச் சண்டையே இருதரப்பினர் அடித்துக் கொள்ளும் முதல் சண்டையாக இருந்துள்ளன. வரலாற்றுக்கு முற்காலத்து வேடர் தொழிலின் பரிணாம வளர்ச்சியே போர் என்பதாகும். பழங்காலப் போர் முறைகளைத் தொல்காப்பியர் ஒரு புனைவியலோடும் புலனெறி வழக்கத்தோடும் ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

சங்ககாலத்தில் வேந்தனைத் தலைமையாகக் கொண்ட அரசு உருவான பின்பு, முல்லைப் பகுதிகளுக்குத் தலைமையாக குறுநில மன்னர்களையும், காட்டெரிப்பு வேளாண்மைக்கு உரியவர்களான சீறூர் மன்னர்களையும், மருதநிலத்திற்கு முதுகுடித் தலைவர்களையும் அரசு என்ற நிறுவனம் தனது ஆளுகையின் கீழ்க்கொண்டு இயங்கியுள்ளன.

வீரவிருப்பம், போர் விருப்பம், பகை, மண்ணாசை, பெருமை, புகழ்ச்சி, பொறாமை, தலைமை விருப்பம், உரிமைப்போராட்டம், மகள் மறுத்தல் போன்றவை போருக்குரிய முதன்மைக் காரணங்களாகும். போர் என்பது தற்காப்புக்காகவும் முறைதவறி நாடு பிடிக்கும் விருப்பத்திற்காகவும், வலிமையை நிலைநாட்டும் நோக்கத்திற்காகவும், வரும் வேந்தர்களை அடக்கிச் செந்நெறிப்படுத்துதற்காகவும் போர் நிகழ்ந்துள்ளன.

புகழ்ச்சிக்காக போரிடுதல் தமிழர் மரபில் மிகுதியாக இருந்திருக்கின்றன. மூவேந்தர்கள் தம் படைகளோடு பாரியின் மகளை மணமுடித்து பறம்புமலையை கைப்பற்றும் எண்ணத்தோடு முற்றுகையிட்டனர் எனச் சங்கஇலக்கியச் சான்று பொறாமையால் விரிந்த போர்நிகழ்வுதனைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

தலைமை விருப்பம் என்னும் செயலும் கருத்துருவாக்கமும் பல பெரும்போர்களை உருவாக்கியுள்ளன. அரசகுலத்தில் வழிவழியாகத் தொடரும் அரசரிமையை எதிர்த்து உரிமைப் போராட்டம் நிகழ்த்துவதும் போருக்குரிய முக்கியக் காரணமாகும். ஓர் அரசன் குறிப்பிட்ட பெண்ணை அடைந்தே தீருவேன், இல்லையென்றால் போரிட்டு வீரமரணம் அடைவேன் என்று நெடுமொழி கூறுவதால் ஒரு பெண்ணின் மீது கொண்ட பெருவிருப்பமும் ஒரு வீரனின் மனதில் போராற்றலை உருவாக்கியுள்ளன.

தன்னுடைய தகுதிக்குத் தக்கவாறு தன்னை வணங்காதவர்க்குத் தம்மகளை கொடையளிக்க முடியாது எனக் கூறும் மகள்மறுத்தல் காரணம் போருக்குரிய காரணங்களில் ஒன்றாக கூறப்படுகின்றன. வரலாற்றாசிரியர்கள்

போட்டி, பொறாமை, ஆதிக்க விரிவாக்கம், பிறர்நாட்டை ஆக்கிரமித்தல், புகழ் விரும்பி போரிடுதல் ஆகிய காரணங்களால் பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் இடைவிடாமல் போர் புரிந்தனர் எனக் கூறும் கருத்து ஏற்புடையதாகும்.

போர்க்களம் புகும் வீரர்கள் வீரனாக மட்டும் இருந்தால் போதாது வீரச்சான்றோனாகவும் இருக்க வேண்டும். நாட்டுக்காகவும் மன்னனுக்காகவும் தன்னுயிரை முழுமையான தியாகச்செயலில் ஈடுபடுத்தி இறந்தால் தாம் தெய்வநிலைக்கு உயர்வோம் என்ற மேலான எண்ணங்களுமே வீரர்களின் மனதில் பெரும் போர் உந்துதலை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன.

ஒரு குடைக்குக் கீழ் அடங்கியிருக்கத் தாம் மன்னர் மன்னனாகத் நிகழ வேண்டுமென்ற பெருமிதக்கொற்றமும், மாற்றுநில வேந்தர் கொடுங்கோலாராயின் அந்நாட்டு மக்களைக் காத்து நிற்க வேண்டியும், குடிமக்களின் வாழ்விற்கு தேவையான பொருள் வேண்டியும் போர் நிகழ்வதுண்டு. தன்னிடம் இரந்து நிற்கும் புலவர்களின் புகழ்ச்சிக்காக பகைமையை மாற்றரசனிடம் தானாக முன்வந்து ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். வணங்காதவர்களை வணங்கவைப்பது வீரம் சார்ந்த போர் ஆளுமைகளில் முக்கிய நோக்கமாக இருந்துள்ளன.

பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்களின் பாராட்டத்தகுந்த பண்பாடு என்னவென்றால், எக்காலத்திலும் போரில் வென்ற நாட்டைத் தாங்களே வைத்துக் கொள்ளவில்லை. எதிர்த்துநின்ற வீரனை தோற்கடித்து அவமானப்படுத்தினாலே போதும் என்றே கருதினார்கள்.

தோற்றநாட்டின் போர்க்கைதிகளை மட்டுமல்லாமல், போர் வீரர்களின் மனைவியரையும், பகைமன்னர்களின் அந்தப்புரப் பெண்களையும் கைப்பற்றி அவர்களைத் தன்னரசின் ஏவல் மகளிராக (கொண்டி மகளிர்) ஆக்கிக்கொள்வதும் அக்கால வழக்கமாக இருந்துள்ளன. வெவ்வேறு காலச்சூழலில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அறங்களும் போர்நெறிமுறைகளும் ஒட்டுமொத்த சங்க இலக்கியத்திற்கும் ஏற்புடையதல்ல. பண்டைத்தமிழ்ச்சூழலில் போருக்கு முன்னும் பின்னும் நிகழ்ந்த நீதிகளும் அநீதிகளும் பல சான்றோர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் காலந்தோறும் கருத்துரைக்க இடமளித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

இக்காலப் போர்கள் வெகுஜன மக்களை அழிப்பதோடு இயற்கைவளம் மற்றும் பொருளாதாரநிலை உள்ளிட்ட பல பின்னடைவையும் சந்திக்க வைக்கின்றன. போரினால் ஏற்படும் நாடழிவு தொழிலழிவு முதலியவை

அவ்வக்காலப் போர்க் கருவிகளுக்கேற்ப மாறுபடுகின்றன. போரே இல்லாத சமுதாயம் தான் மிகவும் மேம்பட்ட சமுதாயம் ஆகும். அதுவே, மனிதன் பண்பட்டவன் என்பதைக் காட்டுவதற்கும் உகந்தது.

தற்காலப் போர்முறைகளில் ஒருநாட்டின் வெற்றியென்பது அந்நாட்டின் படைத்துறையினர் கொண்டிருக்கக்கூடிய படைகளையும், படைக்கலன்களையும் மட்டும் வைத்து முடிவுசெய்துவிட முடியாது. ஏகாதிபத்திய நாடுகள் பேரழிவுப் போர்க்கருவிகளைப் பயன்படுத்தி நாடு பிடித்ததெல்லாம் பழங்கதை. இப்போது அதன் ஆயுதம் உணவு, மருத்துவம், கல்வி, கனிமவளம், அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள், மேம்பட்ட கணிணிமயம் போன்ற பல்வேறு நிலைகளில் விரிந்துள்ளன.

பண்டைத்தமிழரின் சமுதாய அமைப்பினையும், அவர்தம் பழக்கவழக்கங்களையும், பண்பாட்டு வளர்ச்சியினையும், தொழில் நுண்ணறிவையும், ஆளுமைத் திறனையும், கலைத்திறமையையும் பற்றி முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள, அவர்தம் போரியல் வாழ்க்கையைப் பற்றிய விரிவான ஆய்வு இன்றியமையாததாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. க.ப.அறவாணன். அற்றை நாட் காதலும் வீரமும். ப.எ- 215
2. பாசகல், கிசுபாட். சமூக இயலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் ப.எ.64
3. எஸ்.இராமகிருஷ்ணன்.கம்பனும் மில்டனும். ப.எ. 82
4. நா.ஜெயராமன். சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண்திணைகள். ப.எ.310 - 311
5. தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், நா.வானமாமலை.ப.110
6. ம.சு.கோபால கிருஷ்ணன், மானிடவியல். ப.139
7. கா.கோவிந்தன். பண்டைத் தமிழர் போர்நெறி. பக். 12-13
8. ஜி.ஜான் சாமுவேல். கலையும் கலைக்கோட்பாடுகளும். ப.12
9. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் - சங்கமரபு.ப.136
10. கி.பாண்டிரங்கன். பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும், தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும். ப.51
11. ந.சுப்பிரமணியன்.சங்ககால வாழ்வியல். ப.163
12. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் - சங்கமரபு.ப.136
13. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி. பண்டைத் தமிழ்ச்சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி. ப.60
14. மேலது.ப.60
15. ஞா.தேவநேயப்பாவனார் - பழந்தமிழராய்ச்சி - ப.எ 101
16. எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை. தமிழிலக்கியச் சரித்திரத்தில் காவிய காலம் - ப.எ 71-72
17. K.kailasapathy - Tamil Heroic poetry – page 249
18. க.ப.அறவாணன் - அற்றைநாட் காதலும் வீரமும் ப.எ. 217
19. போரும் அமைதியும் பாகம் 2 ப.எ. 748
20. மா.ரா.போ.குருசாமி, சங்ககாலம் - ப.எ. 67
21. சி.இலக்குவனார் - இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல். ப.எ. 135- 136
22. கி.வா.ஜகந்நாதன் - அறப்போர். பஎ - 13
23. ஆ.இராமகிருஷ்ணன்.அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு.ப.எ.84
24. வ.சுப.மாணிக்கம்.எந்தச்சிலம்பு ப.எ. 53
25. இளவழகனார் - சங்க இலக்கியத் திரட்டு ப.எ.11
26. கலைக்களஞ்சியம் பகுதி 1 - ப.எ. 134
27. மா.இராசமாணிக்கனார் பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி.ப.448
28. வரலாறும் வக்கிரங்களும், பக்கம்.51. தமிழில் நா. வானமாமலை
29. நக்கீரன்.திருடப்பட்ட தேசம்.பக்.33-34
30. மேலது.ப.35

ஆய்வு முடிவுகள்

ஆய்வு முடிவுகள்

சங்ககாலத் தமிழர்களின் வரலாறு உலகத்தின் பிற நாகரிகங்களை விட காலத்தால் முற்பட்டன. அகவாழ்க்கையிலும் புறவாழ்க்கையிலும் காரணமில்லாமல் எவ்வுயிர்க்கும் இன்னலிழைக்கும் செயல் தமிழர் பண்பாட்டில் அறவே இல்லை. பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களை இயற்றிய புலவர்கள், அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்த அரசுகளை திருத்தி, தம் வாழ்வியலுக்கு ஏதுவான அரசாக அமைக்க விரும்பியதால் அரசு என்பது இன்ன இன்னவாறு அமையவேண்டும் என்ற கருத்தியலைத் தமிழ்ச் சூழலுக்கு ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கின்றனர். அரசியலில் அறத்திற்கே முதலிடம் என சங்ககாலப் புலவர்கள் வலியுறுத்தியதிலிருந்து, அறத்தின்பால் புறநானூற்றுப் புலவர்கள் பூரண நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர்.

அரசியல் சமூகத்தின் ஓர் அங்கமாகச் செயல்படுகின்றன. சமூகத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு அரசியலும் காரணமாகிறது. அரசின் தோற்றம், அரசு நிறுவனங்கள், மக்களிடம் வரி பெறும் முறை, படைவீரர், பகைத்திறம், பொருளாதாரம், சாதியமைப்பு போன்ற பல்வேறு கூறுகளும் அரசியலில் அடங்கும்.

அரசியல் என்பது அரசாளும் முறை என்ற 'பண்பினையும்' அரசாட்சி என்பது 'அரசு நிர்வாகம்' என்ற தலைமையின் கருவியையும் குறிக்கிறது. தனிநபர்கள் புதிதாகச் சேர்த்த சொத்தைப் பாதுகாக்கவும் அதைப் பெருக்குவதற்கும் படிப்படியாய் வளர்ந்து வரும் புதிய வடிவங்களுக்கும் பொதுமக்கள் அங்கீகாரம் எனும் முத்திரையைப் கொடுப்பதற்கும் ஒரு நிறுவனம் இல்லாதிருந்தது. இதனைச் சரிசெய்யவும் அரசு நிறுவனம் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

உலகளவில் இருந்த அல்லது இருக்கின்ற பல்வேறுபட்ட ஆட்சிமுறைகளை பற்றி அறிந்திருந்தல் அவசியமானதாகும். ஒரு நாடு அதன் பொருளாதாரம், நீதி, மக்களின் நிலை, தனிமனித உரிமை மற்றும் செயற்பாடுகள், தனிமனிதப் பாதுகாப்பு, பெண்ணுரிமை ஆகியவற்றில் காட்டும் அக்கறையும் அணுகுமுறையுமே அந்நாட்டை வளமுடையதாக உயர்த்தும் அடிப்படைகள் ஆகும்.

மனித இன வரலாற்றில் வேட்டைக் குழுவே மனிதன் அமைத்துக் கொண்ட முதல் சமூகமாகும். ஆநிரைகளை வேட்டையாடிய மனிதஇனம், அவற்றை வளர்க்கத் தொடங்கிய பழக்கமே சமுதாயம் உருவாகக் காரணமாகும்.

காவல்மரம், மீன், வில், புலி, மயில் போன்றவற்றை இனக்குழு சமூகத்தின் குலக்குறி அடையாளமாக இருந்தன. நாள் மகிழ் இருக்கை, நறவு மகிழ் இருக்கை, நாள் இருக்கை, மன்றம் போன்ற சபைகள் இனக்குழுவின் சமுதாயப் பிரச்சனைகளை முடிவு செய்யும் பொதுக்கூட்ட நிகழ்வாகவும், அச்சமூகத்தின் உயிர்நாடியாகவும் இருந்துள்ளன. இனக்குழுத் தலைவன் சாதாரணமானவனே. தனிச்சலுகைகள் இல்லாதவன். வரகு, திணை, அவரை போன்ற பயிர்த்தொழிலும், கால்நடை வளர்ப்பும் வாழ்வின் முதன்மை ஆதாரங்களாக இருந்துள்ளன. இனக்குழுத் தலைவன் கலைஞர்களுடைய ஆட்டங்களிலும், முன்தேர்க்குரவை போன்ற வெற்றிக் களிப்பில் தானும் பங்கேற்று ஆடிமகிழ்ந்தான்.

சீறூர் மன்னன், கைப்பொருள் இல்லாதவன், வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினரை உபசரிக்க தன் வாளை ஈடு வைக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தவன். பாணனது பசியைப் போக்க முடியாத நிலைக்கு வருத்தப்பட்டவன். நாள்தோறும் கொடுப்பதற்கு இல்லாதவன், இருந்தாலும் இரவலருக்காக போரிட்டும், கொள்ளையடித்தும் பொருள் கொடுப்பவன். நெல் விளையாத நிலமுடையவன், பருத்திச்செடியை வேலியாக அமைத்து புஞ்சை நிலத்தில், பாதுகாப்பிற்கு அவசியமற்ற வருவாயையுடைய சிறிய ஊரில் வசிப்பவன். இவனது நிலை இலக்கியங்களில் 'வன்புல வாழ்க்கை' என்றும், 'புன்புல வாழ்க்கை' என்றும் புலவர்களால் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

கால்நடைச் சமூகமாகவும், நாடோடிச் சமூகமாகவும் வாழ்ந்துவந்த இனக்குழுச் சமூகம் காலப்போக்கில் பொறுப்புகளையும், சவால்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்ததால் தலைமை படிப்படியாக அரசருவாக்கத்தை நோக்கி நகர்ந்தன. இனக்குழுச் சமூகத்தின் பண்புகள் நிரம்பியதாய்க் காணப்படும் சீறூர் மன்னர், பிற்கால அரசருவாக்கத்திலும் முதன்மையான பங்கு வகித்துள்ளான். கூட்டுழைப்பும், கூட்டுண்ணலும் இனக்குழு வாழ்வின் குடிமைப்பண்புகளாக இருந்தது. இக்குடிமைப் பண்புகளில் நடுகல் வழிபாடும், வேந்துவிடு தொழிலும், சீறூர் மன்னர்தம் வறுமை நிரம்பிய வாழ்வும், தொன்மையும் சிறப்புப்பெற்றிருந்தன.

வேந்தன் என்பவன் சீறூர் மன்னனிடமிருந்து பல நிலைகளிலும் வேறுபட்டவன். முரசு, கொடி, செங்கோல், படைகள், படைக்கலன்கள் போன்ற பல்வேறு செல்வாக்குடையவனாக காணப்பட்டான். குளிர்ந்த மருதநிலமும், மிதமிஞ்சிய உணவு உற்பத்தியும், கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத

காவல் நிறைந்த பெரிய அரண்களும், மலைக்கூட்டத்தைப் போன்ற மாடமுள்ள பெரிய அரண்மனையும், கடலளவு வீரர்களும், கணக்கற்ற ஆயுதங்களும், கண்ணுக்கெட்டிய நிலப்பரப்பும், மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய மக்களும், புகழ்ந்துபாட புலவர்களும், இன்னபிற சான்றோர்களும், ஆடல் பாடல் கலைஞர்களும் அரசாளும் வேந்தனின் அங்கங்களாக இருந்தனர்.

வேந்தன் இனக்குழுத் தலைவனைப் போலப் பகுத்து உண்ணலைப் பழகாததால், சங்ககாலப் புலவர்களில் சிலர் வேந்தனிடம் நீ பழமை பேணவில்லை. உனது முன்னோர் செயல் உனக்குத் தெரியாதா, அதனையறிந்து எமக்குப் பெருங்கண்ணோட்டம் காட்டுக என வேந்தனிடம் குறைபட்டுக் கொண்டனர். பெருநிலத்தை அரசாளும் வேந்தனானாலும் சீறார் மன்னனிடம் இறைச்சி கலந்த உணவைப் பனை ஓலையில் பெற்றுண்ணுவதற்கு இணையாகாது நீ அளித்த செல்வம் என வேந்தனிடம் குறைபட்டுக் கொள்ளும் நிலையும் இருந்தன.

பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்கள் சீறார் மன்னரையும் வேந்தரையும் குறிப்பிடுகிறதே தவிர குறுநில மன்னர் என்றும், மூதூர் மன்னன் என்றும் எவரையும் குறிப்பிடவில்லை. வீரம் சார்ந்த குடிப்பெயர்களால் ஆட்சிசெய்த குழல்கள் மாறி உடைமைச் சமுதாயம் மேலோங்கிய காலப்பகுதியில் ஆடவர், சான்றோர், மள்ளர், மறவர் போன்ற பெயர்களின் வழக்கத்தை விட உரிமை தொடர்பான வழக்குப் பெயர்களே மிகுதியாக ஆளப்பெற்றன.

உற்பத்திச்சாதனங்களில் தனியுடைமையும் அவ்வுடைமையில் ஏற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுமே வர்க்கவேறுபாட்டின் நிலை மேலோங்கியதற்குக் காரணமாகும். நிலமுள்ள வேளாளர்களில் ஒருபகுதியினர் பிறருக்குதவும் நிலையில் அரசாளும் அதிகார வர்க்கத்தில் நிலைபெற்றிருந்தனர், நிலமற்றவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டனர். படைப்பவனுக்கு பொருளின் மீதுள்ள தொடர்பையும், உரிமையையும் மறுத்து அவனை தொழிலிருந்தும், பொருளிலிருந்தும் பிரித்து ஆளும் அதிகார வர்க்கத்தினர் 'பிறப்பினால்' உண்டான சாதிக்கு ஆட்படுத்தினர்.

ஆளும் வர்க்கத்தின் பூர்வீகம் அடிமட்டமாக இருந்தாலும் அவர்களை, சமூகத்தில் உயர்தரம் (சத்திரியர்) ஆக்குவதற்கு பிராமணர்கள் அவர்களை சூரியர், சந்திரர் வம்சத்தின் வழித்தோன்றல்களாக கற்பிதம் செய்து பல புனை கதைகளையும் தொன்மங்களையும் புதிது புதிதாக உருவாக்கினர். சூரியர்

சத்திரியர் குலம் என்பது பிராமணர்களால் உருவாக்கப்பட்ட மாயையாகும். மேலோர், கீழோர் என்ற வேறுபாடுள்ள சமூகம் சிக்கலின்றி இயங்கவும், முரண்பாடுகளை நெறிப்படுத்தவும் அரசு இயந்திரம் தேவைப்பட்டது. உடைமை வாக்கமான மேலோரால் இயக்கப்படும் அரசு, உடைமையற்ற கீழோரை வாக்க வேறுபாட்டிற்கு இணங்கிப் போவதற்கு நிர்பந்திக்கும் அமைப்பாகவே செயல்படுத்தியது.

பண்டைத்தமிழகத்தில் வீரர்கள் முதன்மையாகப் போற்றப்பட்ட காலத்தை வீரயுகக் காலம் (Heroic Age) என்பர். வெற்றியை விடவும் பழிவாங்குதல் உணர்வு மேலானதாகவும், வீரயுகக் காலத்தில் பெருமைப்படக் கூடியதாகவும் இருந்தது. வீரநிலைக் காலத்தில் போர்கள் பொருளாதாரக் காரணங்களை முன்வைத்து மட்டும் நடத்தப் பெறவில்லை. மேலாண்மை ஆதிக்கம், பழிவாங்குதல் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டும் நடைபெற்றன.

சங்ககாலத்தில் படை பாடப்பட்டதற்கிணையாகக் கொடையும் பாடப் பட்டுள்ளன. மறம் பாடப்பட்டதற்கிணையாகக் அறமும் பாடப்பட்டுள்ளன. எனவே, சங்ககாலத்தை வீரம் மட்டுமே செறிந்த வீரயுகக் காலம் என்பதை சிலர் மறுப்பர். இக்கருத்து ஏற்புடையதாகும். சங்ககால அரசர்கள், போரினால் பெற்ற வெற்றிகளைத் தங்கள் பெயருடன் இணைத்து தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியன், ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் எனப் பெயரிட்டுப் பெருமைகொண்டனர். போரில் இறந்தாலும் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், கூடகாரத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் எனவும் அழைக்கப்பட்டதனால் அவர்களது வீரமும், வெற்றியும் புலனாகின்றன.

இனக்குழுச்சமூகத்தில் ஆநிறைகள் சொத்தாகக் கருதப்பட்டதையும், இழந்த சொத்தை (ஆநிறையை) மீட்பது சமூகக் கடமையாகக் கருதப்பட்டதையும், அத்தகைய மீட்பின்போது மாண்டோர் நடுகல் எடுத்து தெய்வமாகத் தொழத்தக்கவர்களாக விளங்கினர். பெண்களுக்கு நடுகல் நடப்பட்ட செய்தி சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை. இவை தந்தைவழிச் சமூகம் தலைத்தோங்கிய காலமென்பதை நன்குணர்த்துகின்றன.

சங்ககால மன்னர்கள் அனைவரும் பெரிய அளவில் நிலையான படைகள் பல வைத்திருந்தார்களா என்பதனை முழுமையாக அறியமுடியவில்லை. மள்ளர், மறவர், எயினர், வேடர், மழவர், பரதவர், மலையர், ஒளியர், கோசர் போன்ற பல மொழி பேசும் வீரர்கள் போர்ப்படையில் இருந்துள்ளனர். படை புறப்படுவதற்கு

முன் நன்நிமித்தங்கள் பார்க்கப்பட்டன. நல்ல நாளில் வாளைப் புனித நீராட்டி குடை முரசு ஆகியவற்றுடன் அணிவகுப்பு நடத்தினர். கொற்றவை போன்ற போர்க்கடவுளரின் அருளை வேண்டினர்.

நாட்டைக் காப்பாற்றுவது அரசர்களின் தலையாய கடமை என்பதை அரசர்கள் யாவரும் ஏற்றுக்கொண்ட போதிலும், தங்கள் எல்லைக்குட்பட்ட பாலைநிலங்களில் வாழ்ந்து கொள்ளையடித்து வாழ்க்கை நடத்திவந்த எயினர், வேடுவர், கள்ளர் போன்றவர்களை அரசர்கள் கண்டித்துத் திருத்தியதாகவோ தண்டித்ததாகவோ தெரியவில்லை. அவர்களைத் தக்கநேரத்தில் படைகளில் சேர்த்துக் கொண்டதற்கான சான்றுகளே உள்ளன.

தொல்காப்பியம் என்பது கற்பனை நிலையில் நின்று ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்கவில்லை. காதலைப் படைப்புணர்வாகவும், போரினை அழிக்கும் ஆற்றலுணர்வாகவும் சங்கஇலக்கியங்கள் ஆவணப்படுத்தியுள்ளன. புறத்திணைப் பாகுபாடுகளில் அக்காலச் சமுதாயம் போரிலும், புறவாழ்விலும் மேற்கொண்டிருந்த நெறிகளை மட்டுமே சுட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. தமிழர்தம் அகவாழ்வுக்கிடையே போரின் முரசொலி மிகுதியாகக் கேட்கவில்லை. மண்ணாசையின் காரணமாகவும், தனது மறமாட்சியைக் காட்டுவதற்காகவும், புகழை நிலைநாட்டுவதற்காகவும் நடக்கின்ற போரே தவிர, அவை பெண்ணை மட்டுமே மையமாக வைத்து நடக்கின்ற போர்கள் அல்ல. சங்கப்பாடல்களில் செருக்களம் செல்லும் வீரர்கள் வஞ்சினம் உரைக்கும்போது, பெண்மையின் அன்பை, தங்கள் வீரத்துக்கு சமமாகக் கருதினர்.

இரவலர்கள் மீது கொண்ட ஈகைப்பண்புக்கும், புலவர்கள் வாழ்த்திப்பாடிய நற்சொல்லுக்கும் மயங்கிப் பழக்கப்பட்ட மன்னர்களும் வேந்தர்களும் அதனைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளவும், இன்னும் உயர்த்திப்பாட வைக்கும் நோக்கமுமே போர் அரசியலின் அடிப்படையாகும். வேந்தர்கள் வீரர்களுக்கு ஊதியம் வழங்காமல் பரிசில் அளித்து பாராட்டியதன் நோக்கம் பகைமையோடு எதிர்த்துப் போராடும் பொழுது ஊதியத்திற்காக உழைத்துவிடக்கூடாது எனப் பரிசில் வாழ்க்கைக்கு மக்களைப் பழக்கப்படுத்தியுள்ளனர். பகைவர்களை அழித்து ஒழிக்கும் வீரர்களுக்கு பொன்னும், பொருளும், கள்ளும், புலால் உணவும், ஆக்களும், களிறுகளும், புரவிகளும், படைக்கலன்களும், தான் வென்று கையகப்படுத்திய வளம்கொழிக்கும் மருதநிலங்களும், சிற்றூர்களும் பரிசில்களாக (தண்ணடை) இரவலர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலப் பேரரசுகள் அரசியல் போராட்டத்தில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டதோடு, தொடர்ந்து தன் ஆதிக்கப் பரப்பை விரிவாக்கம் செய்யவே காலந்தோறும் முனைந்துள்ளன. போர்பாசறை மன்னனின் தலைநகரைப் போல் அனைத்துப் பாதுகாப்புகளுடனும், வசதிகளுடனும் நிறைந்து காணப்பட்டன. தனித்த படை உருவான பின்பே பாசறை அமைப்பும் வீயூகங்களும் வளர்ந்துள்ளன. போர்க்களத்தில் படை அணிவகுப்பானது எதிரிகளின் பலம், பலவீனம் ஆகியவற்றிற்கேற்ப அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

மகள்மறுத்தல் போர்க்காரணம் வேந்தர்களின் நில அபகரிப்பேயாகும். ஆடவரின் வீர உணர்விற்கு தூண்டுகோலாக மகளிரின் சொல்லும் செயலும் இருந்தாலும், பெண்மையின் மனவேதனையும் போரியல் சிந்தனைக்குள் வெளிப்பட்டுள்ளன. இனக்குழு வாழ்க்கை தொடங்கி முடியாட்சி வரையிலான செய்திகள் சங்கஇலக்கியத்தில் காணக்கிடைக்கின்றன. சங்கஇலக்கியம் தமிழ்ச்சமூகம் நன்கு வளர்ச்சியடைந்த பின்னர் பாடப்பட்டதாகும்.

குறுநிலமன்னர்கள் மலைப்பகுதிகளின் தலைவர்களாகவே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். சிற்றரசர்கள் மட்டுமே இருந்த காலத்தில் பேரரசுகள் இல்லை. பேரரசுகள் தோன்றி வளர்ந்து நிலைத்த பிறகும் பல சிற்றரசுகள் ஆண்டுள்ளனர். அரசனுக்குரிய நெறிமுறைகளையும், போருக்கான நெறிமுறைகளையும் வகுத்தவர்கள் புலவர்களே. பல்வேறு போர்களுக்கு வித்தட்டவர்களும், சமூகச் சீரழிவை எண்ணிப் சில போர்களைத் தடுத்தவர்களும் புலவர்களே. அரசர் - புலவர் உறவு மதிப்பளிக்கக் கூடியதாக இருந்தன.

போர்க்களம் என்ற சொல்லுக்கு அமார்க்களம், செருக்களம், சமம், பறந்தலை போன்ற பல்வேறு பெயர்கள் வழக்கில் இருந்துள்ளன. போர்கள் களப்போர், முற்றுகைப்போர் என இருவகையில் அமைந்தன. களப்போர் வீரம் செறிந்ததாகவும், முற்றுகைப் போர் வீரத்தோடு விவேகம் நிறைந்ததாகவும் அமைந்திருந்தன. போரில் ஈடுபடுவோர் அதற்கான சூழ்நிலை ஏற்படும் வரை போர்பாசறை அமைத்து காத்திருந்தனர். நெடுநாள் ஆகியும் போருக்குத் துணியாதவரை புலவர்கள் வஞ்சித்து கோட்டைக் கதவை திறக்கச்செய்துள்ளனர். எயில் வளைத்தோர் உழிஞை வீரர் எனவும், எயில் காத்தோர் நொச்சி வீரர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர்.

சங்ககால அரசமைப்புகள் பெரும்பாலும் ஆற்றங்கரையோரம் வளம் செறிந்த இடத்தில் இருந்துள்ளன. அவை, அரண்களாகவும் விளங்கியுள்ளன.

இயற்கை மற்றும் செயற்கை அரண்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. காடுகள், மலைகள், ஆறுகள் ஆகியவை ஒரு நாட்டின் முக்கிய அரண்களாக கருதப்பட்டன. காட்டரணில் பார்வல் இருக்கைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும். இவை பருந்தும் சென்றடைய முடியாத உயரமாக இருக்கும்.

போர் நிகழ்ச்சியில் மன்னரும், படைகளும், படைவீரர்களும் தவிர அவர்களை ஊக்குவிக்க பாணன், கூத்தன், விறலி ஆகியோரும், மருத்துவர், சமைப்போர், சலவைத் தொழிலாளி, இரும்புக்கொல்லர், பணிமக்கள், ஆடல் பாடல் மகளிர் ஆகியோரும் இடம்பெற்றுள்ளனர். பகைவர் நாட்டு வளங்களையெல்லாம் அழிப்பது அறமற்றச் செயலாக இருந்தாலும், அவை போர்தொடுக்கும் எண்ணம் இனி எக்காலமும் எதிரிக்கு ஏற்படக்கூடாது என்ற பேர்த்தந்திரமாகும். போர்நுணுக்கங்களால் போர் நிகழாமலேயே படையெடுத்தவர் வெற்றி பெறுவதும் உண்டு.

பண்டைத்தமிழர்கள் பின்பற்றிய போர்நெறிகளும், போர் அறங்களும் காலப்போக்கில் மனிதமனங்களில் ஏற்பட்ட சிதைவுகளால் மாற்றம் பெற்றுள்ளன. சமாதானம் மற்றும் படையெடுத்தவரின் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் தொடர்பாக போருக்கு முன் தூதுவரை அனுப்பும் மரபு இருந்துள்ளன. போர்நெறிகள் வரையறுக்கப் பட்டிருந்தாலும் அவை கட்டாயமாக்கப்படவில்லை, அவற்றை மீறினாலும் தண்டனைகள் ஏதும் குறிப்பிடவில்லை. புலவர்களின் பழிச்சொல்லுக்கு மட்டுமே அஞ்சியுள்ளனர். களம்காணல் காளைக்குக் கடனாகவும், வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லனுக்கு கடனாகவும், ஆண் மகனைப் பெறுவது தாய்மைக்கு கடனாகவும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன.

வீரவிருப்பத்திற்காகவும், மன்னுறு தொழில் மேற்கொள்வதற்காகவும், வளமான நிலத்தின் மீது கொண்ட விருப்பத்திற்காகவும், தலைமைத்தகுதியைப் பெறுவதற்காகவும், மகள்மறுத்தல் காரணத்திற்காகவும், அறிவிற் சிறந்தோர் கூறும் நற்சொல்லிற்காகவும், பெருமிதக் கொற்றத்திற்காகவும், தம் வலிமையையும், படைத்திறத்தினையும் இவ்வையகத்திற்குக் காட்டுவதற்காகவும், ஒரு குடையின் கீழ் தம் நிலஎல்லையை விரிவுபடுத்தி ஆளமுற்படுவது போன்ற காரணங்களுக்காகவும் சங்ககாலப் போர்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலப் போர்களை கொலைவெறிச் செயல் எனக்கூறுவது ஏற்கத்தக்கதல்ல. வென்றவர் நிலையில் வாழ்வளிப்பதாகவும், தோற்றவர் நிலையில் வருந்தத்தக்கதாகவும் போர்கள் இருந்துள்ளன. இரவலர்க்கு கொடுத்துக்

கொடுத்து பொருளாதாரக் குறைவு ஏற்பட்டதால் மாற்றரசனிடம் தானாக முன்வந்து போர்தொடுக்கும் நிலையும் தமிழர் மரபில் இருந்துள்ளன. வேந்தனோ படைத்தளபதியோ சிறைப்பட்டால் அவனுக்குரிய தகுந்த மரியாதை கொடுக்கப்படவில்லை. தோற்ற நாட்டு வீரர்களின் மகளிர்களையும் சிறைப்படுத்தி துன்பத்துக்குள்ளாக்கினர். தோற்ற நாட்டினர் வென்ற வேந்தனின் நாட்டிற்கே வந்து அவன் தலைமையை ஏற்றுத் திறைசெலுத்தியுள்ளனர்.

தோற்றாலும் பகைவர்களையும் மதித்தொழுகுதல் போர்நெறிமுறைகளில் ஒன்றாக இருந்தாலும், இப்பண்பு பண்டைத்தமிழர்களிடம் மிகுதியாக வளரவில்லை. போருக்குப் பின் தோற்றோர் நாட்டின் நிலை மக்களினம் வாழத்தகுதியற்றவையாக மாறியுள்ளன. போரிட்டு வென்ற வீரர்களும், போரில் மாண்ட வீரர்களும் போருக்குப் பின் புகழவும் வாழ்த்தவும் பெற்றுள்ளனர்.

போருக்கு முன் போர்நெறிமுறைகள் மிகக்கவனமாக பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. போருக்குப் பின் போரறம் பின்பற்றத்தவறியதாகவே அறியப்படுகின்றன. சிற்சில சிற்றியல்புகள் மட்டும் போற்றப்படுபவையாக உள்ளன. எழுத்து வடிவத்தில் உள்ள பாராட்டத்தகுந்த போர்நெறிமுறைகள் சில தமிழர் பண்பாட்டில் வளராமலுக்குக் காரணம் அவர்களிடம் இருந்த செருக்கு உணர்ச்சியே ஆகும்.

பண்டைத் தமிழ்நிலத்தில் ஆட்சிசெலுத்திய சீறூர் மன்னருக்கும், முடியுடைய வேந்தருக்கும் முதன்மையான உறுப்பாக அமைவது படைகளாகும். போர்ப்படைகள் பெற்றிருந்தவர்களே வீரநிலைக்காலத்தில் மதிப்பிற்குரியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். படைகள் செயலாற்றலாலும், படைக்கலன்களைக் கொண்டு அவற்றைக் கையாளும் திறத்தாலும் பல்வேறு வகைகளாகவும், பிரிவுகளாகவும் குறிப்பிடப்பட்டன. படைகள் அவையாற்றும் ஊழிக்கால அளவினைப் பொறுத்து மூலப்படை, கூலிப்படை, துணைப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, குடிப்படை, பகைப்படை, வேளைப்படை, வணிகர் படை, அகப்படை என வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. எல்லாவகைப் படைகளையும் அவை நடைபெறும் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு நிலப்படை, கடற்படை என இருநிலைகளில் பிரித்துணர முடியும்.

தொல்காப்பியமும் சங்கஇலக்கியமும் குறிப்பிடும் நாற்படை எனப்படும் காலாப்படை, களிற்றுப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை முதலியவைகளே நிலப்படையாகும். கப்பற்படை பற்றிய குறிப்புகள் தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறவில்லை. கப்பற்படை காலத்தால் பிந்தியதாகக் கருதப்படுகின்றன.

பண்டைத் தமிழர்கள் பெற்றிருந்த ஐந்து வகைப் படைகளில் காலாட்படையே சிறப்புடையதாகக் கருதப்பட்டன. வலிமையான போரற்றலுக்கும், அரண்களை தகர்ப்பதற்கும், பகைவர் வளங்களைச் சிதைப்பதற்குமான முக்கியக் காரணங்களுக்காகப் பயிற்சிப் பெற்ற குதிரை, யானை, தேர்ப்படைகளை ஈடுபடுத்தியுள்ளனர்.

களிறுகள் என்பது தமிழகத்திற்கான விலங்காகும். களிறுகள் மிகுதியாகக் கிடைக்கும் உம்பர்காடு போன்ற வளமான பகுதிகள் சேரநாட்டில் இருந்திருக்கின்றன. குதிரைகள் என்பது இந்தியாவிற்கு அப்பாலுள்ள கடல்தாண்டிய நாடுகளிலிருந்து தமிழகத்திற்கு பெரும்பொருட் செலவில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ளன.

படைகளுக்குத் தேவையான பல்வேறு கருவிகளையும், தேர்களையும் உற்பத்தி செய்யும் தொழில் முனைவோர்கள் பலர் பண்டைத்தமிழகத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். சங்ககாலத்தில் தாக்கும் அல்லது தடுக்கும் படைக்கலன்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பெரும் பாறைகள், கூர்மையான கற்கள், கதை, கம்பு, கத்தி, வில் அம்பு, வாள், மழு, வேல், ஈட்டி, அடார், அரிவாள், கேடயம், கவசம், கச்சை, திகிரி, கணிச்சி, நவியம், குறும்பிடி, சக்கரம், சங்கிலி, கவண் போன்ற ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட போர்க்கருவிகளும், தடாரி, துடி, தேர், பதலை, பறை, மத்தளம், முரசு, யாழ், முழவு போன்ற போரினை ஊக்குவிக்கும் போர் இசைக்கருவிகளும் அவற்றின் பல்வேறு வகைகளும், பிரிவுகளும் குறித்து சங்கஇலக்கியம் நன்கு விளக்குகின்றன.

போர்க்கருவிகளின் செயல், திறம், வடிவம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு எய்கருவிகள், எறிகருவிகள், வெட்டுக்கருவிகள், குத்துக்கருவிகள், தொலைஇலக்குக்கருவிகள், இடைஇலக்குக்கருவிகள், அணுக்கப் போர்க்கருவிகள், தாக்கும் கருவிகள், தற்காப்புக் கருவிகள், அரண் காப்புக் கருவிகள், வாயிற்காப்புக் கருவிகள் ஆகிய பெயர்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

மள்ளர், மறவர், வயவர், பறையர் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான இனப்பிரிவுகள் பழங்காலத்தில் நிகழ்ந்த பெரும்போர்களில் அவர்கள் செயலாற்றியத் தன்மைக்கு ஏற்றார்போல் வழங்கப்பட்ட சிறப்புப்பெயர்களாகும். இப்பெயர்களை குலமரபாக காத்துவந்ததன் விளைவுதான் இன்று சாதிப்பெயர்களாக அடையாளப்படுத்தப் படுகின்றன. மரபார்ந்த தமிழர் பண்பாட்டிற்குள் பல்வேறு இடைச்செருகல்கள்

உள்ளுழைந்ததால் பெரும்போராற்றலில் பெற்ற இச்சிறப்புப்பெயர்கள் காலப்போக்கில் போர்கள் வலுவழிந்ததால் தொழிலால் சிறுமைப்படுத்தப்பட்டன.

படைகளாலும், படைக்கலன்களாலும் நிலத்தில் கோலோச்சியவர்கள், சிறிது காலத்தில் நீராட்சியிலும் தங்கள் வலிமையைச் செலுத்தியுள்ளனர். பண்டைத்தமிழ் வேந்தர்களின் முக்கிய காவல்மிகு கடந்துறைகள் கொடியுடைய நாவாய்களும், பல்வேறு கலங்களும், தோணிகளும் கடற்படை வீரர்களின் குடியிருப்புகளும் நிறைந்திருந்தனவாக இருந்தன. கடற்படையைப் பொறுத்தவரை இன்றுள்ள போர்க்கப்பல்கள் போன்ற பெரும் வசதிகளை பழங்காலத்தில் பெற்றிருக்கவில்லை. இன்றைய விமானப்படைக்கு ஈடாகப் பழங்காலத்தில் விமானப்படை என்று ஏதும் இல்லை. சேர, சோழ, பாண்டிய வேந்தர்கள் முறையே வில், புலி, கயல் முதலியவற்றைத் தம் அரசுச் சின்னமாகக் கொண்டிருந்தனர். மூவேந்தர்கள் தமக்குள் போரிடும் காலங்களில் இச்சின்னங்கள் தனித்தனியே சிறப்பிக்கப்பட்டன. தமிழ்நிலம் கடந்து வடபுல வேந்தனை எதிர்க்கும் போது மூவருள் வலிமை மிக்க வேந்தனின் குடை முன்செல்ல ஏனைய இருவரது குடையும் பின் சென்றுள்ளன.

தற்காலத்தில் படைகளின் முப்பிரிவுகள் என்பது தரைப்படை, கடற்படை, விமானப்படை என்பவற்றைக் குறிக்கும். பழங்காலத்தில் காலாள், யானை, குதிரை, தேர் ஆகிய நாற்படைகளையே குறிக்கும். நெடுங்காலம் நீடித்திருந்த களிற்றுப் படையும், குதிரைப் படையும் மிகப்பிற்காலத்தில் போர்களில் பயனற்றுப்போயின. போர்களில் அல்லாமல் மங்கல நிகழ்ச்சிகளுக்கு யானைகள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. தேர்ப்படை இன்றைய இராணுவத்தினருக்கு வாகனங்கள் செல்லவியலா பாதைகளில் செல்ல மட்டுமே பயன்படுகின்றன. தொழில்நுட்பம் போருக்குள் நுழைந்ததன் விளைவுதான் மரபார்ந்த படைகள் பயனற்றுப்போயின என்றாலும், அப்படைகளை எளிதில் வீழ்த்தும் தந்திரத்தினை காலப்போக்கில் நிகழ்ந்த அந்நியர் படையெடுப்புகளால் அறிந்துகொண்டனர்.

துணை நூற்பட்டியல்

துணைநூற் பட்டியல்

(i) முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. பரிமணம்.க	(சங்க இலக்கியம்)
பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ	‘எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு’
(முதன்மை ப.ஆ)	நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் வெளியீடு,
சென்னை - 98. முதற்பதிப்பு - 2004.

(ii) துணைமை ஆதாரங்கள்

(அ) தமிழ் ஆய்வு நூல்கள்

1. அப்பாத்துரை.கா	‘தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள்’
பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை - 08,
முதற்பதிப்பு - 2003.
2. அறவாணன்.க.ப	‘அற்றை நாட் காதலும் வீரமும்’
பாரி நிலையம், முதற்பதிப்பு 1971.
3. இராகவன்.அ	‘நம்நாட்டுக் கப்பற்கலை’
தமிழ்ப் புத்தகலாயம், சென்னை - 05.
முதற்பதிப்பு - 1968.
4. இராமகிருட்டிணன்.ஆ	‘தமிழக வரலாறும் தமிழர் பண்பாடும்’
சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை,
மதுரை - 01, முதற்பதிப்பு - 2014.
5. இராமகிருஷ்ணன்.எஸ்	‘திருக்குறள் ஒரு சமுதாயப் பார்வை’
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை, முதற்பதிப்பு - 1980.

6. இராசமாணிக்கம்.இரா **‘பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்’**
(மூலமும் உரையும்)
கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி,
சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம்.
சென்னை. முதற்பதிப்பு 1947.
7. இராசமாணிக்கனார்.மா **‘பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி’**
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை. முதற்பதிப்பு - 1970.
8. **‘தமிழக ஆட்சி’**
பாரி நிலையம், சென்னை - 01.
9. இராதாகிருஷ்ணன்.எம் **‘தமிழர் வீரம்’**
அல்லயன்ஸ் கம்பெனி வெளியீடு,
சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1987.
10. இராமநாதன்.லெ.ப.கரு., **‘சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வு’**
வெள்ளையன் பதிப்புக்கழகம்,
இராமநாதபுரம், இரண்டாம் பதிப்பு - 1958.
11. இராமன்.கே.வி **‘தொல்லியல் ஆய்வுகள்’**
(அகழாய்வு,கல்வெட்டு,நாணயம் பற்றியவை)
நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை - 98,
முதற்பதிப்பு - 2014.
12. இறையன்பு.வெ **‘போர்த்தொழில் பழகு’**
நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை - 98,
முதற்பதிப்பு - 2018.

13. கணபதி இளங்கோ **‘பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியல்’**
பாவை பதிப்பகம் வெளியீடு,
சென்னை – 600 014, முதற்பதிப்பு – 2014.
14. கந்தசாமிப்பிள்ளை **‘திருவாசகம்’**
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலை நகர் - 1964.
15. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி **‘பண்டையத் தமிழ்ச் சமூகம்**
வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி’
மக்கள் வெளியீடு, முதற்பதிப்பு – 2013.
16. குருசாமி.மா.ரா.போ **‘சங்ககாலம்’**
மெர்க்குரிப் புத்தகக் கழக வெளியீடு,
சென்னை – 01. முதற்பதிப்பு – 1962.
17. குழந்தை.புலவர் **‘தமிழக வரலாறு’**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் வெளியீடு,
சென்னை - 98, முதற்பதிப்பு – 2015.
18. குணசேகரன்.கரு.அழ **‘பட்டினப்பாலை மூலமும்**
ஆராய்ச்சிப்புத்துரையும்’
நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை – 98.
முதற்பதிப்பு – 2015.
19. கேசவன்.கோ **‘மண்ணும் மனித உறவுகளும்’**
சென்னை புத்தக நிலையம், சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1979.

20. கைலாசபதி.க **‘பண்டையத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்’**
மக்கள் வெளியீடு, சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1993.
21. கோவைவாணன் **‘சங்க இலக்கிய மெய்யியல்’**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98, முதற்பதிப்பு 2013.
22. கோவிந்தன்.கா **‘பண்டைத் தமிழர் போர்நெறி’**
வள்ளுவர் பண்ணை,
சென்னை, முதற்பதிப்பு – 1965.
23. கோபாலகிருஷ்ணன்.ம.சு **‘மானிடவியல்’**
தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
தமிழ்நாடு அரசாங்கம்,
முதற்பதிப்பு – 1963.
24. சரவணன்.ப **‘சங்ககாலம்’**
(தமிழர்களின் கலை, இலக்கிய,
சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு),
கிழக்கு பதிப்பகம், சென்னை - 14,
முதற்பதிப்பு – 2015.
25. சங்கரன்.கி.இரா **‘இரும்புக்காலமும் சங்கஇலக்கியமும்’**
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் வெளியீடு,
சென்னை - 98, முதற்பதிப்பு – 2016.
26. சாமி சிதம்பரனார் **‘பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்’**
இலக்கிய நிலையம்
சென்னை, முதற்பதிப்பு – 1988.

27. சாமிநாதையர்.உவே (ப.ஆ) **‘சீவகசிந்தாமணி’**
கபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1949.
28. சுந்தர மகாலிங்கம் **‘புறத்திணை விருந்து’**
அன்னை கிராபிக்ஸ், சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 2006.
29. சுப்பிரமணியம்.ந **‘சங்ககால வாழ்வியல்’**
நீபு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை 1986.
30. சுப்பையா **‘இலக்கியத் திறனாய்வு இசங்கள்,
கொள்கைகள்’**
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை,
ஐந்தாம் பதிப்பு – 2007.
31. குடாமணி **‘தற்காலப் போர்க்கருவிகள்’**
தினமணி காரியாலயம், சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1964.
32. செல்வராசு.சிலம்பு **‘சங்க இலக்கிய மறுவாசிப்பு’**
காவ்யா பதிப்பகம், சென்னை, 1998.
33. சொக்கலிங்கம்.டி.எஸ் **‘லியோ டால்ஸ்டாயின் போரும் அமைதியும்’**
சீதை பதிப்பகம், சென்னை – 02.
முதற்பதிப்பு – 2007.
34. சேதுப்பிள்ளை.ரா.பி **‘தமிழர் படைத்திறம்
பண்டைத்தமிழர் பண்பாடு’**
பழனியப்பா பிரதர்ஸ் வெளியீடு, திருச்சி, 1966.

35. சோமசுந்தரனார்.பொ.வே **‘பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்’** - பகுதி 1,2
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு – 1956.
36. தங்ககந்தசாமி **‘போரியல் அன்றும் இன்றும்’**
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை – 05, முதற்பதிப்பு - 1987.
37. தமிழ்வேலு.சு **‘களவழி களமும் காலமும்’**
தென்பெண்ணைப் பதிப்பகம்,
தென்னார்க்காடு மாவட்டம்,
முதற்பதிப்பு – 1997.
38. தட்சிணாமூர்த்தி.அ **‘சங்க இலக்கியங்கள்
உணர்த்தும் மனித உறவுகள்’**
நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை – 98.
முதற்பதிப்பு - 2016.
39. திவாகர முனிவர் **‘சேந்தன் திவாகரம்’**
கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி, 1958.
40. துரைசாமிப்பிள்ளை.சு **‘சேரமன்னர் வரலாறு’**
ஒளவை
நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை – 98,
முதற்பதிப்பு – 2014.
41. தேவநேயப்பாவாணர்.ஞா **‘பண்டைத் தமிழ் நாகரீகமும் பண்பாடும்’**
பூம்புகார் பதிப்பகம், காவ்யா வெளியீடு,
சென்னை, முதற்பதிப்பு – 2009.

42. 'பழந்தமிழாட்சி'
பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை – 600108.
முதற்பதிப்பு – 2012.
43. தொல்காப்பியம் (எழுத்து, சொல், பொருளதிகாரம்)
உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியீடு,
கணேசையர் பதிப்பகம்,
இரண்டாம் பதிப்பு 2007, சென்னை 600113.
44. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) 'தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்'
சாரதா பதிப்பகம், சென்னை – 14,
முதற்பதிப்பு - 2005.
45. பரிமேழலகர் (உ.ஆ) 'திருவள்ளுவர் திருக்குறள்'
கங்கை புத்தகநிலையம், சென்னை,
நான்காம் பதிப்பு – 2002
46. பரந்தாமனார்.அ.கி 'வரலாற்றுக் கட்டுரைகளும் பிறவும்'
அல்லி நிலையம், சென்னை – 07.
முதற்பதிப்பு – 1965.
47. பாண்டூரங்கன்.கி 'பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும்
தற்காலப் போரியல் நடவடிக்கையும்'
வெற்றிவேல் வெளியீடு, சென்னை – 17,
முதற்பதிப்பு – 1986.
48. பாலசுப்பிரமணியன்.சி 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு'
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை – 14,
முதற்பதிப்பு – 2012.

49. பாலசுந்தரம் பிள்ளை
(இளவழகனார்) **‘பண்டைத் தமிழர் பொருளியல் வாழ்க்கை’**
கழக வெளியீடு, சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1963.
50. பிங்கல முனிவர் **‘பிங்கலந்தை எனும் பிங்கல நிகண்டு’**
கழக வெளியீடு, சென்னை – 1,
முதற்பதிப்பு – 1968.
51. புனிதவல்லி.எஸ் **‘சாணக்கியரின்
அர்த்தசாஸ்திரமும் அரசியலும்’**
சென்னை - 17, முதற்பதிப்பு – 2004.
52. புலியூர் கேசிகன் (உ.ஆ) **‘கலிங்கத்துப்பரணி’**
பாரி நிலையம், பிராட்வே, சென்னை – 35.
முதற்பதிப்பு – 2001.
53. நக்கீரன் **‘திருடப்பட்ட தேசம்’**
எதிர் வெளியீடு, 96, நீயூ ஸ்கீம் ரோடு,
பொள்ளாச்சி - 02. முதற்பதிப்பு – 2012.
54. நாயுடு.அ.கி **‘தொல்காப்பியர் கண்ட சமுதாயம்’**
கோயபுத்தூர், முதற்பதிப்பு – 1962.
55. நீயூ செஞ்சுரி ஆசிரியர் குழு **‘அரசின் தோற்றம்’**
நீயூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ், சென்னை 2012.
56. மங்கள முருகேசன்.ந.க **‘சோழர் ஆட்சிமுறை’**
பாரி நிலையம் வெளியீடு, சென்னை – 08,
முதற்பதிப்பு – 1985.

57. மாதையன்.பெ **‘சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும்’**
பாவை பதிப்பகம் வெளியீடு,
சென்னை - 14, நான்காம் பதிப்பு 2012.
58. **‘சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம்’**
நீயு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2004.
59. **‘அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும்’**
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 2004.
60. மாணிக்கம்.வ.சு.ப **‘தமிழ்க் காதல்’**
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை - 01, முதற்பதிப்பு - மார்ச் 2013.
61. முருகரத்தினம்.தி **‘வள்ளுவர் வகுத்த அரசியல்’**
திருக்குறள் ஆய்வக வெளியீடு,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் - 1997.
62. முருகேச பாண்டியன்.ந **‘சங்கப் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகள்’**
செல்லப்பா பதிப்பகம், மதுரை - 01.
முதற்பதிப்பு - 2014.
63. ராஜ்கௌதமன் **‘தமிழ்ச்சமூகத்தில் அறமும் ஆற்றலும்’**
விடியல் பதிப்பகம், கோவை - 2008.
64. **‘பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச்சமூக உருவாக்கமும்’**
தமிழிணி பதிப்பகம், சென்னை - 51,
முதற்பதிப்பு 2006.

65. 'ஆகோள் பூசலும் பெருங்கற்கால நாகரிகமும்'
தமிழினி பதிப்பகம், சென்னை – 14.
முதற்பதிப்பு – டிசம்பர் 2019.
66. ராமகிருஷ்ணன்.எஸ் 'திருக்குறள் ஒரு சமுதாயப் பார்வை'
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை, முதற்பதிப்பு – 1980.
67. வரதராஜன்.மு 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு'
சாகித்திய அகாதெமி, புதுதில்லி – 01,
முதற்பதிப்பு – 1972.
68. வரதராஜன்.கே 'சாதி – மதம் வர்க்கம்'
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை - 18, முதற்பதிப்பு - 2007.
69. வானமாமவை.நா 'தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்'
அலைகள் வெளியீட்டகம்,
சென்னை – 24, முதற்பதிப்பு – 2015.
70. வித்யானந்தன்.சு 'தமிழர் சாஃபு'
குமரன் பதிப்பகம், சென்னை,
நான்காம் பதிப்பு 2003.
71. வெள்ளைவாரணன்.க 'தொல்காப்பியம் -
புறத்திணையியல் உரைவளம்'
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு,
மதுரை – 21, முதற்பதிப்பு – 1983.

72. வெர்ஜின் சிகாமணி.ஞா ‘அடிப்படை அரசியல் கோட்பாடுகள்’
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை. முதற்பதிப்பு - 2004.
73. வேல்ச்சாமி.பொ.
மார்க்ஸ்.அ ‘தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில்
சாதி எதிர்ப்புக் குரல்’
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் வெளியீடு,
சென்னை - 98, முதற்பதிப்பு - 2015.
74. வேங்கடசாமி.சீனி. மயிலை ‘பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்’
நீயூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை - 98.
ஏழாம் பதிப்பு - 2014.
75. ‘சேர சோழ பாண்டியன்’
வ.உ.சி.நூலகப் பதிப்பகம். சென்னை - 14.
முதற்பதிப்பு - 2005.
76. வேங்கடசாமி நாட்டார்,ந.மு ‘இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரம்’
கௌமாரீஸ்வரி.எஸ் (ப.ஆ) (மூலமும் உரையும்), ராமையா பதிப்பகம்,
சென்னை - 14, முதற்பதிப்பு 2008.
77. வேங்கடசாமி நாட்டார்,ந.மு ‘கூலவாணிகன் சாத்தனாரின் மணிமேகலை’
துரைசாமிபிள்ளை.ஒளவை.சு (மூலமும் உரையும்), சாரதா பதிப்பகம்,
கௌமாரீஸ்வரி.எஸ் (ப.ஆ) சென்னை - 14, முதற்பதிப்பு 2001.
78. வேங்கடசாமி நாட்டார்,ந.மு ‘களவழி நாற்பது’ (பொய்கையார்)
மாணவர் பதிப்பகம், முதற்பதிப்பு - 2006.
79. வையாபுரிப்பிள்ளை.எஸ் ‘தமிழ் இலக்கிய சரிதத்தில்
காவிய காலம்’
அலைகள் வெளியீடு, சென்னை - 24, 2010.

80. ஜகந்நாதன்.கி.வா

‘தமிழர் போர்நெறி’

மணிவாசகர் பதிப்பகம், பாரிமுனை

சென்னை – 600108. முதற்பதிப்பு – 2003.

81. ஜான் சாமுவேல்.ஜி

‘கலையும் கலைக்கோட்பாடுகளும்’

ஆசியவியல் நிறுவனம், சென்னை.

(ஆ) ஆங்கில ஆய்வு நூல்கள்

1. Chakravarthi,P.C.,

‘The art of war in Ancient India’

Oriental Publishing House, Delhi, 1972.

2. Kailasapathy,K

‘Tamil Heroic Poetry’

Oxford University, Press, London, 1968.

3. Mahalingam.T.V

‘South India Polity’

University of Chennai, 1967.

4. Neelakanta Sastri,K.A

‘Sangam Literature its Cults and Culture’

Swathi Publications, Chennai - 18, 1972.

5. Poornalingam Pillai,M.S

‘Tamil India’

South India Saiva Siddhanta Publishing works
Society, Chennai - 01, 1963.

6. Ramachantra Dikshatar,V.R

‘War in Ancient India’

Macmiller & Co., Chennai - 1968.

7. Shamasastri.R

‘Kautilya’s Arthasastra’

Mysore Printing and Publishing House,
Mysore, 1967.

8. Vaiyapuripillai.S

‘History of Tamil Language and Literature’

New Century Book House, Chennai, 1959.

(ஆ) கட்டுரைகள்

1. இரகுதேவன்.ந

(ப.ஆ)

‘அத்து -

தமிழியல் தலித்தியக் கருத்தாடல்கள்’

சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை - 83,

முதற்பதிப்பு - 2016.

2. சீனிவாசன்.ஆ

‘அரசியல் ஒப்பாய்வு - ஓர் அறிமுகம்’

பரல்கள் - ஆய்வுக் கட்டுரைத் தொகுதி

தமிழ் ஆய்வாளர் மன்றம், டிசம்பர் - 1992

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை - 21.

(இ) ஆய்வேடுகள்

1. சிங்கராஜா.இரா

‘சங்கஇலக்கியத்தில் போரும் அமைதியும்’

முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு - 2006.

தமிழ் உயராய்வு மையம், யாதவர் கல்லூரி,

மதுரை - 14,

(ஈ) மலர்கள், இதழ்கள்

1. குருஞானம்பிகை

‘புறநானூறு காட்டும் அரசியல் அறம்’

காவ்யா கலை, இலக்கியம், பண்பாட்டு

பன்னாட்டுக் காலாண்டிதழ்,

ஜனவரி - மார்ச் 2016.

2. செல்லமுத்து.மு

‘மணிமேகலை சுட்டும் வணிகர்

குலப்பெண்கள்’

காவ்யா கலை, இலக்கியம்,

பண்பாட்டு பன்னாட்டுக் காலாண்டிதழ்,

ஜனவரி - மார்ச் 2016.

(உ) கலைக்களஞ்சியம்

1. கலைக்களஞ்சியம்
தொகுதி - 6
தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1959.
2. கலைக்களஞ்சியம்
தொகுதி - 8
தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1961.
3. கலைக்களஞ்சியம்
தொகுதி - 9
தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1963.
4. பாலசுப்பிரமணியம்.தெ
(ப.ஆ)
'வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி - 11'
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்,
முதற்பதிப்பு - 1991.
5.
'பிரிட்டானிகா தகவல் களஞ்சியம்'
தொகுதி - 1, தொகுதி - 2
என்சைக்ளோபீடியா பிரிட்டானிகா இந்தியா
பிரைவேட் விமிடெட், நியூ டெல்லி, 2017.
6. பெரியசாமி தூரன்
'ம.பா.கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி - 6'
தமிழ் வளர்ச்சிக்கழகம் சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1959.

(ஊ) அகராதிகள்

1. கந்தையாப்பிள்ளை.ந.சி
(தொ.ஆ)
'செந்தமிழ் அகராதி'
கழக வெளியீடு, சென்னை - 01.
முதற்பதிப்பு - 1957.
2. கதிரவேல்பிள்ளை
'தமிழ்ச் சொல்லகராதி'
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 13 மறுமதிப்பு - 1998.

3. கழகப் புலவர் குழுவின் கழகத் தமிழ் அகராதி’
கழக வெளியீடு
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1964.
அகராதி தமிழ்
4. கோபாலகிருஷ்ணன்.இமா ‘மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி’
(தொ.ஆ) மதுரை, முதற்பதிப்பு - 1956.
5. சுப்பிரமணியன்.பா.ரா ‘க.ரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி’
க்ரியா வெளியீடு, சென்னை - 41.
முதற்பதிப்பு - 1992.
6. தொகையகராதி கழக வெளியீடு, சென்னை - 01.
முதற்பதிப்பு - 1962.

(எ) இணையதள முகவரிகள்

1. www.pathivukal.com
2. www.wikipedia.in
3. www.vallamai.com
4. www.ayuthaethuthu.in

பின்னிணைப்புகள்

பின்னிணைப்பு - 1

அட்டவணை - அ

சங்கஇலக்கியத்தில் போர் மற்றும் போர்க்களத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள்

சொற்களும் சொற்றொடர்களும்	இச்சொற்கள் அமைந்துள்ள பாடல்கள்		
	புறநானூறு	பதிற்றுப்பத்து	பத்துப்பாட்டு
அடல் அமர் : நாம நல்லமர் ஆரமர், மண்டமர், வம்பமர், பேரமர், அமர்கடத்தல், அமர் மேம்படுதல், அமர் வெங்காட்சி அமர் மயங்கு, அழுவம், அமர் உழக்கல்	52,377 16,26,48,61,66,71, 75,93,99,125,158, 167,172,180,213, 224,226,270,278, 288,294,304,339, 341,342.	14:8,29:13 36:3,42,9:4:3 50:13,52:10,67:8, 70:9,86:2	திருமுருகா 272, பெரும்பாண் 416, முல்லைப்.67, மதுரைக்.39, 128
அழுவம் கலாஅம் களம் : அடுகளம், புலாக்களம், பொருகளம், அமரடுகளம், செங்களம், வியன்களம், இருங்களம், விறற்களம்,	294, 69, 58,62,69,87,90,91,93,9 8,200,227,230,278,370 ,392.	19:7, 4-ஆம் பத்து பதிகம்11:40:26.	திருமுருகா.55-100, பொருநர்.145
சமம் : அருஞ்சமம், முன்சமம், இருஞ்சமம், பொருசமம், எழுசமம், செல்சமம்,	72,93,125,126, 139,270,275,284,309,3 12,326,337,365, 397.	30:41,34:10,40:10,41:19, 43:9,52:7,66:5,70:3,71:2 0,76:1,82:4.	சிறுபாண்.112, குறிஞ்சிப்.229.
செரு : செருவேட்டல், வெருசெஞ்சேய், செருப்பறை,	14,41,62,99,120,209,2 79,311,321,345,365, 387.	14:8,30:41,36:4, 39:6,46:10,51:37, 55:19,63:12, 67:12,74:23,79:1,	திருமுருகா.262, பெரும்பாண்.417, 456,மதுரைக்.56, 726,மலைபடு.163, 186,

செருமுகம், செருவாய், செருப்புக்கன்று, ஆராச்செரு, நோனாச்செரு, செருச்சேய் முன்பு, நிலைச்செரு		84:19,86:1,89:12, 90:55.	356.
ஞாட்பு பறந்தலை : கண்ணகன் பறந்தலை	178,288,190,295,35,64 ,270,373,	35:6,44:19,	திருமுருகா.276, முல்லைப்.38, மதுரைக்.28,144,151, பட்டினப்.40,234, மலைபடு.461,493.
புலம் : பகைப்புலம் போர் : அரும்போர், இன்னாவெம்போர், சினப்போர், வெம்போர், மற்றோர், நற்போர், போராடுதிரு, வெல்போர், மறப்போர், விறற்போர், போராடு தானை	42,600. 18,42,51, 52,62,67,79,80,82,84,8 6,88,91,97,12,146,153, 156,167, 179,201,233,290, 294,301,304.	11:16,14:5,22:27, 31:37,32:1,9,33:12, 35:0,39:17,40:1, 4,41:12,42:8,43:11, 44:10,49:7,55:2,56:8, 63:12,66:14,70:22, 71:10,77:1,78:9, 79:12,80:15,81:18, 83:8,90:44,	
போர்க்களம்: ஏர்க்களமாக உருவகித்தல் முரண் : அடுமுரண், கடுமுரண், முனை : தெம்முனை, வெம்முனை, முனை சுடுகனைஏரி, பகைமுனை	369, 370, 371, 342, 42, 98, 103, 330.	20:3,28:1,78:1,88:7. 48:10,78:12, 80:17, 81:33, 84:7.	
முன்பு : மறங்கிளர் முன்பு	341		மதுரைக்.402, சிறுபாண்.105,

வினை : விளைக்கும் வினை	63		பட்டினப்.238, மலைபடு.59, முல்லைப்.19,103, குறிஞ்சிப்.28.
---------------------------	----	--	---

அட்டவணை - ஆ

சங்கஇலக்கிய அகப்பாடல்களால் அறியப்படும் போர்க்களங்கள்

வ. எண்	போர் நடந்த இடம்	போரில் ஒருபுறம் ஈடுபட்டோர்	போரில் மறுபுறம் ஈடுபட்டோர்	போரின் முடிவு	அகப்பாடல் எண்
1.	அகப்பா	குட்டுவன்	செம்பியன்	செம்பியன் குட்டுவனின் அகப்பாவை அழித்துத் தீக்கிரையாக்கினான்	நற்.14
2.	அளப்பரும் கட்டுர்	சேரர் படைத்தலைவர் (அறுவர் - நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை)	பழையன் (சோழர் படைத்தலைவன்)	பழையன் இறந்தான்	அகம்.44
3.	ஆலங்கானம் எனப்படும் தலையாலங்கானம்	பாண்டிய நெடுஞ்செழியன்	ஏழு அரசர் - சேரன், செம்பியன், திதியன், எழினி, எருமைபூரன், இருங்கோ வேண்மான், பொருநன்,	ஏழு அரசர்களும் தனக்கு அடங்கிக்கிடக்குமாறு வெற்றிபெற்றான்.	அகம்.36, 175, 209
4.	உறந்தை	தித்தன் வெளியன்	கட்டி, பாணன்	தித்தனது உறந்தைக்கண் நாளவையில் ஒலிக்கப்பட்ட தென் கிணையின் ஓசையைக்கேட்டு, கட்டியும் பாணனும் அஞ்சி ஓடிவிட்டனர்	அகம்.226
5.	கழுமலம்	சோழன் பெரும்பூட் சென்னி (சோழன் செங்காணன்)	கணையன் உள்ளிட்ட சேரர் படைத்தலைவர்	கழுமலம் சென்னியால் கைக்கொள்ளப்பட்ட (பழையன் இறந்ததற்குப் பழிவாங்கப்பட்டது)	அகம்.44

6.	காமூர்	கழுவுள்	பதினான்கு வேளிர்	கழுவுளின் காமூர் அழிக்கப்பட்டது.	அகம்.135
7.	குறுக்கைப் பறந்தலை	அன்னி	திதியன் (பெரியன்)	திதியனின் புன்னைமரம் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டது.	அகம்.45, 145, நற்.180
8.	குறும்பூர்	விச்சியர் பெருமகன்	வேந்தர்	பாணர் இருபுறமும் பார்த்த நிலைகண்டு மக்கள் ஆர்ப்பரித்தனர்.	குறுந்.128
9.	கூடல் பறந்தலை	மறப்போர்ச் செழியன்	இருபெருவேந்தர்	செழியன் இருபெரும் வேந்தரது பெரும்படையினை முறியடித்துத் துரத்தினான்.	அகம்.116.
10.	கொல்லி	காரி	ஓரி	முள்ளூர் மன்னனாகிய காரி, ஓரியைக் கொன்று அவனது கொல்லிமலையைச் சேரர்களுக்கு ஈந்தான்.	அகம்.209, நற்.320.
11.	பருவூர்ப் பறத்தலை	அடுபோர்ச் சோழன்	சேர, பாண்டியர்	சோழன் வெற்றி பெற்றதுடன் பகைவரின் களிறுகளையும் கவர்ந்து கொண்டான்.	அகம்.96
12.	பாழி	இளம்பெரும் சென்னி	வம்ப வடுகர்	பாழி என்னும் மதிலைத் தகர்த்து வடுகரது தலையைக் குத்திச் சிதைத்தான்.	அகம்.375.
13.	பாழிப் பறந்தலை	ஆஅய் எயினன்	மிஞிலி	ஆஅய் எயினன் களத்தில் இறந்தான்.	அகம்.148, 181, 208.
14.	பெருந்துரை	நன்னன்	களங்காய் கன்னி நார் முடிச்சேரல்	நன்னன் இறந்தான்	அகம்.199
15.	முசிறி	பாண்டியன்	சேரர்	பாண்டியன் சேராக்குரிய முசிறியை வளைத்து வாகை சூடி அங்கிருந்த 'பொன்' படிமத்தைக் கைப்பற்றிக் கொணர்ந்தான்.	அகம்.57, 149.
16.	முள்ளூர்	மலையன்	ஆரியர்	மலையனது வேற்படைக்கு அஞ்சி ஆரியப்படை ஓடியது	நற்.170.

17.	வல்லம்	சோழர்	வடஆரியர்	சோழருடைய வேல், தோல், வில் நிறைந்த வல்லத்தின் புறமிளை வந்த ஆரியப்படை உடைந்தது.	அகம்.336.
18.	வாகைப் பறந்தலை	பசும்பூண் பாண்டியனின் வினைவல் அதிகன்	கொங்கர்	அதிகன் களிரோடு இறந்ததால் கொங்கர் ஆர்ப்பரித்தனர்.	குறுந்.393.
19.	வெண்ணிப் பறந்தலை	கரிகால் வளவன்	நெடுஞ்சேரலாதன்	போரில் புறப்புண்ணால் நாணிய சேரலாதன் வாளுடன் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தான்.	அகம்.55
20.	வெண்ணிவாயில்	கரிகாலன்	இருபெரும் வேந்தரும் பதினொரு வேளிரும்	கரிகாலன் வென்றான்	அகம்.246.
21.	பாழி	நன்னனுடைய மறவன் ஞிமிலி	அதிகன்	ஞிமிலி அதிகனைக் கொன்று வாகை சூடி, நன்னனது பாழியில் ஒள்வாள் அமலை (வெற்றிக்கூத்து) ஆடினான்.	அகம்.142.
22.	நெடுஞ்சேண் நாட்டில் (நெடுந்தொலைவில் உள்ள நாடு – பெயர் குறிப்பிடவில்லை)	மத்தி (சோழர் படைத் தலைவன்)	எழினி	மத்தி, எழினியை தோற்கடித்து அவனது பல்லைப் பிடிங்கி வெண்மணி என்ற ஊரின் மதில் வாயிலில் பதித்தான். அங்குள்ள நீர்த்துறையில் வெற்றிக்கல் நாட்டினான்.	அகம்.211.
23.	வடதிசையிலுள்ள பாணனின் நாடு	அள்ளன்	அதியன்	அள்ளனை பணித்தான் அதியன்.	அகம்.325.
24.		வேற்படையுடைய நன்னன்	குதிரைப்படை உடைய வேந்தர் (பிண்டன் முதலானோர்)	நன்னன் பகைவேந்தரை விரட்டி, அவர்தம் உரிமை மகளிரின் கூந்தலைக் கயிறாகத் திரித்தான்.	நற்.270.
25.		மூவன்	சேரன் கணைக்கால் இரும்பொறை	பொறையன், மூவனின் பல்லைப் பிடிங்கித் தன் மதிற்கதவில் பதித்தான்.	நற்.18.

26.		அடுபோர்ச் செழியன்	பகைவர்	பகைவர் மதிலை வென்று அவர்தம் முரசைக் கைப்பற்றினான் செழியன்.	நற்.39
27.		நன்னன்	கோசர்	கோசர் தம் சூழ்ச்சித் திறத்தால் நன்னனது மாமரத்தை வெட்டி வீழ்த்தி (காவல் மரம்) அவனது ஊரினுள் புகுந்ததோடு, வன்கண் சூழ்ச்சியால் நன்னனும் கொல்லப்பட்டான்.	குறுந்.73.

அட்டவணை - இ

புறப்பாடல்களால் அறியப்படும் போர்க்களங்கள்

வ. எண்	போர் நடந்த இடம்	போரில் ஒருபுறம் ஈடுபட்டவர்	போரில் மறுபுறம் ஈடுபட்டவர்	போரின் முடிவு	புறப்பாடல் எண்
1.	இமயம்	நெடுஞ்சேரலாதன்		சேரன் இமயத்தில் விற்கொடி பொறித்தான்	புறம்,39:15 சிலம்பு.23.82 28:36 மணி.28:194
2.	கானப்பேரெயில்	உக்கிரப் பெருவழுதி	வேங்கை மார்பன்	வேங்கைமார்பன் கானப்பேரெயிலை மீட்கமுடியாமல் வருந்தினான்	புறம்.21:2-9 பதிற்று.20: 17-19 மதுரைக் : 64-67
3.	தலையாலங்கானம்	பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்	ஏழு அரசர் - சேரன், செம்பியன், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோ வேண்மான், பொருநன்,	பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் போரை வென்றான்	புறம். 19: 16-17, 76:12-13 மதுரைக்: 55-66, 127-130
4.	மிழலைக்கூற்றம் முத்தூக்கூற்றம்	பாண்டிய நெடுஞ்செழியன்	எவ்வி, வேளிர்	பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் எவ்வியின் மிழலைக் கூற்றத்தையும், வேளிர்ருடைய முத்தூக்கூற்றத் தையும் வென்றான்.	புறம்.24:18- 22

5.	தூங்கெயில்	சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்	அவுணர்	தேவர்கள் அஞ்சிய அவுணர் அமைத்த தூங்கெயில் என்னும் அரணை உடைத்து எறித்தான்.	புறம்.39:6, சிறுபாண்.79: 82, சிலம்பு.27,16 4-165, மணி.1:4
6.	கருவூர் (வாடாவஞ்சி)	சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்	இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன்	சேரனின் தலைநகரமான கருவூர் (வாடாவஞ்சி) அழிக்கப்பட்டது.	புறம். 39 : 16-17
7.	வெண்ணிப் பறந்தலை	சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான்	சேரமான் பெருஞ் சேரலாதன்	கரிகாலன் வென்றான், பெருஞ்சேரலாதன் புறப்புண்ணால் நாணி வடக்கிருந்து உயிர்துறந்தான்.	புறம்.65:6-9, 66:7- 8,பொருந. 143-148
8.	வெண்ணிப் பறந்தலை	யானைக்கட் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை	தலையாலங் கானத்து செருவென்ற பாண்டிய நெடுஞ் செழியன்	போரின் முடிவில் செழியனால் சிறைபிடிக்கப்பட்ட இரும்பொறை தப்பிச்சென்று தனது அரசரிமையைக் கைப்பற்றினான்.	புறம்.17
9.	உறையூர்	சோழன் நலங்கிள்ளி	சோழன் நெடுங்கிள்ளி	தொடர இருந்த சகோதர யுத்தத்தை கோவூர்கிழார் தடுத்து நிறுத்தினார்.	புறம்.45
10.		சோழன் செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி	தென்பரதவர் வடவடுகர்	இளஞ்சேட்சென்னி தென்பரதவரையும், வடவடுகரையும் விரட்டியடித்தான்.	புறம்.378
11.		ராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி	யானைக்கட் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை	தேர்வண் மலையனின் பெரும் உதவியால் சோழன் பெருநற்கிள்ளி போரில் வென்றான்.	புறம்.125, 16, 377

அட்டவணை - ஈ

சங்ககால மன்னர் மற்றும் வேந்தர்களால் வழங்கப்பட்ட கொடைகள்

வ.எண்	பரிசில் பொருட்கள்	பரிசில் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்ற பாடல்கள்
1.	உணவு	புறம்.14:14, 33:74, 103:10, 113:1, 125:1-6, 150:9, 235:6, 326:10, 372:2, 333, 364:5-6, 366:18-19, 376:14, 379:8-9, 384:15, 386:18, 397:13, பதிற்றுப்.12:16-17, 24:20-22,21:10, 47:1-2, பொருந்.103-107, சிறுபாண்.241-245, பெரும்.471-476.
2.	தேறல்	புறம்.113:1, 114:4-5, 115:3, 170:12, 224:2, 235:1, 376:14-15, 392:16, 396:16, 398:22, 400:14, பதிற்றுப்.12:18, 42:12-13, பொருந்.157.
3.	உடை	புறம்.377:18, 383:9-11, 385:6-7, 390:15, 92:15, 393:18, 397:15-17, 398:20, 400:13, பதிற்றுப்.12:21.
4.	களிறு	புறம்.12:2, 129:6, 130:5, 131:4, 140:8, 153:9, 161:16-17, 171:10, 368:1, 369:27, 370:21, 371:20, 374:13, 387:22, 394:12, பதிற்றுப்.20:15, 43:22,25, மலைபடு.572.
5.	குதிரை	புறம்.368:7, 387:23, பதிற்றுப்.20:15, 42:15, 43:28, பெரும்.492.
6.	தேர்	புறம்.12:2, 114:6, 123:2, 200:11, பதிற்றுப்.20,15, பொருந்.163-165, சிறுபாண்.260, பெரும்.490.
7.	ஆநிரை	புறம்.171:8, 387:24, 391:5, 393:14, 399:31, மலைபடு.573.
8.	படைக்கலன்	புறம்.6:15, 14:10, 36:17, 67:14, 160:11, 17:10, 361:5, 378:11, 389:5, 395:28, 397:18, பதிற்றுப்.23:9, 54:8, 64:5, 67:4, 87:1.
9.	பொற்றாமரை	புறம்.12:1, 69:20, 141:1, 319:15, 364:12, பதிற்றுப்.40:24, 498:1, பொருந்.48:2, 161, பெரும்.486.
10.	பொன்மாலை	புறம்.141:2, 150:20, 319:14, 364:1, 368:18, 372:13, 392:27, பதிற்றுப்.48:2, பொருந்.162.
11.	பொன்	புறம்.126:1, 152:28, 367:5, 377:16.
12.	மணி	புறம்.152:29, 377:16.
13.	முத்து	புறம்.170:11, 377:18, பதிற்றுப்.67:4, பொருந்.162.
14.	நாடு, ஊர்	புறம்.108:4, 109:18, 110:4, 111:1, 122:3, 362:13, 373:34, பதிற்றுப்.85:11-13.
15.	நெல்	புறம்.171:9, 390:222, 396:20,
16.	நிதி	சிறுபாண்.249, மலைபடு.575.
17.	களம்	புறம்.171:8, 387:25.
18.	நெல்லிக்கனி	புறம்.91:3

அட்டவணை - உ

சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடும் சீறார் மன்னர்கள்

வ. எண்	பாட்டுடைத் தலைவன்	தலைவனின் நாடு	பாடிய புலவர்	பாடல் இடம்பெற்ற நூல்
1.	அகுதை (அ.ஃதை)	கூடல்	கபிலர் கல்லாடனார் பரணர் மருதம் பாடிய இளங்கடுக்கோ வெள்ளெருக்கிலையார்	புறம்.347:5, அகம்.113:4, அகம்.76:3, 208:18, குறுந்.298:5, அகம்.96:12, புறம்.233:3,
2.	அஞ்சி (அதிகன், அதிகமான், அதியமான் நெடுமானஞ்சி)	குதிரை மலை	நாகையார் ஒளவையார் பரணர் பெருஞ்சித்திரனார்	அகம்.352:12 குறுந்.91:6, நற்.381:7, புறம்.87-95, 97:101, 103:8, 206:6, 313:3 அகம்.142:19, 372:9, 162:18, குறுந்.393:4 புறம்.208
3.	அதிகமான் மகன் பொகுட்டெழினி	குதிரை மலை	ஒளவையார்	புறம்.96, 102, 392
4.	அதியன்	-----	மாழலனார்	அகம்.325:8
5.	அத்தி	-----	குடவாயிற் கீரத்தனார்	அகம்.44:7
6.	அந்துவன் கீரன்	-----	காவட்டனார்	புறம்.359
7.	அந்துவன் சாத்தன்	-----	ஒல்லையூர்தந்த பூதப்பாண்டியன்	புறம்.71:13
8.	அம்பர்கிழான் அருவந்தை	அம்பர்	கல்லாடனார்	புறம்.385:9
9.	அவியன்	-----	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார். மாரோகத்து நப்பசலையார்	அகம்.271:12 புறம்.383:21
10.	அழிசி	ஆர்க்காடு	நக்கண்ணையார் பரணர்	நற்.87:3, குறுந்.258:7
11.	அறுகை	-----	பரணர்	பதிற்றுப்.44:10
12.	அன்னி	குறுக்கை	கயமனார் நக்கீரர் வெள்ளிவீதியார்	அகம்.145:11, அகம்.126:16 அகம்.45:9
13.	ஆதன் அழிசி	-----	ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்	புறம்.71:13
14.	ஆதன் எழினி	செல்லி மலை	ஐயூர் முடவனார்	அகம்.216:14
15.	ஆதனுங்கன்	வேங்கடம்	கள்ளிலாத்திரையனார்	புறம்.175:1, 389:13
16.	ஆதனோரி, ஓரி, வல்வில் ஓரி	கொல்லி மலை	நல்லூர் நத்தத்தனார் கபிலர் கல்லாடனார்	சிறுபாண்.111, குறுந்.100:5, அகம்.209:14,

			பாலத்தனார் பரணர் வன்பரணர்	நற்.52:9, அகம்.208:21, குறுந்.199:3, நற்.6-9, 265:7 புறம்.153:4
17.	ஆதியருமன்	-----	கள்ளிலாத்திரையனார் நக்கீரர்	குறுந்.293:4 நற்.376:6
18.	ஆந்தை எயில்	எயில்	ஒல்லையூர்த்தந்த பூதப்பாண்டியன்	புறம்.71:12
19.	ஆழர் மல்லன்	ஆழர்	சாத்தந்தையார்	புறம்.80:1-2, 81:5, 82.
20.	ஆய்வேள்	பொதிகை மலை	உமட்டுர் கிழார் மகனார் பரங்கொற்றனார் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் குட்டுவன் கீரனார் துறையூர் ஓடைக்கிழார் பரணர் பெருஞ்சித்திரனார் மோசிகீரனார்	அகம்.69:18 புறம்.128:5, 129:6, 131:2, 241:2, 374:16. நற்.237:7 புறம்.240:3, புறம்.136:15, அகம்.152, 198 புறம்.158, குறுந்.84:3
21.	ஆய் எயினன்	-----	பரணர்	அகம்.148, 181, 208, 396.
22.	ஆரியப் பொருநன்	-----	பரணர்	அகம்.386:5
23.	ஆரிய அரசன் பிரகத்தன்	-----	கபிலர்	குறிஞ்சி
24.	இயக்கன்	-----	ஒல்லையூர்த்தந்த பூதப்பாண்டியன்	புறம்.71:14.
25.	இருங்கோ வேண்மான்	துவரை	நக்கீரர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் கபிலர்	அகம்.36:19 பட்டினப்.282 புறம்.201, 202
26.	இளங்கண்டிரக்கே கா	கண்டிர மலை	பெருந்தலைச் சாத்தனார்	புறம்.151.
27.	இளங்குமணன்	முதிர மலை	பெருந்தலைச் சாத்தனார்	புறம்.165,
28.	இளவெளிமான்	-----	பெருஞ்சித்திரனார்	புறம்.162, 207,237
29.	விச்சிக்கோ	விச்சி மலை	பெருந்தலைச் சாத்தனார்	புறம்.151.
30.	ஈந்தூர் கிழான் தோயன் மாறன்	ஈந்தூர்	மாடலன் மதுரைக் குமரனார்	புறம்.180
31.	எருமை	குடநாடு	நக்கீரர் மாமூலனார்	அகம்.253, அகம்.115.
32.	எருமையூரன் எவ்வி	எருமையூர், நீரூர்	நக்கீரர் கபிலர் குடவாயில் கீரத்தனார்	அகம்.36, புறம்.202. அகம்.266.

			நக்கீரர் பரணர் மாங்குடி மருதனார் மாழலனார் வெள்ளெருக்கிலையார்	அகம்.126 அகம்.266,குறுந்.19 புறம்.24 அகம்.115 புறம்.233, 234
33.	ஏறைக்கோன்	-----	குறமகள் இளவெயினி	புறம்.157
34.	ஏற்றை	-----	குடவாயிற் கீரத்தனார்	அகம்.44
35.	ஏனாதி திருக்கிள்ளி	-----	மாடலன் மதுரைக் குமரனார்	புறம்.167
36.	ஓல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன்	ஓல்லையூர்	குடவாயிற் கீரத்தனார்	புறம்.242.
37.	ஓய்மான் நல்லியக்கோடன்	ஓய்மான் நாடு	நல்லூர் நத்தத்தனார் நன்னாகனார்	சிறுபாண். புறம்.176
38.	ஓய்மான் வில்லியாதன்	-----	நன்னாகனார்	புறம்.376, 379
39.	கங்கன்	-----	குடவாயிற் கீரத்தனார்	அகம்.44
40.	கடலன்	விளங்கில்	ஆலம்பேரி சாத்தனார்	அகம்.81
41.	கடவுளஞ்சி	-----	காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்	பதிற்றுப்.31
42.	கடிய நெடுவேட்டுவன்	கடியம்	பெருந்தலைச் சாத்தனார்	புறம்.205
43.	கட்டி	-----	குடவாயிற் கீரத்தனார் பரணர் மாழலனார்	அகம்.44 அகம்.226 குறுந்.11
44.	கணையன்	கழுமலம்	குடவாயிற் கீரத்தனார் பரணர்	அகம்.44 அகம்.386
45.	காண்மர்க்கோப் பெருநள்ளி	கண்மர மலை	பெருஞ்சித்திரனார் வன்பரணர் பரணர் கபிலர்	புறம்.158 புறம்.148, 149,150 அகம்.152 அகம்.238
46.	கண்ணன் எழினி	-----	மாழலனார்	அகம்.197
47.	கரும்பானூர் கிழான்	கரும்பானூர்	நன்னாகனார்	புறம்.381, 384
48.	கழுவுள்	காமூர்	அரிசில் கிழார் பரணர் பெருங்குன்றூர் கிழார் மருதனிள நாகனார்	பதிற்றுப்.71 அகம்.135, பதிற்றுப்.88 அகம்.365
49.	கள்வர் பெருமகன்	-----	மதுரைக் கணக்காயனார் அம்முவனார்	அகம்.342 அகம்.35
50.	காரி	கோவலூர்	நல்லூர் நத்தத்தனார் கபிலர் கல்லாடனார் கோவூர் கிழார் பேரி சாத்தனார்	சிறுபாண்.95 குறுந்.312, நற்.77, 320, புறம்.121,124, அகம்.209 புறம்.46. புறம்.125
51.	குமணன்	முதிர மலை	நப்பசலையார் பெருஞ்சித்திரனார்	புறம்.126 புறம்.158-163.
52.	கொடுமுடி	ஆமூர்	சாதேவனார்	அகம்.159

53.	கொண்கானங்கிழான்	கொண்கானம்	மோசிகீரனார்	புறம்.154-156
54.	கொண்கான நன்னன்	கொண்கானம்	பாலைபாடிய பெருங்கடுக்கோ	நற்.391
55.	கோதை மார்பன்	-----	நக்கீரர்	அகம்.346
56.	சிறுகுடி கிழான் மகன் பண்ணன்	சிறுகுடி	கொற்றங்கொற்றனார் கோவூர்சிழார் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றனார் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் அளக்கர் ஞாலழார் மகன் மள்ளனார்	அகம்.54 புறம்.70 அகம்.177 புறம்.173 புறம்.388
57.	சேந்தன்	ஆர்க்காடு	பரணர்	குறுந்.258
58.	சோனாட்டுப் பிடவூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன்	பிடவூர்	நக்கீரர்	புறம்.395
59.	சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன்	-----	மாடலன் மதுரைக் குமரனார்	புறம்.394
60.	ஐமிலி	-----	பரணர்	அகம்.142
61.	தந்துமாறன்	-----	நாகரியார்	புறம்.360
62.	தழும்பன்	ஊணூர்	நக்கீரர் பரணர்	அகம்.277 நற்.300, புறம்.348.
63.	தாமான் தோன்றிக்கோ	தோன்றி மலை	ஐயூர் முடவனார்	புறம்.399
64.	திதியன்	பொதியில்	இளங்கீரனார் பூதப்பாண்டியன் கயமனார் நக்கீரர் பரணர் மாமூலனார் வெள்ளிவீதியார்	நற்.113 அகம்.25, அகம்.145, அகம்.36, 126 அகம்.196,262, 322 அகம்.331 அகம்.45
65.	தித்தன்	உறையூர்	சாத்தந்தையார் நக்கீரர் பரணர்	புறம்.80 புறம்.395 அகம்.6, 122,புறம்.352
66.	தித்தன் வெளியின்	உறந்தை	பரணர்	அகம்.152, 226
67.	திரையன்	பவத்திரி	கண்ணனார் நக்கீரர்	அகம்.85 அகம்.304
68.	தென்னன்	-----	மதுரைக் கணக்காயனார்	அகம்.342
69.	தொண்டைமான்	காஞ்சி	ஒளவையார்	புறம்.95
70.	தொண்டைமான் இளந்திரையன்	காஞ்சி	கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்	பெரும்பாணாற்றுப் படை
71.	நம்பி நெடுஞ்செழியன்	-----	பேரேயின் முறுவலார்	புறம்.239
72.	நல்லடி	வல்லம்	பரணர்	அகம்.356
73.	நன்னன்	பிரம்பு	பரணர்	அகம்.356
74.	நன்னன்	பாழி	பரணர்	அகம்.258

	உதியன்			
75.	நன்னன் வேண்மாள்	வியலூர்	மாமூலனார்	அகம்.97
76.	நாஞ்சில் வள்ளுவன்	நாஞ்சில் மலை	ஒரு சிறைப் பெரியனார் ஒளவையார் கதப்பிள்ளையார் மருதனிள நாகனார்	புறம்.137 புறம்.140 புறம்.180 புறம்.138, 139
77.	நூலைகிழவன் நாகன்	நல்லூர்	வடநெடுந்தத்தனார்	புறம்.179
78.	நெடுமிடலஞ்சி	-----	காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பரணர்	பதிற்றுப்.32 அகம்.266
79.	நெடுவேளாவி	பொதினி	மாமூலனார்	அகம்.1, 61
80.	பண்ணி	கோடை மலை	பெருந்தலைச் சாத்தனார்	அகம்.13
81.	நன்னன்சேய் நன்னன்	நவிர மலை	பெருங்கவுசிகனார்	மலைபடுகடாம்
82.	பழையன்	போலூர்	குடவாயிற் கீர்த்தனார் பரணர் மாங்குடி மருதனார்	அகம்.44 அகம்.186, 326 மதுரைக்காஞ் சி.508
83.	பழையன் மாறன்	கூடல்	நக்கீரர்	அகம்.346
84.	பாணன்	-----	கல்லாடனார் பரணர் மாமூலனார்	அகம்.199 அகம்.226, 386 அகம்.325
85.	பாரி	பறம்புமலை	நல்லூர் நத்தத்தனார் ஒளவையார் கபிலர் நன்னாகனார் மிளைக்கந்தன்	சிறுபாண்.91 அகம்.303 நற்.253, பதிற்றுப்.61, புறம்.105,குறுந் .196
86.	பிட்டங்கொற்றன்	குதிரை மலை	மருத்துவன் தாமோதரன் கதப்பிள்ளை சாத்தனார் கதப்பிள்ளை சாத்தனார் காரிக்கண்ணனார் வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார்	புறம்.170 புறம்.168 புறம்.168 புறம்.169, 171 புறம்.172
87.	பிட்டன்	குதிரை மலை	ஆலம்பேரி சாத்தனார் மருதனிள நாகனார்	அகம்.143 அகம்.77
88.	பிண்டன்	-----	பரணர்	அகம்.152
89.	புல்லி	வேங்கட மலை	கல்லாடனார் மாமூலனார்	அகம்.83 209 அகம்.61, 295, 311, 359, 393
90.	புன்றுறை	-----	குடவாயிற் கீர்த்தனார்	அகம்.44
91.	பெரியன்	புறந்தை	உலோச்சனார்	அகம்.100
92.	பேகன்	பொதினி மலை	அரிசில்கிழார் கபிலர் பரணர் பெருங்குன்றூர் கிழார்	புறம்.146 புறம்.143 அகம்.262, புறம்.141, 142, 144,145 புறம்.147

			பெருஞ்சித்திரனார்	புறம்.158
93	பொருநர்	-----	நக்கீரர்	அகம்.36
94	பொறையாற்றுக் கிழான்	பொறையாறு	கல்லாடனார்	புறம்.391
95	மத்தி	கழார்	ஓரம்போகியார் பரணர் மாமூலனார்	ஐங்குறுநூறு அகம்.6, 226 அகம்.211
96	மலையமான்சோ ழிய ஏனாதி திருக்கண்ணன்	கோவலூர்	மாதோகத்து நப்பசலையார்	புறம்.174
97	மல்லிகிழான் காரியாதி	மல்லி	ஆவூர் மூலங்கிழார்	புறம்.177
98	மாவன்	மையல்	பூதப்பாண்டியன்	புறம்.71
99	மிஞிலி	-----	பரணர்	அகம்.142, 148, 181, 208, 396, நற்.265
100	முசுண்டை	வேம்பி	நக்கீரர்	அகம்.249
101	முடியன்	-----	ஓளவையார்	நற்.390
102	முவன்	-----	பெருந்தலைச் சாத்தனார் பொய்கையார்	புறம்.209 நற்.18
103	வண்டன்	-----	காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்	பதிற்றுப்.31
104	வல்லங்கிழான்	வல்லம்	பரணர்	அகம்.356
105	வல்லங்கிழான் பண்ணன்	வல்லம்	சிறுகருந்தும்பியார்	புறம்.181
106	வாட்டாற்று எழினியாதன்	வாட்டாறு	மாங்குடி மருதனார்	அகம்.396
107	வாணன்	-----	நக்கீரர் காமக்கணி மருதனிள நாகனார் மாங்குடி மருதனார்	நற்.340 அகம்.204 அகம்.269 மதுரைக்.203
108	விச்சிக்கோ	விச்சி மலை	கபிலர்	புறம்.200
109	விரான்	இருப்பை	ஓரம்போகியார் பரணர்	ஐங்குறு.58 நற்.260, 350
110	வெளிமான்	-----	பெருஞ்சித்திரனார்	புறம்.162, 207, 237, 238.
111	வெளியன் தித்தன்	வீரை	முதுசூத்தனார்	நற்.58
112	வேங்கை மார்பன்	கானப்பேரெயில்	ஐயூர் மூலங்கிழார்	புறம்.21

அட்டவணை – ஊ

குறுநில வள்ளல்கள்

முதலேழு வள்ளல்கள்

இடையேழு வள்ளல்கள்

கடையேழு வள்ளல்கள்

1. சகரன் / சகாரன் 2. காரி (சகாரி) 3. நளன் 4. துந்துமாரி 5. நிருதி 6. செம்பியன் 7. விராடன்	1. அக்குரன் 2. அந்திமான் 3. கர்ணன் / கண்ணன் 4. சந்தன் / அரிச்சந்திரன் 5. சந்திமான் 6. சிகபாலன் 7. தந்துவக்கிரன்	1. வேள் பாரி 2. ஆய் அண்டிரன் 3. அதிகன் / எழினி 4. கண்டிரக் கோப்பெரு நள்ளி 5. மலையமான் திருமுடிக்காரி 6. வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் 7. வல்வில் ஓரி
---	---	--

சங்ககாலத்தில் தமிழகத்தை ஆட்சிசெய்த நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட குறுநில மன்னர்களும், வேந்தர்களும் பல்வேறு கொடைத்தன்மையால் மேம்பட்டவர்களாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்குச் சங்கஇலக்கியச் சான்றுகளும், பல்வேறு கல்வெட்டுகளும் இன்றளவும் ஆதாரங்களாகக் இருக்கின்றன. ஆனால், இந்திய அளவில் வள்ளல் தன்மையில் மேம்பட்ட மன்னர்களை முதலேழு, இடையேழு, கடையேழு என்ற தொடர்களில் வரிசைப்படுத்தியதன் நோக்கம் சற்றே சிந்தனைக்கு இடமளிக்கிறது. ஏனெனில், மேற்கண்ட அட்டவணையில் இடம்பெற்றிருக்கும் முதலேழு, இடையேழு வள்ளல்களில் பெரும்பான்மையானோர் தமிழ்நிலத்துடன் எவ்வித தொடர்பும் அற்றவர்களாகவும், புராண இதிகாச படைப்புகளில் இடம்பெறும் கிளைக்கதை மாந்தர்களாகவும் காணப்படுகிறார்கள். ஆனால், இதுபோன்ற வள்ளல்கள் வாழ்ந்ததற்கான இலக்கியச் சான்றுகள் இதுவரை எதுவும் அறியப்படவில்லை என்பதே நிதர்சனம். அவ்வாறு இருப்பின் இந்நிலைப்பாட்டினை உருவாக்கியதன் நோக்கத்தினை ஆராய்ந்தால், தமிழ்நில வள்ளல்களுக்கு முன்னரே இந்திய அளவில் பல்வேறு சிறப்பான வள்ளல்கள் இருந்துள்ளனர் என்ற கற்பிதத்தை முன்னிலைப்படுத்தவும், தமிழ்நில வள்ளல்கள் என்று பொதுவாகச் சொன்னால் கடையேழு வள்ளல்களில் இடம்பெறாத குமணன், சிபி போன்ற பல்வேறு குறுநில வள்ளல்களையும் வரிசைப்படுத்தவேண்டும் என்ற காரணத்தினாலும், பண்டைத் தமிழ்நிலத்தில் வாழ்ந்த வள்ளல் தன்மையில் மேம்பட்டவர்களை எண்ணிக்கையின் அடிப்படையிலும், காலத்தின் அடிப்படையிலும் சிறுமைப்படுத்தவே இவ்வாறான அட்டவணையை உருவாக்கி உண்மையான தமிழ்நில வள்ளல்களை இருட்டடிப்பு செய்துள்ளனர் எனக் கருத இடமளிக்கிறது. எனவே கடையேழு வள்ளல்கள் என்ற சொல்லைக் கையாள்வதைத் தவிர்த்து தமிழ்நில வள்ளல்கள் என்றழைப்பதே சரியான முறையாக இருக்கும் எனக் கருதலாம்.

பின்னிணைப்பு – 2

(அ) போருக்குச் செல்லும் வீரர்கள் தங்களின் அடையாளமாகச் சூடிக்கொள்ளும் பூ

பிறர்நாட்டு ஆநிறைகளை கவரும்
வெட்சிப்போரின் போது வீரர்கள்
சூடுவது - வெட்சிப் பூ

தன் நாட்டு ஆநிறைகளை எதிரி
நாட்டவர் கவர்ந்து செல்ல
முயற்சிக்குபோது, அல்லது கவர்ந்து
சென்ற ஆநிறைகளை மீட்கும் போரில்
வீரர்கள் சூடும் - கரந்தைப் பூ

ஏதிரிநாட்டுப் படையை
முற்றுகையிடும் போது
வீரர்கள் சூடிக்கொள்வது
- வஞ்சிப் பூ

வஞ்சித்திணைக்கு நேரெதிரான
போர்செயல்கள் காஞ்சித்திணை
எனப்படும். வஞ்சிப் பூ அணிந்துவரும்
வீரர்களின் வருகையை அறிந்த மன்னன்,
அவர்களுக்கு எதிராகப் போரிட்டுத்
தன்நாட்டினைக் காத்துக் கொள்வது
'காஞ்சித்திணை' எனப்படும். இப்போரில்
ஈடுபடும் வீரர்களின் அணிந்திருப்பது –
காஞ்சிப் பூ

பகைவர்கள் உள்ளே
நுழையாதவாறு அவர்களின்
தாக்குதலை எதிர்த்து தன்
பெரிய மதிலைக்
காத்துக்கொள்வது நொச்சிப்போர்
எனப்படும். இம்மதிற்போரின்
அடையாளமாக **நொச்சிப்
பூச்சுடுவர்.**

மிகக்கடுமையாக
முழுஉக்கிரத்தோடு நிகழும்
போரினை தும்பைப்போர்
என்பர். இப்போரில் வீரர்கள்
தங்கள் அடையாளமாகச்
சூடிக்கொள்வது **தும்பைப்பூ
ஆகும்.**

போரில் வெற்றி
பெற்ற நாட்டைச்
சார்ந்தவர்கள் அதன்
அடையாளமாகச்
சூடிக்கொள்வது
வாகைப்பூ
எனப்படும்.

- ❖ எதிரியின் கோட்டையை தகர்க்கும் உழிஞைப்போரின் போது வீரர்கள்
சூடிக்கொள்வது – **உழிஞைப் பூ**
- ❖ வேந்தனின் போர் வெற்றியைப் பாடி பரிசில் பெற வரும் புலவர்கள்
சூடிக்கொள்வது – **பாடாண்.** இதனை பொதுவியல் திணை என்பர்.
- ❖ (இவ்விரண்டுப் பூக்களும் என்னவென்று இதுவரை அறியப்படவில்லை)

(ஆ) முவேந்தர் தங்களின் அடையாளமாகச் சூடிக்கொள்ளும் பூக்கள்

“போந்தை வேம்பே ஆர்என வருஉம்
மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்.” (தொல்.புறத்.4)

பாண்டியர்களுக்குரியது – வேப்பம் பூ (வேம்பு)

சோழர்களுக்குரியது – ஆத்திப் பூ (ஆர்)

சேரர்களுக்குரிய பனம் பூ (போந்தை) என்பது மேற்கண்ட படங்களில் உள்ளதல்ல. பனங்குருத்தால் (பனை மடல்) செய்யப்பட்ட பூ அல்லது மாலை போன்றதாகும்.

(இ) சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடும் ஐந்நிலப் பூக்கள்

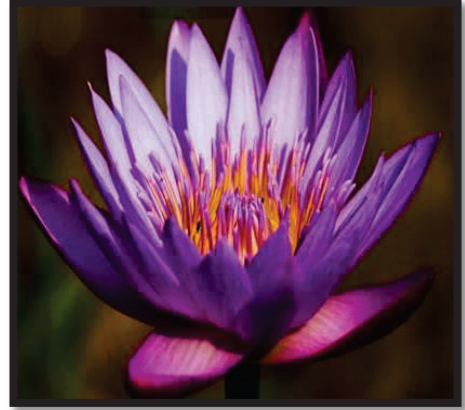
குறிஞ்சி

முல்லை

மருதம்

நெய்தல்

பாலை

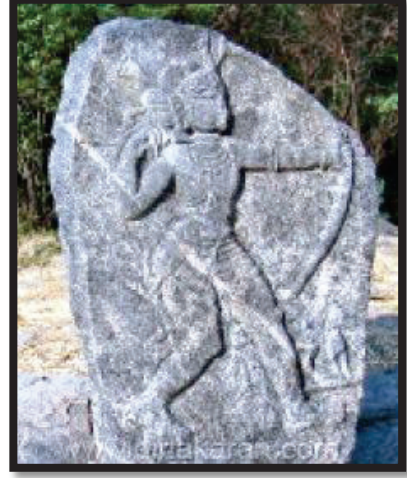

மன்னனின் கொடை

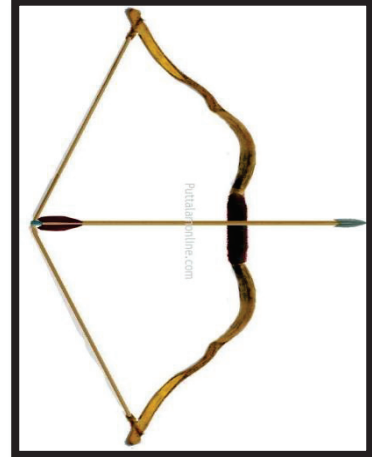
(ஈ) ஆய்விற்காக சேகரிக்கப்பட்ட படைகள் படைக்கலன்கள் குறித்த படங்கள்

போர்வீரன் சிலை

வில்லேந்திய வீரனின் நடுகல்

வில்லில் பொருத்தப்படும் அம்புகள் வில்லில் பொருத்தப்பட்ட அம்பு

வில் அம்பு, வேல், கோடாரி, அங்குசம் உள்ளிட்ட பழங்காலப் படைக்கருவிகளில் சில.

படைக்கலன் ஏந்திய குதிரை வீரன்

குறுவாள், சுரிகைக்கத்தி, வளரி
உள்ளிட்ட படைக்கருவிகள்

இரும்பாலான வாட்படைக் கருவிகள்

சிதைந்த நிலையில் கிடைத்த வாள்கள்

மன்னனின் கோட்டை

தொழில் நேர்த்தியோடு உருவாக்கப்பட்ட வில்

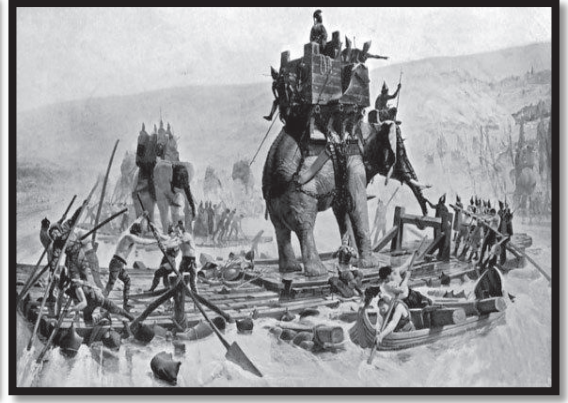
காலாட் படை வீரர்களின் அணிவகுப்பு

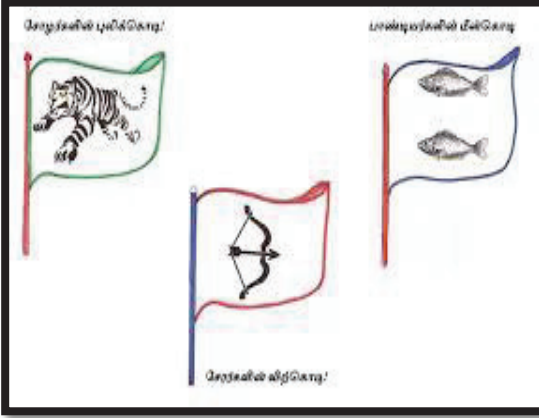
யானைப்படை மற்றும் குதிரைப்படையின் மாதிரிப் படங்கள்

தேர்ப்படை மற்றும் கப்பற்படையின் மாதிரிப் படங்கள்

களப்போரில் படைகள் மோதிக்கொள்ளும் காட்சிகள்

முடியுடைய தமிழ் மூவேந்தரின் கொடிகள்

வெட்சிப்போரில் ஆநிரை கவர்தல்

திருச்செங்கோட்டிலுள்ள வீரக்கல்

சங்ககாலப் போர்முறைகளில் படைகளும் படைக்கலன்களும்

முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்காக மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

மு.செல்லமுத்து

(பதிவு எண் : F 9544)

நெறியாளர்

முனைவர் ந.இரகுதேவன்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழியல் துறை, தமிழியற்புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை – 21.

அக்டோபர் - 2019